

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÜL Sarmalı

PAYELL

Parola

Kalbinizde bir mezar kazılacak, siz kendinizi içine gömeceksiniz. Altı yıl boyunca kalbinizin üzerindeki toprak kurumayacak. Siz çok acı çekeceksiniz ama bir gün toprağınızı açmaya biri gelecek. Sizi o mezardan çıkaracak. O gelen kişinin de kendi mezarı olacak. İkinci ayın toprağa gül dikeceksiniz. Hayatınız gül kokan bahçelere dönecek. Beklemekten asla yorulmayın, onu gördüğünüz anda tanıyacaksınız. Etrafınızı gül kokuları saracak, gözyaşlarını göreceksiniz ama birlikte güleceksiniz.

Tanımadığı birinden duyduğu sözlerle bir kadını yıllarca bekledi Vedat. Bir gün çıkıp gelecekti. Altı yıl sonra Efşan hayatının tam ortasına düşmüştü. Bir yanı gül bahçesi, diğer yanı cehennem ateşiyle sınanacaktı. Yıllar önce karısına çıkıp olacıkları söyleyen kâhin Çiya ile yolları tekrar kesişti.

“Git,” dedi Çiya. Parmakları hareket ederken titriyordu ve yanındaki genç çocuk onu çeviriyordu. “Kalsan da gitsen de bir şey değişmeyecek ama sen git. Kan canına karışacak, can senden kopacak. En büyük yarayı en sevdiğinden alacaksın! Çok kan var!”

Ayısığı Kitaplığı

74-8

/parolayayinevi

/parolayayinlari

/parolayayinlari

/parolakitap

/parolayayinlari

PAYELL

GÜL Sarmalı

Parola

PAROLA YAYINLARI: 678

Roman: 234

Eser Adı: Gül Sarmalı

Yazar: Payelll

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ

Editör: Özge Tataroğlu

Kapak Tasarım: Yaren Uludağ

Son Okuma: Gamze Yılmaz

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti. Maltepe Mah. Yılanlı

Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04

Matbaa Sertifika No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-625-7522-74-8

1. Basım: 2024

© Payelll 2024

© Parola Yayınları 2024

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmi izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

PAROLA YAYINLARI

Adres: Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Örme İş Merkezi Kat: 1 Topkapı

Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12

Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

PAYELL

GÜL Sarmalı

Parola

Kalbin benim olsun diyorum çünkü mukadder...
Cismin sana yetmez mi? Çabuk kalbini sök, ver!
Yoktur öte âlemde de kurtulmaya bir yer!
Mutlak seveceksin beni, bundan kaçamazsın! ¹

Hüseyin Nihal Atsız

1. Hüseyin Nihal Atsız, Mutlak Seveceksin şiiri.

Sevip de sevilmeyen ve ömrü boyunca unutamayanlara...

Giriş

Vedat...

Safir... Son günlerde gözlerimin önünü kaplayan başka bir renk yok. Safir bir sarmalın içindeyim, savruluyorum. İstemiyorum, hayır, istiyorum. Bilmiyorum. Tek bildiğim savruluyor olduğum gerçeği. Ona baktıkça, kaçmakla ona sokulmak arasında kalıyorum. Avuçlarımı saçlarına daldırmak ve her bir telini öpmek istiyorum çünkü o beklenen kadın, gelmesinden korktuğum, gelmesini arzuladığım; bunu biliyorum. Bir gül kokusu kaplıyor etrafı, kulaklarımda çınlıyor birkaç cümle. Yıllarca saçma bulduğum ama doğruluğuna da delice inandığım, her ne kadar inkâr etsem de...

Gülümseyen dudaklarının çekiciliğine kapılıyor, onu izlemekten keyif alıyorum. Onun yaralarını sarabilecek en son adam yine benim ama çaresizce yanımda kalsın istiyorum. Acınasıyım. Çaresizim. Onun yaralarına birkaç tane daha eklemek istemiyorum ama çaresizce onu istiyorum. Arafın artık başka bir adıydı Efşan, önüne “Gül” ekleyemediğim. Dilimin ucunu yakan o ön adı. O, her şeyim olmak için parmağını bile oynatmıyordu ama son sürat

giden bir araç gibi hızla dünyama dalıyor, o gül kokusuyla beni parçalara ayırıyordu.

Belki de artık küçük bir hayal bile kurmamalıydım çünkü hayallerimin altında kalmaktan yorgundum. Bıkmıştım, bana verilen nefes sayısını dolduruyor, hayatı acınası yaşıyordum. Hayatta bir amaca hizmet ediyordum. Tek görevim buydu. Beklentim... Bir dağ kadar büyük ama bir tepe kadar da ulaşılırdı. İki ateş arasında kalmış bir canlıdan başka hiçbir şey değildim. Yaşa ya da öl. İkisi de tam anlamıyla ben değildi. Ben kaybolmuş bir ruhtum, bedeni dünyaya hediye edilmiş.

Bazıları için azaptım.

Bazılarının gazabında yanmıştım.

Hayatımdan geçen kadınla tıpkı onun gibi toprak altında, bedeni dünyada dolaşan... Ve Efşan beni ya toprak altına bırakacaktı ya da dünyamı bir gül bahçesine çevirecekti. İstediğim sadece huzurdu, biraz huzur.

1. Bölüm

Kısa bir süre önce bir hayat hikâyesi dinlemişti. İçinde sadece acı, kan, gözyaşı ve yitip giden hayatlar vardı. Mıh gibi kalbine saplanmıştı tüm o acımasız sözler. Orada mı oturmuştu kalbine bir çift lacivert göz? Yoksa kadının kokusu muydu ruhuna dolanan, müsaade bile istemeyen?

Buz mavisi gözleri ara ara kendini ele verecek gibi olurdu, çok nadirdi bu durum. Bazen dalıyordu, daldığında kalbi gibi bakışları da yumuşacık oluyordu. Şanlıurfa'da tanışmalarının üzerinden sekiz gün geçmişti. Değişik bir tanışma hikâyeleri vardı. İkisi de İstanbul'da yaşarken neden Urfa'da karşılaşmışlardı? Ve neden, nasıl bir kader iki ayrı insanı ortak paydada buluşturmuştu?

İlk karşılaşmaları, sonrakiler derken kadının gülümsediğini bile görmemişti. Bir şekilde hayatlarına dâhil olmuştu Efşan. Ayşem bir aracı olsa da Efşan freni patlak araç gibi çarpmıştı Vedat'ı.

Vedat onun en çaresiz anlarına şahitlik ettiğinden bu yana sadece Efşan nasıl mutlu olur, ona ne verse hayat dolu bir ömrü olur diye düşünüyordu. Kendini onu mutlu etmek isterken buluyordu.

Sessizdi ama gözleri bir avcı edasıyla kadını keşfediyordu. Efşan'ın güzelliği kendini acınası hissettiriyordu. O, her erkeğin

isteyeceği türde bir kadındı. Peki, kendisi onun istediği biri miydi? Efşan'ın sessizlik kazanmış yaşamına uygun muydu Vedat? Koyu mavi gözleri laciverte yakındı, beyaz bir tene, kömür karası, uzun, düz ve gür saçlara sahipti. Geniş yanakları, uzun, siyah ve gür kirpikleri gözlerinin etrafını tel örgü gibi sarmıştı. Yüzü ne uzun ne de ovaldı. Bir yetmiş beş boylarındaydı ve asla çok ince bir kadın değildi. Narin bir beli yoktu, etine dolgun, göz alıcı, çarpıcı ve çekici hatları vardı. Siyah kadife taytının üzerine mavi, ince bir kazak giymişti. Saçları açıktı, başının üzerinde bir taç vardı.

Eli başındaki siyah kadife taca gitti. Sıkıntılı bir nefes daha sılıp başını olumlu anlamda salladı. Yeğenin bulunması için Rina Holding'e gelmişti. Avukatların ona anlattığı şeylerin arasında evlenmesi de vardı. Korhan ona bunun doğru bir hareket olmayacağını anlatıyordu. Onlar için her şeyin yasal olması gerekmiyordu. Vedat da sessizce onları dinlemişti.

“Sana katılıyorum, evlat edinmek için onu saçma bir evliliğe ortak edemem.”

“Elbette, evlilik çok saçma olur.” Korhan ikisine bakarken gözlerini kıstı. “İstedğin, sevdiğin biri olmalı, rastgele evlilik mi olur?”

Çantasını almak için iki adamın arasından geçip ilk oturduğu tekli koltuğa ilerledi. “Size çok teşekkür ederim. Bana dünyaları vadediyorsunuz. Hayallerimde yaşattığım şeylere sizin sayenizde kavuşacağım.”

Vedat cevap vermedi ama Korhan kocaman gülümsedi. “Dert etme, hadi, seni evine bırakayım.”

“Evet, bunu yapsan iyi olur. Arabamla gelmedim çünkü serviste. Buradan Beşiktaş'a uzun bir yol var.” Efşan minnetle gülümsedi. Her geçen saniye bu iki adama ısınıyordu. Onlar gibi zengin kişilikleri arkadaş edinmek istediğine emin değildi. İçten içe hayatına dâhil olduklarını hissediyordu ama buna engel olamıyordu. “Korhan ama alışveriş yapmam gerekiyor. Bana eşlik edeceksin, anlaştık mı?”

Korhan yüzünü buruşturdu. “Hayır! Yapma, ne olur. Beni mağazalara sokmayacaksın, değil mi?”

Efşan gülümsedi. “Ne mağazası Korhan? Markete gideceğiz.”

Uyanan Korhan kaşlarını havaya kaldırdı. “Yiyeceklerden bahsediyorsun.”

“Uzaya çıkıp gök taşı aramayacağız, neden bu kadar şaşırdın?”

Korhan yaramaz çocuk şirinliğinde yüzüne taktığı gülümsemeye saçlarını kaşdı. Vedat onun bu hâliyle gerçekten de eğleniyordu. Dışarıya yansıtmıyordu ama eğleniyordu. “O bilmez market, yemek, alışveriş.”

Korhan kuzenine döndü. “Kendine bak sen.”

Ceketine uzandı, üzerine geçirirken Efşan onu izliyordu; bunu görmüyor, hissediyordu, Efşan’dan ona hızla çarpan bir akım vardı. “Ben ailemle yaşıyorum, bu tarz sorunlarım yok ama senin dolap hep boş.” Eğleniyor, gülümsemek istiyordu, bunu genelde yapmazdı. Korhan da bunun pek tabii farkındaydı.

“O zaman Efşan’ı eve sen bırakıyorsun ama önce markete götürüyorsun.”

Vedat’ın kısılan mavi bakışlarına kahkaha atmak istedi ama dudaklarını sağa sola kıvrırdı Efşan. “Zahmet olmasın.”

“Olmaz tatlım.” Korhan sinsice sırttı.

“Vur dedik, öldürmeyin,” dedi Vedat.

Efşan onun gidişini izledikten sonra Vedat’ı baştan ayağa süzdü. “Seninle markete giremem.”

Dilini ağzının içinde gezdiren adam derin bir nefes aldı. “Neden?”

“Tipin müsait değil, bir CEO’nun BİM’de ne işi var? Bu kılıkla benimle gelemezsin, hem peşinde birçok korumayla geziyorsun.”

Saatine baktı, çok geç değildi ama hava kararmıştı. Efşan’a doğru kaldırdı başını, enfes güzel bir kadındı. Onu yalnız bırakmak, savunmasız bir ceylanı ormana salmak gibiydi ve bu kadın, o kadındı. Kravatını çıkarttı. Efşan gerileyip gözlerini kıstı. Kol düğmelerini de çıkartıp Efşan’ın avuçları arasına bıraktı. Odasındaki küçük kapıya yürüdü. “Bekle, hemen geliyorum.”

Avuçlarındaki kol düğmelerine bakıyordu. “Bekliyorum.” Cevap vermişti ama ilgisi kol düğmelerine kaymıştı. Ne tür bir adam kurşunlu kol düğmesi takardı? Gözleri hüsrarla kapanırken kolları iki

yanına düştü. Bir şey vardı, garip ama güzel. Bir kıpırtı vardı, heyecanlı ama tedirgin, bir çift göz vardı, buz mavisi ve soğuk, soğuk ama buz sıcakğı gibi yakıcı. Avuçlarındaki düğmelere baktı. Birkaç gündür tanıdığı biriydi ama ilginç bir güven akıyordu Vedat'tan. Efşan'ın en değerli duygusuydu güven.

“Gidebiliriz.”

Sese döndü, masasına yaklaşan adamın telefonunu alıp cebine atışını izledi. Kot pantolon, tişört, deri siyah montuna başını eğerek baktı. “Bu sen misin?”

“Efşan...”

“Ne? Sen de kabul edersin ki bir süre önce tanıştık.” Baştan ayağā bakıp, bakışları birleşince kımıldadı. “Böyle daha iyisin.” Kapıya döndü. “Gidelim mi?”

Beğenilmenin getirdiğı hazzı içine hapsedip adım attı. “Gidelim.”

Rina'nın önüne çekilen arabanın şoför tarafına ilerledi, dimdik bekleyen özel şoföre bakmadan araca girdi. “Sen arkadakilere katıl.” Orta yaşlı adam başını eğerek arkadaki araca yürüdü. Efşan yanına oturunca gaza bastı. Geçen sefer Efşan'ı eve Korhan bırakmıştı, tam adresi bilmiyordu. Adresi sorduğunda Efşan kısaca anlatıp yakınlar-da bir market olduğunu söyledi. Sessizce yol alıyorlardı, arada durup Efşan'ı izliyordu. Arabasının içi tatlı, hoş gül kokusuyla dolmuştu. Kokunun kalitesi tartışılmazdı. Her nefes gerçeğı idrak etme ve saçmalıyor hissi yaşıatıyordu. İki yaman çelişkiydi Efşan. Hangisine tutunması gerektiğine yıllardır karar verememişti.

“İleride durabilirsin. İstersen sen bekle, ben kısa süre sonra dönmüş olurum.”

“Sorun değil.”

Efşan gülümsedi. “Daha önce hiç markete girdin mi?”

Bazı anılar gelip geçiyordu zihninden. “Birkaç kez. Abartıyorsun, ben normal bir insanım.”

“Normal olan benim, Vedat. Sen kraliyet ailesinde büyümüş biri gibisin.”

“Hâlâ abartıyorsun, dedem bir inşaat ustasıydı. Kraliyet ailesinden gelmiyorum.”

“Bunu bilmiyordum. Ben seni de tanımıyorum ki, bu düşüncelerim sana fazla gelmemeli. Takılıyorum, aldırma.”

İnince arkasındaki aracın da durmuş olduğunu fark etse de görmezden geldi. Urfa’dan bu yana bu adamlara aşına olmaya başlamıştı. Çantasını omzuna asıp marketin kapısından girdi, arkasındaki Vedat’a arada göz atıyordu. Market arabasını çekip reyonların arasına daldı. Vedat arkasından sessizce geliyor, raflardaki ürünleri inceliyordu. Ona çaktırmadan gülüşleri arasında alışverişi bitirdi. Poşetleri bagaja korumalar yerleştirdi. Bir sokak arkadaki evin önüne geldiklerinde olağan dışı bir kalabalıkla karşılaşınca geriye park etti Vedat.

“Polis ve ambulans mı?” Efşan arabadan ineceği anda Vedat kolundan tuttu. Efşan bir koluna bir Vedat’a baktı, canı yanıyordu. “Vedat!” Vedat ona kısa bir an döndü. “İnme!”

“Canım yanıyor.”

Vedat elini hızla çekerken telaşa kapılıp, derinden nefes aldı. “İnme sen. Baksınlar ne olmuş diye.”

“Evimin önünde bir şeyler oluyor, neden inmiyorum?”

Haklı olduğunu biliyordu ama Efşan’ın bilmedikleri... “Tamam. Birlikte inelim ama dikkatli ol.”

Efşan anlamamıştı ama başını salladı. Birlikte indiler, arka arabadaki adamlarından Arif hemen diplerinde belirmişti. “Reis?” Yanındaki adamına elini kaldırdı. Bu, *bir şey yok, bir şey olmaz, geride durun* demekti. Arif geriye çekilirken, Efşan’ın hemen arkasında hatta dibinde denecek şekilde ilerledi. Kalabalığı yarıp, binaının önüne geldiler. Efşan hemen önündeki karşı komşusunu seçti. Kendisi gibi öğrenci olan arkadaşıydı. “Serdar!”

Serdar, Efşan’ı görünce yüzünde bir tebessüm oluştu ama hemen arkasındaki Vedat’ı fark etmesi uzun sürmedi. Gözleri kısılıp açıldı. “Efşan...” derken Vedat’ı izliyordu. Tıpkı Vedat’ın onu incelediği gibi.

“Neler oluyor?” Sorusu havada asılı kaldı. Binanın kapısından elleri kelepçeli, giriş katta oturan, nefret ettiği adamı gördü. “Ola-maz! Hande!” Hızlı bir adım attığında Vedat’ın sıkı kolunu belinde hissetti. Kendisi yerine mih gibi çakılırken, Serdar’ın gözleri Efşan’ın belindeki kola sabitlendi.

“Gitme!” Vedat’ın katı sesi, yaptığı onu öfkелendirdi. “Vedat bırakır mısın?” Hareket etti ama Vedat bırakmadı.

“Yapabileceğin bir şey yok Efşan,” dedi Serdar. “Musa, Hande’yi bıçaklamış ama Hande iyiymiş, yaşıyor diye haber geldi içeriden.”

Serdar’ın sözleri biterken Hande sedye üzerinde kapıda görün-dü. Hızla geçiyordu. Paramedikler hızlı hareket ediyordu. Hande’nin annesiyle kız kardeşini ağlarken gördüğünde buz gibi oldu, dondu,, kımıldayamadı. Belindeki kol onu daha sıkı sarıp, kendine çekti.

Polis arabası giderken, ambulans acı sesiyle uzaklaştı. Efşan ol-duğu yerden kımıldamadı ki Vedat buna izin verecek gibi değildi. Serdar’la birbirlerine kısa bakışlar atıyorlardı. İkisi de birbirinden hoşlanmamıştı. Bu, orada açık bir netlik kazanmıştı. Kalabalık ara-larında fısıltıyla dağılmaya başlıyordu ama Serdar olduğu yerden ayrılmıyordu.

“İyi değilsin,” dedi Vedat, hâlâ sıkıca tuttuğu Efşan’a. “Seni baş-ka bir yere götürebilirim.” Kolunu gevşetti ama Efşan bir taş gibi katılaşmıştı. “Hayır, evime çıkmak istiyorum.” Gözleri dolmuştu. Hande çok sevdiği biriydi, uzun bir süredir bu apartmanda birlik-te yaşıyorlardı. Musa, Efşan’dan korkuyordu; bu kez yetişememişti Efşan.

“Tamam.” Efşan’ın sırtına elini yasladı. Eve giren komşuların arasından sızdırdı onu. Ona dönen başlara aldırmadı. Efşan’ın diğer komşularla olan kısa konuşmalarını dinledi. Asansöre bindiklerinde Efşan kat numarasına dokundu. 4. kat.

Vedat’ın gözleri kısıldı. Asansör bir an için fazla küçük göründü. Nefes almak için göğsünü şişirdiğinde küçük bir sesle asansör kapı-sı açıldı. Efşan’ın inmesini beklerken son nefesini vereceğini sandı. Çift daireden oluşan girişte Efşan’ın ilerlediği kapıyla bu gece çok daha fazla nefese ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Merdivenleri kullanan Serdar'ın ayak seslerine döndüler. İki adam da birbirlerine göz atmaktan geri durmuyordu. "İyi misin Efşan?"

Serdar'ın sorusuna acı acı gülümsedi. "İyiyim, biraz sonra hastaneye gideceğim."

"Araban servisten gelmediyse birlikte gidebiliriz."

"Buna gerek yok. Ben buradayım, farkındaysan?"

Vedat'ın sözlerine başını salladı Serdar, Efşan tam tersi kaşlarını çattı. Hande'yi merak ediyordu. Eve girip basit bir şeyler giyecek, hastaneye gidecekti ve bunun için herhangi birine ihtiyaç duymuyordu. "Sağ ol Serdar," demekle yetindi. Anahtarını çıkartıp kilide yerleştirdi ve yedi numaralı kapı Vedat için bir kez daha açıldı. Işıkları açıp trençkotunu çıkarttı. Vedat kapıyı kapatırken ona döndü.

"Neden beni tuttun ve neden buradasın? Serdar'a da kaba davrandın, bunun için bir açıklaman var mı?"

"Gözüm tutmadı dersem çok mu klişe olur?"

Efşan yüzünü buruşturdu. "Berbat. Hastaneye gitmek istiyorum, Hande benim sevdiğim biri, onu merak ediyorum."

"Tamam, üzerini değiştir. Ben de paketleri eve getirmelerini söyleyeyim, sonra gidelim."

"Ben kendim gidebilirim, bunu yapmak için bir nedenin yok. Biliyorum, sen iyi birisin ama..."

Efşan'ın sözünü kesti. "Lütfen, bazen soru sormasan, sormadan uygulasan? Burada bir şeyler oldu ve bu olanlar benim ince çizgilerime denk geliyor. Benim içimin rahat edebilmesi için bu gece seninle kalacağım. Sen itiraz etsen bile gitmeyi düşünmüyorum veya sen benimle gelebilirsin." Efşan'ın önce açılan, sonra kısılan gözlerine aldırmadı. Çıkışmaya hazır hâlde açılan dudaklarına bakıp izin vermeden devam etti.

"Üzgünüm. O güzel ağzını istediğin kadar açabilirsin ama durum değişmeyecek."

Ağzı güzel miydi? "Ne yani kovsam bile gitmeyecek misin? Doğan abim ile konuşmalıyım, sen normal değilsin." Odasına ilerlerken

söyleniyordu. “Eşyalarımı getirsinler, on dakikaya hazırım ve seninle hiçbir yere gitmem, çok istiyorsan kanepede uyursun. Buna neden izin verdiğimi bile bilmiyorum. Seni kapının önüne üç saniyede koyabilirim ama içimden bunu yapmak gelmiyor.”

Kapı sertçe kapandı. Koridorun ucunda öylece kaldı. Efşan’ın ardından küçük bir tebessüm etti ama bu bile içini acıttı. Bu gece değil kanepede, dünyanın en güzel yatağında bile uyuyabileceğini sanmıyordu. Salona geçip etrafa göz attı. Amerikan mutfığa kısaca baktı, aşırı düzenliydi. Küçük ve temizdi. Odanın bir köşesinde orta büyüklükte bir kum torbası asılıydı. Tek renk döşenmişti, birkaç renk detayı dışında ev tamamen griydi, şıktı. Oda genişti, iki tane büyük koltuk L şeklinde duruyordu. Odanın içindeki her şey muntazamdı. Kenardaki ahşap kitaplığa baktığında, kitaplar kapak renklerine, boyutlarına ve inceliklerine göre dizilmişti. Odanın ortasında tam tur döndü. Eşyaların arasında yamuk duran hatta dağınık bir görüntü sergileyen tek bir obje bile yoktu. Köşe yastıkları bile paralel duruyordu. Kitaplığa yürüyüp parmağını rafa sürtüp kaldırıp baktı, tozdan eser yoktu. Dudaklarını bükerek gülümser gibi oldu.

Gürültülü olsa da İstanbul manzarası vardı. Fransız pencerenin önündeki çok şık ve rahat olan iki berjerden sol taraftakine oturdu. Aşağıdaki adamlarını aradı.

Saatler sonra tekrar evin kapısından geçtiler, üzerini çıkartıp astı. Kendi evi gibi rahat davranan adama bakıp göz devirdi, Vedat’ın çıkarttığı montunu alıp askıya astı. “Ellerini yıkarsan, sana yiyecek bir şeyler hazırlarım.”

Tam da tahmin ettiği gibiydi. “Olur. Banyo ne tarafta?”

“Gel.” Koridor boyunca ilerleyen kadını takip etti. “Burası. Saat geç oldu, hafif bir şeyler yeterli olur, değil mi?”

“Yeterli.”

Efşan kendi odasındaki banyoda ellerini güzelce yıkamıştı.

Mutfağa geçip ocağa çay suyu bıraktı. Market poşetlerini boşalttı. Sevdiği açık tosttan iki adet yaparak dilimlere bölerken, Vedat çok sevdiği berjerinde oturmuş, telefonuyla ilgileniyordu. Bir seksen beşin üzerinde bir boya sahip olduğunu düşünüyordu. Kısa kesim, koyu kumral saç rengine sahipti Vedat. Açık mavi gözleri vardı ve buz gibiydi. Yaşını biliyordu, yirmi dokuzdu. Ama yüzündeki çizgiler onu en az otuz beş gösteriyordu. Hafif içine çekilen yanakları ve tahmini doğruysa sol yanağında da derin bir gamze vardı. Konuşurken hafifçe belirliyordu, gülse kim bilir nasıl olurdu? Uzundu yüzü, sivri bir çeneye sahipti, alabildiğine iri bir yapısı vardı. Fiziği Türk literatürünün biraz dışındaydı. Bunu Vedat'ın babaannesinin Türk olmayışına bağladı. Korhan bahsetmişti ondan. Evet, kesinlikle babaannesinin ülkesindeki erkeklere benziyordu. Efşan adama kaçak bakışlar atarken telefonu kulağına götürüşünü fark etti.

“Efendim Korhan? Evet, yarın. Ayarla bir şekilde, hayır, ben göreceğim. Getirsinler ya da beni arka kapıdan alsınlar. Kimse görmez. Evet...” Efşan'la göz göze geldiler, ikisi de bakışlarını bir süre çekmedi. Pes eden Vedat oldu. “Bu gece buradayım, yarın görüşürüz.”

Duyduklarına anlam yüklemeyen işini bitirdi. Çayları fincanlara doldurup servis tabaklarıyla Vedat'ın ortalarına yerleştirdiği sehpa bırakıp, karşı berjere oturdu.

“Güzel görünüyor, eline sağlık.”

“Afiyet olsun.” Gülümserken tostuna uzandı.

Bir dilim de Vedat aldı, tadını sevmişti, oldukça güzeldi. Genç, yetenekli mimar hanıma bir de iyi aşçı sıfatı taktı. “Anlatsana.”

Efşan neyi dercesine başını salladı.

“Hande'yi.” Hande'yi görememişlerdi ama tam bilgi almışlardı. Bıçak sağ böbreğine ulaşamamıştı. Yakında taburcu olacak, kocası olacak kişi de uzun bir süre içeride kalacaktı.

Çayından bir yudum aldı, iştahının kaçtığını hissederek fincanı avuçlarına sıkıştırdı. “İki senedir evli, aralıklarla şiddet görüyor. Çocukları yok, Hande istemiyor. Tabii bundan Musa'nın haberi yok. Olmadığını düşünüyor hatta bunun için bile hırslı. Hoş, o her şeye hırslı. Sağlıklı biri değil.”

“Neden evlenmiş olduğunu sorsam, çok mu saçma olur?”

Dudak büktü. “Aslında evet, saçma olur, birbirlerini sevdikleri için evlenmişler. Bazı şeyler değişiyor mu yoksa aslında hep bu şekildeydi de biz mi fark edemiyoruz? Hiçbir kadın böyle birini sevemez. Demek ki fark edemiyoruz.”

Vedat’ın bakışları çayına indi. “Aşk diyorlar buna, gözü kör ediyor ya...”

“Bilmiyorum. Gözümü karartacak bir aşkı yaşamadım. Aşkın ne olduğunu gördüğüm insanlar var tabii, biliyorsun.”

“Ablaların...”

Başını sallayıp çayını sehpaye bıraktı. “Bir keresinde elimden zor aldılar Musa’yı.” Vedat’ın gözleri açıldı. O, soru sormadan Efşan devam etti. “Yine böyle bir akşamdı, seslerini duyunca kapıya dayandım. Açmadı ama o açana kadar yumrukladım, tekmeledim. Mecburen açıp üzerime atladı.” Kahkaha attı. “Beni dövebileceğini sandı. Onların sesine çıkmayan komşular bizim sesimize dışarı çıktı, Musa’yı duvardan duvara vurdum elimden alınana kadar. Benden yediği dayak beş ay idare etti. Bu beş ayın bitimi bugün oldu. Elime geçirebilseydim...”

Vedat, Efşan’ın bedenine göz attı. Evet, çok ufak bir kadın değildi ama gördüğü adamı da yere serecek kadar güçlü görünmüyordu. “Eğitimin gözlerimi yaşırtıyor.”

“Uzak Doğu dövüş sanatları eğitimi aldım Ayşem ablamla birlikte ama o stajı nedeniyle yarım bıraktı. Yine de efsane dövüşür. Dövüşmekle dövüş sanatlarına aşina olmak farklı şeyler. Teknik bilgiler...”

“Kum torbasını görünce anlamalıydım, sana olan hayranlığım gitgide artıyor. Peki, Hande boşanmak istemiyor muydu?”

Karşısındaki adamın hayranlığını kazandığını ve bunun gitgide arttığını duymak gururunu okşadı. “Evet ama Musa’nın şöyle de bir iyiliği var, Hande’nin kız kardeşine ve annesine maddi desteği Musa sağlıyor. Aksi bir şekilde baldızıyla kayınvalidesine karşı çok saygılı, Hande biraz bundan biraz da bu durumun geçeceğini umut ederek

katlanıyor. Musa gibi birinin boşanmaya razı geleceği de muamma. Kız kardeşi okuyor, annesi oldukça yaşlı, babaları ve başka kardeşleri de yok.”

Başını aşağı yukarı salladı Vedat. “Çaresizlik ve saçma bir umut, yani daha fazla çaresizlik.”

Bir erkekten duymayı beklemediği sözler güvenini arttırıyordu. Vedat’ın başına gelenleri çok az biliyordu. Vedat Çelebi adını arattığında onun bir acı, büyük bir kayıp yaşadığını biliyordu Efşan ama detaylara aşına değildi, bilmediği çok şey olduğunu tahmin bile etmiyordu.

Hande ile Musa hakkında uzunca bir sohbetin ve ikinci çayların ardından koltuğa kar gibi beyaz çiçekli çarşafı yaydı Efşan. Yarın sabah suya basması gerekecekti. Tüm gün suda kalınca akşam eve geldiğinde doksan derecede yıkardı. Yastık kılıfını beyaz yastığa geçiriyordu. “Bu evde kalan hatta evime girebilen tek erkeksin. Korhan ve Doğan abi dışında da tek kalmaya devam edeceksin.”

“Serdar evine gelmiyor mu, arkadaşım demiştin?”

“Ben erkekleri evime almam ya da onların evine gitmem. Bu, başıma bir şey geleceği korkusundan değil, kendimi bu şekilde daha rahat ve güvende hissediyorum. Ayşem ablam beni bu şekilde yetiştirdi, ‘Kimseye güvenmeyeceksin, hiç kimseye.’ Mottomuz bu. Hoş, bunu anlamak için çok şey yaşadım, yine de ablam ne derse o.”

Onu anladığını ifade eden baş sallama sonrasında konuyu değiştirdi. “Hemen de ısındın Korhan’a, oysa o bir kadın canavarı.” Bunu sevmemişti. Kuzeninden hoşlanması korkunç bir şey olurdu.

“Ah... O zararsız ve çok tatlı bir adam. Urfa’da kaldığımız bir günde bana sürekli Nazenin’den bahsetti. Kuzenine abayı fena yakmış, farkında değil. Bunların dışında size çok güveniyorum, bunu neden yaptığımı bile sorgulamıyorum. İlginç. Ben kimseye güvenmem, anlattım. Çok yakın iki kız arkadaşım var, onlar bile bilmezler aileme ne olduğunu, kim olduğumu.”

Rahat bir soluk aldı; Efşan, Korhan’ı arkadaşı olarak görüyordu. Nazenin, Vedat’ın rahmetli dayısının kızıydı, Korhan da halasının oğlu. İkisi de kuzeniydi ama onların arasında akrabalık bağından

başka bir bağ yoktu. Nazenin, Korhan'dan hoşlanmazdı. Kadınlarla en çok bir hafta çıkan, onlarla gönül eğlendiren bir adamdan kim ne kadar hoşlanırdı? "Nazenin ondan hoşlanmıyor, Korhan'ınki sadece tatlı bir kaçamak yapmak ama yedirmem kuzenimi, kuzenime."

Yastığı kabartıp kahkaha attı. "Bence çok istikrarlı, alacak kızı. Aramızda kalsın ama âşıktan hallice. Çok gerekli olursa ona bir tek-lifte bulundum. Korhan'ın sevgilisi rolü yaparak kıskandırma planı yaptık."

Efşan... Gül kokulu kadın, kuzeninin sevgilisi rolüne girecekti? Korhan'ın çenesini kıracaktı. "Ya, tabii, eminim uygularsınız."

"Peki, sana verecek rahat bir şeylerim yok, malum. Ben odama geçiyorum, sabah yedide uyanıyorum. Sabah görüşürüz."

Başını sallayıp teşekkür ettiğinde Efşan odasına ilerledi. Vedat berjerden kalkmadı. Manzaralı pencereden geceyi izledi. Uzun yıllar önce dördüncü katta yedi numaralı bir daire vardı. Yıllar sonra dördüncü katta yedi numaralı bir dairede bulunuyordu. Uyumayacağını biliyordu.

2. Bölüm

Beşiktaş karakolunun arka kapısından girip, nezarete inen merdivenlerden geçti. Birileri Vedat'ı görmüyordu, bazı bakışlar onu görmezdi, görmemeleri hayırlarına olurdu. Kapı açıldığında sabah yediydi. Kıvrılmış yatan Musa kapının aşırı gürültülü sesiyle kalkmıştı. Musa boş bakışlar atarken, gelen kişinin suçlu olduğunu düşünmüştü.

Siyah eldivenlerini takıyordu, bakışları ellerindeydi. “Nasıl yaptın, karına nasıl el kaldırdın ve ona hiç acımadan bıçağı nasıl sapladın?” Başını Musa'ya kaldırdı.

İrice bir yapıya sahipti Musa, güçlüydü, yakışıklıydı. Küstahça diklenecekti fakat buradan başına bir şey gelmeden çıkamayacağını anlamıştı, kimse ona yardım etmezdi. “Ben...”

Musa'yı yakasından tutup kaldırdı, burun buruna getirdi. “Sen bir pisliksin, karaktersiz, adi ve haysiyetsizsin.” Sağ yumruğuyla Musa'nın sol gözüne vurdu. Sendeleleyen adama düşme izni vermedi, acısının azalmasını beklemedi. Ayakta zor duran adamın karnına tekmesini indirince Musa duvara çarparak yere yığıldı. Kendini koruma içgüdüleriyle ayağa kalkarken zorlandı ama kalktı. Acı soluklarıyla Vedat'ın üzerine yürüdüğünde, Vedat ona tek adımda ulaşip

dizini Musa'nın karnına sertçe geçirdi. Yetmedi, doğrulttu, sağ gözüne yumruk attı. Vurdu; ellerini, kollarını son gücüyle kullandı. "Evde kadını ezeceksin, acımasızca döveceksin, ertesi gün dışarıda adamım diye gezeceksin. Adam mısın sen? Adam dediğin kadına vurmaz, kadına zarar vermez, onu öldürmeye kalkmaz!" Duvardan duvara vurdu Musa'yı, tıpkı Efşan'ın yaptığı gibi. Yüzü gözü kan içinde kalıp yere boylu boyunca serilince, eğilip saçlarından kavradı Musa'yı. Ağzı açık bir şekilde acı içinde inleyen adama bakıp dişlerini sıktı. Azrail kadar acıyordu ona, hiç.

"Hâkim sana ne olduğunu sorduğunda ona, 'Karıma yaptığım köpeklik için çok pişmandım, kendimi duvardan duvara vurdum,' diyeceksin." Acıyla inliyordu Musa, ses gelmeyince saçlarını daha sıkı çekti. "Duydun mu?" Sesi yüksek, duvar kadar sertti. Musa tamam anlamına gelecek şekilde başını hızla salladı. Vedat, Musa'nın başını yere fırlatıp ayağa kalktı. "Adım Vedat Çelebi, bu adı hiç unutma! Bir daha herhangi bir kadına dokunduğunu duyarsam seni çubuğundan asarım. Boşanma celbi geldiğinde kuzu kuzu imzalayacaksın yoksa her nerede olursan ol, oraya girer, seni bulurum."

Geldiği sessizlikle ayrıldı karakoldan. Evde onu bekleyen biri vardı, *Simit almaya gidiyorum* diye not bırakmıştı.

Efşan notu bulduğunda kaşlarını çatmıştı. Vedat Çelebi ve simit? Yatak akşam bıraktığı gibi duruyordu, hiç uyumadığını fark etti, toplayıp çayı demledi, kahvaltı sofrasını hazırladı. Kapı sesiyle kalbinde değişik bir atış hissetti. O, yalnız yaşayan bir kadındı. Sabahın bu saatinde kapısını kimse çalmazdı, şu ana kadar.

Elindeki simit poşetini havaya kaldırıp, Efşan'a uzattı. "Severim." Severdi ama almaya gitmişliği ilkti.

"Bu saatte almaya çıktığına göre çok seviyorsun, onu anladım. Uyumamışsın."

"Yerimi yadırgadım diyelim."

“Bunun için önce yatman gerekirdi, neyse, ellerini yıka da gel hadi.”

Eller ve yıkamak! Efşan takıntılıydı. Efşan mutfağa geçerken o da banyoda ellerini yıkayıp döndü. İki kişilik küçük masaya oturdu. Çayını önüne bırakan Efşan’ın gülümsemesini yakaladı. “Neden güldün?”

“Yaklaşık dört senedir bu evde yaşıyorum, evimde kahvaltıya gelen misafirim ilk kez bir erkek.” Kendi çayını da alıp oturdu.

Uzun saçlarını örmüştü, örük sol omuzunda duruyordu. Başında açık mavi bir bandana vardı, gözlerini ön plana çıkaracak kadar güzel bir maviydi. İnce, mevsimlik bluzu da bandanasının rengindeydi. Siyah dar kotuyla Efşan spor giyimde kadınlara ikon bile olabilirdi. Sade ve çok şıktı.

“Neden öyle bakıyorsun?”

Vedat başını yana eğerek gözlerinin içine baktı. Efşan’ın gülüşü büyüdü, Vedat’ın gönül bahçeleri çiçek açtı. “Babaannem gözlerini görse kıskanır, mavi gözlere ayrı bir hassasiyeti var.”

“Mavi gözlü değil o hâlde?”

“Hayır, mavi gözlü. Benim gözlerim babaanneminkiyle aynı, erkek kardeşlerim babamla anneme benziyor ama kız kardeşim babaannemin bir kopyası.”

“Kız kardeşinin adı ne? Erkek kardeşlerini biliyorum, Korhan arada anlatıyor.”

“Mihriban, seninle aynı yaşta. Yurt dışında okuyor. Çok torunu var ama babaannem beni diğer torunları arasından belirgin biçimde daha fazla sever, bu ayrımcılık değil tabii. Seni görse tablo gibi izlerdi.”

“Tanışmak isterim, dedenle aralarındaki aşk hikâyelerini biraz dinledim Korhan’dan.”

“O hâlde ilk fırsatta yemeğe geliyorsun.”

“Olur, kabul edildi. Kahvaltıdan sonra Ataşehir’e gideceğim, arabamı servisten almalıyım.”

“Arabamı alırlar, senin gitmene gerek yok.”

“Beni bu zengin hayatın içine çekmek ister gibi bir hâlin var, alışık değilim.”

Vedat etrafına bakındı. “Bence zaten zengin bir kadınsın. Bizde işler böyle yürüyor, alıştık.”

“Benim seninle ne ilgim var?”

Muhtemelen hayatına çoktan dâhil olmuştu Efşan, çevresindeki tehlike onun kim olacağı haberini almıştı. “Birlikte gidelim, son teklif?”

“Senin işin yok mu, dün akşamdan bu yana benimlesin?”

Dudaklarını büktü. “Babam sağ olsun, çalışıyor.”

Efşan kahkaha attı. “Sen baba parası mı yiyorsun?”

“Züppe de de tam olsun.”

“Alınma hemen, inanmamıştım zaten. O zaman birlikte gidebiliriz.”

Yavaş yavaş dünyasına dâhil ediyor, usulca içine içine çekiyordu kadını. Körkütük âşık değildi, şimdi arkasını dönüp gitse unutabilir, hiç tanışmamış gibi yapabiliirdi ama bunu yapmayacak kadar onu beğeniyordu. Gülüşünü, o lacivert safir gözlerini saatlerce izleyebiliirdi ve bunu tüm kalbiyle istiyordu.

İçeriden gelen kadife sesi işitti, nahif, pürüzsüz ve huzur dolu ses... Masanın başına geldiğinde sahnedeki kadını dikkatle izleyen adam onun varlığını hissetmemişti. Omzunu sıktığında başını kaldırıp genişçe gülümsedi Vural, halasının biricik oğluna, yıllardır ayrılmaz sıkı dosttular, akraba olmaları akıllarına bile gelmiyordu. “Otursana.”

Vedat karşı sandalyeye oturdu ama sahneye bir kez bile bakmadı. “Yine kendinden geçmiştin.”

Vural sahneye döndüğünde yüzünde tatlı bir gülüş belirdi. “O söyleyince böyle oluyor, yıllardır kendimden geçmiş gibiyim.”

“Hazan burada ne arıyor?”

Başını iki yana salladı Vural. “O bir şey istediğinde benim reddetme gibi bir şansım olmuyor.”

Vedat yüzünü buruşturdu. “Aptal âşık.”

Vural, koyu yeşil gözlerini Vedat’a kaldırdı. “Her neyse... Sen anlat, kim bu mavi gözlü güzel kadın?”

“Kim olduğunu çoktan öğrenmişsindir, gözlerine kadar biliyorsun ya!”

“Dün haber verdiler, baktım tabii ki. Konu sen olunca her şeyi yapabileceğimi biliyorsun.”

Başını sallayıp anlatmaya başladığında şarkı da bitmişti, Hazan’ın yanlarına geleceğini düşünmüştü ama başka bir şarkıya başladığında devam etti.

“Güleşan... Adında Gül olması biraz saçma, aynı zamanda da ürkütücü. Sen sırf adında Gül var diye etrafında değilsin, değil mi?”

“Asıl ürkütücü kısmı parfümünün gül olması. Hayır, yani o çok güzel, çok güzel gülümsüyor, hayat dolu ve enerjisi çok değişik. Bunun yanında Efşan’ın o kadın olduğunu anlamak için çok zeki olmaya gerek yok. Öyle şeyler yaşamış ki kendi acımdan utandım. Kendi mezarları var Vural.”

“Ve... Buna rağmen hayat dolu, kesinlikle senin için gelmiş. Ne kadar saçma olsa da bu saçmalığı yaşadığımızı biliyoruz.”

Vedat bunun doğru olmasını, onun için gelmiş olmasını diliyordu. Hiçbir kadını, yanında istiyor diye zorla tutmazdı. “Umarım... Bu arada dedem seni soruyor, yanına gitmeyi düşünüyor musun?”

Annesinin babası olan Seyit Aras’la araları ne çok iyi ne çok kötüydü. Yetmiş beş yaşında, ölmeye niyeti olmayan bir adamdı. Tek sorun şu ki annesiyle dedesi görüşmüyordu. Vedat da nadir de olsa uğruyor, hâlini hatırlarını soruyordu. Dedesi için Vural bir, Vedat ikiydi. İkisi için de yapmayacağı şey yoktu. Onları kendi dünyasına dâhil ederken hiç acımamıştı. Ona göre bu doğanın bir kanunuydu; kralın oğlu kral olurdu. Seyit Aras namıdiğer Deli Seyit, eski bir kabadayıydı. Yerini Vural’a bırakıyordu ancak gözlerini

sonsuza dek kapattığında Vural onun tahtına oturabilirdi. Vural, onun soyadını yürütecek tek erkek torunu değildi ama namını götürecek tek kişiydi.

“Bir ara uğrarım. Ölmeye niyeti yok mu?”

Vural sırttı. “Bence henüz yok, son gördüğümde nargilesiyle aşk yaşıyordu. Biraz da iş konuşalım... Annenin hisseleri sende olduğuna göre sana yeni projeyi anlatayım, daha sonra da dedemin işlerine bakarız. Arazi gaspı söz konusu, dedemin eski bir arkadaşının arazisine el koymak isten birileri var...”

“Nereye istersen imza atarım, bu konuyu geçelim. Diğer konuya gelirsek, kim olduklarını araştırdın mı?”

“Evet, sorun şu ki...”

Vural’ın sesi uzaklaşır gibi olduğunda Vedat derin bir soluk aldı. “Nuri Aydoğan... Karşısında bizim olduğumuzu söylediniz mi?”

Vural sahneye döndü, Hazan şarkıyı bitirmiş, yanlarına geliyor-du. “Hazan geliyor, sonra konuşalım.”

“Selam, nasılsın Vedat?”

“İyi, otursana.” Vedat kısacık bakıp önüne dönmüştü.

“Oturmayacağım, selam vermek istedim.”

“Nereye?” diye soran Vural’a döndü Hazan. Kestane rengi saçları omzundan sırtına döküldü Hazan’ın, ela gözleri içli bakıyordu. “Arka tarafa geçiyorum. Kızları özledim, selam vereyim. Çıkarken bulursun beni.” Vedat’a döndü tekrar. “Görüşürüz Vedat.”

Hazan’ın ardından bir saati bulan sohbetlerine devam etmişlerdi. Bazıları için zor, bazıları için tehlikeli ama onlar için basit bir hayatın birer parçalarıydılar. Oldukları kişiler olmak isteyip istemedikleri sorulsaydı, ikisinin de buna verecek cevabı yoktu.

Bir Hafta Sonra...

Arkadaşlarıyla bir kahve içmek için dışarı çıkmıştı. Dönüş yolunda eli direksiyonda, gözü yolda tek bir şeyi düşünüyordu: Vedat bir haftadır neredeydi? Korhan'la bir kez buluşmuş, kahve içmişlerdi ama Vedat'ı hiç görmemişti. Onu neden görmek istediğini kendisine soruyordu. Kendisine karşı her zaman açık biri olmuştu, yaşadıklarının ancak bu şekilde üstesinden gelmişti. Onu görmek, sesini duymak istiyordu ama sanki Vedat cephesinde onu görmek isteyen yoktu.

Arabayı marketin önüne durdurdu. Canı sıkınsa yapacağı en iyi şeyi biliyordu. Girip çıkması yarım saatini, eve gelmesi on dakikasını aldı. Poşetleri kapının hemen önüne bıraktı. Hızla odasına geçip iş kıyafetlerini kuşandı. On dakika sonunda odanın ortasında birçok kova, içleri su dolu şekilde bekliyordu. Masanın üzerine dizdiği renk renk deterjan kutularına bakıp içli bir soluk aldı. "Bebeklerim..." diye sevdiği kutulardan çamaşır suyu olanı aldı. Kapağını açıp tüm paketi kovalara boşalttı. Kutudan bittiğine dair ses geldiğinde onu bırakıp diğer kutulara da aynı işlemi uyguladı. Göğsü şevkle kabarıyor, az sonra o kovaları köpürterek temizlik yapacağını hayal ettikçe heyecanlanıyordu.

"Cam! Önce camlar..." Perdeleri kenara çekip -on gün önce yıkamıştı- camları açtı. Cam silme kovalarına cam bezini sokup, eliyle bir güzel yoğurdu. Aklındakiler uçup gidiyordu. Koltukları çekti, aralarını süpürdü, tozlarını aldı ve sildi. Banyoya kireç sökücüler sıktı, duşakabini telledi, lavaboları ovaladı. Yerleri krem temizleyiciyle ovdu, pencere mermerlerini telledi, evin her köşesine eli değecek şekilde temizlik yapıyordu. Kaç saat geçtiğini bile bilmiyordu, hava kararırken bile dikkat etmemişti. Havaydı ona göre, kararır- dı. Arada öksürüyor, çokça hapşıırıyordu. Alerjisi olduğunu bile bile bu yolu tercih ediyordu, bu da onun zayıf tarafıydı. Kapının sesini duyana kadar dünyadan kopmuştu hatta biraz sonra ciddi anlamda kopabilirdi. Kafası hafiften uçmaya başlamıştı. Kapı dürbününden bile bakmadı.

Kapı açılır açılmaz Vedat'ın yüzüne sert bir koku çarptı. Evin içi gaz gibi kokuyordu. "Efşan!"

Efşan gülümsedi. "Aa... Vedat!"

Vedat içeri bir adım attığında Efşan çığlık attı. "Ayakkabıların!"

Evin içindeki koku iyice ciğerlerini doldurduğunda Efşan'ın in-tihar etmek için yeni bir yöntem geliştirmiş olduğunu anladı. "Bu koku ne?"

"Temizlik yapıyorum." Öksürmeye devam etti, gözleri kızarmıştı. Vedat ona bakarken onun bir deli olduğunu dahi düşündü. Az daha orada kalırsa kendisi de delirecekti, zira koku delirtecek kadar fazlaydı. "Saatlerdir seni arıyordum, merak ettim."

Efşan hapşırdı. "Duymadım."

Ayakkabılarını çıkartıp salona yürüdüğünde kokunun daha da arttığını algıladı, pencereler kapalıydı. Arkasından gelen Efşan sürekli hapşıırıyordu. Pencereleri açıp Efşan'a döndü. "Sen aklını mı kaçırdın, ölmek mi istiyorsun? Bu nasıl temizlik Efşan?"

Efşan onu anlamayacak kadar burnuyla haşır neşirdi. Cevap bile veremiyordu. Vedat ona bakarken yüreğinin sıkıştığını hissetti. "Hastaneye gidiyoruz! Alerjin falan mı var?"

Kolundan tutulup çekilen Efşan itiraz ettiyse de bir işe yaramadı. Üzerinde çamaşır suyu lekelerinin olduğu tişört ve eşofmanla kendini kolunda serumla, ağzında oksijen maskesiyle yatarken buldu.

Vedat ona kötü kötü bakıyordu. Doktor neler neler demişti... Bir daha böyle bir çılgınlık yapmaması gerektiğini üzerine basa basa tekrar etmişti. Efşan onu anladığını ifade eden baş sallamalarıyla onaylamıştı ama yine yapacağını biliyordu, bu kez camı açardı, olur biterdi.

Saatler sonra evine tekrar girdiğinde deterjan kokuları açık pencerelerden uçup gitmişti. Koltuğa oturduğunda Vedat açık pencereleri kapatıp yanına oturdu. "Bunu bir daha yapma!"

"Fark etmiyorum, kafamı dağıtmak için bire bir." Vedat'a yandan bakıyordu. "Sen neden gelmiştin?"

“Senin zeki bir kadın olduğunu düşünüyordum ama şu gördüklerimden sonra bunu bir daha sorgulayacağım. Bile bile ölüme yürümek bu, gelmesem bu evde uyuyacaktın.”

Muhtemelen evet. “Sen bana hakaret mi ettin?”

Vedat bedeniyle döndü, akları kızarmış lacivert gözlere uzun bir süre baktı. “Hayır, kendini atmış olduğun tehlikeyi sana anlatmaya çalışıyorum.”

Başını koltuğa bıraktı, yorgundu, uykusu geliyordu. “Herkesin bir kaçış yolu vardır Vedat. Benimki de bu, kendimi iyi hissediyorum.” Yerinden usulca kalktı. “Ev senin, ben birazdan dönerim. Üzerimi değiştirmeliyim.”

Yarım saat geçmesine, Vedat’ın istediği yemek bile gelmesine rağmen Efşan odasından çıkmamıştı. Salonu on tur dönen Vedat sabrının sonuna geldiğinde kendini Efşan’ın odasının önünde buldu. Kapıyı tıklatacağı anda açılan kapıda saçları omuzlarına ıslak hâliyle dökülmüş, yüzünde gram makyajı olmayan ama taptaze duran kadını izlemekten kendini alamadı.

“Ne oldu?”

“Hiç, çıkmadın, merak ettim.”

“*Sen beni ne çok merak eder oldun* diyeceğim ama ortalarda da yoktun.”

Buna cevap vermeden arkasını dönüp, salona ilerledi. “Hastasın, bayılman olası. Yemek yiyelim mi?”

Kaşları birleşik olan Efşan peşinden ilerledi. “Olur, hazırlarım şimdi.” Salona girdiğinde burnuna dolan nefis pizza kokusunu aldı, acıktığı gerçeği midesine takla attırdı. Gülümseyerek dolaptan tabak ve bardakları masaya bıraktı. “Vedat Çelebi kalbime oynuyorsun, keşke nasıl sevdiğimi bilseydin. O zaman seni sevebilirdim.”

Masaya oturup Efşan’a baktı. “Kalbine girmek bu kadar kolay mı? Alt tarafı pizza ve ben etli severim ama senin için de aynısını söyledim. Sen Urfalısin, et seversin.”

Kutuyu açarken duyduğu sözlerle durmuştu, gerçekten de etli seviyordu ama bu zevkler şu an bu masada olmayacak kadar ortaktı.

“Etli severim.” İkisinin de gözleri buluştu, kısa bir an konuşmadılar.

O zaman sev beni...

Tabağına bir dilim aldı. “Ben neden geldiğimi unuttum.” Bardaklara kola dolduran kadına bakmadan bir ısırık aldı. “Pazar günü babaannem ve annem seni kahvaltıya bekliyor. Aradım seni ama açmayınca geldim.”

Bir haftadır neden aramadın diye soramıyordu. Bir dilim alıp ısırdı. “Sizin eve?”

“Evet, aile toplantısı, arada bir mutlaka tüm torunları da dâhil olmak üzere toplanırız. Bu pazar da o pazarlardan biri.”

Kolayı zorla yutunca genzi yandı. “Aile mi? Benim ne işim var senin aile toplantısında, hayır, gelemem.”

Başını yana yatırıp, mavi gözlerine yumuşacık bir bakış kondurdu. “Tabii ki gelirsin.”

Efşan bu bakışa ilk kez şahit oluyordu, yutkunurken gözlerini kaçırdı. *Buzlar eriyordu...* “Kalabalıksınız, benim o gün orada ne işim var Vedat?”

“Bu sorun değil, Korhan seni anlatıyor hem de herkese ve sürekli, seni merak ediyorlar. Babaannem gözlerinin methini duyduğundan beri bekliyor.”

Babaanne, Efşan’ı bekliyordu da Efşan kendini nelerin beklediğini bilmiyordu. Başını salladı, hepsi Vedat ve Korhan gibiyse anlaşılabilirdi. “Tamam, geliyorum.”

3. Bölüm

Sıcak mavi bakışları, bahçenin içini dolduran ailesinin üzerinde huzurla geziniyordu. Ara sıra iç çekip, *'Ah Rıza, keske burada ol-saydin,'* diyordu. Uzun yıllar önce Yunanistan'dan Türkiye'ye tatile gelmişti Anna. Rıza Çelebi'ye kalbini kaptırmıştı. Ülkesine döndüğünde onsuz yapamayacağını anladığında tüm ailesini arkasında bırakarak Türkiye'ye dönüp, hayatının aşkıyla evlenmişti. Kırk beş yılı aşkla devirmişlerdi. Rıza Bey on sene önce vefat etmişti ama Anna için hayat devam ediyordu, çocukları ve torunlarıyla kalan ömrünü dolduruyordu.

Torunlarının bir kısmı bir köşede fısıldaşıp, arada kahkaha atıyordu. Sinem ve Nazenin'di kahkaha atanlar. Nazenin, Vedat'ın annesi Mücella'nın rahmetli erkek kardeşinin kızıydı, kendi torunu kadar severdi Nazenin ve abisi Ediz'i.

Ediz'e kaydı gözleri, ikiz torunları Ozan ve Okan'la muhabbet ediyordu. Zararsız biriydi Ediz, onu da severdi. Okan ve Ozan zaten evin büyümez, haşarı çocuklarıydı. Torunlarını çok seviyordu Anna, rahmetli kocası Rıza Bey'le aşklarının meyvesiydi etrafındakiler.

Kahvesinden bir yudum alıp iç çekerek başını çevirdiğinde

Vedat'ı gördü. Torununu tepeden tırnağa süzdü. Biraz özenli görüyordu, pazar kahvaltılarına bu kadar özendiği görülmemiştir. Saçları özenle taranmış, kıyafetleri dikkatle seçilmişti. Çok yakışıklı görünüyordu. "Vedat'im."

Evin bahçeye açılan kapısı önünde etrafına bakınan Vedat, babaannesinin sesiyle ona doğru yürüyüp, yanağına öpücük kondurdu. "Günaydın." Hemen yanındaki tekli hasır koltuğa oturdu.

Anna onun kokusunu almıştı, pazar günü parfüm kullanan torununa takılmadı. Vedat bu tarz takımları hoş bulmazdı. Tek bir imada bile bulunmadı Anna, gelecek misafirin etkileriydi bunlar, hissediyordu. "Günaydın. Ee... Misafirimiz nerede kaldı?"

"Aradım az önce, Korhan'la yoldalar. Herkes geldi mi?"

"Evet, sabah kahvemi bile istim. Merakla bekliyorum mavi gözlü, güzel kızı, ne mavisini demistin?"

Babaannesinin bunu bilerek yaptığını bilecek kadar zekiydi ama onu bu zevkten mahrum etmedi. "Safir babaanne."

"Ah, nasıl merak ediyorum, bilsen..."

"Fazla üzerine gitme, buraya gelmeyi zor kabul etti. Bizleri tanımıyor, hâliyle çekiniyor."

Anna bilmiş bakışlarını torunu üzerinde gezdirirken hemen de nasıl korumacı bir tavır takındığını fark etti. Tam söze girecekti ki, "Günüm şimdi aydınlandı," diyerek yanına gelen Vural'a kocaman gülümsedi. "Ah... Vuralciğim, hoş geldin canım."

Vural yaşlı kadının beyaz yanağından öperek yanına oturdu. "Anna, her geçen gün daha güzelsin, gözlerin beni benden alıyor."

Anna bahçeyi inleyen kahkahasıyla Vural'ın dizine vurdu. "Seni güzel surat, bir kadının kalbini kazanmayı sok iyi biliyorsun."

"Ah... Keşke öyle olsa Anna."

Anna gözlerini devirdi. "Siz genslerin surunu nedir bilsem."

"Boş ver bizi babaanne," dedi Vural. "Halam nerede?"

"İçeride," diye yanıtladı Vedat, saatine bakıyordu. "Nerede kaldılar?"

Vural onun bu hâline yandan bakıp sırtıttı. “Ne o, yol gözlüyoruz?”

Anna, Vural’a göz kırptı ama Vedat soruyu dikkate almadı. “Anna, Efşan’ı görmelisin, nasıl güzel bir kadın, nasıl şahane gözleri var. Ben de fotoğrafını gördüm ama... Ah...” dedi Vural, ayak bileğini dizinin üzerine bıraktı. “Şansımı denemeye çalışacağım, belki beni beğenir.” Kuzenini kızdırmak için sarf etti sözlerini, Vedat’ın kendine dönen bakışlarına aldırmadı. “Ne dersin babaanne, beni beğenir mi?”

Anna da ona uydu. “Ah, seni beğenmeyecek kız mı var askim, elbette beğenir.”

“Kesin şunu!” dedi Vedat sert bir sesle, yandan da tehlikeli bir bakış atmıştı.

“Selam ailem.” Korhan’ın sesi bahçeyi sardığında konuşma karpandı. Tüm başlar Korhan’a ve yanındaki kadına kaydı.

Efşan etrafına bakındı, büyük ve yeşil bahçenin uzakta olan oturma grubunda Vedat’ı fark etti. Gergindi. Korhan ve Vedat dışındakimseyi tanıımıyordu ama yanındaki adamın eğlenceli hâli ona iyi geliyordu.

“Biz geldik.” Korhan ona yolu açarak önden yürümesi için alan oluşturdu. “Korkma, kadın yemiyoruz.”

“Şakacı çocuk. Biliyorum, sadece kendimi tuhaf hissediyorum.”

“O tuhaflık birazdan dağılır.”

Anna ayağa kalkmıştı, Efşan onu inceledi. Uzun boylu, beyaz tenli, balık etli, yaşına inat genç ve güzeldi. Yaklaştıkça gözlerinin rengini seçti. Vedat’la aynıydı.

“Kalimera Efsan.”

Efşan kendini gülümserken buldu. Vedat ona kahvaltıya davetli olduğunu söylediğinden bu yana birkaç tane Yunanca kelime öğrenmişti. Yaklaşan yaşlı kadına gülümsedi. “Kalimera Anna.”

Yüzünde tebessümüyle gözlerinin en derinlerine inen kadına o da aynı şekilde bakıyordu. Açık mavi gözleri, Vedat’ta olmayan sıcaklığı kuşanmıştı.

“Tanrı’m!” Anna ellerini birleştirip gökyüzüne baktı. “Bunlar nasıl güzel gözler...”

Efşan’ın gülüşü büyüdü, Anna’nın açılan kollarına samimiyetle girdi. “Teşekkür ederim Anna.”

Vedat zevkle izliyordu, babaannesi ilk tanıştığı insanlara sarılmazdı. Efşan’dan aldığı bir şey onu buna itmişti.

Bahçe bir anda dolmuştu. Vedat’ın kardeşleri, kuzenleri, halası, eniştesi ve en son anne babasıyla tanıştı. Kahvaltı masasının son hazırlıklar için yanlarından ayrılan anne babalarının ardından koltuklara yerleştiler. Anna da yanlarındaydı, kendini onların arasında onlar kadar genç hissediyordu. Genç nesil de Anna’yı arkadaşları olarak kabul ediyordu.

“Sizi tanıyor olabilirim,” dedi Efşan, Vural’a.

Vural’ın merakı artıp gülümsedi. “Öyle mi, bu zevke erişmişim demek, nereden?”

“Bir yerde...” Söylese miydi bilemedi ama konuya girmiş bulundu. “Geçen yıl, İzmir Buca’da.”

Vural’ın gözleri büyürken ona Vedat ve Korhan da eşlik etti. Diğerleri Efşan’ın bahsettiğinden bihaberdi. “Ya...” dedi Korhan. “Dünya ne küçük.”

“Çok çok...” diyen kinayeli ses Vedat’a aitti.

Vural gülümsedi. “Ara sıra giderim, severim İzmir’i.”

Efşan saklanan bir şeyler olduğunu anlamış, dudaklarını gülümsememek için sıkıca birbirine bastırmıştı. “Ben de severim, yine gideceğim.” Vedat’ın boğaz temizleme sesine dönmedi. “Ama Vedat’ın kuzeni olduğunuzu tahmin bile edemezdim.”

“Tahmin edemeyeceğin neler var bilsen...”

Yanında mırıldanan adama döndü Efşan. “Ne dedin Korhan?”

“Hiç, Vedat diyordum, konuşsa bilirdin.”

Vedat’ın bakışları Efşan’ın üzerinde kısa kısa geziniyordu. Beyaz, ince, kolsuz bluzu ve lacivert eteğiyle genç bir kızdan ziyade sarayda büyümüş leydi havasındaydı ve olmazsa olmazı lacivert beyaz puantiyeli bandanası başındaydı.

“Yoo... Konuşuyor.” Efşan, Vedat’a döndüğünde Anna da onları takip ediyordu. “Konuşuyor mu?” dedi Anna, Vedat köşeye sıkıştıyordu. Kuzenleri, kardeşleri ve Anna ona bakıyordu. “Demek senin yanında konuşuyor Efsan,” dedi Anna. “Bizimle pek konuşmaz da...”

Vedat göz devirdi. “Babaanne!”

“Ama haklı abi,” dedi Nazenin.

“Evet,” dedi Korhan. “Nazenin de haklı.”

Efşan gülüşünü dudakları arasına hapsetti. Nazenin’in Korhan’a yüzünü buruşturan hareketini yakaladı. *Zavallı Korhan... Hiç şansı yok!*

Ozan ve Okan anne babalarına benziyordu. Vedat’la kardeş gibi değillerdi. Ailede Vedat’a benzeyen tek kişi Anna’ydı. Efşan onlar konuşurken gülümseyerek izledi. Geniş ve mutlu bir ailenin gerçekten de hazine kadar kıymetli olduğunu hatırladı. Geniş ve huzurlu bir aile...

Kahvaltı boyunca gülümseyip, gelen sorulara samimi yanıtlar vermişti. En son masada kahvelerini yudumluyorlardı. “Tamam,” dedi Efşan, kim kimin kuzeni, yaşadığı heyecanla karman çorman olmuştu. Tüm ailenin bakışları arasında Vedat’ın kuzenlerine döndü. “Vedat’ı baz alıyorum, Vural Bey, dayısının oğlu,” dedikten sonra Nazenin ve Ediz’e döndü. “Nazenin Hanım ve Ediz Bey diğer dayısının çocukları.” Nazenin başını sallayıp gülümsedi. Efşan yan döndü. “Sinem ve Korhan halasının çocukları.”

“Eh,” dedi Okan. “Biz de kardeşleriyiz yani doğru.”

Arkasına yaslandı Efşan. “Çok şükür, kalabalık aile kavramını uzun süre önce bıraktım, çözmem zaman aldı.”

Aile üyelerinden büyük olanlar ve Korhan, Efşan’ın geçmişini biliyordu ama Nazenin sordu. “Okul için mi uzak kaldın, ailen nerede yaşıyor?”

Bazıları nefeslerini tuttu, Vedat başını yana çevirdi. Bilmeyenler Efşan’dan gelecek cevap için ona bakıyordu. Efşan burukça gülümsedi. “Kimsem kalmadı, gerçek ailemin hepsi vefat etti ama

manevi bir ailem, anne, baba ve kardeşim var ve tabii bir de hayatımın anlamı ablam var. Şanlıurfalıyım.”

Nazenin’in gözleri bulutlandı. “Özür dilerim, bilmiyordum.” Gülümsedi. “Manevi aileler de çok önemli.” Halası Mücella’ya döndü, kadının hüznü kahverengi gözlerine gülümsedi. Anne babalarını kaybettikten sonra bir süre kardeşi Ediz ile bu evde kalmışlardı. Halası o günleri atlatmalarında büyük etkendi.

“Haklısın, onlar iyi ki var,” dedi Efşan.

“Vedat bahsetti,” dedi Anna. “Aysem ablanla tanışmalıyız. O, mükemmel bir insan olmalı. Ben bu tür insanları tanımayı sok isterim.”

“Elbette, şu an Urfa’da, ilk gelişinde tanıştırırım.” Efşan kocaman sırttı. “Ablamın da gözleri mavi.”

Anna’nın gözleri şevkle açıldı. “Ah... Mavi gözlü kadınlar askına, mutlaka tanısazağım. Nasıl bir mavi?” Masadaki tüm ailesinin gülümsemesine neden oldu. Sadece Vedat’ın yüzünde gülümseme yoktu, minik bir tebessüm belirmişti. Annesinin gözünden kaçmamıştı, oğlu eğleniyordu. Yüreğinin orta yerinde neşeli bir kahkaha gibiydi Vedat’ın tebessümü.

“Gök mavisi.”

Anna, Efşan’dan aldığı bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. “Demek öyle...”

Anna ortamı her hâliyle şenlendiriyordu, neşesi bulaşıcıydı, hayat doluydu. Anna sözlerine yenilerini ekleyip, etrafındakileri kahkahalara boğarken Vedat, Efşan’dan gözlerini alamıyordu ve bunu tüm ailesi her şekilde fark ediyordu.

Saatler öğleni geçtiğinde gençlerin neşesini bölmemek, Efşan’ı biraz daha ortamda tutmak isteyen Anna oğlu Ragıp’ı köşeye çekip mangalı yakmasını, günü bitirmemesini söylediğinde oğlu bilmiş bilmiş başını sallamıştı. Rahmetli babasının kopyası olan Ragıp Bey’in olacakları fark eden kahverengi gözleri parlıyordu. “Emrin olur annem...” demiş, bahçenin iç kısmına dağılan çocuklarına ve yeğenlerine onlara mangal yapacağını söylediğinde,

Efşan akşama kadar oradan ayrılamayacağını anlamıştı. Ortamı sevmişti, Sinem ve Nazenin'le sohbet koyu gidiyordu. Sinem'le aynı yaştaydı -yirmi iki- ama Nazenin her ikisinden de dört yaş büyüktü.

Efşan, "Hayatımda senin kadar esmer güzeli bir kadınla tanışmamıştım, yani ben de esmer grubundayım ama senin tenin çok farklı Nazenin," dedi.

Çok az uzaklıkta olan Korhan'ın kulakları konuşmaya misafirdi. Efşan'ın sözleri bitince hemen yaklaşıp, Nazenin'in yanına oturdu. "Tıpkı şey gibi..." Nazenin ona dönmüş, şaşkınlıkla bakıyordu. Korhan da yanındaki kadına içi geçirerek baktı. "Çikolata gibi."

Efşan dudağını ısırp, gülüşünü keskin bakışlarıyla saklıyordu.

"Sen bana yürüyor musun Korhan?"

"Aa... Abi," dedi Sinem, hayret dolu sesiyle. "Ne diyorsun sen?"

Korhan kardeşine dönmedi, ilgilenmedi. "Bu çok kötü bir söz Nazenin. Efşan çok haklı, sen gerçek bir esmersin."

Nazenin önüne dönerken burnunu kıvırdı. "Esmer koleksiyonunda eksik varsa bunu benim üzerimden tamamlamaya çalışma! Vural abimden önce beynini ben delerim."

Efşan'ın kaşları havalanırken, dudakları öne doğru uzadı. Konu hakkında hiç yorum yapmadı, en iyisi sesini çıkartmamasıydı. Henüz bir yabancıydı. Ayağa kalkan Korhan'a bakıyordu. Korhan hiç alınmış gibi değildi. Elleri cebinde ıslık çalarak uzaklaşırken, "Vural da kimmiş?" diyordu.

"Kafayı mı yemiş bu?" Korhan'ın ardından bakıp gözlerini devirdi Nazenin. "Kesin kafayı yemiş." Yerinden kalktı. "Telefonumu alıp geliyorum."

Efşan kolunu hasır kolçağa yasladı. Nazenin'in ardından bakıp, Korhan'a göz kırptı. Gülümsemeyi de ihmal etmemişti ki Vedat'la çakiştı bakışları. Uzakta sırtını ağaca yaslamış, Vural'la konuşuyordu.

"Son yaz günleri, hava çok güzel, değil mi?"

Efşan sese dönerken Vedat'ın yaslandığı ağaçtan doğrulduğunu

fark edebilmişti. “Evet Ediz Bey, hava gerçekten de çok güzel. Yakında bitmeyen rüzgârlar gelecek ama ben kışı da severim.”

Ediz’in çapkın bakışlarını ekarte etmek isterdi, eğer burada misafir olmasaydı. Ediz’in açık kahverengi gözlerinin içinde hiç hoş olmayan pırıltılar oynayıyordu. Evet, çok yakışıklı hatta çekici bir adamdı ama Efşan bu tarz bakışları olan erkeklerin yanından dahi geçmezdi. Korhan da sözde çok çapkın biriydi, onun bir kadına bu şekilde baktığını görmemişti Efşan. Ediz kadınları etten ibaret gören ucuz erkeklerden sadece bir tanesiydi.

“Ben hiç sevmem kışı,” diyen Sinem’in yanında duran telefonunun çalmasıyla oturma gurubunda baş başa kalmışlardı.

Efşan eteğinin dizinde olan kısmını aşağı indirdi. “Kış mevsimi kitap okuma mevsimidir benim için, ondan severim. Yazın da okuyorum elbette ama kışın daha farklı oluyor.”

Tatlı tatlı gülümsedi Ediz. “Anlıyorum, yani erken kararan hava, sıcak içecekler...”

Normal bir sohbet olmasına sevinen Efşan için ortam daha iyi bir hava alacak gibiydi. “Aynen öyle... Siz kitap okumayı sever misiniz?” *Evet diyecek.*

Bir *evet* duydu ama bu kesinlikle Ediz ait değildi. Lacivert gözleri, Vedat’ın nereden, ne ara geldiği anlamadığı sesiyle açılarak dönmüştü. Buz mavisi gözler yalnızca kendisine bakıyordu. Ediz sesini çıkartmadı; Vedat, Ediz’e hiç bakmadı. Ayakta, tam karşısında dikiliyordu. Cevap veremedi kendisine uzatılan ele bakınca gözleri biraz daha büyüdü Efşan’ın. Bir eline bir gözlerine baktı Vedat’ın. Bahçenin her tarafı aile üyeleri tarafından kuşatılmıştı. Ensesinde birkaç damla ter birikti, birçok gözün ona döndüğünü ensesinde hissetti. Eli tutarsa ne olurdu? Tutmadan bilemezdi. Bacağının üzerinde duran elini kaldırıp Vedat’ın avucuna bıraktı.

Vedat ince uzun parmakları parmaklarıyla sıkıştırıp, Efşan’ı ayağa kaldırdı. “Gel, sana evin kütüphanesini göstereyim.”

“Olur.” Derin bir soluk bıraktı. Vedat’ın diğer elini sırtında hissedince nefesini tekrar sessizce yeniledi. Sanki sırtında ve elinde kalbe giden bir tuş vardı da Vedat onlara dokunuyordu. Kalbinin bu

kadar hızlı atmasının başka nasıl bir açıklaması olabilirdi? “Sonra görüşürüz Ediz Bey.”

“Görüşürüz.” Ediz’in bakışları kısılmıştı. Kuzeni ona yasak bölgeyi çizmiş, geçişleri tamamen kapatmıştı.

Eli Vedat’ın eli arasında eve yürüyorlardı. Efşan kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Ne diye konuşmanın ortasına damdan düşer gibi girmişti ve onu kaldırmıştı. Bunun tek açıklaması Ediz’in yakışksız bakışları olmalıydı, Vedat kuzenini tanıyordu. Şu an tuttuğu eliyse ona ecel teri döktürüyordu. “Elimi bıraksan mı?”

Vedat daha sıkı tuttu. Ediz’in kadınlara olan düşkünlüğünü çok iyi bilirdi. Efşan’ı beğendiğini ilk bakışında fark etmişti, buna engel olamazdı ama Efşan’ı ondan koruyabilirdi. Ediz gibi adamlar hayır lafından anlamazdı. Vedat ona keskin bir çizgi çekmişti; bu, akrabalık bağlarına zarar vermemesi için gerekliydi. “Bırakacağım ama şimdi değil.”

Efşan’ın sesini hemen kulağının dibinde hissediyordu. “Vedat! Kendim halledebilirdim. Bu yaptığın hoş değil, hem de tüm ailenin gözü önünde.”

Vedat durunca Efşan onun omuzuna çarptı, evin açık kapısı önüne gelmişlerdi. Neredeyse burun burunaydılar. “Hoş olmayan nedir?”

“Elimi tutuyorsun, ailen farklı bir şey düşünecek, hoş, az önce Ediz Bey’e düşünmesi için çok sağlam bir neden verdin.”

Ediz’den hoşlanmış mıydı? “Ediz’i beğeniyor musun, seni rahatsız eden bu mu?”

Gözlerini birkaç kez kırpıp alayla sırttı. “Senin neyin var, bu nasıl bir soru?”

Elinde hâlâ Efşan’ın eli vardı. “Bir soru sordum.”

Bakışları yine buz kütleleri gibiydi, Efşan aldırmadı. Etrafındaki insanlar ondan çekiniyordu ama Efşan çekinmiyordu. “Evet, ondan hoşlandım.” Vedat bir an elini bırakacak gibi olduğunda bu kez Efşan sıktı parmaklarını. Ondan hoşlanıyordu, görmediği zaman neden gelmediğini, aramadığında sesini duymayı istiyordu. Elini de

o tutmuştı. “Ama bir hamam böceğinden hoşlandığım kadar.” Sert gözlerin yumuşamasını izledi. Vedat gülmüyordu ama Efşan ona inat her daim gülümsüyordu. “Onun nasıl bir erkek olduğunu anlayacak kadar hayat tecrübem var.”

Birleşik olan ellerine bakarken, Vedat onun güzel yüzünü izliyordu. Bir kadını öpmeyeli... güzel, özel ve sıcak olan bu kadını. Kaç sene geçmişti, hatırlamıyordu. Efşan'ın konuşan dudaklarına bakıyordu, bundan kendini ne esirgiyor ne de kendine engel olabiliyordu.

“Elimi neden tutun?”

“Tutmak istiyorum, sen de elini bana uzattın. Neden?”

“Bunu beklemiyordum, tutmuşsam istemişimdir. Sorun bu ortam...”

Vedat'ın kaşları eğlendiğini ifade edercesine havalandı, bakışları bahçe içindeki ailesinde gezindi. Evet, hemen hemen hepsinin gözleri üzerlerindeydi. O elini uzatmıştı, uzatmak istemişti, Efşan elini tutmuştu çünkü istemişti. Gönül bahçesinde güller açıyordu. Usulca Efşan'a dönerken gözleri buluştu. Avuçlarının arasındaki parmakları daha sıkı kavrayıp evin içine çekti Efşan'ı. “Kimin ne düşündüğünü hiç umursamadım, sen de umursama. Ailem kimse hakkında konuşmaz, benim hakkımda hiç konuşmaz.”

“Söylemesi kolay, annen baban hakkımda yanlış düşünecek.”

“Annem ve babam buna aldırılmaz, kimse aldırılmaz.”

Konuyu değiştirmek istemiyordu ama Vedat için önemsizdi, üstelemek istemedi. Uzun koridordan başka bir koridora saptı Vedat. Efşan geçtiği yerleri seyrediyordu. Ev ince ve uzundu. Dışarıdan uzundu ama içine girdiğinde de bu değişmemişti. Her birkaç metrede bir kapı vardı, ev ihtişamdan yıkılıyordu.

“Eviniz çok güzel...”

“Arka tarafta küçük, yapay, bir göl var, kitaplara baktıktan sonra oraya gidebiliriz.” Vedat önünde durdukları kapıyı açıp içeri çekti Efşan'ı. “Göl mü?” Sesi odaya girdiğinde küçülerek kayboldu. Oda'nın dört değil beş duvarı vardı, beşgen şeklinde bir odaydı ve tüm

duvarlar yerden tavana kadar kitaptı. Odanın ortasına gelip etrafına bakınmak için tam tur döndü.

“En eski kitap yüz kırk senelik, bu oda babaannemle annemin en ortak zevki. Benim de bu evde en sevdiğim oda burası.”

‘*Evlenelim mi Vedat? Burası benim odam olsa? Ha? Olmaz mı?*’ Boğazını zihniyle beraber temizledi. “Ben... Âşık oluyorum, beni burada unutsan olur mu?” Kitaplardan sonra odanın dekoruna baktı. İki tane josephine koltuk yan yana aralıklarla duruyordu. “Biri annenin, diğeri babaannenin mi?”

“Evet, onlardan sonra da bizim tabii... Daha sonra detaylı bakarsın, arka bahçeye geçelim.”

Efşan itiraz etti ama Vedat onu odadan çeke çeke çıkarttı. Efşan küçük bir kız gibi söylenip duruyordu ve bu Vedat için çok büyük bir zevkti. Şikâyet ederken Efşan’ı bir ömür dinleyebilirdi. Geçmeleri gereken aşamaları aşıp, onu kendine deli gibi âşık edebilir, zalimce âşık olabilir, her şeyini onun önüne serebilirdi.

4. Bölüm

Gitmesi gereken vaktin çokça üzerine çıkıp, akşam güneşinin vedasıyla evden ayrılmak için ayaklandılar. Efşan geçirdiği güzel gün için Mücella Hanım ve Anna'ya teşekkür ediyordu.

“Yine gel Efsan,” dedi Anna. “Seni sok sevdim.”

Anna'nın kendine has konuşması hoşuna gidiyordu. Ş yerine s kullanıyordu, ş, ç ve ı kullanmıyordu. Dili yıllar içinde pek çok harfe aşina olmuştu. “Olur tabii, ben de sizleri çok sevdim.”

“Ah... Ben de size katılıırım,” dedi Mücella Hanım.

Vedat gözlerini devirdi, bitmek bilmez vedalar vardı ve bunlardan biri kapı önü sohbetiydi. “Gidelim mi?”

Vural ve Korhan da yanlarında dikiliyordu. İzmir Buca konusunda neler bildiğini soracaklardı. Efşan neler anlatacak, merak ediyorlardı.

“Gidelim. Görüşürüz...” Hanımlara gülümseyip ana demir kapının hemen önünde duran Vedat'ın arabasına yönelince Anna ve Mücella Hanım eve ilerledi.

Vedat durup annesiyle babaannesinin yeterince uzaklaşmasıyla Efşan'a döndü. Vural ve Korhan da hemen Vedat'ın yanında durdular. Efşan üç adama da kaşları çatık baktı. “Ne?”

“İzmir Buca’da ne işin vardı?”

Vedat’a tek kaşı havada baktı. “Sana ne?”

Vedat’ın buz mavisi gözleri alabora oldu ama Efşan aldırmayıp soru soran Vural’a döndü.

“Beni gördün mü?”

“Elbette gördüm.” Ellerini yumruk yaparak vurmaya hazır bir hareket aldı. “Güzel yumruk atıyorsun, beğendim.” Omzuna hafif bir yumruk attığında Vural şaşkınlıkla yerinde sendeledi.

“Senin orada ne işin vardı?” dedi Vedat.

Ellerini indirip saçını geriye attı. “Kafes dövüşü severim, tatmin oldun mu?”

Vedat gözlerini yumdu, eliyle alnını ovaladı. “Olmadım, sen... Sen küçük bir kadınsın, kafes dövüşünde ne işin olabilir?”

Efşan dudaklarını sağa sola kıvrıp, ihtişamlı bahçede göz gezdirdi. Bu adam onu ne sanıyordu? Yaşı yirmi iki olabilirdi ama çocuk da değildi. “Sana neden açıklama yapayım? İstedim, gittim, gerekirse yine giderim. Neden bana bunları söylüyorsun?”

Sen kimsin ki demeye gelen cümleye şu an için verecek cevabı yoktu. “Tehlikeli yerler, seni düşündüğüm için suçlu mu oldum?”

“Ben, beni yeterince düşünecek kadar büyüdüm, o kadar tehlikeliyse orada sizin ne işiniz vardı?”

“Ara sıra kafese gireriz,” dedi Korhan. “Ama bunu ailemiz bilmiyor.” Göz kırptı Efşan’a. “Sır tutarsın?”

Safir gözleri gülümsemeyle parladı. “Tutarım. Belki yakında yine giderim, dövüş kulübünden bir arkadaşım maddi sorunları yüzünden gelir için dövüşüyor, grupça gidiyoruz.”

“*Hayır! Gitmeyeceksin!*” İçinden sarf ettiği sözlerin hükmü ne kadardı, hep birlikte görecektlerdi. “Siz gidin,” dedi Vedat, kuzenlerine. Vural ve Korhan veda ederek yanlarından sessizce sıvıştı.

Araca binip evin bahçesinden ayrıldılar, Vedat’ın aklında bir süredir dönen ama sormaya fırsat bulamadığı soruları dile geldi. “Musa ve Hande ne durumda?”

Yoldan aldığı bakışları genç adama döndü. “Boşanıyorlar, Musa belgeleri imzalamış. Hande nafaka istemiyor, kendine gelince iş bulmak için kolları sıvayacak.”

“Sevindim, Hande’ye bizim şirketlerden birinde uygun bir iş bulabiliriz.”

“Aslında bu çok iyi olur.” Efşan gülümseyerek Vedat’ın yan profilini izliyordu. “Sen aslında iyi birisin, hakkında bahsettikleri şeyler doğru değil, değil mi?”

“Neler diyorlar?”

“Mafya.” Kahkaha attı, komik geliyordu bu söylem. “Racon mu kesiyorsunuz? Sen uyuşturucu, silah ve kadın ticareti yapabilecek biri değilsin.”

“Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Efşan gözlerini kısıtı, dudakları sağa sola kıvrıldı. “Hissediyorum, zorlama bence, değilsin. Deden eski bir kabadayı, kabadayılar saydığım işleri yapmaz!” Onu izlemeye devam ediyordu. Vedat’ın yüzünde herhangi bir kas dahi oynamıyordu.

“Benim yanımdasın, arabamdasın hatta az önce evimdeydin. Mafya bağlantılı olmam senin açısından bir şeyi değiştirir mi?”

Vedat’a bakmaktan vazgeçip koltuğuna yaslandı, başını yola çevirdi. Değiştirir miydi? “Sadece bir tanıdıkısın, bir şeyi değiştirmesi gerekmiyor.”

“Bu doğru değil. Ben o saydıklarının hepsi olabilirim ve sen şu an benim yanımdasın. Tehlikeli adamların yanındaki kadınların gözde olması gerçeğini bilmiyorsun.”

Gözleri kocaman açılmış hâlde ağır çekimde Vedat’a döndü. “Ne demek istedin?” Yan profilden dudaklarını bükmüştü Vedat, o kadar rahat görünüyordu ki Efşan onu sarsmak istiyordu.

“Üzgünüm ama sana bakan aynen şunu diyecek: Vedat’ın kadını!”

“Ne?” Sesi bir çığlık gibi çıkmıştı, kaşları birleşmiş, nutku tutulmuştu. Vedat ona o an döndü, yüzünde eğlenen bir ifade vardı.

“Sen ne dediğinin farkında mısın?” O ne dediğini biliyordu ve

Efşan kendini kapana kısılmaya yakın hissetti, düşünceleri altüst oldu. Ondan hoşlanmanın hata olduğu tokat gibi çarptı suratına. “Arabayı durdur!”

“Efşan!”

“Dur!”

Soluğunu bırakıp arabayı kenara çekti. Efşan kapıyı açıp çıkınca ardından indi. Ellerini havaya savuran Efşan bağırmaya başladı. “Sen ne yapıyorsun Vedat?”

Kayıtsızlıkla karşısında durdu. “Aslında kadın erkek arasındaki normal şeyleri yaşamak istiyorum ama ben halktan biri değilim.”

Efşan safır gözlerini karanlıkta kocaman açmıştı. “Sen bana ne yapıyorsun, onu soruyorum. Ne demek Vedat’ın kadını? Ne alaka! İki normal insan gibi arkadaşlık etmeye çalışıyorum sanıyordum. Ne demek kadını? Ben kimsenin kadını değilim,” derken yumruk yaptığı elini Vedat’ın omzuna savurdu.

Biraz acımıştı, eli ağırdı ve yumruk atmayı biliyordu Efşan. Bir ayak mesafesi geriledi. Onu korkutmak istemiyordu, girdiği gibi çıkabilirdi hayatından. Buna şimdi izin verirse bir daha onunla olamazdı. Hâlâ şansı vardı Efşan’ın ama Vedat’ın bunu söylemeye niyeti yoktu. “Ben yanımda kadın gezdirmem. Benim yanımdaysan benim için önemlidir ve bunu tüm düşmanlarım bilir.”

Anlamıyordu. Vedat ona anlatamıyordu. “Senin düşmanından bana be adam! Ben Efşan’ım. Ben senin hiçbir şeyin değilim.”

Vedat başını iki yana salladı. “Üzgünüm ama sen artık pek çok insanın odak noktasısın. Benim olan değerlidir ve hep en değerlilerimin korunması gerekir. Bunun başını hayatımdaki kadın çeker.”

Saçlarına gitti elleri. Onları koparmak istiyordu. Korunması gerekiyor da ne demekti? Ellerini indirip Vedat’a baktı. “Sen bana ne yaptın Vedat?”

“Özür dilemeyeceğim. Benim de sevmek istemek gibi kusurlarım var. Arabaya bin.” Arabaya geçen adamın arkasından kırık dö-

kük baktı. Yerine geçerken sessizdi, bilinmez bir yola zorla itildiğini anlamıştı. Kabullenmek mi? Zordu. İstemiyordu.

Direksiyonu usta bir hareketle çevirirken bir an Efşan'a döndü. "Görünmeyen dünyanın gerçekleri, şu anda çevremdeki tüm düşmanlarım, dostlarım seni bu şekilde anıyor, buna emin olabilirsin. Vedat'ın kadını."

Efşan bu şekilde anılmak istemiyordu, dost veya düşman da istemiyordu. Bir adamın kadını olarak anılmak en son isteği bile değildi. Neyin içine düştüğünü sorgulamak için geç mi kalmıştı? Kimden hoşlandığını bir kez daha düşünmek bir işe yarar mıydı? Kaçmak için vakti kalmış mıydı?

"Seninle aramda hiçbir şey yok! Dostlarının ve düşmanlarının ne düşündüğüyle ilgilenmiyorum."

"Aramızda bir şey olmasına lüzum, bu sözlerinin de bir önemi yok, görüşmeyelim desen bile artık çok geç!"

Elini başına götürüp bandanasını çekip çıkardı, tek eliyle saçlarını geriye itti. Bundan hoşlanmamış hatta nefret etmişti, gerilmiş yay gibiydi. "Başıma bir şey gelirse ablam senin boğazını keser! Benden uzak dur dememin bir faydası olmayacak belli ki ve sen beni bu çıkmaza bile isteye çektin."

"Başıma bir şey gelemez! Kimse sana parmağını bile uzatamaz." Onu bu oyunun içine bilerek çektiğini kabul ediyordu ama bunu Efşan'a söylemeyi düşünmüyordu. "Kader yolumuz kesişti." Hafifçe başını çevirdi, Efşan da ona bakıyordu, göz göze gelmişlerdi. "Korkuyor musun?"

"Bu soruyu bana sormamalısın ama mesele benim korkularım değil."

"Haklısın, sen korkusuz bir savaşçısın."

"Ama savaşmak istemiyorum, ben huzur istiyorum. Ve..."

"Ve?" Vedat ona döndü. "Benimle girdiğin yolda huzur yok, bunu mu diyecektin?"

Yanında kendini iyi hissediyordu, güvende, huzurlu. Bunların yanı sıra da küçük küçük kabaran sevgi tohumları. Peki ya o, Vedat

ne hissediyordu? Kader ikisini de ortak bir noktaya bırakırken tam olarak planı neydi? “Ben çok acı bir hayat yaşadım. Biraz huzur buldum, normal bir hayat istiyorum.”

“Ben normal bir hayat yaşıyorum Rose.”

Şaşkınlıkla Vedat’a döndü, gül demeyen adamın neden Rose demiş olacağını hızlıca aklından geçirdi. Kalın ses tonundan dile bariz hâkimim diyen aksanıyla Rose demişti. İç gıcıklayan aksanı, tatlı tınısıyla Efşan’ın kan akışı hız kazanmış, son sürat yüzüne tırmanıyordu. Beyaz yanakları az sonra pembelik kazanacaktı. Efşan utanıp kızaran bir kadın hiç olmamıştı. Vedat onun sistemiyle oynuyordu ve Efşan bunu görmezden gelip, sessizliğini korudu. Başka bir şey sormadı, yorum da yapmadı, kimin ne düşündüğünü umursamayacak kadar çok şey yaşamış biriydi. Hayır, huzur istiyordu.

Vedat...

Hayatımda bir döngüydü Sena, önünü alamadığım, dur diyeemediğim. Hayatıma dâhil olan ilk ve tek kadındı. Kısa kahverengi saçları, açık ela gözleri ve yuvarlak yüz hatları son derece sevimliydi. Onun ruhu, kucağınıza alıp okşayacağınız bir kedi yavrusu kadar narindi. Benim için tabiri şuydu: Sevmek için yaratılmıştı. Boyu benim yarımından biraz uzundu, bedeni bana göre ufacıktı. Her hâli sevgi doluydu. Etkilemişti, etkilemiştim.

Geleceğime mal olacağını bilemezdim, içimdeki coşkuyu, yaşama sevincini alıp gideceğini ben değil kimse tahmin edemezdi. Olduğum kişiye dönüşürken Sena bir heykel misali hayatımın tam ortasındaydı. Evimin girişinde, salonumun köşesinde ve rüyalarımnda. Bir hayal, çokça kâbuslarımdı, kurtulmam gereken ama nasıl başaracağımı bilmediğim bir sancıydı.

Unutmak için çırpındığım bıçak yaralarımı, sırtımda ve bedenimde. Çırılçıplak bir gerçektir, günlerce, aylarca gözlerimin önünden gitmeyen. Beni bir canavara dönüştürüyor, artık eskisi gibi olmayacağım gerçeği tokatlarla beni yere yıkıyor. Üzgünüm Rose...

Tek bir umuda tutunuyorum, saçma ama bir o kadar da gerçek olan bir umut. Nasılların, nedenlerin yerini alan bir umut. Ne kadar ulaşılmaz olsa da ufkun varlığını görebiliyorum. Umut, ufuk çizgisi kadar ulaşılmaz ama varlığını çıplak gözle görebildiğiniz bir gerçeklikti. Güneş doğar ve her gün yeniden batardı, Efşan hayatımda bir güneşti ve ben batmasını asla istemiyordum.

Ona ne hissettiğimi bilmiyorum ama benim için geldiğinin saplantısında değildim. Çok güzel bir kadındı, güzel ve özel bir kadın... Hayat enerjisiyle ölü bir kalbi cana getirecek gülüşleri vardı. Varlığı etrafımı dolduran, gülüşünde huzuru saklayan, kokusunda büyüleri barındıran güzel kadın, seninle bir gün bir hikâyenin en sevilen kahramanları olacağız.

5. Bölüm

Arkadaşlarını dinleyerek ilerliyordu, konu onun merak edeceği son şey bile değildi. *Yakışıklı erkekler...* Siyah deri montunun fermuarı boğazına kadar çekiliydi. Son iki gündür sonbahar kendini göstermiş, rüzgâr ve soğuğu peşinde getirmişti. Mavi kotu bacaklarını sıkıca sarmış, onu rüzgârdan olabildiğince koruyordu.

“Kim?” Başını hemen Derin’e çevirmişti. Derin göz devirip gülümsemişti. “Neyin var Efşan? Günlerdir dalgınsın, sana duygusuz Duygu ve sevimsiz Sevim’den bahsediyordum.”

Efşan kaşlarını kaldırıp indirdi. Ezeli rakipleri olan ama aslında arkadaşları da olan kızlardan hiç hoşlanmıyordu, iki kız da bunu görmezden gelip arada yanlarına takılıyor, dedikodu namına ne varsa konuşuyorlardı. Efşan onları yok sayıyordu, tıpkı arkadaşları gibi.

“İti an çomağı hazırla,” dedi diğer arkadaşı olan Cemile.

“Selam.” Efşan kendilerine selam veren Duygu’ya başını salladı. Sevim haince sırıttı. “Ah kızlar, kapının tam önünde biri var ama kim?” Gözleri parlıyor, âdeta ağzının suyu akıyordu.

“Çabuk gelin.” Duygu kızları merak içinde bırakmıştı. Derin ve Cemile de merakla hızlı adımlar atmış, Duygu’yla Sevim’in arasında durmuştu. İstanbul Teknik Üniversitesi’nin çıkış kapısı önünde kısa

bir duvara yaslanmış olan adama bakmaya başladıklarında, Efşan da hemen arkalarında durmuştu.

“Kim bu?” dedi Derin.

“O Vedat Çelebi. Türkiye’nin önde gelen zenginlerinden ve bir mafya babası yani ona öyle diyorlar.”

Efşan, Duygu’nun sözleriyle gözlerini yumdu, derin bir nefes alıp açtı. Onun burada ne işi vardı? Spor giyimi, deri ceket, kotu ve karışık saçlarıyla göklerden bir karizmaya sahipti. İç geçirdi, adamın bedeni bunu açıkça ortaya seriyordu. Karşı konulamaz...

“Çok yakışıklı değil ama o karizmaya bitebilirim,” dedi Sevim. “Onu nasıl tanımazsınız, o meşhur bir adam. Tanımadığı yok, iş ve sanat dünyasının kapılarını çalmadan açan biri ama burada ne arıyor ben de merak ettim.”

“Neden tanımalıyım ki?” dedi Cemile. “Bana ne, Allah sahibine bağışlasın. Mafya merakım yok. Böyle adamları görünce kaçmalı insan, başa bela olurlar.”

Efşan burnundan sesli bir soluk aldığı anda kızlar ona dönmüştü, tabii başını çevirip onu arayan bir çift buzlu göz de.

“İyi misin?”

Efşan, Cemile’nin sorusuna başıyla yanıt verdi. Yaslandığı yerden doğrulan Vedat’ın onlara yaklaşıyor olduğunu fark edince yerinde huzursuzca kıpırdandı. *Mafya ve başa bela! Bu tür adamlardan kaçın!* Bunlar normal bir insan için doğru olsa da eğri bir kaderi vardı ve bazen nereye kaçarsan kaç, peşinden gelirdi.

“Bize mi bakıyor?” dedi Duygu.

“Merhaba.”

Dört kız da etraflarına bakıp birbirlerine döndüler. Onun gibi birinin yanlarına gelmiş, merhaba diyor oluşuyla Derin ve Cemile gerilmiş, Duygu ve Sevim yumuşamaya başlamıştı. “Merhaba,” dedi Duygu, sevimli hatta cilveli sayılacak bir tonda. Vedat ona bakmadı, bakışları en arkada duran Efşan’la kesişti. Kızlar Vedat’ın bakışlarını takip edince gözleri merak ve şaşkınlıkla büyüdü.

“Merhaba.” Efşan kızların arasından sıyrılıp hemen yanında

durdu, arkadaşlarına açıklama yapması gerekiyordu. Dört kız da şaşkınlıktan dillerini yutacak kıvama çok yakındı.

“Vedat, arkadaşım.” Kısa ve soğuk bir gülüşle açıkladı. Derin ve Cemile’nin büyümüş bakışları Efşan’ın üzerindeydi. Duygu ve Sevim’in kısık bakışlarına aldırmadan Vedat’a döndü ve her zamanki ruhsuz hâline şaşırmadı. “Gidelim mi?”

“Gidelim.” Efşan’ın elini parmakları arasına aldı, Derin ve Cemile nefeslerini tutmuş görünüyordu. Sevim’le Duygu’nun meraklı soruların oynadığı bakışları birleşen eller üzerindeydi.

Kendini tanıyan bu kadar çok insanın olmasıyla şu anda okulu terk eden tüm gözlere sınır çiziyordu genç adam. *Bu kadın benim.* “Görüşürüz hanımlar.” Vedat ardına dönerken cevap beklememiş, Efşan’ı kendisiyle birlikte döndürmüştü. İkisine bakanların öncelikli fikri, fiziksel özellikleriyle birbirine yakışan bir çift oluşlarıydı. Efşan uzun ve boyuna uyan bir kiloya sahipti, Vedat da öyle.

Önlerindeki kısa merdiveni aşılar, Efşan elini tutan adamın ensesini görüyordu. Tam beş koca gün geçmişti ama bir kez bile aranmamıştı. Öyle çok karışmıştı ki Efşan, iki yaman duygu içinde debelenmişti. Her ne oynuyorsa, Efşan bundan hoşlanmıyordu, beş koca gün hiç düşünmemiş ama okuluna kadar gelmişti. Aniden durdu, elinin tutan Vedat da durdu, elin sahibi gelmek istemiyor gibiydi. Ağır çekimde döndü, mavilerin ton farkına sahiplik eden iki çift göz birbirine bakıyordu.

“Bana. Ben. İzin. Vermedikçe. Dokunma!”

Vedat’ın bakışları ellerine kaydı, onu anlıyordu ama yanlış yaptığını düşünmüyordu. “Benim elimi tutmayı sevmiyor musun?”

“Ben tutarsam sorun yok. Burada ne işin var?”

“Seni almaya geldim.”

“Hayır, sen sınırlarını genişletmeye geldin. Dediğin gibi olsaydı beni beş gün içerisinde arardın, ne oldu? Peşimde birileri mi var?”

Gözlerini kırptırıp etrafına bakarken alt dudağını dişleri

arasına almıştı. Efşan'ı her hâliyle büyülediğinin farkında değildi. “Aramamı mı bekledin? Oysa ben benden kurtulmak istediğini düşünüyordum.”

Rüzgârda uçuşan saçlarının bir kısmını kulağının ardına tıktı, yakalanmıştı, hem de kendi diliyle. “Sorun bu değil, şimdi burada olman...”

“Yurt dışına çıkmam gerekti, sabah geldim. Aramadım, üzgünüm, sanırım öğrenmem gereken fazla kural var?”

Ona baktıkça özlediğini hissediyordu. Daha fazla bakmak, daha yakın olmak istiyordu ve bunun kendisi için ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu. Kalbindeki duygular akıyla çelişiyor olsa da bir gerçek vardı ki o da Efşan son sürat Vedat’a çekiliyordu. “Vedat?”

“Söyle Rose...”

Soğuk bakışları, hareketsiz yüz hatlarıyla bu sözcüğü nasıl bu kadar güzel söyleyebiliyordu? Sesinde oluşan kuvvetli tonlamayla kalbine bir tekme yediğini hissetti. Soluğunu bırakıp bir adım attı, Vedat’ın elini sıkı tutup yanında sürüklemeye başladı. “İstanbul Teknik Üniversitesi kiminle takıldığımı öğrendiğine göre gidip sakın bir yerde konuşalım, bana neler olduğunu anlatacak dile sahipsin diye düşünüyorum.”

Tek uzun adımda yanında bitti, avuçlarındaki eli sıktı. “Dedeme gideriz diye düşünmüştüm, sakindir orası.”

“Tabii, çek beni ailenin içine, tanışıyoruz bakalım, ben nerede patlayacağım.”

“Şikâyetçi misin? Seni zorlamıyorum.”

“Ama bir şekilde sürüklüyorsun ve ben buna uyuyorum, yine de bu işime gelmeyen yerde suratına bir tane geçirmeyeceğim anlamına gelmiyor.”

“Her neye sürükleniyorsak bence güzel olacak.”

“Bilemeyiz.” *Umarım...*

Deli Seyit'in mekânı ne bir kıraathane ne bir kafeydi. Sanki tüm gününü burada geçirmek için açılıp donatılmış öylesine bir yerdi. Ahşap duvarlar, sohbet mekânları için konuşlanmış sandalye tarzı koltuklar ve yanlarında sabit duran nargileler... Sıcak, samimi, insanın kendini rahat hissedeceği bir yerdi. Kulağa uzaklardan gelen Türk sanat müziği ruhu okşuyordu. Efşan burayı sevmiştir.

Bakışları hemen önündeki köz üzerindeydi, daha önce közde kahve içip içmediğini düşündü, içmediğine karar verdi. Yetmiş yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ettiği Seyit Aras'ın esmer elleri, bembeyaz saçları ve pala bir bıyığı vardı. Yüzünde tatlı bir tebessüm, tavrında babacan bir hâlde kahveyi fincanlara boşaltıp uzattı. Teşekkür ederek alıp hemen önündeki sehpa bıraktı. Dedesinin uzattığı kahveye uzak olan Vedat'ın kahvesini alıp önüne bıraktı.

“Bana getirdiği ilk hanım kız sensin.”

Tabii diğerleri yatak odasına daha yakın dede bey... İç sesi ni bastırıp gülümsedi, bu sözün üzerine ne diyeceğini kestiremedi. “Dedeciğim,” dediğinde Deli Seyit'in kahve bakışlarındaki parlaklığı gördü. Başka nasıl hitap etse bilememiştir, dayı mı, amca mı? En kestirme yol dededen geçmiştir. “Vedat'a küçükken beton falan mı yedirdiniz, suratında herhangi bir kas oynamıyor da?”

Deli Seyit nahifçe gülümserken torununa baktı. Umursamaz Vedat hep aynıydı. “Bazı insanların gülmek için ciddi nedenlere ihtiyacı vardır. Vedat da onlardan biri, belki sen bunu başarabilirsin.”

“Tamam, biraz ipucu istiyorum. Hep böyle miydi yoksa sonradan mı böyle oldu?”

Dede torunun bakışları kesiştir, Efşan bunu yakaladı ve yanlış bir soru sorduğunu hissederek gerildi. *Acaba o kadının gidişinden sonra mıydı gülüşünün sönmesi?*

“Gülümsemeyi biliyorum Efşan.”

“Hiç belli olmuyor Vedat.”

“Gülümsersem kadınlar peşimden ayrılmıyor, kurtulmak için bu yolu seçtim. İstersen bir deneyelim?”

Tek kaşını kaldırıp, başını eğerek baktı. “Dalga mı geçiyorsun?”

Vedat başını sallarken kahvesi dudaklarıyla buluşmuştu. Efşan hâlâ başı eğik şekilde ona bakıyordu ki Deli Seyit’in gülüşüyle toparlandı. Kahvesine uzandı, boğazını temizleyip bir yudum aldı. Kahve çok lezzetliydi. *Demek kadınlar gülüşünün peşinden gidiyor...* “Eline sağlık dedeciğim, çok lezzetli.”

“Afiyet olsun güzel kızım.”

Nargileyi çok sevdiğini söylemeye çekindi, Vedat’la tek kaldıklarında bunu itiraf ederek içmek isteyecekti. Seyit dedenin hoş sohbetine kendini kaptırmıştı ki yakın bir dostunun gelmesiyle izin isteyerek kalkan adamın ardından hemen döndü. “Vedat, nargile istiyorum.” Kaşları kalkan adama gülümsedi, en azından şaşkınlık belirtisi veriyordu.

“Olur, arkada bir oda var, oraya geçelim.” Birlikte kalkıp arka tarafa giden yola ilerlediler. Mekânın sonunda tahta bir kapıdan geçtiler, Vedat geçmeden önce genç bir çocuğa nargile getirmelerini söylemişti.

Ufak bir koridordan geçip Vedat’ın açtığı kapıdan sızdı. Pencereye yaklaştı Efşan, küçük camlardan ufak ama sevimli bir bahçe gördü. Çeşit çeşit çiçeklerin renk renk açmalarına gülümsedi. “Bunları deden mi yetiştiriyor?”

Pencerenin önüne yerleştirilmiş divan şeklindeki uzun koltuğa oturdu, montunu girişte çıkartmıştı ve kısa kollu tişörtünden kol kasları gergin şekilde belli oluyordu. Kolunu koltuğun sırtına bırakıp bahçeye döndü. “Evet, anneannemin en sevdiği çiçeklermiş, öyle söyler. Benim tanışma fırsatım olmadı hatta ben doğmadan çok uzun zaman önce vefat etmiş. Çok sevdiği kadının çiçeklerini ona bakar gibi büyütüyor.”

Efşan iç çekerek yan oturdu, bakışları bahçedeydi. Kolunu Vedat gibi koltuğa bırakmıştı, lacivert bakışlarında ışıltılar dolanıyordu. “Ne aşk ama... Deden romantik adammış, hiç ona benzer miyorsun.”

“Ben büyük dayıma benziyorum, babaannemin erkek kardeşine.”

“Ya ruhun, o kime benziyor? Gördüğüm kadarıyla ailen çok neşeli ve sevimli insanlar, sen onlara asla benzemiyorsun.” Başını koluna yatırıp Vedat’a baktı, buz mavisi bakışlar da onu izliyordu.

“Beni sevimsiz mi buluyorsun?”

Efşan gözlerini devirip sırttı. “Sözlerimi yakaladığın yerlerde büyük sıkıntı var, neden bu kadar alıngansın?”

“Alıngan değilim, tanımaya çalışıyorum.”

“Aynı şeyi ben de yapıyorum, konunun öznesi sevimsiz olduğunu çıkarman değildi.”

Kapı tıklanıp açıldığında ikisi de kıpırdamadı, genç çocuk selam verip, hazır nargileleri bırakıp çıktı. Efşan kendi tarafındakini alıp yerine yerleşti. “Nasıl içildiğini bilmiyorsan öğren zengin çocuğu.” Vedat’a göz kırpıp derin bir nefes alıp keyifle odanın tavanına savurdu.

Gözleri kısılmış, dişleri birbiri üzerinde gezinen Vedat’ın tüm bedeni kasıldı. Kadın olmanın hakkını sonuna kadar kullanan, çekiciliği bir dumanla üzerinde taşıyan bu kadının ateşi olmak istedi. Kendininkine uzandı, derin bir nefesle aynı işlemi gerçekleştirdiğinde Efşan da ona dudak büktü.

“Peki, konumuza dönelim, sevgilim değilsin ama öyleymiş gibi davranıyorsun. Bunu açıklar mısın?”

“Sevgili olmak basit bir eylem, ben sevgili aramıyorum. Sevgilisi olacak birine benziyor muyum?”

“İnsanlar tanışır, birbirlerinden hoşlanır ve sevgili olur. Seni anlamıyorum.”

“Benim gibi adamların sevgilisi olmaz. Hayatındaki kadın olur, buna sevgili denmez. Hayatımdaki kadın demek çok şey demek ama kimse buna sevgili demez, en azından beni tanıyanlar. Ve... Hayatımda anılan kadın bir daha eski hayatına dönemez. Ya bana bağlı yaşar ya da ölür! O yüzden hayatıma kimseyi almadım. Elbette bunu kabul edecek onlarca kadın bulabilirim, para pek çok kadının gözünü boyar, ben bu tür ilişkilerde hiç olmadım. Beni kaldıracak, yanımda sonsuza kadar kalacak bir kadın zaten hayatımdan çıkmaz.”

Bir an tüm bedeninin titrediğini hissetti. Nereye gidiyordu? Olmaması gereken yerde, sevmemesi gereken adamlaydı ve bunu istiyordu. Yan dönmüş başı, keskin bakışlarıyla dudaklarını araladı. “Beni bunun içine çektiğini mi söylüyorsun, bana bunları anlatma gereği bile duymadan? Sen ne yaptığının farkında mısın?”

“Bu hayatın içine senden başkası giremez! Sen ölmekten korkmuyorsun, yaşadığın her şey benim için çok değerli, senin hayatımda olman gerekiyordu.”

“Sadece ölümden korkmuyor oluşumla mı etkiledim seni? Her insan ölmekten korkar, bunu sana düşündüren ne?”

“Görebiliyorum, sen cesur bir kadınsın. Kendi mezarları olan bir kadın ölümü soğuk bulmaz! Cesaretinden sual edilmez ve gücü asla hafife alınmaz. Senin gücünü kendi hayatımda istiyorum, sırtımı senden başkasına yaslayamam!”

Düşüncelerine takla attıran sözler duymayı beklemiyordu. Vedat’ın sözleri kalbinde kocaman bir kaos başlatmıştı. Efşan bile kendisini hiç bu kadar güçlü görmemişti ama Vedat’ın onu gördüğü yer ruhunu okşamıştı, yine de sözlerinin içinde aşka dair bir söz geçmemişti. Vedat kendine destek kuvvet arıyordu, aşk değil. “Vedat, bunlar senin düşüncelerin, sence de bana biraz fazla misyon yüklemiyor musun? Ben ailesini bir şekilde kaybetmiş, basit biriyim.”

“Sen basit biri değilsin, acıların bile ihtişamlı. Sende ne görüyorsam onu söylüyorum.”

“Hayatımı emanet edecek kadar tanımıyorum seni, hakkında açılmış kaç dava var, ne iş yaparsın, hiçbir şey bilmiyorum.”

Vedat’ın dudakları öne doğru uzadı, bakışları etrafı tarayıp Efşan’da durdu. “Örgüt kurma, adam yaralama, cinayete azmettirmeye dair iki dava, tehdit davası, bir konuşmam yüzünden bir dava da öyle açıldı. Şu an ünlü olan bir gazeteciyle aramda geçen bir konuşma yüzünden bir davam daha var. Birkaç tecavüzcüye yaptıklarım yüzünden açılan davalar da var. İki sene yurt dışında kaçak yaşadım, daha sonra beraat ettim. Ara sıra çıkıyorum mahkemeye, ellerine bir şey geçmiyor, öyle sürüp gidiyor.”

Efşan'ın gözleri kocaman açıldı. “Ne dedin? Ben... Kiminle birlikteyim dedin?”

“Benimle birliktesin, bunlar olması mecburi şeyler Efşan. Sana daha sonra genişçe anlatacağım çünkü sen benim hayatımın kilit noktası olacak tek kadınsın.”

Önüne dönerek nargilesine boş boş baktı. “Bazen seni anlamıyorum, aslında seni hiç anlamıyorum. Bile bile bu yola girmek... ileride kendimi veya seni suçlarsam üzülürüz.”

“Anlamayacak bir şey yok. Az önce anlattığım adamın hayatında yer almanın bir önemi var. Sen kötü biri olsan, bana ihanet etsen, düşmanlarımla ortak olsan, hayatıma sızmış bir kadın olsan biterim, bitersin. Sana daha sonra beni suçlamaman için açıklıyorum bunları, kandırabilirdim de.”

“Ben öyle biri değilim. Keşke kandırmış olsaydın, kapılmam daha kolay olurdu,” diyerek sertçe çıkıştı.

“O yüzden seninleyim, öyle biri olmadığını biliyorum. Bunları sana yardımcı olmak için anlatıyorum. Asla kolay bir hayatımız olmayacak, belki her gün eve sağ salım gelmemi bekleyeceksin ama ben, buyum.”

Gözleri kapanan kadının başı öne düştü. İstemediği bir hayatın tam içindeydi ve çıkışı gitgide kapanıyordu. Yüreği daha kaç kez yanacaktı, Efşan daha kaç kez ölecekti? Başını kaldırıp, yorgun gözleriyle Vedat'a baktı. “Bana neden bu kadar güveniyorsun? Neden bana saplandın?”

“Saçma denilen gerçeklerim var, sana güveniyorum. Aslında ben her zaman en güvendiğim insanlar tarafından bıçaklandım, yine de buna sen dâhil değilsin.” Efşan'ın yorgun gözlerine, başını yana yatırıp masumca bakarak devam etti. “Zor bir hayatım var ama ne yapayım Efşan, sevmeyeyim mi? Seni istemeyeyim mi? Arkamı dönüp gideyim mi? Hayatımı son gününe kadar orada burada, saçma ilişkiler içinde mi geçireyim? Baba olmayayım mı? Bir ailem olmasın mı? Herkes bir gün ölecek, ben de o güne kadar yaşamayayım mı?”

Sevmek istiyordu ama bunu seçtiği kadınla yapıyordu. İnsan sevdiğini seçebiliyor muydu? Efşan bunu yapamıyordu, anlamak

istedikçe dibe iniyordu. Soluklanıp elinde nargilesi başını sağa sola sallayıp gülümsedi. Lacivert gözlerinde gülüşü belirdi, Vedat'a döndü. "Tüm bunlar için beni seçmiş olman, bana çok saçma geliyor. Benim bir hayatım var Vedat. Baba da ol, ailen de olsun, tamam ama ben bu hayatı isteyip istemediğime emin değilim."

"Bunları düşünmek için geç bir yerdeyiz, sen benimlesin Rose..."

Efşan'ın gülüşü büyürken, Vedat ona küstahça kaşını kaldırmıştı. "Seni çiğ çiğ yerim Vedat! Ben istersem seninle olurum, istemezsem boğazımı kessen bile bana sahip olamazsın."

Başını yana yatırdı, bakışlarında yine o yumuşaklık geziniyordu. "İstemiyor musun?"

"Bilmem, düşünmem gerekiyor. Oradan bakınca birkaç sözle bana sahip olacağını düşünüyorsan, bunu senin küstahlığına veririm."

Nargilesinden bir nefes daha aldı, dumanı Efşan'ın yüzüne üflerken genç kadının gözleri kapandı ve öylece kaldı. Duman etrafa dağılırken gülümsedi Efşan, gözleri aralandı. Buz mavileri ıslı ıslıldı, gülümsemedi ama eğlendiği o kadar belliydi ki Efşan bir an o dudakların kıvrılacağına inanmıştı.

"En azından bir demet çiçekle etkilenmeyeceğimi biliyorsun."

"Bütün kadınlar çiçek sever." Uzandı, dumanın içinden geçen kadının kokusunu almak istiyordu. Kömür karası saçların çevrelediği beyaz yanağına kendi yanağını usulca sürttü. Gözleri kapalı, elma kokusunun bulaştığı gül kokusunun karmaşasıyla başı dönmüştü. Sesli nefesi Efşan'ın tüm duyularını ayaklandırmıştı ve o, bu duyguların ilk coşkusuyla yaşıyordu. Öpmedi Vedat, aldığı karmaşık ama çekici kokunun etkisinden çıkmak için yavaşça geriye çekildi. Birbirlerine sessizce bakışları, arada asılı binlerce duygu geçişiyle ton atmış ışıkları sunuyordu.

"Tamam, sana ilk hediyem Kimber Ultra Carry II Pistolet olsun mu? Etkilemekte yardımcı olur mu?"

Efşan'ın göz bebekleri daha büyük bir ışıltıyla aralandı, dudakları şaşkın bir şekilde açıldı. "Sen... Evet, bunu düşünmen bile ke-

sinlikle etkili olacaktır. Sen benim silahım olduğunu nereden biliyorsun?”

“Rose... Benim bilmediğim hiçbir şey olamaz. Sana bir ara koleksiyonumu göstermek isterim. Kesin bana âşık olursun.”

Efşan'ın kahkahası odanın duvarlarında yankılandı. “Küstah, sana değil, o bebeklere olabilirim.”

“Bu da bir şeydir, sonuçta o bebekler benim.”

“Sen gerçekten de o saçma kelimenin anlamısın değil mi? Mafya!”

“Bazı insanların dünyaya gelişlerinin belirli nedenleri vardır, bir görev için doğar ve yetiştirilirler. Şimdilik sadece bunu bil...”

6. Bölüm

Vedat kahvesini tekli koltuğunun yanındaki pirinç işlemleri sehpaye bıraktı. Tüm duvarını kaplayan raflara yürüdü, rafların bir bölümünde kitapları, bir bölümünde plakları, diğer raflarda da odasının süsü dediği bibloları. Kendisine ait olan alan standart bir ailenin evi genişliğinde ve iki katlıydı. Ev içinde evi andıran odasının boyutu kendisine özel değildi. Erkek kardeşlerinin de odaları bu büyüklükteydi, annesinin özel isteği evlendiklerinde yine o evde yaşamalarıydı.

Raftan son zamanlarda dinlemek için delirdiği plağı aldı. Köşedeki pikaba yerleştirip çalıştırdı. Yerine geçmeden önce ışıkların bir kısmını kapattığında odada loşluğu oluşturan aydınlıkla huzurlu bir soluk aldı. Koltuğuna oturduğunda cızırtıların ardından yayılan müziğin sesiyle sakince soluklandı. Odanın bahçeyi alabildiğine görüş alanına sokan cam duvarlarından karanlığı izlemeye başladı. Kahvesinden bir yudum aldı, başını koltuğuna bıraktı. Aklından bir çift safir göz, güldüğünde öpmek için direndiği kırmızı dudaklar gelip geçti.

“Fikrimin ince gülü...” Şarkıya eşlik ediyordu, Efşan’ı tanıdığı günden bu yana aklında başka bir şey yoktu. *Fikrimin ince gülü...*

Kadının ona eşsiz gelen güzelliği, tatlı gülüşü ve dik burnunu anmak onu gülümsetti. “O gün ki gördüm seni, yaktın ah, yaktın beni.”²

Ruhunun içinde dolanan bir kadın vardı, adı güllerle bezenmiş. Bir ses yankılanıyordu zihninde, avaz avaz bir çığlıkla. “Bir gün gelecek, hayatın gül bahçesine dönecek,” diye mırıldandı. İnanmamakta ısrar etse de biliyordu, gerçekleşiyordu o sözler, gerçekleşenleri bir bir yaşamıştı. Şimdi gül bahçesine dönecek anları sabırla bekliyordu.

Tüm büyüğü bozan telefon sesiyle dertli bir soluk aldı. Hemen yanındaki sehpa da duran telefonu aldığı anda arayan kişinin bu saatte onu aramasının ciddi bir sebebi olmalıydı.

“Reis,” dedi sesin sahibi. “Yenge nerede bilsen.”

Yaslandığı yerden doğruldu. “Nerede?”

“Yalçın’ın Tuzla’daki mekânında. Bir grupla gitti, kız erkek karışık bir gurup.”

“O evden çıkarken neredeydiniz?” derken yerinden kalkmıştı.

“Evden arabasıyla çıktı, takip ettik ama arkadaşlarıyla buluşup yine kendi aracıyla buraya geldi. İçeri girelim mi?”

“Girin, etrafını kollayın, geliyorum.” Üzerini değiştirip pikabı kapattı. Siyah deri montunu üzerine geçirdi. Botlarını giyip telefonu cebine bıraktı. Silahını beline yerleştirdi. Seyit dedesinin sözlerini anımsadı. “Hayatınızda bir kadın varsa hem en güzel anlara hem de o güzel anların cehenneme dönmesine hazır olun. Kadın bu, ele avuca sığmaz varlık, ne yapacağı belli olmaz.”

Başını sağa sola salladı, en huzurlu anlardan biri cehenneme doğru süzülüyordu. Evden ayrılırken kimseye denk gelmedi. Evin etrafındaki korumalarına işaret verdiğinde en yakın adamı yanında belirdi. “VIP’i al Yasin, Yalçın’ın Tuzla’daki yerine gidiyoruz.”

Adamın ağzı aralandı, gözleri büyüdü. “Reis, ne işimiz var orada?”

“Yengene soracağız bunu, çabuk!”

Yasin başka soru sormadan koşar adımla gittiğinde Vedat yü-
2. Söz ve beste Muallim İsmail Hakkı Bey, seslendiren Müzeyyen Senar.

zünü sıvazladı. Ele avuca sığmazdan fazlası vardı Efşan'da. Kadınlar ne yapardı? Delirmiş gibi alışveriş yapabilir, kartları dibine kadar boşaltabilir, farklı ülkelere gitmek için can atabilirdi veya gece kulüplerinin altını üstüne getirene kadar dans edebilirdi. Kahretsin! Efşan bunların hiçbirini yapmıyordu ama düşman safına giderek yasak dövüşlere katılıyordu. Düşünceleri arasında debelenirken önüne çekilen aracın açık kapsından içeri girdi. Sağ dizi sürekli hareket ediyor, aklındaki olasılıklar bir bir gözünün önünden geçiyordu. İlk gidişi olmadığını düşündü ama bu Vedat Çelebi'nin sevgilisi olarak bilinmesinin üzerine son gidişi olacaktı.

Yarım saatin sonunda araba durdu, kapısı açıldı. Arif isimli adamı başını içeri uzattı. "Reis ben alır gelirim, sen girme istersen."

"Ağzının burnunla yer değiştirmesini mi istiyorsun Arif?" Vedat dışarı çıkmak için hareket edince Arif geriye çekilmişti ama anlamamıştı. Sesin dışarı sızmadığı, terk edilmiş gibi duran eski fabrikaya baktı. Işık bile sızılmıyordu ama içeride kıyasıya bir dövüş gerçekleşiyordu. Fabrikanın girişi arka taraftı, ormanı karşılayan giriş araçların kamuflajı içindi.

"Reis, Yalçın'ın adamları etrafımızı sardı. İçeride kimin olduğunu biliyorlar."

Sesli küfürleri birbiri ardına sıralayan Vedat dişlerini sıkıp kapıya yürüdü. Adamları ardından geliyordu, bir kısmı da etraflarını sarmıştı. Kapıyı ayakucuyla iterek açtı. Karanlık, küçük bir alan karşıladı onu, paslı, daha geniş bir kapıya omuz attı. Kapının üst kilidi tık sesiyle açıldı. Sarımsı ışıklar ve yüksek ses kulaklarına doldu ama aldırmadı. Genişçe bir alanın etrafı kütüklerle çevrilmişti. Kare şekilde ortaya boş bir alan bırakılmıştı ve etrafı kadın erkek fark etmeksizin insan kaynıyordu. İki iri yarı adamın tam ortada kıran kırana dövüşmesine etraflarındaki insanlar bağırıp, tezahürat yapıyordu ve çok kalabalıktı. Efşan'ı görmek için gözlerini kıstığında adamlarından birini gördü. Adam başıyla hemen önünü işaret ettiğinde beyaz teninin ışıltısını gördü ilk. Dikkatle ve heyecanla dövüşen iki adama bakıyordu. Adımlarını hızlandırıp yanına gelene kadar birkaç kişiye çarptı ama kimse buna umursamadı.

“Efşan!”

Adını duyan kadın başını çevirince gözleri şaşkınlıkla aralandı. Birbirlerine birkaç saniye kadar baktılar, Vedat, Efşan’ın elini tuttu. “Gidiyoruz!”

Efşan’ın arkadaşlarının dikkatini çeken hareketle irice bir adam bir adımda yanlarında durdu. “Ne oluyor?”

Vedat adama attığı bakışla tek kelime edemedi, adamın onu tanıyan tavrı anbean açığa çıktığında önce Efşan’a ve Vedat’a, sonra da birleşik ellerine baktı. “Efşan?”

“Bir şey yok Çınar, ben birazdan geliyorum.” Bakışları sertçe Vedat’a döndü ama genç adam bunu umursamadan arkasını dönerek adımlarını kapıya çevirdi. Sessizce karanlık alana geçtiler, sestен arınan kulaklarıyla nefes aldı Efşan. “Burada ne arıyorsun?”

“Bunu sana benim sormam gerekiyor.” İkinci kapıyı açıp dışarı çıktılar. Etraflarındaki adamların arttığını fark etti Vedat. Efşan’ı ardına çekip etrafına göz attı. Karşı adamlardan biri siyah aracın kapısını açınca kimin indiği gördü. Elleri arkasında sırtarak gelen adama bakarken yerinde sabit kaldı.

“Duydum ki Vedat Çelebi’nin kadını düşman topraklarına girecek kadar cesurmuş, gelip yengemle tanışayım, kendimi tanıtayım dedim.”

Efşan’ın bakışları irileşti, elini tutan el sıkılaştı. Karşısındaki adama baktı, uzun boyu, geniş omuzları ve köşeli yüz hatlarıyla seçebildiği kadar ürkütücü bir yakışıklılığı olduğunu fark etti ama kimdi, tanımıyordu.

“Tanışması gerektiği biri değilsin, gidiyoruz.”

Yalçın bir metre kala durdu, suratında arsız bir sırıtma yer edinmişti. “Mekânıma gelmiş, ayıp değil mi Çelebi?”

“Önümden çekil Yalçın, sana ait olduğunu bilmiyordu yoksa burada olmazdı.”

“Kadınının nereye gittiğini bilmiyor musun?”

Efşan kendi için saçma şeyler ifade etse de Vedat için ağır sözler

olduğunu biliyordu, en azından tahmin ediyordu. Vedat'ın elini kuvvetle sıktı, adamın sıktığı diş seslerini duymuştu.

“Seninkilere benzemediğini rahatlıkla söyleyebilirim. Gerekirse bana kafa tutabilir, senin de suratını dağıtır, ben de zevkle izlerim.”

Yalçın'ın kahkahası gecenin sessizliğinde çınladı. Başını indiren adamın ürkütücü bakışları Efşan'ın üzerinde toplandı. “Merhaba yenge hanım, ben Yalçın, Yalçın Bozkurt.”

Burnundan derin soluk alıp yerinde kıpırdandı Efşan. Yalçın'a bakarken yüzü ifadesizdi, korkmuyordu. “Yani? Adımı mı söylemeliyim, bildiğinizi düşünüyorum.”

Dudaklarını büktü Yalçın, ellerini yine arkasında bağladı. “Beğendim, kendine göre birini bulmuşsun Reis Bey. İyi geceler.” Bir adım yana kaydı Yalçın, Vedat yanından geçerken yandan sert bir bakış attı. Yasin'in açtığı kapıdan içeri girdiler.

“Arabam?” dedi Efşan.

“Anahtarı ver.” Sert konuşan adama bakıp göz devirdi. “Ses tonuna dikkat et, ben o değilim.” Omzunda asılı olan çantasından anahtarını çıkartıp Yasin'e uzattı. “Arkadaşlarımı da evine bırakın.”

“Tamam yenge.” Kapıyı kapatan Yasin'e de göz devirdi. Kusa-bilirdi. Tüm keyfi kaçmış, morali sıfıra inmişti. Olanlar onun için fazlaydı, o bu hayatın bir parçası olmak istemediğine şimdi daha çok emindi. Suratını asıp, arkasına yaslandı. Kollarını göğsünde bağlayıp yola baktı, araç hemen sonra hareket etti.

İçî kaynayan Vedat ona ne kızabiliyordu ne de kızmadan bırakacaktı. Hiçbir suçu yoktu ama bir daha böylesi bir durum olmaması için bunu yapmak zorundaydı. Efşan ne olduğunu öğrenmek zorundaydı, inkâra gitmek ikisine de bir şey kazandırmayacaktı. Yarım saat boyunca sadece burunlarından soludular, kimse önden gitmeye niyetli değildi.

Arabanın geniş kapıdan girdiğini görünce kollarını çözdü. “Burada ne işim var, beni evime bırak!”

“Bu gece burada kalacaksın!”

“Buna sen karar veremezsin!”

“Verdim bile ama tabii öncesinde konuşacağız.”

“Benimle bu tonda konuşma!”

Vedat başını hızla ona çevirdi. “Bu benim gerçek sesim Efşan, az sonra daha beteriyle tanışacaksın!” Araba durdu, sürgülü kapı açıldı. Önce Vedat indi, Efşan da mecburen indi. Araç arkalarından çekildi. Vedat evin iç bahçesine doğru yürüdü.

“Ne yapıyorsun sen? Senden ışık hızıyla uzaklaşmamı mı istiyorsun Vedat? Kimsen kimsin, benimle bu şekilde konuşamazsın!”

Vedat ona aldırmadan sesli bir solukla arkasını dönerek eve ilerledi.

“Evime gitmek istiyorum, ne konuşacaksak bu sonra da olur. Burada kalamam!” Vedat’ın ardından bağırdı ama umursayan olmadı. Adımlarını hızlı hızlı atıp Vedat’ı kolundan tutup durdurdu.

“Ben konuşurken arkanı dönüp gidemezsin!”

“Gitmeyeceksin Efşan, bu gece burada kalacaksın.”

“Ben senin emir verdiğin adamın değilim. Beni hiçbir şeye zorlayamazsın.”

“Zorlamaktan öte bir yerdeyiz, gör artık, bu gece habersiz yaptığın şey yüzünden bir sıfır gerideyim. Benim adımla anılıyorsun Efşan. Hadi, engelle bunu, yapabiliyor musun?” Sakin olmaya çalışsa da başarılı değildi. Sesinin tonu değişiyor, sertliği kuşanıyor ve kırıyordu.

“Görmek istemiyorum.” Efşan bir adım geriye çıktı, artık bağııyordu. “Ben bu hayatı istemiyorum. Ben istediğim yere giderim, istediğim insanlarla takılırım. Kimse beni bir paket gibi alıp gidemez!”

“Çok geç, sen benimlesin. Bitti!”

“Ne bitmesi Vedat? Ben yaşamaya daha yeni başladım.” Ellerini iki yana açmış, bağııyordu, nefesinden buğu çıkıyordu ve üşüyordu. Karanlıkta parlayan gözler birbirine bakıyordu. “Tam altı ay başımda bekledi Ayşem ablam. Önüme yaşamam için nedenler koydu, bir bir anlattı ve bana yapmam için güç verdi. Bunların içinde bir erkeğin omzuna asla yer yoktu.”

“Ben,” derken bağırdı Vedat. “Herhangi biri değilim.”

“Sen bir erkeksin ve benim hayatımı karartanların hepsi erkek-ti. Babam, abim, ablamı yok edenlerin hepsi erkekti. Üç buçuk se-nedir ayaklarımı yere sağlam basıyorum, bu yaşında hem de. Asla hiçbirinize güvenmiyorum. Hayatımda istediğim en son şey bir er-keğin kanatları, emirleri ve bana ne yapmam gerektiğini söylemesi.”

Sözler öyle derin ve öyle çaresizdi ki Vedat’ın iç telaşı tavan yap-mıştı. Telaş onu öfkeye, öfke kopmaya götürecekti. “Bu kadar zor değil. Omzumu sana sunmuyorum, kanatlarım yok benim.”

“Zor! Onu yapmayacaksın, buraya gitmeyeceksin, çok yakında onunla konuşma, bunu giyme de diyeceksin. Evet, hoşsun, iyisin, beni etkiliyorsun ama hayatımda senin gibi birine yer yok! Sana ih-tiyacım yok!”

Kalbine keskin bir bıçak girdi ve Efşan onu çevirerek tüm ca-nını çekip aldı. Son nefesiymiş gibi soluk alıp kadının yüzünü elleri arasına aldı. O an fark etti parlayan gözyaşlarını, ağlıyordu Efşan. Burun buruna ve soluk soluğa beklediler. Hızlı ve sert bir hareketle kollarından tutup kendine yasladı Efşan’ı.

“BENİM. SANA. İHTİYACIM. VAR!” Sözler fısıltılı ama büyük anlamlarla donatılmıştı. Efşan kalbinin tam ortasına keskin bir yara daha almıştı. Ne diyeceğini kestiremedi, ne hissettiğini çözemedi.

“Neden ben, ne günahım var da beni bu çukura çektin?” Ses tonu en aza inerek titredi.

Yaşayacağı her şeyi bir günah sayacaktı, belki de asla mutlu ol-mayacaktı. Vedat her hücresinin acıdığını hissediyordu. “Çünkü sen bir günah kadar güzelsin.”

“Yapılmaması gereken şeye günah denir, yanlış yoldasın.”

“Senden başka doğrum yok ve asla olmayacak.” Bıraktı Efşan’ı, elini tutup evin kapısına kadar getirdi. Anahtarı üzerinde olan kapıyı açıp girdi ve Efşan’ı içeri çekti. Kapı arkalarından kapanmıştı, Vedat elini bırakmadan onu kendi odasına kadar getirdi. Kapıyı açıp içeri davet etti. Karmakarışık duygularla dolmuş, sürüklenen Efşan içeri sessizce adım attı. Evde kimsenin duymamasına hiç şaşırmıyordu, evin bir ucu diğerine o kadar uzaktı ki ölseler sabah anlaşılırdı.

Çantasını çıkartıp oda denilen alana baktığında bir daireyle karşılaşmanın şaşkınlığını yaşadı. Odanın ortasında bir oturma grubu vardı, zengin ve şık duruyordu. Büyük bir duvar genişliğinde olan raflara göz gezdirip Vedat'a döndü. "Sabah beni gördüklerinde de yapacak bir açıklaman vardır herhâlde, beni yerin dibine sokacaksın. Tabii düşman topraklarında ne işim olduğu da ayrı bir olay olur. Sizin kadar geniş değilim, ben böyle büyümedim. Köklerim var benim, her ne kadar sevmesem de. Senin odanda kaldığımı anlayacaklar. Başka oda yok mu bu koca evde?" Elleri saçlarına gitti. "Sana yeterince karşı koyamamanın acısını çok fena yaşıyorum Vedat."

"Merak etme, onlara doğruyu söylerim. O zaman kimse seni yerin dibine sokmaz. Bana yeterince karşı çıkıyorsun ama bir işe yaramıyor. Bunu anladığında daha rahat olacağız."

"Şöyle söyleyince arkama bakmadan kaçmak isteği uyandırıyorsun," dedi Efşan. Kendini anlamakta zorluk çekiyor, yanlış yerde olduğunu biliyordu.

Montunu çıkartıp koltuğa fırlattı, silahını belinden alıp, orta sehpaye bıraktı. "Şu atarına bu gecelik ara verirsen yatağımı gösteririm ve sen rahatça uyursun."

İki eliyle yüzünü kapatıp derin nefesle tekrar indirdi. "Kendimi nasıl hissediyorum bilmiyorsun, ünlü mafya babasının evine kapattığı metres gibi. Gerçekten uyuyabileceğimi düşünüyorsan kendini kandırmaya devam et."

Odanın ortasında birbirlerine düşman gibi bakıyor, en doğru sözcükleri bulmaya çalışıyorlardı. Efşan'ın parmaklarından tutup koltuğa oturttu. Bu durum ona ağır geliyordu, Vedat bunu istemiyordu ama elinden gelen hiçbir şey yoktu. Yanına oturdu, ellerini birleştirip bacağının üzerine çekti.

"Üzgünüm, böyle hissetmeni istemezdim."

"Vedat, bu şey imkânsız. Benim istediğim hayat bu değil. Uzak dur benden!"

"Duramam, istemiyorum." Başını çevirip Efşan'ın dolu gözlerine baktı. "Beni sevemez misin? En azından deneyemez misin?"

Buz mavisi gözlere baktığında daha çok ağlamak istedi, ona karşı ne hissettiğini tam olarak bilmiyordu ama onu görmekten, onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Denemek ona tüm kapıları sonsuza kadar kapatacak, bir erkeğin esiri olarak yaşayacaktı. Efşan bunu istemiyordu, aşka boyun eğecek son kadın kendisi olabilirdi ama bu mavi gözler yalvarıyor, kendi gözlerine asılıyordu. *Bırakma beni!*

“Korkutuyorsun, beni sevmiyorsun ama yanında olmamı istiyorsun. Beni saplantı hâline getiriyorsun, ikimizi de yok edeceğinin farkında değilsin.”

“Seni sevmediğimi nereden çıkartıyorsun? Sana karşı hiçbir şey hissetmesem neden burada olasın! Belki de tam tersi olur ve mutlu oluruz, sen bundan mı korkuyorsun? Hayatım o kadar da berbat değil. Ailem refah içinde yaşıyor, sen neden bu kadar korkuyorsun?”

“Neden mi? Bu gece beni nereden aldın? Bir daha gidemeyeceğim yerlerin listesini de verecek misin? İstanbul’da hangi bölgeler sana ait, onu da harita üzerinde göster, gözümden kaçmasın, sonra yine beni toplamaya gelirsin.”

“İstediğin her şeyi yapabilirsin, evet, yerleri öğrenmen gerekiyor. Kafes dövüşü mü istiyorsun, seni en iyisine götürebilirim.”

“Sorun da bu zaten, tüm özgürlüğüm biter! Beni anlamıyorsun.”

“Âşık insanlar özgür değildir Efşan. Birbirlerinin kalplerine tutaktır.”

“Ooo!” Öne eğildi. “Beyimiz neler de biliyormuş? Kaç kez âşık oldun?” Oturur pozisyonda birbirlerine döndüler. “Ben hiç tutsak olmadım.”

“Fikir yürütecek kadar bir şeyler yaşadım.”

“Ben sana âşık değilim, sen de bana olma! Git buradan, odanın bir köşesine, yatağına her nereye istiyorsan ama beni yalnız bırak. Kullanılmış kalp almıyoruz.”

“Yeter Efşan!” Sesinin sert tonu Efşan’ı sessizce arkasına yaslanmaya itti. “Senin tüm gece ettiğin sözlere başka bir kadın asla cesaret edemez ama sana izin veriyorum diye kırmadığın kemiğim kalmadı. Ne yaşadığımı bile bilmiyorsun, şimdi yanımda olan sensin.”

Efşan ona bakarken utandığını hissetti. Neler yaşadığını çok iyi bilmesi gerekirdi, birden gözüne inen perdeyle söylememesi gereken sözler etmişti. “Özür dilerim, haklısın, ne yaşadığını bilmiyorum.” Saçma bir şekilde daha çok konuşmasını, anlatmasını arzuladı. Ne yaşamıştı, nasıl acılardan geçmişti? “Benim senden kurtuluşum olmayacak.”

Boynunu esnetti, soluğunu hızla verip aldı. “Bunu anladığına sevindim, tüm gece canıma okudun. Her sözün bıçaktan keskin.”

“Ne dedim ki?” Efşan’ın sesi kısılmış, bakışları yumuşacık olmuştu.

“Seni istemediğimi suratına haykırsam nasıl hissederdin? Benden etkileniyorsun, iyiyim, hoşum ama bana ihtiyacın yok. Ne hissederdin Efşan?”

Öne eğilip dirseklerini bacaklarına dayadı, iki eliyle yüzünü kapatıp açarken saçları omuzlarına döküldü. Saçlarını geriye atıp parke taşlarına bakındı, Vedat onu izliyordu. Ensesinde soğuk bakışların gezindiği ürperti titreyordu.

Vedat’a karşı kalbinde kocaman bir daire vardı ve onu gördükçe dayanıp döşeniyor, her an daha güzel bir yer hâline geliyordu. Vedat’ı istiyordu ama hayatı onu korkutuyordu, yine de bu korkular onu kalbindeki kral dairesine oturtmaktan alıkoyamıyordu. Kendi içinde direnci sıfırdı, dışarıdaysa kaçmayı düşünen bir kadın vardı çünkü Vedat kalbine çöreklense de aklına asla yatmıyordu. Gardını düşürüp, ses tonunu azalttı.

“Kadınım ben, seni beğenebilirim. Senden hoşlanabilir, bir şeyler yaşayabilirim ama sen normal biri değilsin. Hayatımın merkezinde olmak istiyorsun hatta merkez olmak istiyorsun. Çok zor bir hayat yaşadım, hâlâ da yaşıyorum. İstediğim son şey daha zor bir hayat. Refah içinde yaşıyor dediğin ailenden korumayla gezme-yen var mı? Annen, babaannen benim gibi ne isterlerse yapabiliyorlar mı? Hepsi de birileri için hedef, sürekli korunması gereken insanlar.”

“Hep kötü taraflarına bakıyorsun, hiç mi iyi bir yanımız yok? Seni kafese kapatmayacağım, mimarsın ve çalışırsın, iste, kendi şir-

ketin olsun. Birçok insanın çalmaya çekindiği kapıları sen tekmeleyerek gireceksin. Güç, sen olacaksın! Kimse sana değil dokunmaya, bakmaya bile cesaret edemeyecek. Buna benzer pek çok şey daha sıralayabilirim, yanıma senden daha çok yakışacak başka bir kadın hiç görmedim. Sen baştan uca güçsün, ben seni bu şekilde görüyorum. Benim gibi birinin tüm gün oje süren, güzellik merkezine, alışverişe giden bir kadınla asla işi olmaz. Zekisin, güçlüsün, teksin ve benimlesin.” Gözlerini büyüten Efşan, az sonra sıralayacağı şeylerin hazırlığı içinde ağzını araladı ki Vedat eliyle durdurdu. “Efşan! Rica ediyorum ‘Ben senin yanında taşıyacağın süsün müyüm?’ deme!”

“Sen söyledin, ayrıca ben oje sürmeyi de, alışverişe gitmeyi de, güzellik merkezinde zaman öldürmeyi de severim.”

Vedat’ın bakışları Efşan’ın parmaklarına kaydı. Bakımlı tırnaklarında siyah ojeler asil bir edayla göze hitap ediyordu. Saçlarına bakındığında, o uzun kömür karası saçların sağlıklı parlaması elinin içinde karıncalanma oluşturunuyordu. Kadının lacivert gözlerinde durdu. “Görebiliyorum, bahsettiğim öyle bir şey değildi.”

Önüne dönerek başını sağa sola salladı, zekice konuşuyordu. Her söze net bir karşılığı vardı. Bu sohbeti başka bir erkekle yaptığını düşündü. Çoktan duvara toslayacak kadar çıkmaza girerdi konu, asla çıkamazlardı. Vedat tane tane ama net konuşuyordu. “Gözlerimi boyayamadın, düşüneceğim. Her şey bir yana, hayatımı gülmeyen bir adamla geçirmek istediğime emin değilim. Şu suratına bak! Hiç aynaya bakıyor musun, Vedat sen gülmüyorsun.”

Yanağının içini ısırdı, dudakları kıvrıldı ama bu gülümseme değil, düşünce içeriyordu. Koltukta biraz kayarak Efşan’a yaklaştığında bedenleri birbirine değdi. Parmaklarının ucuyla Efşan’ın saçlarını sırtına kadar düz bir şekilde uzattı.

Efşan kısık bakışlarıyla süzüyordu onu, istediği zaman istediği adama dönüşebiliyordu. Yaptığı hiçbir şeyi öylesine yapmıyordu Vedat ve her yaptığı derin bir tutku içeriyordu. Kulağına kadar sokulan adamın ince sakalları tenine değince gözlerini kapatıp nefesini tuttu. Sözler ayağının altından yerin çekilmesine neden olacak kadar canlıydı.

“Gölmek için nedenim olur musun *agapi mou*?”

Sıcak nefes kendinden uzaklaşırken boğazını temizleyip başını ters yöne çevirerek nefesini tazeledi. Bedeni ve ruhu ısınmış, Vedat kalbine bir çentik daha bırakmıştı. “Agapi mou ne demek?”

“Yunanca bir kelime.”

Vedat’ın sesi eğlenceli geliyordu, başını hızla çevirdi Efşan. Gülmsemeden yaşanabiliyordu ama gözler ve ses tonu asla yalan söylemezdi. “Ne dedin sen bana?”

“Yarın babaanneme sorarsın.”

“Ya, işim gücüm yok zaten. Benim örf âdeti tam bir yerden geldiğimi unutuyorsun. Kim bilir ne dedin, yerin dibine kadar inerim, soramam.”

“Annem terbiyene bayılıyor, biliyor musun *agapi mou*?”

“Kes şunu Vedat.”

“Neden yukarı çıkıp uyumayı denemiyorsun *agapi mou*.”

Efşan odaya göz attı, çantasını bulunca kalkıp aldı. Telefonunu çıkarttığında kapanmış olduğu gerçeğiyle çeviriden nasibini alamayacağını anladı. “Şunu şarja takar mısın?” Vedat ayağa kalıp elindeki telefonu aldı.

“Arapça biliyor musun ya da Kürtçe?”

Vedat başını salladı. “Hayır, hiç merak etmedim,” dedi ama yalan söylüyordu.

Efşan parmağını adamın göğsüne bastırdı. “Tolaz pexwas.” Arkasını dönerek saçını savurdu. Merdivenleri bulup yönünü çevirdi. “Düşün dur canım, sabah bir bilene sorarsın. Ha, yukarı gelme, çıplak uyumayı severim de...”

Çıplak Efşan, Efşan çıplak! Elindeki telefonunu alnına birkaç kez vurdu. Ne demişti? *Serseri*... Gamzeleri belli olacak şekilde sırtıttı. “Serseri sana kurban olsun yavrum.”

7. Bölüm

Annesi oğluna bakarken düşünceliydi, daha önce böyle bir şey asla yapmamıştı Vedat. “Sen genç bir kızı kolundan tutup buraya getirdin, hem de senin odanda uyudu.”

“Evet, öyle yaptım. Uyuyor olmalı, uyandığında eve yeni gelmiş gibi davranırsanız onun açısından iyi olacak çünkü utanıyor.”

“Efşan utanmayı biliyor ama sen bilmiyorsun oğlum. Sen onun evine gidebilirdin veya kendi evinde kalabilirdi. Buraya getirmenin başka bir nedeni var mı?”

Annesine üstten baktı, yüzlerce insana hükmedebilirdi ama annesine edemiyordu. Babasına dahi net bir tavır takınıyor, annesine yan bile bakamıyordu. “Var, bana ve bu eve alışmasını istiyorum.”

“O bunu istemiyor anlaşılan, zorluyorsan külahları değişiriz Vedat!”

“Zorlamıyorum anne, en azından senin dediğin gibi. Bana güveniyor yoksa burada bağlasan durmazdı.”

“Bağlarsan dururdu, ben neden sana güvenemiyorum, bağladığını düşünüyorum? Sen bu kıza tutuldun, onu anladım ama bu his

nedir, nereye kadardır? Zaten zor bir hayat yaşamış, şimdi sen de biber mi olmak istiyorsun?”

“Anne.” İki elini havaya açıp, susmasını istedi. “Yapman gereken sadece bu sabahı kapatmak, yeni gelmiş gibi aktarırsan o da utanç duymaz.”

Oğluna dik dik bakarak yanından geçti. “Bir saat sonra masada olursunuz. Ben evdekilere Efşan’ın kahvaltıya geldiğini, seninle konuşuyor olduğunu söylerim.”

Annesinin atarına maruz kalsa da aldırmadan odasına yürüdü. Kapıyı yavaşça kapatıp üst kata baktı, saat henüz dokuzdu. Bir saat sonra pazar kahvaltısı için kuzenleri de gelirdi. Odasının yarısını kaplayan asma katın balkonuna baktı, katın aşağıya bakan ahşap parmaklıkları vardı. Adımlarını ilk basamağa attı, ahşap basamakları bir bir aştı. Umuyordu ki çıplak olsun ama hiç sanmıyordu. Ayağı yumuşacık halıya değdiğinde geniş yatağında sere serpe uyuyan, siyah saçları yastığa dağılmış, üzerinde askılı siyah kıyafetiyle yatan kadına bakarken iç geçirdi. Beyaz teni gri çarşafar arasında parlıyordu. Ona istediği gibi, arzuladığı kadar dokunacağı günün hayaliyle yaşıyordu. Vedat yıllardır onu bekliyordu, asla pes etmeden. Gül kokulu kadının odasını saran kokusunu içine çekerek yatağa yaklaştı. Yüzüstü yatan kadının sırtını izledi, dizini yatağa verip usulca yatağa uzandı. Uzun gür saçlara dokunmak için elini uzattı, eli bir süre havada kalsa da iradesini kaybetti ve dokundu. Parmakları arasına alıp okşadı. Yatağı gül kokuyordu, hayatı gül bahçesine dönme-ye çok yakındı.

“Efşan.” Seslendi ama elinde olsa burada günlerce uyumasını isterdi. Her gün daha farklı duygularla tanışıyor, Efşan kalbinin kapılarını yumrukluyordu. Her darbe bir kalp sektesine denkti.

Gözleri hızla açıldı, nereden olduğunu anımsayıp gevşedi. Yavaşça dönerken saçlarını geriye çektiğinde Vedat’ın parmaklarından kayan saçlarını gördü. “Günaydın, burada ne arıyorsun?”

“Uyandırmaya geldim, saat dokuz.”

“Vedat yatağın çok rahatmış, evime de almak istiyorum.”

“Seni buraya alsak daha güzel olmaz mıydı?”

Efşan bedenini sarsan gülüşüyle yan dönerek birleştirdiği ellerini yüzünün altına bıraktı. “Olmazdı.”

Kadının yüzündeki gülümseme dün gecenin unutulduğu hissini veriyordu. Dikkatle uykusunu almış mavi gözlere, dinlenmiş cildine baktı. “Bu neşeni neye borçluyuz?”

“Çocukluktan kalma bir özellik, sabahları çok neşeli olurum, ablamla yatağın içinde birbirimizi gıdıklar, kahkahalarla evi çınlattık. Annem kapıdan bakıp güler, geçerdi.” Az önceki neşenin yerini dolu gözler, buruk bir gülümseme almıştı. Efşan nemli bakışlarını Vedat’ın mavi gözlerine dikmişti. “Ablamı çok özlüyorum Vedat ama annemi andıkça içim acıyor.”

Elini Efşan’ın başının altından geçirdi, kendine çektiğinde itirazla karşılaşmadı. Efşan’ın başını kalbinin üzerine çekti. Başta abisi olmak üzere Vedat hiçbirini yaşatmayacaktı. Efşan’ın acısını kendi acısı sayıyordu, onun üzüntüsü kalbinde bir sancı gibi can atıyordu.

Efşan başını Vedat’ın göğsüne yaslayınca gözlerini kapattı, elleri ikisinin arasında duruyordu. Vedat’ın yavaşça sırtında gezinen dokunuşları iyi hissettiriyordu. “Yetimhaneye verildiğimde bir süre yeni bir güne uyanmaya başladığımı fark edemedim ama sonra toparlanmam gerektiğini anladım. Sürekli kitap okuyordum, sonra düzelmeye başladım. O neşeli günler bitmişti ama hayat devam ediyordu. Gece uyurken hayal kurmayı öğrendim, sabah o hayallerle uyanıyordum ve hayallerim tozpembeydi. İçinde baba, abi ve kötülük olmayan hayallerdi.”

“Sonra?” Vedat anlatsın istiyordu, onu saatlerce dinlerdi. Efşan nefes alıp başını geriye çekip gülümsedi, gözlerinde hâlâ nem vardı. “Sonra bir gün bir kitapla tanıştım, o benim aşkım oldu, her gece onu okuyordum. Yüzümde gülümsemeyle uyuyor ve uyanıyordum. Alışkanlığım evrim geçirdi ama yerli yerindeydi.”

Dudağını büktüğünde bakışları kıpır kıpır eden dolgun dudaklar üzerindeydi. Öpmek istiyordu Efşan’ı, odasında, yatağında deli gibi öpmek istiyordu. “Ben de dün geceki konuşmayı unuttun, beni kabullenmeye hazırsın sanmıştım, üzüldüm.”

“O konunun şu anla hiçbir ilgisi yok. Ayrıca...” Efşan’ın bakışları

Vedat'ın koyu kumral saçlarında, açık mavi gözlerinde ve yüzündeki derin, karizmatik çizgilerde gezindi. "Senin benden istediklerinle benim senden istediklerim tamamen farklı."

Kolunu biraz daha sıkarak Efşan'ın başını kendine tamamen yaklaştırdı. "Öyle mi, benden ne istiyorsun?"

Efşan'ın dudakları birleşti, kapalı hâlde gülümserken sağa sola kıvrıldı. "Bedenini, kesinlikle tam dişime göresin."

Vedat elini alnına götürdü. İşaret parmağıyla kaşlarının ortasına aşağı yukarı hareketler uyguladı. Gülmek istiyordu, dudakları birleşmiş, başı yastığa düşmüştü.

"Güldün mü sen?" Efşan kollarının arasından çıkıp oturdu. Kendisi de gülümsüyordu, Vedat'ın dudağı sağına kıvrıldığında Efşan çığlık attı. "Vedat gülebiliyorsun!"

Vedat'ın gülümsemesi genişledi. "Ben o kısmı ikinci evre olarak düşünmüştüm Efşan."

"Vedat senin gamzelerin var." Efşan iki elini de adamın yüzüne yerleştirdi, açılan çukurlara parmaklarını bastırdı. "Şimdi daha çok istiyorum. Sen erkek güzelisin, sana sahip olacağım. Benim bu gamzeler, benim."

"Kes şunu," dese de bu sadece kahkaha atmamak içindi. Efşan ona aldırılmıyordu, koyu mavi gözlerinde ışıklar yanıyordu. "Ne zaman olur?"

Nefes al Efşan, nefes. Doğruldu, gülüşü azalmıştı ama keyfi hiç bu kadar yerinde olmamıştı.

"Tak dedi canıma, aslında üniversiteye başladığımda ilk gözüm kestdiğimle olmak istiyordum."

Vedat'ın bakışları irileşti, gülüşü söndü ve kadına şaşkınlık içinde bakıyordu. Düşüncesi ilginç gelmiş, böyle bir şeyi neden istediğine anlam verememişti. "Sonra?"

Omuz silkti, yüzünü buruşturdu. "Sonra kendime dokunulmasına izin veremediğimi fark ettim. Buz gibi oluyordum, içim almıyordu, ben de akışına bıraktım. Akılları çok az çalışan asalak sürüleriydiler."

“Böyle bir şeyi neden ister insan?”

“Ben bekaretin ölüm döşeğinden geliyorum. Buna çok değer verdikleri için bugün ailem yanımda değil ve ben tüm acıları bir damla kan uğruna yaşadım, yaşıyorum. Bir intikam gibi de düşünebilirsin.”

“Öyle bir şey yapmış olsaydın, kendine yapacağın en büyük kötülük olacaktı. Bu saçma! İntikam almak istediğini biliyorum, sana ne istersen o imkânı vereceğim. Neyse ki bedenine saygın var.”

Efşan alttan bakışlarını Vedat’a dikti. “Ne istersem mi?”

“Hayal gücünü asla sınırlama, ne istersen.”

“Abimi öldürebilir misin?”

“Hem evet hem hayır. Hayatımda seni istiyorum ve her ne olursa olsun o senin abin, bir gün bana abini öldüren adam olarak bakarsan biteriz. Sana imkân, kendin öldür! Ama yok, yaşarken ölsün dersin daha dâhice oyunlarım da var.”

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Burada, İstanbul’da. Ne zaman istersen gidebiliriz. Görmek istiyor musun?” Bildiği birkaç şey daha vardı ama şu an için söylemedi.

“İstiyorum,” dedi Efşan. “Boğazına sarılmak istiyorum, her yerini kırana kadar dövmek istiyorum. Başını gövdesinden koparmak, köpeklerle yem etmek, bedenini tıpçılara kadavra diye hediye etmek istiyorum. Ne kadar sevgi doluyum, görüyor musun?”

“Vahşi bir kadınsın, seni bu yüzden de istiyorum.”

Saçını geriye atınca çenesi havalandı. “Ben henüz buna karar vermedim. Bazı şeyler serbest ama seninle bir hayata hazır değilim Vedat. Başıma ne geleceğini bilmiyorum, benden özgürlüğümü istiyorsun.”

Vedat hızlı bir hareketle Efşan’ın ensesini yakalayıp, kadının yüzünü burnunun ucuna getirdi. “İstiyorum ve alacağım! Bu âlemde bir yerim var, yanımda da sadece sen olacaksın! Sana uyuyor olmam sadece seni kırmamak, baskı yapmadan kalbini kazanmak adına uyguladığım bir durum. Kendini bana hazırlasan iyi edersin.”

Gözleri kısıldı, dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. “Beni kısıtlarsan öldürmeye senden başlarım, inan bana, senin oyunlarına benze-
mez Vedat Çelebi.”

Dudağının ucu kıvrıldı. Buz gibi bakışlarına acımasızlık oturdu. “Efşan Çelebi olacaksın, ben hariç herkesi öldürecek gücü sana vereceğim. Sen beni öldüremezsin Efşan, ben senin diğer yarınım!”

“Benim bedenim paramparça, sana acımam!”

“Aşk da acımasız, beni de seninle parçalıyor. Asla masum olmayacağız, asla kahraman olmayacağız ama deli gibi âşık olacağız.”

“Kendi adına konuş! Tamam, kalbim seni kabul ediyor olabilir ama aklıma yatmıyorsun. Yaşadığım hayatın daha da zor olması beni ürkütüyor. Çok isterdim hayatıma zengin, yakışıklı ve güçlü bir adam girdi diye sevinmek, onun yanında yarınlar yokmuş gibi yaşamak ama ben ölümün soğukluğunu defalarca yaşamış biriyim. Şu an kaybedecek bir şeyim yok, evet, ya çok sever de bir gün seni de kaybedersem? Ben kendimi düşünmüyorum ama birinin beni düşünmesini bekliyorum.”

Vedat’ın gözlerinin içine baka baka üzerindeki örtüyü çekip attı. Uzun bacaklarını, kar gibi tenini fark eden adamın gözleri kapandı. Altında sadece iç çamaşırıyla önünden geçen kadına söyleyecek sözleri varsa da yuttu. Banyonun kapısı kapanmadan, “Aşağıda bekliyorum,” diyebildi ve kapanan kapıyla soluğunu bıraktı. Başını sağa sola sallayıp, sıkıntıyla soluklandı. “İmkânsızı oynamak kadar zor-
sun Efşan ve de haklısın.”

Deri taytının üzerine siyah kazağını geçirip aşağı çekti. Çantadaki sınırlı sayıdaki makyaj malzemesini kullanarak yüzüne renk verdi. Saçlarını Vedat’ın saç fırçasıyla düzeltip aşağı indi. Ayakta durup bahçeye bakan adama aldırmadan oturup baldırına kadar çıkan çizmelerini giymeye başladı. “Yeğenimden haber yok

mu? Senin gibi biri için uzun bir zaman değil mi, şimdiye kadar bulmuş olmalıydın?”

Elleri cebinde usulca döndü, şimdi de albenili görünen kadına tepeden bir bakış attı. “Tüm imkânlarımı kullanmıyorum, biraz sakin bir durum. Reklam olmak da istemiyorum, avukatlar iz üzerinde. Bulduğunda sessizce almamız gerekiyor. Kimsenin töre bebeği olduğunu bilmesini istemiyorum.”

Çizmesinin gizli fermuarını çekip ayağa kalkıp, saçını geriye attı. “Bu çok ince bir düşünce, bana vermeyeceklerini biliyorum, kızı almak için nasıl bir yol izleyeceğiz?”

“Şu an için bir fikrim yok, belki annemle babam evlat edinir. Aslında bu en basit yol olur veya seninle ben evlenir, alırız.”

“Beni yeğenimle yanında tutmayı mı planlıyorsun? Onu alıp bana vermelisin.”

“Agapi mou... Senin yeğeninin seninle asla bir bağı olamaz, bunu biliyorsun. Kız benimle kalacak ve sen de öyle.”

“Başladın yine manyak gibi konuşmaya! Kabul ediyorum, kızı bana vermezler, sen de pek tabii alırsın ama ben nesi olacağım? Bir anda ortaya çıkan dışarıdan biri değilim, ben onun teyzesiyim. Ayşem ablam öğrendiğinde sana da bırakmayabilir.”

“Ayşem için her yol tıkalı, o Harran’ın hanımağası olacak ve kızı oraya alamaz.”

Efşan sinirle ofladı. “Sen bu kadar ince ayrıntıyı ne ara öğrendin? Bilmediğin beş vakit namaz derdim ama yukarıda bir seccade gördüm.”

Vedat cevap vermedi, öylece baktığında Efşan sıkılıp telefonu için etrafa bakındı. Konsolun üzerinde şarja takılı olan telefonu alıp açtı. Bir anda çokça bildirim sesiyle şu kelimenin anlamına bakmak aklından uçup gitti. “Arkadaşlarım delirmiş meraktan,” diyerek mesajlara cevap yazmaya başladı. Vedat bahçeye açılan kapıyı aralayıp, temiz havayı içine çekti.

Telefonu arka cebine tıktı. “Vedat, annene söyledin mi burada olduğumu?”

Kapıyı kapatıp Efşan'a doğru yürüdü. "Evet, sabah erken konuşmak için geldiğini söylemiştir. Kuzenler de gelmiştir, merak etme, kimse anlamaz. Gidelim mi?"

"Gidelim, yeğenim için konuşmaya geldiğimi söyleriz."

Evdekiler ve yeni gelenler geceyi evde geçirdiğini fark etmemişti. Babaanne Anna arada sinsice bakıyor, Efşan gözlerini kaçırıyordu.

Hala, enişte ve Sinem yoktu kahvaltıda, başka bir organizasyona katılmışlardı. Kuzenleri masanın etrafını sarmıştı, onların hoş sohbetlerini dinliyordu Efşan. Korhan ve Nazenin birbirlerinin yüzüne bakmıyordu, arada bariz bir gerilim söz konusuydu. Bunu fark eden birçok kişiden biri de Efşan'dı. Anna'nın neşesi her zaman olduğu gibi etrafına ışık saçıyordu.

"Korhan'im," dedi Anna. Korhan ona yakışmayan asık suratını anneannesine çevirdi. "Efendim?" diye seslendi.

"Neyin var oğlum?"

Korhan bakışlarını Nazenin'e çevirdi, Nazenin ise tabağına bakıyordu. "Neyim olsun anneanne, işler güçler."

Nazenin'in abisi Ediz lokmasını yutarken kardeşine bakıyordu. "Nazenin senin neyin var?" Abisine dönerken başını ovaladı Nazenin. "Gece uyuyamadım, başım ağrıyor."

Korhan'ın sert ve keskin bakışları kadının üzerinde gezinip duruyordu. Efşan bu çılgın adamın dilinin altında ne olduğunu merak etti. "Korhan kahvaltından sonra bana bahçeyi gezdirir misin? Vedat da bize eşlik eder."

Vedat, Korhan ve Efşan arasında göz gezdirdi. "Bence de iyi fikir," dedi Vedat.

Ragıp Bey, "Efşan, seni stajın için yanıma bekliyorum. Tabii senin için de uygunsa?" Ragıp Çelebi tüm şirketlerinin CEO'suydu. Oğullarına aktif görevler vermiş olsa da yönetim onun elindeydi.

"Elbette isterim, öğrenecek çok şeyim var. Teşekkür ederim." Ragıp Bey gülümseyince Efşan da tebessüm etti. Çayına uzandı, ilginin üzerine toplanmasından hoşlanmıyordu.

“Müsaadenizle.” Vedat yerinden kalkarken Efşan çayını dudaklarına götürmüştü. “Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Agapi mou, seni çalışma odasında bekliyorum.” Vedat uzaklaşırken, bardak Efşan’ın dudağında kaldı. Neyse ki yutmuştu, boğazını temizlediğinde Vural’la gözleri kesişti.

“Ne dedi bu?” diyen Vural’a başını salladı. “Bilmiyorum,” diye yanıt verdi Efşan. Anna’ya döndü bakışları ama sormaya cesaret edemiyordu. Okan ve Ozan sırtlıyor, Ragıp Bey bıyık altından gülmüsyordu. Mücella Hanım başını sağa sola salladı. Anna kahkaha attı, keyiflenen açık mavi gözleri bile gülüyordu. Efşan odanın ortasına gömülmek istedi.

“Sana aşkım dedi.” Anna’nın sözleri yüzünün yanmasına neden oldu. Onun aldığı aile eğitiminde büyüklerin yanında asla bu şekilde konuşulmazdı. Dört senedir yalnız olabilirdi ama bir zamanlar duvarları olan bir kültürün bir parçasıydı ama bu demek değildi ki bu söz içini ısıtmadı, kalbinin sıcacık olduğunu hissetti ve daha çok utandı.

“Antin kuntin işler,” dedi Nazenin. “Aşkım dese olmuyor mu?”

Efşan kahkaha atmamak için dudaklarını birbirine bastırdı, Nazenin’le aynı fikirdeydi. Korhan’ın sert sesi içinde bastırdığı kahkahayı söndürdü.

“Sana ne Nazenin? Canı ne istiyorsa onu yapar!”

Masanın etrafını saran aile üyelerinin tüm sesi kısıldı. Nazenin’in öldürücü bakışları Korhan’a ok gibi saplanıyordu. “Tabii canım, dünya size güzel. Siz ne isterseniz onu yapabilirsiniz! Biz kimiz ki?” Sandalyesini gürültüyle geriye iterek kalktı Nazenin. Elinde sıkığı peçeteyi Korhan’a fırlattı. “Geber Korhan!”

Korhan da hızla ayağa kalktığı anda Ediz de ayaklandı. “Ne oluyor?” diyen Ediz’e döndü Nazenin. “Bir şey yok abi.” Halasına, eniştesine ve Anna’ya döndü bu kez. “Kusura bakmayın, en iyisi ben gideyim.” Arkasını dönerek yemek odasından çıktığında Ediz, Korhan’a bir adım atmıştı ki Mücella Hanım’ın, “Ediz!” sesi masada ikinci bir duraksama yaşattı.

Ediz’e nefret dolu bakışlar atan Korhan, yanından geçip odayı

terk etti. Efşan yerinden usulca kalkınca Vural da kalktı. “Ben bir Korhan’a bakayım,” dedi Vural. “Ben de Vedat’a bakayım.” Efşan ve Vural yan yana ilerlemeye başladı.

“Ne oldu bunlara?” Efşan’ın fısıltılı sorusuna Vural başını salladı. “Hiçbir fikrim yok.”

“Ben Vedat’ın yanına geçiyorum, Korhan’ı oraya getir Vural, çatlarım. Bu arada çalışma odası nerede?”

Vural kolunu Efşan’ın omuzuna attı. “Gel ben seni geçerken bırakayım.” Efşan kahkaha attı. “Ev değil şato, bırak bence de.”

“Benim bir sevdiceğim var Efşan, asla size benzemiyor. Adı gibi hazan yüklü bakışları, ince bir ruhu var.”

“Öyle mi? Adı Hazan o zaman ama bizim neyimiz varmış?”

“Evet, adı Hazan. Size benzemiyor çünkü beni bir türlü kabullenemedi.”

Derin iç çekişine baktı Efşan. “Sizi kabullenmek hiç kolay değil. Beni Hazan’la tanıştı, oturup birbirimizi dolduralım çünkü henüz ben de kabullenmedim.”

“Siz kadınlar...” Durdu ve önündeki kapıyı araladı. “Burası, ben Korhan’a bakayım.”

Vural uzaklaşırken odaya girdiğinde Vedat bilgisayarına bakarak konuşuyordu. Efşan görüntülü konuştuğunu fark edip sessizce koltuğa oturduğunda, Vedat da konuşmayı sonlandırdı. Ayağa kalkıp Efşan’a elini uzattı. “Ne yapalım, istediğin bir şey var mı?”

Elini Vedat’a verip ayağa kalktı. “Evime gideceğim ama önce Korhan’la konuşmak istiyorum. Nazenin ve Korhan az önce tüm masayı şoka sokup dağıldılar. Nazenin en son ‘Geber Korhan,’ dedi ve gitti.”

Gözlerini birkaç kez kırpan Vedat anlamak istercesine baktı. “Ne olmuş ki?”

“Vural, Korhan’ı bulmaya gitti, gelirse öğreneceğiz. Bana kalırsa aralarında bir şeyler yaşanmış.”

Vural yanında Korhan’la içeri girdi, Korhan’ın suratı hiç olmadığı kadar asıktı ve konuşacak gibi görünmüyordu. Büyük koltuğa

kendini bırakıp elini başına götürdü. “Beynim delinmiş durumda, bir de siz başlamayın.”

Efşan, Korhan’ın yanına oturdu. “Ne oldu Korhan?”

“Efşan konuşmak istemiyorum.”

“Ulan var ya, ağzını burnunu kırarım, ne yaptın kıza?” Vural da bir yandan saldırıya geçince Korhan ayağa fırladı. “Size ne oğlum! Ben size soruyor muyum ne bok yiyorsunuz?”

“Korhan bana geliyorlar bak! Benim bacım lan Nazenin, ne bok yedin?” Efşan, Vedat’a gözlerini çıkartarak sus diyordu ama ne Vedat ne Vural onu umursuyor gibi değildi.

“Dışarı çıkın!”

“Başka?” dedi Vedat. “Hayırdır Efşan Hanım?”

“Ne oldu bana söz ettiğin şeylere Vedat Bey?” Adamın buz gibi bakışlarına kendi soğuk ve kararlı bakışlarını dikti. “Dışarı!”

Vural elini havaya salladı. “Ohoo, ipler verilmiş.” Arkasını dönerek kapından çıkınca Vedat, Efşan’a başını salladı. “Eksik anlatmışım, neyse, nasılsa tamamlarım.”

Efşan umursamazca omuz silkti, Vedat kapıyı ardından kapattı. Korhan ayağa kalkınca Efşan olduğu yerde kalmaya devam etti. “Efşan ben pislik miyim?”

“Duruma göre değişir, ne geçti aranızda?”

Efşan’a bakmaya çekindiğinden başını eğerek gözlerini yumdu. “Bazı olmaması gereken şeyler ama pişman değilim.”

Efşan’ın gözleri kocaman oldu. “O dereceye nasıl geldiniz?”

“Zaten bir süredir peşindeydim, son günlerde daha ılımlı olmaya başlamıştı. En azından terslemiyordu, bunu yanlış mı anladım, bilmiyorum. Cuma akşamı dışarıda karşılaştık, yanında biri vardı, sürekli eli kolu Nazenin’in üzerindeydi.” Sıkıntıyla alnını ovaladı. “Sessiz ama sert bir tavırla onu oradan çıkarttım. Bana kızmasını bekledim ama kızmadı. Onun yerine boş boş suratıma baktı. ‘Beni evime bırak,’ dedi götürdüm. Konuşmadık, tartışmadık. Evine girmemi istedi. Kahretsin! Girmemeliydim!”

Efşan kalkıp karşısında ayakta durup, kollarını göğsünde bağladı. “Ve sonra seni sepetledi.”

“Keşke o kadar basit olsaydı. Bana neler söylediğini bir duysaydın, kendini bok gibi hissederdin.” Efşan’ın gözlerinin içine bakarak devam etti. “Alacağını aldıysan beni rahat bırak. Tek istediğin buydu, duvarına bir çizik daha atarsın, konu kapanır. Senin gibi pislikten başka ne beklenir, koleksiyonunda ben de varım artık,’ dedi.”

“Ve sen sadece bedenini istemiyordun.”

Korhan başını salladı, acı çekiyordu. “Asla değildi, ona kapıldığım için ben bir pisliğim. Evine girmeseydim bunların hiçbirisi olmayacaktı. Kendini diğer kadınların yerine koyması benim suçum. Ona çok kızgınım çünkü beni dinleme zahmetine bile girmeden kendi düşünceleriyle hüküm verdi.”

“Şöhretin kötü Korhan, hem de çok kötü. Nazenin’in yerinde kim olsa aynı şeyi düşünürdü. Seni dinlemesi gerekirdi ama bana kalırsa seni dinlese bile inanmamak için direnirdi. Sen her hafta kolunda başka bir kadınla geziyorsun, adın çapkın. Senin sözlerine inanmaz.”

“Ne yapacağım ben?”

“Sözler yalan söyler ama gözler asla yanılmaz. Onu sevdiğini hissettireceksin, adım adım peşinde olmaya devam et. Sana karşı bir ilgisi varsa o da pes edecektir ama sana bir şeyler hissetmiyorsa zorlamanın âlemi yok.”

“O... Saftı. Tertemizdi. Nazenin gününü gün eden bir kadındı, tahmin bile edemezdin.”

“Şimdi bir de ben çarpacağım Korhan. Kadınlar her istediğini yapacak kadar özgür olduğunda bunu neden yanlış anlıyorsunuz?”

“Yanlış anlamıyorum, beklemiyordum.”

Karşısında acı çeken adama fazla üstelemedi. “Bu da aynı şey ama saçma şaşkınlığına veriyorum. Bu daha iyi çünkü seni seçmişse şansın var demektir. Yani umarım.”

“Of...” diyen Korhan’ın koluna girip kapıya yönlendirdi. “Sıkma canını, güzel bir bakışın çözemeyeceği ne olabilir ki? Aldatmadın,

şiddet uygulamadın veya kandırmadın. Sizin aranızda olanlar tamamen hissiyat, hisler sizi doğru bir yöne çıkaracaktır.”

“Sen konuşurken ne kadar basit geldi.” Kapıyı açıp çıktılar, etrafta kimsecikler görünmüyordu. Salona kadar kol kola ulaşmış olduklarında Mücella Hanım telefonda konuşuyordu ama ikisine göz ucuyla baktı. Anna kahvesini yudumluyordu, Ragıp Bey ortada görünmüyordu. Vedat ve Vural ön bahçeyi izleyen geniş pencerenin önünde kısık sesle konuşuyorlardı. Efşan, Korhan’ı bırakıp Anna’nın yanına oturdu.

Mücella Hanım telefonu kapatıp Korhan’a döndü. “Bize de anlatacak mısın?” Kısık bakışlarıyla kahvesinden bir yudum aldı, yüzünde keyifli bir hâl dolanıyordu. Korhan yengesi Mücella Hanım’ın yanına varıp, yanağına bir buse kondurdu. “Ben gidiyorum yengeciğim, belki başka zaman.”

“Öyle olsun,” diyen yengesine gülümsedi. Anna’yı öptükten sonra odanın içindeki herkese uzaktan el salladı.

Vural ve Vedat, Korhan’ın ardından bakışlarını Efşan’a çevirdi. Efşan tek kaşı havada sertçe bakarak Anna’ya döndü. Fısıltılı bir sesle yaklaşarak gülümsedi. “Babanne, agapi mou ne demek?”

Anna’nın parlayan mavi gözleri kısıldı, aynı Efşan gibi fısıldadı. “Askim mi dedi sana?” Efşan boğazını temizleyerek doğruldu. “Ya öyle demiş...”

Vedat...

Güzel gözlü kadına ilk vuruluşumdu, birden dünyam onun etrafında dönmeye başlamıştı. Açık ela gözleri kalbime düşen ilk cemreydi, sözleri ve gülüşü takip etti diğer cemreleri. Saklı, karanlık bir dünyadan ilk çıktığımda bana güneş gibi görünmüştü. Onu gördüm ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Ben aşkın eşiğinden adım attığımda, ayağım zemin yerine uçuşuma sürüklendi. Gözüme inen perdeden düşüyor olduğumu fark edemedim. Bedenim ve ruhum boşlukta uçuşurken, bunu aşk sanmam hayatım

boyunca kendime yaptığım, yapacağım en büyük kötülük oldu.

Ben bir kadının bedeninin değil, gözlerinin esiri oldum ve kimseyi takmayacak kadar ona güven beslemeye başlamıştım. Sena ne derse, o benim için yazısız bir kanundu. Sevgi dolu bakışlarının tutsağı olmuş, kendime olan inancımı kaybetmiştim. Seyit dedem gözlerimin içine bakıp, “Vedat, kadın bir erkeğin en büyük zaafıdır ve sen elini değil, ruhunu bile teslim ettin. Yanlış yoldasın, geri dön,” dediğinde bile onu dinlemedim. Sena’ya pahalı hediyeler almıyor, onu tatillere götürmüyordum ama etrafımdaki hiç kimse ondan hoşlanmıyordu. Bunu asla umursamıyor, ilgilenmiyordum bile.

Ya benden çok güzel gizleniyordu ya da bendeki âşık perdesi asla ışık geçirmez türdendi. Bana bakarken ela gözleri parlıyor, gülüşü rengârenk oluyordu. Nasıl dinlerdim başkalarını, nasıl inanırdım? Kulaklarımı tıkadım, tek bildiğim oydu, tek sevdiğim Sena. Benden fazla bir şey beklemiyor, asla bir istekte bulunmuyordu. Bu, onu benim gözümde büyütürken Sena’yı kötüleyen tüm gözlere nefret besler olmuştum.

Bilemezdim. Sırtımda kocaman bir bıçakla gezdiğimi göremezdim çünkü kör bir şekilde seviyordum. Bugün dönüp baktığımda ona olan sevgimden geriye tek bir kırıntı bile kalmadığına emindim. Onu anınca kanayan bedenimde tüm yaralar birleşmiş, izleri kalmıştı. Buna rağmen vazgeçmeyen ruhum huzur için gül kokulu bir kadını beklemeye başladı. Ben hayatında bir kadına ihtiyaç duyan biri değildim. Ben yaşadığım hayata, işime ve görevlerime nazaran kalbinde sadece bir kadına yer vermek isteyen bir aşk adamıydım.

Bir kadını sevmek istemek bir erkeğin en güzel rüyasıydı. Elimde kan yerine kalem olsaydı şair bile olabilirdim ama kanla dolu hayatımda Efşan en temiz yanımdı olacaktı. Ben sadece beni seveceği günün hayaliyle yaşıyordum. Bana bu hayali kurduran başka bir kadın ise dünyanın neredesindeydi asla bilemiyordum ama bana bir gün yine buluşacağımızı söylemişti ve ben o günün gelmesinden hem korkuyor hem de o günün gelmesini bekliyordum.

8. Bölüm

Evine girdiği anda kendini kirli hissedip, üzerindikilerden kurtulup duşa girmişti. Üç gündür peşinden ayrılmayan adamlara ofluyor, kızıyor ama üstesinden gelemiyordu. Hayatında Vedat vardı ve bunlara alışmak istemiyordu. Normal bir hayat sürmek istemesinin nesi zordu? İçinde binlerce çelişkiyle geçiyordu zaman. Dün akşam okuldan almaya gelmiş, birlikte yemek yemişlerdi. Dışarıdaki Vedat'tan hoşlanmıyordu, baş başa olduğu adam çok daha sevimliydi ama dış dünyaya ait Vedat daha çekiciydi. Aklı her an karışıyor, çıkmaza sürükleniyordu. Ne hissettiğini çözemiyordu çünkü korkuları vardı ve bunların altında kalmak istemiyordu.

Beyaz bir tişört giydi, altına rahat bir tayt geçirip saçlarına sarıldığı havluyla salona yürürken kapı çaldı. Dürbünden baktığında gülümsedi, kapının kilidini çevirip açtı. Havlusu elinde, ıslak saçları omuzlarına dökülmüştü.

Vedat öldürücü bakışlarıyla süzmüş, kaşları havada içeri girmişti. Ayakkabılarını çıkarmak için eğildi. Vedat'ı içeri alıp kapıyı kapattı. Saçlarını kurulamaya devam etti. "Hoş geldin."

Ayakkabılarından kurtulup doğruldu. "Çok hoş buluyorum, öyle böyle değil."

Saçlarını kurutarak salona ilerledi. “Ne? O da ne demek?”

Vedat nadir sunduğu bir gülümsemeyle koyu mavi gözlerin en derinlerine bakıyor, kendi bakışlarındaki tutkuyu görmesini istiyordu. Nasıl yandığını, aşka nasıl sürüklendiğini, onu deli gibi istediğini. Efşan uzayan bakışmalara ve gördüğü ısıltılara gülümsedi. Aşka davet ediliyordu, bunu anlamak için fazla bir şeye ihtiyacı yoktu. “Vedat, gülüşün var ya, beni günaha davet ediyor.”

“Gireceğin en güzel günah ben olabilirim, biliyorsun.”

Yüzünü buruşturan Efşan saçını kurutmaya devam etti. Çok yakınmış gibiydi ama uzak duruyordu. Düşüncelerine yön vermesi için sağlam duygular bekliyordu. Vedat ona bir adım geliyor, geri çıkıyordu.

Efşan’a gülmek istiyordu, kahkahalarla hem de ama onun yerine sesini kalınlaştırıp çıkıştı. Yüzü yüzüne yakın, bakışları içler acısı olan Vedat içini çekerek Efşan’dan uzaklaştı. “Seni yıllardır bekliyorum, her gece bir gün geleceğinin hayaliyle uyuyordum, geldin.”

“Beni nasıl bekleyebilirsin, biz tanışalı bir ay oldu. Ne yaşıyorsun sen?”

“Sadece geleceğine inancım vardı.”

“Bu konuşmaların bana senin bir deli olduğunu işaret ediyor. Biraz açıklayıcı mı konuşsan?”

Dilinin ucuna gelen sözleri yuttu Vedat. “Belki başka zaman... Birazdan Urfa’ya gidiyorum, gelmek ister misin diye sormaya geldim ama beni mahvettin Efşan! Bu akşamın tekrarı olursa çok mutlu olurum. O zaman ne istersen onu yapacağım, söz!”

“Neden gidiyorsun?” Kaşları birleşmiş, sözlerin geri kalanını elemişti.

“Onu bulduk, sen de gelmek istersin diye düşündüm.”

Kadının bakışları nefretle açıldı; kan, damarlarına hücum etti. Ailesini yok edenin bulunduğu gerçeği sardı tüm dünyasını. “Geliyorum.”

Arabanın içinde karşısındaki adama bakmadan saçlarını tokasından azat etti, oysa adam onu izliyordu ve izledikçe de hayranlığı büyüyordu. Efşan'ın şu an umurunda olan bir durum değildi adamın bakışları da hayranlığı da. Botunun ipliklerini çözüp tekrar sıkıca bağladı. Ayağını yere iki kez vurdu, tam oturmuştu. Yanında duran deri ceketini giydi, en son deri eldivenlerini giymeye başladığında Vedat onu tek kaşı havada izliyordu. Zarif parmaklarını deriyle dikkatle kaplamasını gözlerini kırpmadan izledi. Bir diğerini de aynı hislerle izlerken iç geçirdi. Arkasına yaslanan Efşan bakışlarını cama çevirdi, karanlık da olsa hissediyordu. Harran'daydı. Kendi topraklarında. Ablasını, annesini ve babasını ondan alan topraklar. Ailesini yok eden topraklardı, evet ama seviyordu. Toprağın ne günahı vardı ki o toprağın üzerindeki insanlardı kötü olan. Yirmi iki yaşında onca acıyı tatmış bir kadın olsa da ruhu bu topraklarda küçük bir kız çocuğuydu. Tırnağının ucu dişlerinin arasındaydı, bu geceki tek isteği Ayşem ablasını kurtarmaktı. Bir abla daha feda edemezdi. Hayatını Ayşem'e borçluydu, ölene kadar minnettar kalacaktı ve elinden ne gelirse esirgemeyecekti.

Araba durdu. "Geldik," dedi Vedat Çelebi. "Sakin olacaksın!"

"Bugünü... bu geceyi çok bekledim, ona ben karar veririm." Vedat'ın inmesini beklemeden kapının sürgüsünü sonuna kadar çekip bedenini araçtan aşağı bıraktı. Botlarının sert sesiyle iki ayağı üzerine durdu. Ayşem'in elindeki kendine dönük olan silaha bakıyordu, Ayşem de ona. Eli titredi Ayşem'in. Beklediği son insanı karşısında görmenin şaşkınlığıydı Ayşem'deki.

"Abla," dedi.

Sesi titreyen, bacaklarının canı çekilen Ayşem, "Efşan..." dedi. Ayşem'in sakladığı tüm sırlar tokat gibi yüzüne çarparken arkasından gelen Doğan'ın sesiyle iyice sersemleştirdi. Efşan'ın indiği arabadan Vedat indi, Ayşem onu da görünce kendi tuzağına düştüğünü gün gibi yaşadı. Silahı tutan eli usulca indi, tabanca elinden ıslak toprağa düştü. Bir araba daha ani bir frenle önlerinde durduğunda Ayşem başını çevirip ona baktı. Aracın sürgülü kapısı açıldı, içinden biri başka bir adamı iterek ayaklarının önüne fırlattı. Ayşem iki

adım geri çıkarken yerdeki adam başını kaldırıp ona baktı. Gözleri kocaman açılırken dili tutuldu. Ayaklarının dibinde yatan adam ani bir hareketle üzerine düştüğü silahı kavrayıp Ayşem'e çevirdiğinde, Vedat bir adım atamadan Efşan üç büyük adım hatta uçuşla hareket etti. Adamın eline uçarken bir tekme savurduğunda silah kurtulup gecenin karanlığında kayboldu. Yerdeki adam acıyla elini tutacakken Efşan boşuna giymediği sert tabanlı botuyla adamın kafasına bir tekme daha savurdu.

"Bende sana verecek abla kalmadı!" dedi, sesi kulakları yırtıp geçerken Vedat ona engel olmak istediye de köşeden izlemeyi seçti. Efşan adamı kaldırıp yerden yere vurdu, yüzü gözü darmadağın olup kemikleri tek tek kırılırken Ayşem ağladı, Doğan iç geçirip başını çevirdi. Vedat gözlerini açıp keyifle izledi. Adam kendinden geçti ama Efşan durmadı. Ölmemesi için Vedat, Efşan'ın kolundan tutup geriye çekti.

"Yeter! Bayıldı."

Efşan kolunu çekip kurtardı. "Yetmez!" diye bağırdı var gücüyle. "Hangi ceza ailemi geri getirecek? Yetmez! Karışma bana!" diyerek baygın adamın üzerine yürüyordu ki Vedat onu belinden yakalayıp kendine sardı. Efşan'ın sırtı Vedat'ın göğsündeydi. Efşan çırpınıyor, Vedat onu daha sıkı tutuyordu. Ayaklarıyla Vedat'ın parmak uçlarına sert darbeler bıraksa da Vedat onu bırakmadı. O kadar çırpınıp bağırdı ki geceyi yardı sesi ve en sonunda çığlıkları gözyaşlarına dönüştü.

"Sana yetmez diyorum Vedat, bırak beni!" dedi usulca bir sesle.

"Seni bırakmayacağım!" dedi Vedat kulağına fısıltı gibi sesiyle. "Bırakamam."

Şanlıurfa dönüşünde uçaktaydılar. Efşan beyaz deri koltuğa rahatsızca oturmuş, küçük pencereden yeryüzüne boş bakıyordu. Ne gördüğünü soran olsa anlatamazdı, içindekileri oynatıyordu. Abla-

sına tecavüz eden, hayatını mahveden, ailesinin yok olmasına sebep olan kişinin en yakınlarından biri çıkması aklının ucundan geçmemişti. Abisi Cengiz'in ablasını öldürmesi, babasının girdiği buhrana dayanamayıp önce annesini, daha sonra da kendini öldürmesine sebep olan tanıdık kişi. Bir gecede tüm acıları yüreğinin ortasına çöreklenmiş, yeniden kanamaya başlayan yarasını susarak kapatmaya çalışıyordu. Acı çektiğinde susmak istiyordu, hep böyle olmuştu. Dili kilitleniyor, içinde yaşıyordu.

Ayşem ve ailesi dışında tek başına olduğu koca dünyada kendini yıllar öncesindeki kadar yalnız ve çaresiz hissediyor, bir dağ başına çıkıp saatlerce bağırmak, bitip tükenene kadar ağlamak istiyordu. Boğazındaki yumruyu zorla yuttu. Gözyaşı kucağına düştü, aldırmadı. Ablasının hamile kaldığı, dünyaya getirdiği bebeğin babasının Urfa'nın ağalarından biri olması gerçeğini yaşıyordu. Kocaman bir aşiretin bir parçasıydı kayıp yeğeni, bir oğuldan doğan ilk ve son kız çocuğu onun yeğeniydi. Yüzünü, adını bilmediği küçük bir kız çocuğu için korkuları büyüdü, acıları arttı. Bazen bedenine bu kadar acıyı nasıl sığdırdığını düşünüyordu ama bilmesi asla mümkün değildi. Başına gelmişti ve yaşıyordu.

Evine girememişti, istemişti ama Vedat izin vermemişti. Acılarının katlanacağını bildiğinden ısrar etmemişti. Ablasıyla olan tatlı çılgınlıkları, babasının tütün kokusu, annesinin mis gibi yemek kokuları olmayacaktı. Bir damla yaş daha indi, sessizce kazağına düşerek kayboldu.

Amcası ve eniştesi konağa geldiğinde onları tanımamış, yüzlerine bile bakmamıştı. Kızları büyümüş, okumuş, büyük kadın olmuştu ya, evine de dönmüştü. Yıllar önce bıraktıkları küçük kızı bulabileceklerini düşünmüşlerdi. Onları gördüğünde hissettiği şey kocaman bir nefretti. O zamanlar amcası, "Ablası namusumuzu kirletti, bacısını evime almam," demişti. Eniştesi, "Ben hanemde istemem, iffetsizlik bulaşır, ablası neydi ki bacısı ne olsun," demiş ve Efşan yetimhaneye verilmişti. Şimdi bu insanlar ondan saygı bekliyordu. Onlar değil miydi, abisini ablasının üzerine salan; değil miydi babasını bitiren, çileden çıkartan? Hepsi, tüm bu insanlar, annesinin kanlı gözyaşlarının sebebiydi. Efşan hiçbirini

affetmeyecek, son nefesine kadar da adları geçince midesi bulanacaktı.

Ruhunun ölmeye yakın, ağır bir hasta gibi can çekişiyor olduğu gerçeğiyle Vedat'ı düşündü. Ona verecek hiçbir şeyi yoktu. İçinde kanayan bir yara, bitmek bilmeyen bir acıdan başka neyi vardı? Şu an hissetmek istediği son şey aşktı. Aşka o kadar uzaktı ki bu his ona çok acı ve eğreti görünüyordu. Kaldı ki Vedat'la mutlu ve sakin bir hayatı olmayacaktı, acıları üzerine yeni acılar eklenecek bir hayatı istemiyordu.

Karşısındaki koltuğa sessizce oturdu Vedat, dün gecedan bu yana iç hesaplaşma, eskiye dönüş yaşadığını anlamıştı Efşan'ın. Dokunmak istemiyordu, ona diyecek sözleri yoktu, ne dese onu mutlu ederdi? Öyle bir cümle yoktu. Ama kadının bu hâli canını yakıyor, üzüyor ve aralarına set çekiyordu çünkü Efşan konuşmuyordu. Konuşmayan bir kadının içinde büyük kasırgalar estiğini tahmin ediyordu. O kasırga bittiğinde nereye savrulacaklarını kestirememek daha acıydı. Gözü eline çarptığında, çizilmiş parmaklarına bakarken içi biraz huzur buldu. Öldüresiye hırpalanacak insanların karşısına çıkmasını istemiyordu, gördüğünde kendini kaybedene kadar dayak atıyordu. Potansiyeli yüksek bir manyak olduğunu biliyordu, etrafındaki herkes biliyordu. Hak edenlere katlanamama gibi bir huyu vardı. Efşan'ın amcası ve eniştesine yaptıkları...

“Terbiyesizlik yapma Gülefşan!” diye bağırarak eniştesine bakarken göğsü şişmiş, derin soluk alıp bir adım öne çıkmıştı. “Kimsiniz siz? Hatırladım, yıllar önce ablam iffetsiz diye beni evlerine almayan bir avuç akbaba! Ne oldu, ablam masum mu oldu şimdi? Hiçbirinizi tanımıyorum, benim için tek bir akraba bile yok!” Arkasını dönerek merdivenlere ulaştığında Tahsin Bey de kızlarını ve eşini evin üst katına çıkartmıştı. Avlunun ortasında üçü baş başa kalmıştı ki Vedat'ın adamları bir bir avluya girmişti.

İki adam da etrafını saran beş adama bakmıştı. Vedat elleri arkasında bağlı hâlde öne çıkmıştı. “Sen nesi oluyorsun?”

“Amcasıyım, atasıyım ben, sen kimsin asıl?”

Vedat cevap vermeden hemen yanındaki adama dönmüştü. “Sen?”

“Eniştesiyim, halasının eriyim. Kız bizim ağa, sen ne oyun edersin?”

Vedat her ikisini de baştan ayağa süzmüştü. Ellili yaşlarda oldukları çok belliydi; amca uzun boylu, zayıf; enişte kilolu, uzun ve sakallıydı. “Dışarı çıkarın!” Vedat’ın fısıltılı sesiyle beş adamı, iki adamı kıyafetlerinden kavrayıp büyük tahta kapıdan dışarı çıkarmışlardı. Vedat da çıkıp kapıyı kapattı. İn cin top oynuyordu sokakta, tam dişine göreymiş. Amcanın yakasından tutup kendine çekmişti. “Bu kız yetimhanede kalırken sen neredeydin?”

Hikmet’in dudakları titredi ama cevap verememişti. Karşısındaki adamın kim olduğunu bilmiyordu, burada neler döndüğünü de bilmiyordu. “Yoktun,” diyen Vedat, dizini Hikmet’in midesine geçirmişti. Acı bir ses, boğuk bir öksürükle iki büklüm olan adamı bırakmadı. Ona karşı koyacak yaşta ve güçte değildi bu adamlar ama bu onları affedeceği anlamına gelmemişti.

Enişte Salman iki adamın kısılcasında, dilini yutmuş gibi duruyordu. Vedat acı çeken Hikmet’i doğrultup yumruğunu suratına geçirmiş, devrilen adamın üzerine binmişti. Asla acımadı, acımasız biri olmayı öğreneli çok uzun yıllar olmuştu. Yumruğu havaya kalkmış, Hikmet’in yüzüne tekrar tekrar inmişti. “Bir daha ona Güleşan dersin canlı canlı gömerim seni! Bir daha bizim kızımız dersin, ibretiâlem olsun diye Harran’ın girişine çırilçıplak asarım seni! Bir daha benim kadınının adını anan olursa evini başına yıkar, soyunu bu topraklarda ateşe veririm!”

Bayılmasına izin vermeyeceği için silkeleyerek bıraktı. Yerde sırtüstü yatan adamdan ayakta altına edecek kadar korkan enişteye döndü. Belindeki silahı çıkartıp mermiyi silahın ucuna sürdü. Adamları Salman’ı bırakmış, kenara çekilmişti. Yakasından tuttuğu Salman’a diz çöktürdü. Adamın çenesini tutup sıktı, açılan ağza silahın ucunu soktuğunda Salman’ın gözleri kocaman açıldı ve çırpınmaya başladı ama Vedat bu kez adamın saçlarını kavrayıp sertçe çekti. Eğildi ve konuşmaya başlamıştı.

“Adım Vedat Çelebi! Bu adı asla unutma, ben sizi asla unutmayacağım. Dediklerimi yapmayacak olursanız geri döner, hepinizi öldürürüm! Efşan’a bir adım yaklaşacak olursanız sizi diri diri mezara sokarım! Tamam mı enişte?”

Can havliyle başını sallayan Salman’ı boş geçmek istemedi. Ağzından çıkarttığı silahı kaldırıp kabzasını adamın başına indirdi. Salman yana devrildi ve kendinden geçti. Silahı beline takıp doğruldu. “Götürüp atın bir kenara.” Elindeki kanları temizlemek ve Efşan’ı buradan alıp gitmek için konağa girmişti.

Ellerinden aldığı bakışlarını Efşan’a kaldırdı, hiç kıpırdamaksızın acı çeker miydi bir kadın? Haykırmaz mıydı, bağırılmaz, sesli ağlamaz mıydı? Efşan sessizce acı çekiyordu. Vedat bile bu kadar sessiz olamazdı, etrafını ateşe verip öfkesini kusardı ve kim ne yapıyorsa yapsın dünya umurunda olmazdı. Bu kadar sessizlik ona bile fazlaydı. Uçağın içi korkutucu sessiz bir çığlıkla yankılanıyordu. Vedat ürperiyordu, konuşmaya korkuyor, tek bir söz bile edemiyordu. Yerinden kalkıp iki adımda yanına oturdu.

“Neden bu kadar sessizsin?” Cevapları biliyor olsa da bir yerden başlaması gerekiyordu. Konuşturmalı, içindekileri almalıydı.

“Sessiz mi? İçimdeki kasırgayı bir bilsen bu soruyu sormazdın.”

Başını yana çevirip ona döndü ama Efşan’ın saçlarından yüzünü göremiyordu. Hâlâ pencereden yeryüzünü izliyordu. “Anlatmak ister misin?” Efşan’ın kucağındaki eline uzandı. Birleşik ellerini ayırıp birini elinin içine alıp sıktı. “Anlatırsan belki diner.”

Efşan elinin tutan ele bakmak için başını indirdi. Ne güzel de tutuyordu, bırakmak istemediği çok belliydi. Hayatına birini alacağı bir günün hayalini kurmamıştı ama Vedat tam da tutmak istediği eldi. Olduğu adam değil de bir öğretmen, bir manav, bir bakkal bile olsaydı gözü kapalı kabul ederdi. Vedat tehlikenin vücut bulmuş hâliydi. Efşan artık acı çekmek istemiyordu. Elini Vedat’ın elinden kurtarıırken Vedat tükenmişçesine gözlerini yumdu. Deli Seyit’in sesi yankı buluyor kalbinde. “Kadınlar sessizce gider...” İç sesi yankı üzerine yankı yapıyordu.

“Dışarından sesi çıkmaz acının, içeriden ise hiç susmaz, demiş bir yazar. Ne desem anlatamam, acı dediğinin dili yok.”

“Paylaşmanın önemine ne oldu?” Elini çekti; sesinde bir tutam hüznün, kırılmışlık ve çaresizlik vardı.

Efşan cevap vermedi, kollarını göğsünde bağlayıp karanlık gökyüzünü izlemeye devam etti. Canı hiç olmadığı kadar yanıyor, umutsuzca geleceğe bakamıyordu. Her şey ama her şey içinde büyüyor, havada savruluyor, kendine yer bulamıyordu.

Yarım saat boyunca ikisi de konuşmadı, ikisi de yerinden kıpırdamadı. Uçak ineceği anda kemerlerini bağlayıp yine sessizce beklediler. Her şey sözleşmiş gibi sessizlik içinde tamamlandı. Aracın kapısı ikisi için açıldı ve yine sessizce bindiler. Evine giden yolda tek söz yoktu. Araba apartmanın önünde durduğunda Efşan yorgunlukla indi, Vedat da peşinden indi, bu sessizlik canını yakıyordu ve yarınlar için bir söze ihtiyacı vardı. Anahtarını kapıya takan kadını usulca kendine çevirdi.

“İçinde bir çıkmazda olduğunu görecekt kadar tanıyorum seni, bunun bizimle ilgisi olmamalı.”

Nefesini geceye salıp Vedat’a döndü. “Benim yaşadığım her şeyin sonunda sen varsın. Bu çıkmaz tam da ikimize kurulmuş gibi. Kimin beni ne olarak gördüğünü umursamıyorum Vedat. Bana Vedat’ın kadını, sevgilisi, her şeyi diyebilirler. Senin yanında olsam ne çıkar, ben seni kabul etmedikten, yanında huzurlu hissetmedikten sonra. Bana zaman vermeni istiyorum, düşüneceğim. Ben bu çıkmazda bir yol bulursam sana geleceğim.”

Vedat keskin bir sancıyla çarpıştı, ucu sonsuza uzanan sözler onu yakıyordu. “Ya bulamazsan?”

Boğazındaki kuruluğu gidermek için yutkundu ama bu bile şimdiden onu mahvetmeye yetmişti. Olduğu yerde düşüneceği, karar vereceği duygular olmadığını biliyordu. “O zaman yolumuza bakarız.”

9. Bölüm

Son görüşmelerinin üzerinden bir hafta geçmişti. Birbirlerini görmemişlerdi. Okuldan eve geçiyor, evden dışarı gerekmedikçe çıkmıyordu. Spor salonuna gidiyor, sahilde uzun yürüyüşler yapıyordu. Tüm dünyası değişmiş gibi hissediyor, içinden dövüşlere katılmak bile gelmiyordu. Benliği ele geçirilmiş gibiydi. Vedat kendini öyle güzel anlatmıştı ki Efşan ister istemez ona isteyerek uyduğunu fark ediyordu. Bu konuda ne hissedeceğini bilmiyordu. Bu iyi miydi yoksa kötü mü? Tüm bunlar ne zaman olmuştu? Ne zaman içinde yaşamaya başlamıştı Vedat?

Bakışları her daim telefonuna dönüyor, eline alıyor, bakıyor ama Vedat'tan gelen tek bir bildirim bile rastlamıyordu. Bunu kendisi istemişti ama *belki* düşüncesine kapılıp gidiyordu. Kendisi yoktu ama peşinden ayrılmayan adamlara alışmıştı. Arabasıyla okula gitmediği günlerde ona açılan lüks arabanın kapısına bir kez bakıyor, yürüyerek evine gidiyordu. Onu kabul etsin ya da etmesin Vedat hayatındaydı, Efşan bu hayatın neresinde ne kadar huzurla yaşayacak onu düşünüyordu.

Huzursuzdu oysa, boşluktaydı ve tatsızlık denilen duyguyu ilişkilerine kadar yaşıyordu. Vedat'ın varlığı huzursuzluk vermiyordu

ama yokluğu kocaman bir boşluğu andırıyordu. Düşüncelerinde sadece Vedat vardı, derslere zor uyum sağlıyor, hemen sonra da kopuyordu. Yolunda gitmeyen hisler, içini acıtan yoklukla ne zaman bu kadar saplanıp kaldığını sorguluyordu. Bir insanın bu kadar kısa zamanda birini sevebilmesi ihtimalini düşünüyordu ki onu sevdiğini de kabul etmiş değildi. “Alıştım,” diyordu. “*Kesin öyle bir şey. Geçebilir.*” Bu sözlerin ardından kalbinde büyük bir özlem belirliyor, kendine yalan söylüyor olmasına içerleniyordu. Kendi kalbine ihanet ederdi insan, yalanını bile bile. Efşan kendi yalanlarıyla uyanıyordu her güne. Yalanı kimse kabul etmezdi, Efşan da doğruların kalp sesini duyumsuyordu.

“Efşan!” diye seslenen Cemile’nin bu üçüncü uyarısıydı. Cemile ve Derin birbirlerine bakıp iç geçirmişlerdi, kaç gündür dalgın gezen arkadaşlarının derdini dinlemek istiyorlardı.

“Efendim?” dedi Efşan, masanın üzerinde duran telefonuna bildirim gelmiş mi diye bakarken. Gelmemiştı. Gelmeyecek miydi? Tekrar arkasına yaslandı.

“Canım arkadaşım,” dedi Derin. “Anladık, Vedat Çelebi ve sen... Aranızda bir şeyler var, onu da anladık, bu ara bir sorun da var, onu zaten anladık. Neden bizimle konuşmuyorsun?”

“Derin’e katılıyorum Efşan. Kaç gündür dalgınsın, birlikte çözebiliriz, çözemesek de ortak oluruz. Bize güvenmiyor musun?”

Efşan doğrulup oturdu, arkadaşlarına kısa ve çekinik bakışlar atıp önüne döndü. İki kızı da okulun ilk gününden bu yana tanıyor-du ve en iyi arkadaşlarıydı. Efşan onlardan çok şey saklıyordu ama bunu yapmak zorunda olduğu için yapıyordu yoksa arkadaşlarını hem seviyor hem de güveniyordu. Soluğunu bıraktı, biraz içinden çıksa düşüncelerinin belki iyi gelirdi.

“Onunla evlenmemi istiyor, Vedat kim, ben kim ama bunu ona anlatamıyorum.”

Kızların kaşları havalandı ama çabuk indi. “Sen Efşan’sın, bunda şaşılacak bir şey yok. Çok güzel bir kadınsın, pek çok erkeğin hayal ettiği ama erişemediği bir kadın.”

“Bunun yanında Vedat Çelebi,” dedi Efşan. “Kim olduğunu bil-

meyen mi var? Adamın fanları var, girmediği suç, hakkında açılmış çok az dava var.”

“Yani?” dedi Cemile. “Onu reddettin diye mi bu hâlin?”

“Reddetmedim, düşünceğimi söyledim. Size ne diyorum kızlar, o normal biri değil.”

“Bunda haklısın,” dedi Derin. “Asla istemeyeceğim biri ama benim karşıma böyle birinin çıkma ihtimali de sıfır zaten. Çıksa ben de düşünürdüm, en azından kalbime bir sorardım, ‘Ne istiyoruz kalbim?’ derdim.”

“Ha!” dedi Cemile. “Sen o yüzden böyle dalgınsın, kalbin başka, aklın başka oynuyor. Derin’in sorusu sana ağır mı geliyor? Bu soruyu kiminle olursan ol sorardın zaten, tabii cevap hep aynı olurdu. Ya onu istiyoruz ya da istemiyoruz ama sen istiyorsun yoksa çoktan biterdi ve sen bu şekilde düşünmezdin. Düşünme payı bile bırakmazdın, kaç yıllık arkadaşımsın, tanıyorum seni.”

“Ya istiyoruz ya da istemiyoruz...” diye mırıldandı Efşan. “Ona düşünceğimi, karar verdiğimde ona gideceğimi söyledim. Bir hafta oldu, beni ne aradı ne de geldi.”

“Normal olan da bu değil mi?” dedi Derin. “Bunu yapması bile sana değer verdiğini gösteriyor. Onun gibi biri seni bir eve bile kapatabilirdi.”

Cemile yüzünü buruşturdu. “Bu adamlar gerçekten de filmlerde, kitaplarda olduğu gibi mi? Zorba ve asla hayırdan anlamayan, istekleri bir kadın bedeni olan türden? Hani olur ya ‘Beğendim, sen gel, benim olacaksın,’ kadın da aynen şunu der: ‘Bedenime sahip olabilirsin ama ruhuma asla!’ Vedat Bey böyle değil sanırım.”

Efşan kıkırdadı, ardından kahkaha attı. Cemile ve Derin de ona katıldı. Başındaki siyah tacını çıkartıp, saçlarını dalgalandırıp tekrar taktı. “Arada manyaklıkları var ama bana *benimsin* demiyor, *benimlesin* diyor.”

“Vay be,” dedi Derin, yeşil gözleri neşeyle ve zekice parladı. İki elini de havaya kaldırıp hayalî sözcüğünü yazdı. “‘Benimlesin Efşan.’ Bu çok güzel bir söz. Bana katıksın, eksin, bana kaynıyorsun ve bir kelimeyi özleştiriyorsun.”

Kahve gözleri gülümserken kısılan Cemile de Derin'e katılıp ek-leme yaptı. "Adam daha ne desin Efşan! Allah'ım... Ya sana takmış bir manyak olsaydı? Bu düşünme aşamasında bunları da düşün."

Efşan'ın omuzları indi, keşke bu kadar kolay olsaydı. Bilmedikleri şeyler olduğunun bile farkında değillerdi. Efşan ruhunun molozlarla dolu bir kara parçası olduğunu anlatabilseydi... Telefonuna gelen bildirime hızla atıldı ama Vedat yerine Doğan'ın mesajını bulunca hevesi balon gibi söndü. Ayşem ablasının nişanlısı Doğan abisi onu akşam yemeğine davet ediyordu. İki saat sonrası için sözleşip kalktı. Aklı biraz dağılmıştı, Vedat'ın uçaktaki cümlesi aklına geldi. *Paylaşmanın önemine ne oldu?* Bazen içinden çıkmadığı duyguları konuşmalıydı insan, onu anlayacak güzel insanlarla paylaşmalıydı. Vedat da onun tüm hayatını bilen ve anlayacak son birkaç insandan biriydi. Bunu da net bir şekilde anlamıştı. Tamamladığı duygularını cebine atıyor, sabırla daha iyi hissedeceği günleri bekliyordu.

Pikabına giderken durdu, elinde plak öylece kaldı. Canı istemiyordu ama sanki yapması da gerekiyordu. Yapmadı, plağı yerine bıraktı, telefonu alıp yatak odasına çıktı. Telefonu yatağın üzerine atıp tişörtünü başından çekerek çıkarttı, kenardaki pufun üzerine fırlattı. Kendini boylu boyunca yatağa bıraktı, sağ elini başının altına geçirip, tavanı izlemeye başladı. Bir koca hafta, yedi gün, yüz altmış saattir onu görmüyordu. Mavi gözlerini, kırmızı dudaklarını ve eşsiz gülüşünü özlüyordu. *Vedat* derkenki o ses tonunu da duyumsuyordu ara ara. Bir hayaldi, uzaklardan geliyor, acıtıyordu. Otuz yaşını bitirmeye az kalmış, asla genç bir delikanlı, normal bir ergenlik çağı yaşamamış bir adamdı ve tavanı izliyordu. Kendini acınası olarak görüyor, bu çıkmazdan nereye varacaklarını bilmiyordu. "Ruhunu alamadığın kadının bedeniyle neden ilgilenesin," diyen dedesinin sesi beyninde zonkluyordu. "Kadınları güzel yapan bedenleri değil, ruhlarıdır. Güzel bir kadının acıtan sözlerine ne ihtiyacın olacak?"

Ama bir kadının hem ruhu hem de bedeni güzelse, başka neye ihtiyacın olacak?”

“Biraz hoşgörü dede,” diye söylendi. “Ne yapayım, öleyim mi?” Kendi sözlerini yine kendisi işitiyordu ama ne dedesinin sözleri ne de kendi sözleri yardımcı olmuyordu. Özlüyordu, özlemek neydi? “Çaresizce kanayan açık bir yara,” dedi yine kendine.

Yatağın üzerindeki telefonu titremeye başlayınca sıkıntılı, bıkkın bir nefes verdi. “Ne var Arif?” diyerek açtı.

“Reis, yenge evine geldi, sonra Doğan ağayla yemeğe çıktı, şimdi yine evinde.”

Sol el parmağıyla gözlerini ovaladı. “Tamam, bir şeyler fark ediyor mu?”

“Bence etmiyor, bunca zaman da etmemiş olmalı. Abisi olacak manyak rahat duracak gibi gelmedi bana Reis, sıkalım mı kafasına?”

Urfa’da olanları Cengiz’e uçuranları bir kez daha gördüğünde bu kez kemiklerini kırmaya ant içmişti Vedat. Cengiz kardeşinin peşine taktığı adamlarla aslında yılladır bilgi alıyordu, bir kız kardeşi kalmışmış, ona sahip çıkmalıymış. Vedat’ın adamları Efşan’ın peşinde başka birilerinin olduğunu fark ettiklerinde konuşan adamın sözlerinde yatan ayrıntılardı bunlar. Cengiz içeride kendine bir taht kurmuştu, pek çok insan onun bakışlarından bile ürküyordu ve bir eli dışarıdaydı. Hapiste nam yapmış hatta iki kez de adam yaralamış, tekrar hüküm giymişti. Cengiz, Vedat’ın canını sıkıyordu, patlama noktasında neler olacak kimse bilemezdi.

“Manyak sensin Arif, kimin kafasına sıkıyorsun oğlum? Kızın abisi o!”

“Öyle abi mi olur Reis, yenge istesin, ben sıkayım.”

“Sana ne lan! İsterse kendi sıkar, kapat telefonu!”

Telefonu yatağa sertçe bıraktı, doğrulup dirseklerini dizine dayayıp başını elleri arasına aldı. Bir gün biri çıkıp ona yaralarını saraçak bir kadının geleceğini söylemişti ama Vedat’ın o zaman acıdan haberi bile yoktu. Ona asla inanmamıştı. Sonra acı gerçekler Efşan’ın geleceğini ona garanti etmişti. Adını bile bilmediği bir kadını yıllarca

beklemişti, kendini ona sevmeye programlamıştı ama şu an hissettiklerinin hiçbir istekle alakası bile olamazdı. Hangi organizma bir kadına bu denli saplanırdı, onu görmek, ona dokunmak istemesinin eski fikirleriyle ilgisi yoktu. Korkuyordu, Efşan'ın ona dönmemesinden, kalbinde bir köşeye oturtamamasından. Çıkmazın en çetinini Vedat yaşıyordu, daha ne kadar yaşayacağını ise deli gibi merak ediyordu. Onu bir kez bile aramamak, görmemekle ne kadar iyi yaptığını düşündü. Karşısına çıksa dert, çıkmasa dertti. Çıksa, düşüneceği zamanı baltalayacak, söz dinlemez biri olarak üzerine gitmiş olacaktı. Çıkmasa, bu zaman içinde unutulma ihtimali de vardı.

Efşan'ın artık Vedat'ı kabul etmesi gerekiyordu çünkü öğrenmesi gereken fazla ayrıntı vardı. Vedat onu gerçek bir savaşçıya çevirecekti ve bunun için gönüllü, her şeye açık, öğrenmeye meraklı olmalıydı Efşan. Zorla yanında tutamaz, hayatına dâhil edemezdi. Donanmak, güçlenmek zorundaydı. Her yorulduğunda Vedat onu kaldırmalı, Vedat her tükendiğinde Efşan onun omuzlarını sıkmalıydı.

Bir hafta daha geçmişti. Efşan ellerine taktığı siyah şeridin ardından parmaklarını sıkıp açtı. Günler geçiyordu. Vedat gelmiyor, aramıyor, sanki yaşamıyor hatta hayatına hiç girmemiş gibi bir his kalbine çörekleniyordu. Gelmemesini kendisi istemişti, burada sorun yoktu. Hatta göstermiş olduğu incelik hoşuna gitmişti ama bir ayrıntı kalbini sıkıyordu. Hiç değilse merak etseydi. Ettiğini de düşünüyordu, Arif her an peşindeydi. Sürekli olarak ona haberinin gittiğini biliyordu. İçindeki şımarık kız çocuğunun özlem çanlarını elinde sürekli sallamasıydı sorun. Oysa Efşan hayatında hiç şımarık bir kadın olmamıştı.

Torbaya vurdu, birkaç yumruk sonra tekmelerine yön verdi. Vurdu, vurdu ve vurdu. Yoruldukça daha çok vurdu. Vedat'ı kalbinden sökmek istercesine vurdu. Spor salonundaki arkadaşları onu izliyordu. Çınar yanındaki Eda'ya döndü. "Sence de çok agresif görünmüyor mu?"

Eda bedenini esnetirken Efşan'a bakıyordu. "Fazla gergin ve düşünceli, ben de fark ettim. Bunun o gece dövüşlere gelen adamla ilgisi olmalı."

"O adam dediğinin kim olduğunu hepimiz biliyoruz. Efşan gibi kendi hâlinde birinin onunla ne işi olur, çözmüş değilim."

Eda atkuyruğu siyah saçlarını iki yana ayırıp sıktı. Ellerini beline atıp tekrar Efşan'a baktı. "Bilemiyorum Çınar ama Efşan'ı hiç bu kadar düşünceli, öfkeli görmemiştim."

"Anlatmaz ki, sorsak bile anlatmaz." Çınar arkasını dönüp uzaklaşırken Eda da Efşan'ın yanına varıp torbayı tuttu. "Kız öfkeli güzel, torba delinecek. Az sakın olsana!"

"Sakinim," derken bile sert yumrukları torbaya değiyordu.

"Biz de yedik, neyin var?"

Efşan birden durdu ve gülümsedi. "Ne olacak Eda, takılıyorum işte. Torba, eldiven ve ben, her zamanki hâlim." Eldivenlerini çıkartmaya koyuldu. "Yorulдум bak, haklısın, biraz sert girmişim. Eve gidip ders çalışmam lazım."

Eda kanmamıştı ama kurcalamadı ki üzerine de gitse Efşan konuşmazdı. "İyi bakalım, git hadi."

"Sonra görüşürüz," diyerek Eda'nın yanından ayrıldı. Spor salonundan çıktığında arabasının yanında Arif'i buldu. Uzun boylu, iri ve kel biriydi Arif ama buna nazaran konuşmalarındaki samimiyet duruşuna tersti. Yine de Efşan, Arif'e bu tatlılığı çok yakıştırıyordu.

"Bitti mi yenge?"

"Bitti." Adama tepeden tırnağa bakıp aracının arka kapısını açtı. Çantasını bırakıp kapattı. "Patronun yaşıyor mu?"

"Çok şükür, Allah başımızdan eksik etmesin."

Efşan yüzünü buruşturdu. Vedat ne biçim seviliyordu, bu adamlara ne içiriyordu? "Hâli nicedir?"

"Seni görse daha iyi olacak sanki. Biraz gergin bu ara."

Demek o da gergindi. Demek o da düşünüyordu. "Sen şimdi bu konuşmayı ona anlatırsın da."

“Elbette ama sır da tutarım. Anlatmayayım mı?”

“Yani,” derken kelimeyi uzattı Efşan. “Bu aramızda kalabilir, sonuçta sizin işlerle ilgisi yok.” Mavi gözlerini kocaman açarak eğildi. “Yengene ihanet etmezsin, değil mi? Sonuçta ben Vedat’ın...” Neyiydi? Kadını? Sevgilisi? Karısı veya nişanlısı? Hiçbir şeyi. “İşte ondan...” deyip kapısını açtı.

“Anladım yenge.”

Arif’in ona yenge demesi her şeyi ortaya seriyordu. Efşan, Vedat’ın her şeyiydi. Efşan bunu gitgide kabul ediyordu ama zaman onları nereye götürecektik, göreceklerdi.

Çok fazla gürültünün ortasındaydı. Kulaklarını kapatmak, avazı çıktığı kadar bağırarak ve kimseyi görmek istemiyordu. Ama *En Hayırsever İş İnsanı* ödülünü aldığı için sahneden iniyordu. Yüzünde zoraki bir gülümseme vardı ki bu belli belirsizdi. Bu tür ödüller ve gecelerini severdi ama şu son on beş gündür yaptıklarından hiçbir şeyden nefret etmediği kadar ediyordu. Öncesinde de hayatında eksikler vardı. Efşan’dan sonra eksikler zirve yapmış, önüne set niyetine çekiliyordu.

Konukların arasından geçti, ünlü kadınlar ve erkeklerden oluşan sanatçıların tebriklerini kabul etti. Korhan ve Vural’ın ortasındaki koltuğa oturup, ödülünü kucağına bıraktı. Sahneye bakmaya devam ederken Vural göz devirdi. “Bu aralar nefret edilesi bir suratın var, farkında mısın?”

Korhan kulak kabartıp, eğildi. “Eskiden yine çekiliyordun, şu ara yanından bile geçilmiyor. Keşke biraz mutlu görünseydin.”

“Ya tabii. Mutluluk akıyor ceplerimden, hangisine elimi atsam sizce? Sağ, sol?” Homurdanmasını kuzenlerinden başka duyan olmadı. Eliyle yüzünü sıvazladı. Kuzenleri haklıydı, her geçen gün daha çekilmez bir hâl alıyordu. Efşan içinde zehirli bir hücre gibi yayılma yaşıyordu. Yokluğu tüm hücreleri yakıp kül ediyordu. “Bana

ne olduğunu bilmiyorum. Bu çok farklı, Efşan bambaşka. Çıkamıyorum içinden.”

“Neden bir kez olsun aramayı veya yanına gitmeyi denemiyorsun?”

Korhan'ın dediklerini yapmak en kolay olanıydı ama Vedat, Efşan'ın teslim olmasını, onu kabullenmesini ve tamamen kendi öz fikirleriyle ona gelmesini istiyordu. “Racona ters,” diyerek kestirip attı.

Vural kahkahasını bastırdı. “Dedi Efşan'ı altı sene bekleyen adam.”

Korhan da ekledi. “Peşinde pervane olan, bana ne oldu diyen adam.”

“Üzerimde silah yok diye kafa buluyorsanız, çıkışta görüşelim beyler. Önünüze dönün.”

Vural yakasını düzelterip, boğazını temizledi. “Biz de armut toplardık zaten. Neyse... Sıram geliyor, gidip ödülümü alıp geleyim.”

Etrafında her şey akıyor, zaman geçiyor ve insanlar hayatlarına devam ediyordu. Anlık mutluluklar yaşanıyordu, herkes çok mutlu görünüyordu ama Vedat'ın kalbini sıkan bir el vardı. Adı da Efşan'dı. Bulunduğu andan ne bir tat ne bir haz almıyordu. Efşan'dan beklediği teslimiyet gelmedikçe de alacak gibi değildi.

Karmakarışık düşüncelerle geçen günler azap gibiydi. Vedat sabrının sonuna geliyor, kolundan tutup yanına oturtacak zorba fikirlerin aklına doluşmasıyla içinden çıkamadığı öfke nöbetlerine giriyordu. Ailesi onu daha az görüyor, konuşmuyor ve genelde de öfkeli oluyordu. Annesi bir kez konuşmaya çalışmıştı ama sertçe uyarılmış, Mücella Hanım burun kıvrıp geçmişti. Babası ve babaannesi asla soru sormuyordu. Kardeşleri abi demeye çekiniyor, mümkün olduğu kadar ortada görünmüyordu. İşi bittiğinde evinde olma alışkanlığı devam ediyordu ama odasına kapanmış durumdaydı.

Ne Vural ne de Korhan'ın sözlerini umursuyordu. Efşan yoktu ve gelecek gibi de görünmüyordu. Yirmi yedi gündür birbirlerini görmemiş, tek kelime konuşmamışlardı. Yirmi yedi gündür bir

kez bile pikabını açmamış, huzuru bulamamıştı. Günler geçiyordu ama nasıl geçiyor... Süründüğünü hissediyordu Vedat. Sabır denen şeyin hükmünü kaldırmıyordu zihni, bir kadın için dağları delebilecek aşkla dolduğunu hissediyor, çapraz bir sorgunun çaresizliğinden sıyrılmak için an kolluyordu.

Vedat...

Yedi yaşında dedemin eve geldiği günü hiç unutamam. Annem dedeme bağılıyor, yapmamasını söylüyordu ama dedem onu duymuyordu, ilgilenmiyordu. Yanımda Vural duruyordu, ay farkıyla ondan büyüktüm ama ikimiz de bu olanlara anlam veremiyorduk. Sadece annemin yüksek seslerini duyuyor, kapının kenarından izliyorduk. Kanımızda olan her neyse asla ürkmüyorduk, nasıl bir adamın torunları olduğumuz öğretilmişti. Düşmanları olan Deli Seyit'in gözde erkek torunlarıydık.

“Benim oğlum!” demişti annem. “Bana sormadan bunu nasıl yaparsın, sana bu hakkı kim verdi?”

“Sen kimin kızı olduğunu unuttun mu Mücella!? Sen Deli Seyit'in kızısın, senin çocuğun diye bir şey yok!” demişti dedem. “Ben ne diyorsam o olacak! Kimse karışmayacak!”

Yengemin feryadına annemin sesleri karışıyordu. Vural'ın annesi en az annem kadar ağlıyordu. Bu feryatlar bu ağıtlar çaresiz olduklarını gösteriyordu ve ben bunu yıllar sonra fark edebilmişim. Dayımın sesi çıkmıyor, babam itiraz edemiyordu. Rıza dedem bunun gerekli olduğunu düşünür gibi kararlı görünüyordu. Babaannem sesini çıkartmıyor, nemli gözleriyle konuşmaları dinliyordu.

“Ne oluyor, biliyor musun?” diyorum Vural'a. Çocukça bir sevinçle kahverengi gözleri parlayarak fısıldıyor. “Dedem bizi bir yere götürecekmiş, annem ve babam konuşurken duydum ama

annem sürekli ağlıyor, istemiyor. Babam da anneme bakıp sustu, başka bir şey duyamadım.”

Tekrar salona bakıyorum, hararetli konuşma devam ediyordu. En son annemin dedemin suratına haykırdığını ve yüzüne inen tokadı gördüm.

“Senin gibi baba olmaz olsun!” demişti annem. Babam, “Mücella!” diye bağırsa da dedem duyduğu sözlerle annemin suratına hayatında ilk ve son kez vurmuştu. Dedem o günden sonra evimize hiç gelmedi. Annem o günden sonra dedemin yanına hiç gitmedi. Annem dedemi, dedem annemi asla affetmedi.

Arkasını dönen dedemin yüz ifadesi acının katmerlenmiş hâli gibiydi. Bizi görünce gülümsedi, zorla ve acı içinde bir gülümseyişti. Bugün bile canımı yakar o acı gülüş, ben sadece çocuktum, o gün gördüğüm her şey canımı yakmıştı ama acısını sonraları keşfettim. Deli Seyit’in torunu olmak hiçbir zaman kötü bir şey olmadı, olmayacak da. Annem bazen sessizce ağlardı ve bu babasına olan gözyaşlarıydı. Bunu hiçbir zaman açıklamadı, kabul etmedi. Dedem her kederlendiğinde, “Mücella,” derdi ve bunu dudaklarından okurduk. Annem, Nazenin ve Ediz’in babası olan erkek kardeşini kaybettiğinde bile dedeme sokulmadı. Dedem bekledi ama annem yaklaşmadı. Aradan yirmi üç sene geçti, herkes mutlu ve hayatına devam ederken annem ve dedem bir daha eskisi gibi olmadı.

O gün bizi gören dedem yanımıza gelip iki elini de açıp tutmamızı istedi. Vural dedemin elini sıkıca tuttu. Salonun gerisinde annem, babam, Rıza dedem, babaannem, dayım ve yengem bize sessizce bakıyordu. Annem ve yengem ağlıyor, babaannem yutkunuyordu. Rıza dedemle kesişti bakışlarım, dedem bana göz kırptı; gülümsedi. Dedelerimin hayatımdaki en büyük taş olacağını o gün anlamam imkânsızdı. Seyit dedemin elini tutmamdaki sebep, Rıza dedemin bana güven veren gülüşüydü. Seyit dedemin elini tutup sıktım. Dedem bizi yanına katıp kapıya sürükledi.

“Sizi çok güzel bir yere götüreceğim. Orada yetişecek, çok önemli insanlardan olacaksınız. Çok güvenilir arkadaşlarınız olacak. Bir gün... Bir gün gelecek ki işte o gün, herkes sizin önünüzde

eğilecek. Üçünüz de bu ülkeye hizmet edeceksiniz. Birbirinize hem dost hem düşman olacaksınız ama kimse size dokunamayacak.”

Vural ve ben iki kişi ediyorduk, üçüncü kimdi? Onu da annem baya bindiğimiz de öğrenmiştik. Esmer, kara gözleri olan, kömür kadar siyah saçları olan, bizimle yaşıt bir erkek çocuğu daha vardı. Araba hareket ederken çocukluğum ve masum geleceğim de elimde kalmıştı ama dedeme hiçbir zaman kızmadım, böyle olmak ister miydim, kendime hiç sormadım. Dedem bize şunu söylemişti: “Bazı insanlar dünyaya sadece yaşamak için gelmez, bazı insanlar bir amaç uğruna yaratılır.” Yanımızdaki çocukla konuşmaya başladık. Vural ona adını söyledi, ben de öyle. O esmer çocuğun yüzündeki burukluğu da unutamam. Çekinikti, uysallaştırılmış zihni zedelenmiş gibiydi. “Adım,” dedi, durakladı ve nefes aldı. Adımlarını zihninde topluyordu.

“Adım Yalçın Bozkurt.”

10. Bölüm

İssız bir sokakta arabadan indi. Etrafına bakınma gereği bile duymadan ezbere bildiği yoldan yürümeye başladı. Tekti, silahı dahi yoktu. Ellerini cebine atıp sakın adımlarla devam etti. Soğuktu, usulca yağmur çiseliyordu. Başında siyah bir bere, üzerinde her zamanki siyah deri montu vardı. Islak zeminin ay ışığındaki parıltılarını izliyor, arada su birikintilerine basıp çıkan sesi dinliyordu. Saat sabaha karşı üçtü, sokakta sadece o vardı. Uzun ve dar sokağı aşıp, sola döndü. Sanki gün ışığında yürüyor gibi rahattı, nereye gittiğini biliyordu. Neden çağırıldığını da biliyordu. Her zamanki konulardı ama bu kez onun da diyecek sözleri olacaktı. Artık Vedat bir şeyler talep edecek, onlar da uygulayacaktı. Yıllardır o, her denileni sorgusuz yerine getirmiş, bulunduğu konumun hakkını teslim etmişti ve en tepeye oturmuştu. Artık ihanetlere, düşmanına dost gözüyle bakmaya son vereceği masaya oturacaktı. O masa birçok masadan sadece biriydi ve Vedat o masaya aitti. Her başın ardında daha büyük başlar vardı; onun üstü, onun daha üstü ve dünyayı yöneten en üstler. Vedat'ın en büyük inancı en büyüğün her zaman Yaradan olmasıydı.

Fatih'in dar sokaklarından birinde, eski bir marketin arka kapısının önünde durdu. O bildi bileli burası eskitilmiş, kullanılmış

ama aslında hiç kullanılmamış olan bir yapıydı. Marketin üzerinde iş yerleri bile onların hükmünde sözde iş sahiplerine kiralanmış mekânlardı.

Elini pas tutmuş demir kapının üzerine yavaşça yasladı. Eli hareket etti, tırnakları kapının üzerinde durdu. Parmaklarını kaldırdı, ortadaki üç parmağıyla vuracaktı. Alttan başladı, oluşan melodiye üstten başlayarak ikinci tıkırtılar eklediğinde kapı aralandı. Eğer vurmaya üstten başlamış olsaydı, bu kapı asla açılmayacaktı. Yine etrafına bakınmadan kapıdan geçti. Nemli betonu ezerek dar bir koridorda yürüdü. Kapıyı açana bakmamıştı, bakması için bir nedeni yoktu. Ezberlediği yolu geçerken sadece önüne bakıyordu. Küçük küçük ışıklar ilerledikçe büyümeye başladı, yolunu daha rahat seçti.

Önüne çıkan kapı bu kez kendi açıldığında tamamen aydınlık bir alana ulaştı. Geçtiği kir pas içinde olan koridora nazaran daha ferah ve bakımlıydı. Elli metre kare alanın her yerinde ışık vardı, ortada bir masa etrafında onu bekleyen adamlar. Her zamanki soğuk tavrıyla yerine yaklaştı. Kimseye tek kelime etmeden oturdu. Karşısında Yalçın Bozkurt oturuyordu. Yanındaki koltukta kuzeni Vural Aras. Tanışıyor gibi değillerdi, daha çok iki yabancı gibiydiler.

Masanın başında ülkenin en önemli adamlarından bir tanesi oturuyordu, Sedat Başkan'ı. Yıllar onu yaşlanmaktan menediyor gibiydi. Vedat o adamı yedi yaşından bu yana tanıyordu. Masanın diğer ucunda yine ülkenin en büyük alt katmanından biri daha vardı. Vedat bu adamdan tiksiniyordu. Vedat bu masada olmaktan gurur duyuyordu ama hem Yalçın Bozkurt'tan hem de diğer uçta oturan Mehmet Sandık'tan tiksiniyordu.

"Başlayalım," dedi Sedat Başkan. Vural'a bakıyordu. Vural kendine verilen söz hakkıyla konuşmaya başladı. "Geçen hafta yakalanan tırda çıkan uyuşturucular imha edildi. Bunun suçlusu da bu masada oturuyor." Bakışları Mehmet Sandık'a uzandı. Yaşlı kurt yaşına nazaran dinç ve çirkindi. Yüzündeki kırışıklıklar ona çirkinlikten başka bir şey katmıyordu. Yüz derileri birbirlerinin üzerine binmişti ve ela gözleri nefretle parlıyordu.

“Size ‘izin verin denmişti, eğer baltalamamış olsaydınız mallar yerine ulaşacaktı,” dedi Mehmet Sandık.

“Biz de sana ortaklarını iyi seç demiştik ama sen seçemedin. Bize kâr getirmeyecekti, sen kendini tatmin etmek için ucuz oynuyorsun,” dedi Vural. “Kurallar belli! Uymazsan Türk polisi yakalar.”

“Sana hiç yakışmıyor,” dedi Vedat. “Sana ne İtalya’nın ucuz mafyasından? Olan mallara oldu, zararı sana kestiler. Umarım akıllanmışsındır.”

Mehmet Sandık ikisine de kusar gibi bakıyordu. Yıllarını vermiş, tecrübe sahibi olan kendisine bu iki genç çömez oyunun kurallarını öğretiyordu. Kahretsin ki şu an üste çıkacak kozları elinde yoktu. Aslında hiç olmuyordu, Vedat ve Vural tüm oyunları kuralına göre oynuyor, asla hata yapmıyordu ama elbet bir gün eline düşeceklerdi. Sessizce arkasına yaslandı.

Sedat Başkan sadece dinliyordu. Bakışları Yalçın’a kayınca yüzünde eğlenen ifadesiyle adamın önüne, elindeki tespihe baktığını gördü. Onu es geçerek Vedat’a döndü. “Vedat?”

“Arabistan’dan gelip Suriye’ye geçecek olan silahlar yakalandı, biliyorsunuz. Bunun benimle alakalı olamadığını düşünüyorum. Aslında bunu bu masada oturanlar iyi biliyor, sesleri çıkmadığına göre...” Bakışları Mehmet ve Yalçın’ın üzerindeydi.

“Biz mi yakalattık?” derken oldukça sakindi Mehmet Sandık. “Neye dayanarak söylüyorsun bunu?”

“Sizden başka düşmanım mı var? Ertesi gün aynı yoldan senin tırın geçti ama nedense benim mallarım yakalandı. Buna sen başka bir açıklama getirebilir misin?”

“Hayal görüyorsun Çelebi! Biz bu yolda birlikte yürüyoruz, belki de başka bir düşmanın vardır. Ailenden mesela?”

Vedat’ın yüzünde tek bir kas bile oynamazken içinde kasırgalar esiyordu. Bu adamın sonu onun ellerinden olacaktı. Zamanı elbet gelecekti.

“Lafını bil!” dedi Vural. “Bizde kalleşlik olmaz,” derken sesi gayet normal bir tonda çıkmıştı.

“Bir ailesi olan sen misin?” diyen Mehmet de sakindi hatta sınıtıyordu. “Ben üzerime alınmıyorum, elinizde delil varsa bırakın masaya ama yoksa susmasını bilin.”

Vural ile Vedat sustu, konuşmanın bir gereği yoktu. En azından düşmanın kim olduğu belliydi onlar için. Bu sadece bilgileri olduğunun ispatıydı.

Sedat Başkan tüm bu sözleri de dinleyip sol tarafına döndü. “Yalçın?”

“Asayiş tepemde, çekersen sevinirim,” dedi Yalçın. “Geçen ay yurt dışından gelen kadınlardan biri ölü bulundu, manyağın biri yüzünden az kalsın başımız derde giriyordu. Temizleyip gömdük adamı. Diğer kadınları da bir eve kapattık, başka sıkıntı yok gibi...” derken Vedat’a bakıyordu. Kahverengi gözleri kısık ama canını alacak kadar da sertti. “Demek isterdim ama diyemiyorum. Çelebi etrafında geziyor, bundan hoşlanmıyorum.”

Haftalar önce Efşan’ın gittiği kaçak dövüşten bahsedince Vedat’ın tüm kanı çekildi ama sessizliğini bozacağı anı kollayacaktı. Olduğu masayı Yalçın’ın tepesine geçirmenin hayalini orada kurmuş ve anında silkelenmişti.

Sedat Başkan, Vedat’a döndüğünde göz göze geldiler. Başkan’ın haberi olmaması ilginçti ki ona boş bakıyordu. Henüz ikisi konuşmaya başlamadan Yalçın devam etti.

“Yengem ziyaretime geldi, duymadın mı Başkan’ım?” dedi, bilecek haber uçmasına mâni olmuştu oysa. Sözlerini bu masaya sakladığını anladı Vedat. Eski can dostuyla göz göze gelmiş, ikisi arasındaki bakışmayı Başkan bölmüştü.

Efşan’ın varlığından haberi olsa da bahsi geçen konuya hâkim değildi ve bu onu öfkelenlendirdi. “Hanginiz sakladı bunu benden?” Sesi katı ve hırslıydı. “Biz sizleri bu ülkenin bir tepesine oturun diye yetiştirdik, bizden bir şey saklayın diye değil!”

“Ben bilmem,” dedi Yalçın. “Vedat Çelebi kendine yaraşır bir kadın bulmuş, tebrik ederim.”

“Tebriğini kendine sakla!” dedikten sonra Başkan’a döndü.

“Haberiniz olmadığından haberim yoktu. Konunun benimle bir ilgisi yok. Efşan o gece, her kaçak dövüş izleyen biri gibi gitti ve ben onu oradan aldım. Ona gerekli açıklamayı da yaptım. Henüz kim olduğumu tam anlamıyla bilmiyor ve bu masada konuşulacak en son konu Efşan! Bunu konuşuyor olmamızın bana getirisi olarak söylemek istediklerim var.”

Dört baş da ona dönmüş, sessizlik içince bekliyorlardı. Vedat bunu bir kez diyecekti ve bir daha konuyu açmak yerine Mehmet ve Yalçın'ın kafasına sıkmaya niyetliydi. Yaşadığı onca şey, olmaması gerekenlerin acısı hâlâ içindeydi. Dört adama da kısa bakışlar atarak tane tane sarf etti sözlerini.

“Benim aileme bir adım yaklaşacak olanın cesedini bile bulamazlar! Efşan'a bir adım yaklaşan olursa, başına herhangi bir şey gelirse, tırnağı bile kırılırsa sizden bilirim. Sonra ne olacağını görecektik kadar yaşarsınız!”

İstanbul'da Bir Cezaevi...

Kaşınan parmaklarının kaşımak istediği tek bir kişi vardı. Bir süredir beklediği anın gelmesini yumruklarını sıkarak beklemişti. Kadere lanetler etmek istiyordu ama inanç tahtasına yakışmıyordu. İnandığı şeylerin başında alnına ne yazılmışsa insan onu yaşar felsefesi geliyordu. Bu, yine de insan evladının kötü olması ve kötülük yapması gerektiği anlamına gelmiyordu. Erkeklerin kadınlara şiddet uygulamasına, tecavüz etmesine ve katletmesine olan öfkesinin önüne kimse geçemiyordu. Kadına zarar veren bir erkek gördüğünde tüm iyilik potansiyelini kaybediyor, içinden aç bir aslan çıkıyordu. Elinde kalanın etleri çürüyene kadar uğraşacağı anlamına gelir, son nefesine kadar asla bırakmazdı.

Müdürün odasından çıkmıştı, gardiyanın önden yürümesini izliyor, peşi sıra takip ediyordu. Dar, karanlık ve rutubet kokan

koridorları dolanmaya başlamışlardı. Koridorlar uzadıkça rutubet kokusu yükseliyor, duvarlar daha bakımsız görünüyordu. Gri renkteki eskimiş boya, soğuk demir kapılar karşılıyordu.

Ayağında botları, kot pantolonu ve bir tişört vardı, tümüyle siyahtı. Siyah kaşe kabanını omuzlarından düşürüp Yasin'e uzattı. Hızlı adımlarla yürüyordu, yanında Yasin ve Arif vardı. Elini sağ tarafına açtığına Yasin avuçlarına bir sustalı bıraktı. Vedat alıp arka cebine tıktı sustahı. Diğer yanındaki Arif siyah, deri eldivenleri uzatınca alıp ellerine geçirdi. Önden giden ve her geçtikleri kapıların kilidini açan gardiyan onlara bakmıyordu. O gri ve rutubet kokan duvarlarda ne çok sırlar saklıydı. Sırları açığa çıkaran nefes alamazdı. Düzen bozulmamaya yemin etmiş bir zaman dilimiydi. Saat asla tersine dönmez, düzen asla bozulmazdı. Güçlüler her zaman gücünü parmakları ve iki dudakları arasında saklardı. Ama iyi ama kötü...

Ellerine taktığı eldiveni çekiştirdiğinde metal bir kapının önünde durdular. Kapının hemen yanında bir gardiyan daha vardı ve yere bakıyordu. İkinci gardiyan da diğer yöne geçip ayakuçlarına bakındı. Kapı koluna asılıp açtı Vedat. Aralayıp bedenini içeri soktu. Orada, masanın başında oturuyordu, kapıyı kapatıp önünde durdu.

Kapı açılır açılmaz onu gören adamın duruşu önce korkuyla gerilmiş, daha sonra ümitsizlikle omuzları inmişti. Onca sene bir vicdan kırıntısı bile duymadan yaşamıştı ama içeri girdiğinden bu yana yaptığına ölesiye pişmandı fakat artık o kadar geçti ki onu oradan ve bu adamın elinden ancak Allah alırdı.

Adamın yüzüne baktı, odayı aydınlatan bir lamba vardı. Geçen zamanda dağılmış olan suratı toparlanmıştı. Tüm o yaraları onun sevdiği kadın yapmıştı. Efşan adamın suratını dağıtırken, tüm bedenine izler ve acılar bırakırken onları zevkle izlemişti. Ablasının intikamını almak için elinden geleni ardına bırakmamıştı Efşan. Kendince de büyük bir başarıydı ama biliyordu ki Efşan'ın kalbi asla soğumayacaktı.

Adımları onu masanın önüne kadar götürdü. Ellerini arkasında bağlamıştı. Buz mavisi gözleri hissiz, acımasızdı. "Baştan başlayalım," dedi ileri geri yürümeye başladı. "Nasıl karar verdin?" Cevap

gelmiyordu. Vedat bağırarak tekrar sordu. “Nasıl? Çok mu güzeldi? Benim olsun mu dedin?”

Adamın kumral saçlarını eliyle tarayıp sıkı. Adamın elleri masayı kavradı, gözleri sıkı sıkıya yumuluydu. “Pişmanım!”

Vedat başını aşağı yukarı salladı, hâlâ yürümeye devam ediyordu. “Pişmansın, Gülperi yaşamıyor, bir kızın var ve nerede olduğu bilinmiyor. Anneleri öldü, babası öldürdü ve sonra kendini vurdu. Cengiz, Gülperi’yi öldürdü ve Efşan bir yetimhanede iki sene kaldı. Aileden geriye hiçbir şey kalmadı ve sen pişmansın, öyle mi?”

Sesi hem yüksek hem de buz kadar soğuk ve keskindi. Her ses titreşiminde adam kendini ölüme yakın hissediyordu. Sonra bir anda ölmenin çok zor olduğunu kavıyor, çaresizlikle kıvranıyordu. “Öldür beni!” diye yalvardı, elleri iki yanına açılmış, masaya uzanmıştı. Ağlıyordu, çaresizlik hayatı boyunca hiç yaşamadığı bir duyguydu. O bir ağa oğluydu, önüne kuş sofraları kurulmuştu. Kadınlar onun güzel yüzüne ve fiziğine hayranlık duyarak sıraya girmişti ama şu hâli ölmeden önceki cehennemdi.

Arkasına dolanıp Aykan’ın saçlarını sıkıca kavradı. “On yedi yaşındaki bir çocuktan ne kadar etkilenebilirsin? Yeni çıkmış göğüsleri mi etkiledi?” Adamın başını masaya sertçe çarptı. Odanın içinde acı, boğuk bir çığlık yankılandı. İçinden kımıldamak gelmiyordu adamın, kendini öldürtmek istiyordu. Tam da bu düşünceyle çırpındı.

“Çok güzeldi, uzundu boyu, kuğu gibi boynu vardı. Uzun siyah saçları ellerime dolansa neler hissederdim, dedim.”

Vedat duyduklarıyla ona istediğini vermeye hazırdı. Sıkıca tuttuğu başı kaldırıp tekrar masaya çarptı. Tuttuğu saçlardan, ağzından, burnundan kan gelen adamın başını kaldırdı. Acıyla ağzı aralanmıştı, inliyordu. “Sonra?” diye bağırdı. “Anlat!”

Kanını yutan adamın midesi bulanıyordu. Ölüme adım adımdı. “Sadece benim olmalıydı, ne zaman görsem benim olmasını hayal ediyordum. Orada burada o itle buluşuyordu, ona her istediğinin iznini veriyordu da bana mı vermeyecekti?”

Dişlerini sıkıyordu, yüzündeki çizgiler daha belirgin oluyor, tam

bir katil gibi görünüyordu. Bir kez daha masaya vurduğu başını bıraktı. Soluna dolanıp adamın oturduğu sandalyeye tekme attı. Adam boğuk seslerle yana savruldu. “Her şeyini vermişti ama tertemizdi.”

Haykırarak ağlıyordu adam. Yerde can çekişiyordu hem ruhu hem bedeni ama hiçbir acısı yaptığına eş değildi. “Çok temizdi. Benim oldu, benim çocuğumu doğurdu. Allah hepsinin belasını verdi.”

Vedat’ın bedeni buz kesip titredi, işittiği sözler kafasına silah dayanmış hissi vermişti. Ruhu ondan koşarak kaçıyor. Merhame-ti, sağ duyusu ve el insafı toz bulutu gibi dağılıyordu. Adamın üzerine abandı, yumrukları yüzüne indi. Havaya kalkan yumruğu aman-sızca kapalı ve yumuluydu. Adamın kırılan yüz kemiklerinin sesini duyuyordu ama yetmiyordu. İçindeki acımasız adam doymuyordu. Son yumruğu havada kaldı, bunlar onun için basit acılardı. Bu yaralar iyileşirdi, eski hâline döner, yine o adam olurdu.

Üzerinden kalkıp kapıyı araladı. “Yasin, Arif içeri!” deyip kapıyı aralık bırakıp arkasını döndü. Arif ve Yasin yerde yatana bakıp emir beklediler.

Adamlarına döndü. “Çözün şunun kemerini, o çok sevdiği, uğruna bir aileyi yok ettiği yere veda edecek.”

Ne bir soru ne bir duraklama, iki adamı da ikiletmeden denileni yerine getirdi. Hissiz ve acımasızdı. Adam inliyor, arada anlaşılma-z sözler sarf ediyor, çırpınıyordu. Onun ölüm anlayışıyla Vedat’ın ki taban tabana zıttı. “Yapma!” diyordu.

“Yapma!” diyerek onu tekrar etti Vedat. “Ne kadar önemli bir söz, şimdi anladın mı? Seni elimden Allah alacak! Yoksa sen kendini ipe takana kadar ben her yerini usul usul alacağım.” Arka cebine bıraktığı sustalıyı aldı, ölmek için yalvaran, kan oturmuş adamın gözlerinin içine baka baka bir klik sesiyle bıçağı yuvasından çıkarttı. Bıçağın keskinliğine sırtarak bakıyordu. Az sonra adamın etini parçalayacak olmasının hayali bile güzeldi onun için.

“Ölmek istiyorum,” diyordu Aykan. “Öldür beni!”

Vedat acımasız bir zevkle onun açık organına bakıyordu. Uğruna bir aileyi yok ettiği organın ona fazla geldiğini düşünüyordu. Dağlıca ailesi yaşamıyordu ve o organın da yerinde olmaması gere-

kiyordu. “O zevki sana bırakıyorum.” Hızlı bir adımla mesafe kapanmış, bir elinde bıçak diğer elinde Aykan’ın erkeklik organı ve birkaç saniye sonra kulaklarından asla silinmeyecek kocaman bir haykırıyla elindeki fazlalığı yere attı.

Adam iki adamının kolunda kendinden geçti. Yasin ve Arif kollarından tuttukları adamı yere bıraktılar. Bıçağı yere atıp eldivenlerini de çıkartıp bıçağın üzerine bıraktı. “Şu fazlalıkla hepsini çöpe atın. Bunu da en iyi hastaneye götürsünler. Oradan sapasağlam çıkacak. Buraya geri döndüğünde çocuklara verin, eğlensinler.”

Arkasına bakmadan odadan çıktı. Ruhunda ağırlıklar, bitmişlikler ve yeni başlangıçların karmaşık hazlarıyla çıkış kapısına kadar durmadı. Mükemmel değildi, asla olmayacaktı. İyi biri değildi, bir caniydi ama bu hayatı ona sunanlar zamanla bu adama dönüşeceğini biliyorlardı. Hiç kimse bir adama haddini bildirmediği için bir ülkenin başında mafya diye anılmazdı. O; bir masanın başında oturanlardan, bir ülkenin mihenk taşlarından sadece bir tanesiydi.

Vedat hayatından çıktığından bu yana tam yirmi dokuz gün olmuştu. Kasımın soğuğu montundan içeri çok az sızıyordu ama Vedat’ın yokluğunun soğuğu iliklerine işlemişti. Düşünmekten delirme noktasına gelmiş, kendini dışarı atmıştı. Peşinde gezen Arif’le kanka olmaya az kalmıştı. Seviyordu o çirkin, iri ve korkutan tipine aldırmadan. “Yenge yenge,” diye sürekli dibinde bitiyordu. Salık saçlarına geçirdiği siyah beresini az daha aşağıya çekti. Ellerini tekrar cebine soktu, omuzları bir kez kalktı ve indi. Başını önce gökyüzüne, sonra denize çevirdi, adımları yavaştı. Soğuk da olsa etrafından geçen insanlar vardı.

Yirmi dokuz gündür bir kez bile görmemişti, sesini de duymamıştı. Sabrı bitmiş, duyguları oturmuştu. Vedat bir şekilde hayatına girmiş, sağlam bir zemine temel atmıştı. Efşan ne yapsa o zemini sarsmayı başaramamıştı. O an anlamıştı, artık kurtuluşu olmayacaktı çünkü adama âşıktı. Aşkın ne olduğunu bilmiyordu ama

kalbindeki sancının başka bir açıklaması olamazdı. O olmayınca acıyorsa kalbi, yok yere alıyorsa nefesi, uyandığı sabahların rengi siyahsa ve günler öylece geçiyorsa o aşktan başka ne olabilirdi?

Ne olacağını düşünmüştü, önce onu seven bir adamın eşi, kadını, hayat arkadaşı. Sonra binlerce insanın hayranlık duyduğu, aşırı zengin ve tehlikesi sınırsız bir adamın arkasındaki güç. Vedat öyle söylüyordu. Ama bu yolda nasıl yürüyeceğini kestiremiyordu. Ya bir yerde biter, tükenir de yürüyemezse! Bir gün bir çıkmaz sokakta kalır da tükenirse... Gelecekte hiç korkmamıştı, geçmiş kâbuslarla dolu biri geleceğinden korkmazdı.

Bir kez bile aramamış, görmek istememiş birinin sevgisinden şüpheye düşüyordu artık. Bu kadar sabırlı mıydı Vedat? Yoksa kızgın ya da kırgın mıydı? Açılan arada neler yaşanmış, neler hissedilmiş merak ediyordu. Kadınsı hisleriyle fikir karmaşasına düşüyordu ve bu ikinci bir dalgaya sebep oluyordu. Şu an için yapması gereken Vedat'la konuşmak olduğu gerçeğinin heyecanı ile sarmalandı. Sağında ve solunda gezen iki adama dönüp, "Beni ona götürün," dese merak ettiklerinden arınırdı. Derin bir solukla omuzlarını kaldırıp indirdi. Neyi bekleyecekti ki, giderdi. Durup başını gökyüzüne kaldırdı, aklının çoktan gittiği bir adama direnci kırıldı. İkiye ayrılıp çatırdadı. Kalbinin ikiye ayrılışının sesini işitti, bir parçası çoktan uzaklaşmış, diğer yarısını çağırıyordu.

Yanından geçmekte olan birini hissetti ama umursamadı. Başını indirdiği anda arkasını dönecekti ki adamın da yan şekilde durmuş olmasıyla ona döndü. Karanlıktan ve kalın giyiminden yaşı ve yüzü seçilmiyordu. Kulağındaki telefonla konuşuyordu, aralarında bir metre vardı. Adam telefonu indirip ekrana baktı. "Abin Cengiz'in selamı var. Namusuyla okuluna gitsin yoksa ablana olanların senin de başına geleceğini söyledi." Adam telefonu cebine atıp devam etti.

Efşan'ın kanı dondu, hemen sonra kaynadı. İşittiği sözler kalbine bir hançer gibi saplandı, hançeri abisi çevirdi ve oluk oluk acı akmaya başladı. Öfke, hırs tüm damarlarına hücum etti. Arkasını dönerek adama baktı, uzaklaşıyordu. Şimdiden on metre ilerlemişti. Koştı, denizin hırçın sesleri botlarının altındaki ses yok ediyordu.

Adam onun yaklaştığını fark edemiyordu. Efşan iki metre kala parmak ucunda yerden yükselip ayağının tüm gücünü adamın sırtına indirdi. Sırtına vurduğu adam tekmenin verdiği hızla iki metre geri-sine yüzüstü yere serildiğinde Arif ve diğer adam yanında belirmişti.

“Ne abisi lan!” diye bağırdı Efşan. “Benim abim yok!” Arif silahını çıkarmış, adamın başına dayamış, üzerinde silah olup olmadığını kontrol etmiş ve belindeki tabancayı almıştı. “Yenge seni eve götürsünler, buna ben bakarım.”

Efşan burnundan soluyor, alamadığı hırsıyla içten içe daha çok şiddet uygulamak istiyordu. “Çevir bana Arif.”

Arif birkaç saniye kadının yüzüne bakmış, bundan kaçamayacağını, artık saklanacak bir durum olmadığını anlamıştı. Soluk verip yerde acıyla inleyen adamı sırtüstü çevirdi. Yüzü çizilmişti, keskin acılar sırtından yüzüne tırmanıyordu adamın. İnlemesine aldırmadı Efşan, sağ ayağını adamın göğsüne bastırdı.

“Kim gönderdi seni?” dedi kısık ama sert bir tonda. Adam konuşmayınca Efşan tüm gücüyle göğsüne baskı uyguladığında adamdan boğuk bir çığlık koptu. “Konuşmazsan şurada kafana sıkarım,” derken montunun fermuarını indirip koltuk altındaki küçük silahını çıkarıp kurşunu ucuna sürdü. Acımasız bir yüz ifadesiyle ayağına güç verip eğildi. Tabancayı adamın çenesine dayadı.

Arif, Efşan’a gözleri büyüyerek bakmıştı, bilmiyordu böyle bir kadın olduğunu. Patronu kadar acımasız mıydı Efşan? Yanındaki diğer adam da durmuş, öylece bakıyordu. En az Arif kadar şaşkın durumdaydı.

“Abin içeriden haber göndermiş, benden de sana getirmemi istediler. Başka bir şey bilmiyorum.” Efşan uyguladığı acı baskıyla adamın nefesini kestiğini fark edip geriye çekildi. Ayağını adamın göğsünden alıp yere bastı. Arif ve adının Tunç olduğunu bildiği ama konuşma gereği duymadığı adama baktı. Bu ikisinin yerde yatandan daha çok şey bildiğine emindi.

“Bırakın bunu.”

“Tamam yenge, Tunç seni eve bıraksın. Ben onu bir güzel bırakacağım.”

“Arif bırak! Kaldırın yerden.”

Silahını beline takan Arif’in ağzının içinde bir homurdanma, Tunç’un da yardımıyla adamı ayağa kaldırdılar. Efşan’ın karşısına diktiler. Adam kendine gelmek için derin nefesler alıyordu.

“Cengiz’e haber götüreceksin. Efşan namusunu orada burada harcıyor, mafya babasının metresi olmuş, gününü gün ediyor da diyeceksin. Cengiz kafasına sıkmazsa, Efşan er geç gelip kalbine tek kurşun sıkacak diyeceksin.” Çenesini havaya dikti. “Anladın mı?” derken bağırmıştı.

Adam başını salladığında Arif ve Tunç itekleyerek bıraktılar. Ayakta dengesini sağlayınca uzaklaşmaya başladığında Arif, “Gidiyoruz yenge, nereden ne çıkacağı belli olmaz. Bu tek başına değildir, hemen!” dedi.

Bunu kabul edip, hızlı adımlarla önden yürümeye başladı. Yürüyerek geldiği yerden Vedat’a ait araca bindi. Sürgülü kapı üzerine kapanınca arkasına yaslandı ve araç saniyeler içinde hareket etti.

Araç evinin önünde durdu, adımını attığında kendi telefonu çalmaya başladı. Özel bir gecede yemekten dönüyordu. Yanında Efşan olması gereken bir yemekte tek başına kalmıştı. Ona eşlik edecek onlarca kadın vardı ama avukatları da dâhil hiçbirini istememişti.

“Ne var?” diyerek açmış, evine yürüyordu.

“Reis, yenge sahildeyken saldırıya uğrayacak gibiydi ama saldırdı.”

Dünya dönmeyi bıraktı, durdu, akmadı. An geçmedi ve ne diyeceğini bilemedi. Yasin’in telefonla konuşmasını işitti ama Arife cevap veremedi.

“Reis!” dedi Yasin, o an kendine geldi. Yüzünde tüm damarları gerildi, beyaz teninde damarlar açığa çıktı ve avazı çıktığı kadar bağırdı. “Ulan it! Sen ne diye peşinde geziyorsun!”

“Reis, yanından geçen normal bir vatandaş gibiydi. Yenge de-

medi ne dediğini, adam yürüdü gitti ama yenge bir tekmeyle yere serdi.” Arif konuşmanın geri kalanını anlatırken gevşedi, burun kemerini sıktı. Efşan’ın iletlediği mesajlara da yaptıklarına da ayrıca bir hayranlıkla dolup taşı. Telefonu kapatıp erkeksi bir edayla ellerini beline yerleştirip gökyüzüne baktı, baktı ve baktı.

“Sikerim böyle işi de vaktini de!” Arkasını dönüp aracına yürüdü. Kapının ona açılmasını beklemeden açıp girdi. Ardından Yasin şoför koltuğuna geçip aracı çalıştırdı, gidecekleri adres belliydi.

“Sür, nereye gideceğini biliyorsun.”

11. Bölüm

Kapının önüne kadar koşarak gelmişçesine nefes nefeseydi ama kapıyı çalacak gücü bir an kendinde bulamadı. Durup nefesini kontrol altına aldı, o zile basardı ve sorun kapının açılması da değildi. Sorun karşısında ne bulacağıydı. Elini saçlarına daldırıp karıştırdı. Kravatı gevşemiş, boynunda duruyordu. Dağılmış hâlini göremiyordu. İçi titreyerek baştı zile. Saat gecenin on ikisine yaklaşıyordu, uyumuş olmaması gerekiyordu ki olanlardan sonra Efşan'ın gözüne uyku girmeyeceğine emindi.

Kapının kilidi sessizce üç kez döndü, dürbünden bakmış olmalıydı. Vedat'ın kalbi böyle delicesine hiç atmamıştı. Her kilit sesi kalbinde tıkırdıyor, anlık heyecanlar oluşturuyordu ve Vedat hayatında ilk kez tanıştığı duygulara selam veriyordu.

Kapı aralandı, Efşan'ın lacivert gözlerini gördü ilk. Koyu maviler ton atmış, öfkenin ona verdiği güçle renk değiştirmişti. Ellerindeki siyah boks eldivenine kaydı bakışları. Siyah bant itinayla sarılmıştı. Sporcu atleti, açık göbeği ve dizlerinde biten siyah tayt giymişti. Bedeninde ter damlaları parlıyordu. Ne kadar zamandır kum torbasının canına okuduğunu merak etti.

Efşan bu gece ona gidecekti, karar vermiş, uygulamaya hazırlanırken

tüm düşünceleri ötelenmişti. Cengiz'e olan kızgınlığını kum torbasından çıkartıyordu ve ne zamandır peşinde olduğu düşüncesi öfkeden delirmesine neden oluyordu. Belki de yıllardır peşindeydi ve Efşan bunu asla fark etmemiştir.

Saçları dağılmış, kravatu yamuk duran adamı bilmeseydi bir kadının yanından kalkıp, koşarak gelmiş derdi. Ona bu kadar güvenmesinin bir nedeni varsa da Efşan çözemiyordu. Buz mavisi gözlerle buluştuğunda yüreğindeki özlem ikiye katlandı. Gelmesini gerektiren duruma küfürler etmek istedi. Başına bir şey gelmeden gelmeyecek miydi? Onu özlemişti, âşık bir kadın, onu içeri alır, sımsıkı sarılır ve tüm detayları bir kenara iterdi ama hem âşık hem de hem de öfkeli bir kadın yanından geçip giderdi. Az sonra patlayacağını bile bile.

Ne düşüneceğini kestiremeyen Vedat içeri girip ayakkabılarını çıkarttı. Salona girdiğinde Efşan torbaya yumruklarını indirmeye başladı. Torba darbelerle sağa sola sallanırken Vedat sabrının sonuna geldi. Torbanın diğer tarafına geçip tuttu.

“Bırak şunu!”

“Olur, sen geç, sana vurayım yoksa bu öfkem dinmeyecek.” Vedat'ın tutuşuna aldırmandan yumruklarını sıralamaya başladığında, Vedat torbayı geriye itip önünde durdu. “Sana iyi gelecekse...”

Efşan elleri havada Vedat'ın gözlerine bakıyor, ona vurmaya kıyamıyordu. Onun ne suçu vardı ki? İki konuyu birbirine karıştırdığını fark etse de geri adım atmadı. “Neden geldin?” derken ellerini indirdi. “Ben sana geleceğimi söylemiştim.”

“Gelmedin. Merak ettim, geldim. Sen gelmeyi düşünseydin, gelirdin. Düşünmüyorsun Efşan, beni asla düşünmüyorsun.”

Boks eldivenini kendi göğsüne bastırdı. “Ben mi düşünmüyorum?”

“Senden başka birini mi bekliyorum?”

Sağ elini Vedat'a çevirip adamın göğsüne vurdu. Vedat birkaç santim geriye çıkarken torbaya çarptı. “Tam yirmi dokuz gün oldu ve ben düşünmekten aklımı kaçırdım ama arada şunu da düşünmedim

değil. ‘Vedat beni bu kadar zaman görmek, sesimi duymak bile istemedi yoksa bir şey yapar, ulaşırdı bana,’ da dedim.”

Vedat’ın gözleri şaşkınlıkla aralandı, sessiz kalışına daha da öfkelenen Efşan hafifçe tekrar vurdu, Vedat biraz daha geriledi. Kum torbası aralarına girdi, Vedat sola kayarak torbayı aralarından çıkardı. “Sen ne saçmalıyorsun?” Sesi de şaşkınlığına ortaya seriyordu.

Efşan içinde bulunduğu gerginlikle sesini yükseltip kocaman eldiveni havaya savurdu. “Ben saçmalıyorum, yirmi dokuz gün ve sen bir kez bile aramadın. Karşıma çıkmadın, tamam ama insan bir kez aramaz mı, mesaj atmaz mı?”

Çaresizlikle saçma bir gülüş adamın dudaklarından fırladı. “Sen değil miydin ‘Ben geleceğim,’ diyen? Şimdi suçlu ben mi oldum?” Bunca zaman aklına gelmeyen şeyi dedesinin sözleriyle fark etti ve beyninde yankılandı. “*Kadınlar ne istediğini iyi bilir ama aşkta hep daha fazlasını isterken kafası karışır ve sen onu anlayamazsın, erkeklerde o meziyet yok. İşte o zaman küser, suçlusu sen olursun.*” Yüzünü sıvazlarken Efşan konuşuyordu.

“Bir erkek bu kadar sabırlı olmamalı, ben sana git desem ve sen gidersen bizi kim kurtaracak? Adam dediğin biraz çaba harcar, sevgisini gösterir ama sen arkana bakmadan gittin. Ben gelmiyorum diye sen gelmiyorsan, senin sevginden şüphe ederim. Hadi gittin, yirmi dokuz gün gidilir mi? Hiç mi özlemedin zalim!”

Efşan’ın bağıra bağıra sarf ettiği sözlerle öfkesi gün yüzüne çıktı. Ellerini havaya kaldırıp açtı. “Yeter!”

Efşan nefes alıp geriye çekildi. Elllerinde hâlâ eldiveni duruyordu, Vedat’ın çıkışına aldırılmıyordu, devam edecekti ama ne dediğini çok da biliyor denemezdi. İçinden geldiği gibi konuşuyordu. Ağzını açmadan Vedat’ın kendine yaklaşıp sağ bileğini tutmasına izin verdi. Vedat gözlerinin içine baka baka eldivenin bandını çekti, sargıyı çözmek için bakışları banda indi.

“Kadınlar ne istediğini bilmiyor, sen de bir kadınsın ve ben bunu düşünemedim.” Efşan gözlerini kırptırıp, dudaklarını kırmıldattı ama ne diyeceğini kestiremedi. Vedat diğer eline uzanıp eldivenin bandını açıp, şeridi kadının elinden kurtarıp, lastiği

başparmağından çıkartıp yere attı. Efşan'ın laciverti andıran gözlerine baktı. “Çok özledim, aklımı kaçırmama çok az kalmıştı ki bu gece kaçtı ve ben buradaydım.”

Vedat'ın itirafı yüreğinin ortasında kocaman bir yangın başlatmıştı, buruk bir sevinç kalbini esir aldı ama bunca zaman içinde birikmiş duyguların üzerine abanmasıyla çenesi titredi. Belki duymayı beklediği sözleri duymak, belki de yaşadığı tüm duyguların bu gece üst üste gelmesiyle gözleri doldu. Yüzünü soluna çevirdiğinde gözlerini kapatmak gibi bir hata etti. Bir damla gözyaşı yanağında göğsüne düştü.

Vedat düşen damlayı takip etti, kıyafetinin kenarında kaybolan damladan Efşan'ın yan duruşuna baktı. Anlaşılması imkânsız canlılardı kadınlar, tamam ama bu gözyaşını anlayabilmesi için çok şeye ihtiyacı yoktu. Efşan'ın kalbi kendininkinden daha yorgundu. Ne yaşamış olursa olsun, Efşan yirmi iki yaşında küçük bir kadındı.

Omzuna doladığı koluyla kadını kendine yasladı. Efşan'ın yüzü Vedat'ın göğsünde kendine yer buldu. Daha çok ağlama isteğiyle doldu ama sertçe yutkundu. Vedat'ın kolları iki yanından sıkıca sarılmıştı. Sırtındaki eli saçlarına ulaştı, Efşan'ın gül kokan saçlarına dudaklarını bastırıp öptü, kokladı ve bu anın hiç gelmeyecek olmasından yana çektiği tüm sıkıntıları unuttu.

Teslim oluşuna yenilerini ekleyerek kollarını Vedat'ın bedenine sarmakta gecikmedi. Kendi sarıldıkça, Vedat daha sıkı sarıldı, yerinin tam da bu adamın yanı olduğundan artık asla şüphesi yoktu. Vedat, benliğine sağlam bir zemine demir atmıştı; Efşan onu kaldıracak güçte değildi, kimsenin gücünün yeteceğini de sanmıyordu. Ne yaşayacağını bilmiyor, zamanla bunları çözerek üstesinden geleceğini biliyordu çünkü Vedat ona bu güveni veriyordu.

Efşan'ı çözmek zordu, evet, Vedat buna hazırdı ve onu daha fazla zorlamak istemedi. Bir gün gül gibi açılacak bu kadını izleyerek toprağına su verecekti. Karşılığında da onu çok sevecek bir karısı olacaktı, Vedat ondan başka bir şey beklemiyordu.

Göğsündeki kadının başını iki elinin arasına alıp kendisine bakmasını sağladı. Islak mavi gözlerine birer öpücük kondurdu. “Artık burada kalamazsın, benim evime gelmeni istiyorum.”

“Yapamam, bunu aileme açıklayamam, başlarında onca dert var. Bir de ben sorun olmak istemiyorum.”

“Hepsi de senin iyi olmanı isteyecektir. Şu durumu bilseler sana aksini yapmanı söylemez Ayşem. Senin için yapacakları hiçbir şey yok Efşan. Ayşem seni orada koruyamaz, hiçbir Cengiz’i senden uzak tutamaz. Bunu sadece ben yapabilirim.”

Vedat’ın haklı olduğunu bilmek Efşan’ın omuzlarını indirmesine neden oldu. Tahsin babası ona babalık yapmıştı, her şeyini önüne sermişti, babasının da bu şekilde düşüneceğini biliyordu ama Vedat’ın isteği farklıydı. Cengiz’den korkmuyordu ama başına bir şey gelebileceği de açıktı. Ölmek bir sorun değilse de önce ölen Cengiz olmalıydı. Kalbinde zerre kadar kardeş hissi uyanmıyordu Efşan’ın. Karşısına Vedat çıkmıştı, çıkmasa bile bir gün, o günün geleceğini biliyor, abisini öldürmenin hayaliyle yaşıyordu ama bunun yanında son nefesine kadar karşısına çıkmamasını da istiyordu. Bu olmadı, Cengiz kendi cenazesine selam vermişti.

“Ailen? Bu çok saçma olur, öylece ‘Ben geldim, artık burada yaşayacağım,’ denmez. Dense bile ben o yapıda biri değilim.”

Ruhunun asaletine iç geçirip Efşan’ın yüzünü başparmaklarıyla okşadı. “Efşan... Ben bu yola çıkarken herkesin önümde eğildiği biri olacaktım, oldum. Ailem de buna dâhil. Ben Vedat Çelebi’yim, senden başka herkes önümde eğilmeye mahkûm. Ben kimsenin önünde eğilmem! Sadece aşka, sadece sana... Benim olduğum her yerde ben neysem sen osun. Annem babam bile olsa, kimse sana ters bile bakamaz.”

Efşan başını sağa sola sallayıp itiraz etti. “Ben neysem oyum, bunlar benim kendimi iyi hissetmeme yetmez.”

Geri çekilip ceketinden kurtuldu, gelişigüzel bir yere fırlatınca Efşan gözlerini devirdi. Dağınıklıktan nefret ediyordu. Koltuğa fırlatılan ceket ruhuna saplanan sıkıntı gibiydi. Ceketini izlerken Vedat elini tutup karşılarında duran büyük koltuğa çekistirip oturdu, Efşan’ı da yanına oturttu. Dizini büküp ona dönünce aynısını Efşan da yaptı. Birbirlerine dolanan masum bakışlarından çok fazla şey geçse de gerekli konuşmaları yapacak oldukları aşikârdı.

“Sen küçük bir kadınsın, içinde daha küçük bir kadın var. Korkuyorsun, haklısın ama hiçbir şey umduğun gibi olmayacak. Bana kimse bir şey yapamaz, sana da öyle. Hem neden biri veya birileri bana bir şey yapsın ki? Ben bir düzenin ayrılmaz eş parçasıyım.”

Efşan onu anlamaz gözlerle izliyordu. “Bunu anlamadım.”

“Anlatacağım ama şimdi değil.” Mavi gözleri kadının koyu mavilerine bakarken arada birbirlerine geçirdikleri duygu akımları ikisini de etkiliyordu. “Benimle olacaksın, doğru mu?”

Burnundan aldığı derin solukla omuzları indi, bakışlarını eline indirdi. “Başka bir şansım olduğunu düşünmüyorum. Beni soktuğun çıkmaz sokakta mahsur kalmış, kalbim sıkışmış gibi. Gidemiyorum ne ileri ne geri.”

Kaşları birleşen Vedat başını yana eğdi. “Beni çaresizlik olarak mı görüyorsun?”

Kendini ifade edemiyor oluşuna içерlendi, oysa az önce teslim bayrağını çektiğini düşünmüştü. “Vedat, ben... Hayır, öyle değil. Kendimi ifade edemiyorum. Daha önce bu konuları aşabileceğim bir şey yaşamadım.” Adamın yumuşayan bakışlarına içinden gelerek gülümsedi. “Kısaca özetlemem gerekirse ben sende tutuklu kaldım.” Vedat’ın suratında daha önce böyle güzel bir gülümseme görmediğine emindi. Kar gibi dişlerini meydana çıkartan, gamzelerini göz alıcı yapan ve o buz gibi bakışlarındaki sıcaklık. Efşan kalbine söz geçirebilse *Atmayı kes, hiç mi gamzeli adam görmedin* derdi. Söz geçmiyor, Efşan gitgide aşkın sağlam pençelerine tutuluyordu.

“Kısaca bir şey diyebilir miyim?”

Vedat’a başını salladı, ne diyeceğini merak ederken yerinde kıpırdanıp ona yaklaştı. “Seni dinliyorum.”

Vedat gülümseyerek yaklaşırken başını sağa eğmişti. Bakışları akıl çıkmazı, aşk dolu mavileri kuşatıyordu. “Kaderimizde ne varsa onu yaşarız. Kim kaçmış kaderden de biz kaçacağız.” Biraz daha yaklaştı, çok yakındı ama bir o kadar da uzak. Kadının dudaklarına fısıldadı. “Gel yârim ol Efşan.” Tüy gibi bir dokunuş bırakırken Efşan sessizce nefes aldı. Kalbinin sertçe kaburgasına çarpması, nefesinin kesilmesi, o fısıltının ruhuna işlemesi... Hiç böylesi kuvvetli bir

anda yaşamamıştı, herhangi bir duygu onu bu denli sarsmamıştı.

İki elini de sıkı sıkı tutan adama bakıyordu. “Bu yoldan dönüşüm olmayacak.”

Vedat iki kaşını da kaldırıp dişleri arasında, “Cık,” dedi. Vedat elini kömür karası saçlara bıraktı.

Saçlarda gezen parmaklar ileri geri hareketler bırakıyordu. “Sen kaşındın. Benden günah gitti, uyarmadı demezsin.”

Vedat’ın tek kaşı kalkarken dudakları büküldü. “Bunu anlamadım.”

“Anlarsın zamanla.” Ayağa kalkıp tepeden baktı Vedat’a, can çekişiyordu. “Evleneceksin benimle! Ben evine başka şartla gitmem. Sen söyledin, sen neysen ben o olacaktım. Gücünün yarısını bana vereceksin, açamayacağım kapı, bükemeyeceğim bilek olmayacak.”

Derin bir solukla doğrulup ayağa kalktı. Tam karşısına geçip tepeden baktı. “Ne yapmak istiyorsun?”

“Âlemin kralının karısı olarak başlamayı planlıyorum. Sonrasına bakarız.”

“Var var, dilinin altında bir şeyler çıkacak.”

“Peki. Ben süslü hediyelerle kandırılmak istemem. Beni evine kapatıp, sana yarım düzine çocuk da doğurtamazsın. Hayatım boyunca camianın derneklerinde bağış dağıtmamı da isteyemezsin. Yanında süs diye de taşıyamazsın! Evliyim, çocuklarım var deyip otur evinde, işlerime karışma da diyemezsin. Bana baktıklarında sadece Vedat Çelebi’nin karısı diyemezler. Ne yaparım şu an bir fikrim yok ama bulurum kendime uygun bir şeyler. Sonuçta ben bir mimar olacağım.”

Tüm sözlerini dikkatle dinlemişti, bakışları kısılmıştı. “Sana ne demelerini istiyorsun?”

“Karısı da Vedat kadar manyak desinler. Bakmaya korksunlar, konuşmaya çekinsinler. Yanımdan geçerken sana nasıl davranıyorlarsa bana da öyle davransınlar. Benden hiçbir şey saklamayacaksın, tek bir sır bile! Dostunu da bileceğim, dost görünen düşmanını da. Sen yürüyeceksin, ben yürüyeceğim.”

Efşan'ı sarsan gülüşüyle bir adım atarken, ellerini cebine bıraktı. Bunlar zaten Vedat'ın istediği şeylerdi. Hiç konuşmamış olabilirlerdi ama Vedat tam da böyle bir kadın istiyordu. “Sonra?”

Efşan aralarındaki mesafeyi kapattı. Elleri Vedat'ın yüzüne yerleşip, yeni çıkan sakallarını hissetti. Son derece çekici olan bu adamı istiyordu. Kalbiyle, oluşuyla ve her şeyiyle. Sıkıdığı duygularını serbest bırakıyordu. “Sonra deli gibi âşık olacağız.”

Vedat'ın elleri de Efşan'ın başını kavrayıp çekti. Burun buruna geldiklerinde alnını kadının alnına dayadı. “Olmadık mı Efşan, olmadık mı Gülefşan...”

İçini sımsıcak eden kendi adıydı. Vedat'ın sesinden dökülen güllerdi. “Bana ilk kez Gülefşan dedin.”

İkisi de gözleri kapalı, sesleri fısıltılıydı. Kalpleri birbirine çarpıyordu. İkisinin de göğüsleri aşkla kabarıyordu.

“Çünkü artık gülümsün. Adın dilimi yakıyor, içimi parçalıyor. Kalbimde bir sancı gibi adın, geçmek bilmeyen.”

Başını kaldırıp Vedat'a baktı, mavi gözleri hem kocaman bir ışıltı hem de hüznü taşıyordu. Un ufak oldu kalbi, dağıttı Efşan'ı sözleri. Bu adam kendisini nasıl seviyordu? Her an daha farklı bir sarmalın içinde geziniyordu ruhu. Kendi hislerinden kaçıp ona sığınmak istedi. Vedat ona bir kadının aklının almayacağı aşkı sunuyordu.

“Geberene kadar âşık olalım Vedat!” Başını arkaya atınca saçları dalga dalga sırtına döküldü. Vedat'ın eli yüzünü sıyırıp saçlarına geçti. Sertçe saç diplerinden tutup sıkı. Efşan'ın çenesi havaya kalktı. Vedat ona bakarken içini çekti. “Geberiyorum zaten. Benim aklımı aldığını bilmiyorsun, günlerdir arayacağın, geleceğin anı bekliyorum.”

“Bu gece sana gelecektim,” diyerek itiraf etti. “Anladım, bildim. Geçen zaman öğretti ki seni istiyorum. Yapamıyorum, olmadı. Bir an bile çıkmadın aklımdan ama geledim.”

“Olsun, düşünmüşsün ya.” Parmak uçlarıyla tenini usulca okşuyor, bakışlarıyla Efşan'ın her ifadesini, her bakışını ezberliyordu. En son ne zaman bakışları bu denli yumuşak, hoş hislerle dolmuş-

tu, bilinmezdi. “Sen bana gelmenin hayalini kur, ben senin yollarına serilirim. Bir adım gel, bin adım gelirim. Senden istediğim tek şey yanımda olman, bana huzuru ve aşkı getirmen. Bu ikisinden başka her şeye sahibim.”

“İnsan her şeye sahip olamaz, bir eksikimiz hep olacaktır.”

Efşan’ın yüz hatlarında gezindi bakışları, nefesi öyle derindi ki göğsü dolup boşaldı. “Birlikte olup birbirimizi sevdikçe eksikleri görmek âşığın ruhuna yakışmaz. O, o zaman aşk olmaz.”

Efşan onun sözleriyle eriyor, dizlerinin titrediğini hissediyordu. Gelecekte başına ne gelirdi ne yaşırdı bilemezdi ama Vedat Çelebi’ye âşıktı. Aklının alamadığı bir ayrıntıyla bağlanıyordu. Ne yaşarsa yaşasın, bu aşkı tadacaktı ya, bu ona yeterdi. “Mutlaka eksikimiz olacak ama ben o zaman da seni seveceğim.”

“Sen eksik olma, gerisi boş, gerisi yalan.” Dudaklarını Efşan’ın alnına sıkıca bastırdığında gözlerini yumdu. Benliğini saran gül kokusuyla kadının başını göğsüne bastırdı. Efşan’ın kolları sırtına dolandı sıkıca, sevgi ve merhametle. Sadakat ve teslimiyetle, aşk ve tutkuyla.

Alnına aldığı dokunuş onu anlatıyordu. Sen bu adamın her şeyisin, en çok sevdiğisin. Başını geriye çekip gülümsedi, ona bakan buz mavisi gözler artık sıcak mavilerdi. Soğukluk her an uzaklaşıyor, yerini değişik, Efşan’ın anlatmaya kelimelerinin yetmeyeceği güzelliklere bırakıyordu.

“Sıcak bir şeyler içelim mi? Sonra sana şu koltuğa,” derken az önce kalktıkları koltuğu işaret etmişti. “Yatak yaparım.”

Gamzelerini ortaya çıkartan gülüşüyle başını salladı. “İçelim. Benim yatağım senin kalbine serildi, taş olsa yatarım.”

Sıcacık olan kalbiyle kocaman gülümseyince gözleri kısıldı. Hızlı bir hareketle uzanıp sol yanağındaki gamzeden öptü. Vedat onun kollarını tuttuğunda aynı hızla koparak arkasını dönüp mutfak tarafına ilerledi. “Salep?”

Gülümseyerek kravatına asıldı, aşağı çekerken, “Olur,” dedi.

12. Bölüm

İkinci derse koşar adım girmişti. Vedat onu bırakırken akşam Arif'in onu bir yere getireceğini söylemişti. Neresi olduğunu sormamıştı çünkü ucu ucuna yettiği sınıfa kendini zor atmıştı. Siyah kaşe eteğini aşağıya çekti yerinden kalkarken, boğazlı siyah kazığının eteklerini de eteğinin üzerinde düzeltti. Bacaklarını saran siyah kalın çorap tenini kapatmıştı. Kısa çizmeleri, salınmış saçları ve başındaki incecik metal siyah tacı vardı.

Çantasının kulpunu kavradı, beyaz kaşe kabanını koluna taktı. Cemile ve Derin, geldiğinden bu yana geçen bir aya nazaran ve hatta onu tanıdıklarından beridir yüzünde hiç görmedikleri parlaklığı fark etmişti.

“Ne iş?” dedi Cemile.

“Gözlerin parlıyor hatta yüzün.”

“Hiç... Vedat'la olmaya karar verdim. Mutluyum...”

Birlikte yürümeye başladılar. Derin bir adım öne çıkıp kollarını iki yana açtı. “İşte aşkın gücü.”

Efşan elini arkadaşının dudaklarına kapattı. “Derin!” Yanlarından gelip geçen öğrenci ve hocaların duyma ihtimaliyle çekindi.

Vedat okula geldiğinden bugüne kadar birçok göz ona bakarken renk değiştiriyordu.

Derin susarak kurtuldu arkadaşından. Kıkırdayarak Efşan'ın koluna girdi, yürümeye devam ettiler. Cemile de diğer koluna girdi. "Anlat bakalım," dedi Cemile.

Efşan onlara binde birini çıkışa kadar anlattı. Kabanını giyip düğmelerini kapattı. "Arif beni bekliyor, pazartesi görüşürüz." Kızlar arkasından hülyalı bakışlar atarken o, onu bekleyen aracın yanına kadar gelmişti. Arif dışarıda bekliyordu hem de bu soğukta. Onu artık biraz anlıyordu, dün gecedен sonra yanlarına katılan iki adama daha göz attı. Aracın dört yanı kaplanmıştı ve hepsi farklı yöne bakıyordu.

Sürgülü kapıyı açan Arif'e teşekkür edip girdi. Kısa süre sonra araba hareket ettiğinde akıp giden caddeleri izlemeye başladı. Ablasını araması, konuşması gereken konular vardı ama Ayşem son bir aydır dertlerini dinleyemeyecek kadar öfkeliydi. Yine de bunu yapması, onunla konuşması gerekiyordu. Yüz yüze. Çantasından telefonunu aldı, *Ablam* yazısına basıp açılmasını bekledi.

"Nasılsın ablacığım?"

"Çalışıyorum ve gayet iyiyim, sen?" Efşan'ın duraksayan sesiyle kaşlarını çatı. "Efşan?"

"Abla sanki benim başım biraz dertte," dedi genç kız yorgun sesiyle.

"Ne? Nasıl?" diyen Ayşem işinden kopmuş, kaşları en derininden çatılmıştı.

"Buraya gelemes misin?"

Ayşem gözlerini devirdi. "Akın'la barıştırma planları mı bu Efşan?"

"Keşke öyle olsa... O zaman çok orijinal yalanlar bulurdum sana."

Tekrar merakı ve korkusu kabardı Ayşem'in. "Sorun ne?"

"Abla istersen ben geleyim."

"Hayır!" dedi Ayşem sert ve yüksek sesle. "Akbabalar ensende zaten."

“Of,” dedi Efşan dertli dertli. Neyi nasıl anlatacağını bilemiyordu. Nereden nasıl başlasa... Ayşem başka soru sormadan, “Yarın sabah ilk uçakla geliyorum, beni alırsın havalimanından,” demiş ve kapatmıştı.

Ablasına açılabilir, ondan akıl alabilirdi ve biliyordu ki en büyük destekçisi de ablası olurdu. Tahsin babası ona babalık ediyordu, kendi babası bugün yaşıyor olsa bile göremeyeceği iyiliği Tahsin Bey’den görüyordu. Onu daha sonra aramayı aklına not etti. Ne kadar mükemmel bir adam olduğunu düşündü. Karşı çıkmayacağını biliyordu, babasından daha çok seviyordu onu. Hayatında gördüğü en güzel babaydı Tahsin Altunhan.

Telefonunun sesiyle ayrıldı düşüncelerinden. Vedat’ın aradığını görünce yüzünde kocaman bir gülümsemeyle açtı. “Efendim?” derken sesi titriyordu.

“Nasılsın bakalım, tam olarak sekiz saat on yedi dakika sonra?”

“Sen dakikaları mı sayıyorsun?”

“Ben yılları saymış adamım, dakikaların hiçbir anlamı yok.”

Kulağından ona ulaşan ses mutluydu. Bu yıllar konusu çok aklını kurcalıyordu. “Öyle olsun... Nereye geliyorum ben?”

“Önce eve git,” diye başlayan sözcükleri anlamadı. Ona “Tamam,” derken de anlamış değildi ki araba evinin önünde durmuştu bile. Telefonu kapatıp evine çıktı, üzerini değiştirirken de abdest alırken de düşünüyordu. Nereye gideceklerini hâlâ bilmiyordu. Dolabını açıp annesine ait kara şalı çekip aldı, çantasına dikkatle yerleştirirken yüreği sancıdı. Nereden nereye düşünceleri bir an etrafını sardı ama çabuk sıyrıldı. Dizlerinin altında dar eteğinin altına kısa botlarını giydi. Tekrar taktığı metal tacıyla saçlarını geriye itekledi. Beyaz kabanını giyerek evden çıktı.

Arif kapıda bekliyordu, dün gecedan sonra artık hiçbir şey eski gibi olmayacaktı. Bunu bir kez daha anlamak onu zorlamıyordu. Alıştıyordu. Bu yola kalbinin ona verdiği güçle girmişti. Sonuna kadar gidecekti.

Araba Dolmabahçe Camii’nin önünde durdu. Kapısı açıldı,

Arif gülümseyerek ona bakıyordu. “Geldik yenge, Reis seni içeride bekliyor.”

Hava kararmıştı ve bir anda ezan sesi gökyüzüne kadar ulaştı. Arife başını sallayıp indi. Çantasından aldığı şalı açtı. Çantayı arabada bıraktı, elinde şalla dışarı çıktı. Başını kaldırıp görkemli yapıya baktı. Ezan sesi kalbinin en ücra köşesinde okunuyor, huzur veriyordu. Bileğindeki lastik tokayla saçlarını topladı, şalı başına yerleştirip caminin kapısına kadar gelip sakın bir nefesle içeri girdi. Camilerin kendine has, o huzurlu kokusunu içine çekti. Kalbinde oluşan tatlı hissiyatla gözlerini kadınlar için ayrılmış tarafa çevirdi. Ahşap paravanın arkasına varıp, askıdan uzun bir elbise alıp başından geçirdi. Uzun yıllar sonra hissettiği bu eşsiz huzur için teşekkür etmek istedi. Vedat onu buraya neden getirtmişti bilmiyordu ama çok iyi hissettiği için ona da teşekkür edecekti.

Annesine olan özlemi içini bir kez daha deşip geçmişti. Annesinin secdeye varışı capcanlı hayalinde belirmişti. Gözlerini yumarak derin soluk aldığı anda Dilan kadının o eşi benzeri olmayan anne kokusu, kızının burnundan ciğerlerine dolmuştu sanki. Annesine olan özlemi asla geçmeyecekti ve bir gün anne olduğunda canı daha çok yanacaktı, biliyordu. Düşüncelerini bir kez daha öteleyip ilahinin huzuruna ulaştı. Ayakları altındaki kırmızı yün halının üzerine oturup ellerini açtı.

Kalbinde ulaşılmaz huzur, baloncuk şeklinde havada uçuşuyordu. Efşan küçük bir çocuk gibi onları yakalamak için kahkahalar atıp havaya zıplıyordu. Vedat ona huzuru getiriyordu, hem de hayatı erkekler tarafından yok edilmiş bir kadına, bir erkek huzur getiriyordu.

Ayağa kalktı, elbiseyi çıkartıp astı. Etrafına bakındı, üç kadın daha dua ediyordu. Onların ne zaman geldiğini, hangi aralıklarla namaza durduklarını bile fark etmemişti. Vedat'ı bulabilmek için caminin iç kısmına bakındı. Arif'i hemen paravanın yanında buldu. Gölgesi bile Arife yetişemeyecekti bu gidişle.

“Vedat nerede?”

Arif başını soluna çevirdi. “Orada.”

Efşan onun gösterdiği yöne çevirdi başını. Birkaç adamın hâlâ namaza devam ettiğini gördü. Bakışları onu seçti, mihrabın önünde ayaklarını altına toplamış, ellerini açmış, dua ediyordu. Caminin ışıltılı avizeleri bile Vedat kadar parlak değildi. Efşan kalbinin ortasında dönerek ışık saçan adama bir kez daha kaptırdı kalbini.

Işığa yürürcesine ezdi ayağının altındaki halıyı, tam arkasına gelince durdu. Aralarında bir metre kalınca usulca oturdu. Sırtını, özenle taranmış kumral saçlarını izledi. Onu karşısına çıkaran kaderin bir bildiği vardı, onu kalbine bırakan Yaradan'ın kesin bir bildiği vardı. Sonsuz bir teslimiyeti yüreğinin orta yerinde hissediyordu. Bazı teslimiyetler huzuru ardında getirdi: Vedat da o huzurdu. Asla yanılmayacağını hissediyordu. Ellerini “Âmin,” diyerek yüzüne kapatan Vedat'ın inen omuzları, mihraba kalkan başı ve o saldığı dertli soluğu duydu Efşan. Birkaç saniye sonra arkasını döndüğünde gülümsedi.

“Şaşırmadın.”

Vedat ona dönerek bağdaş kurdu, ellerini birbirine kenetledi. Bakışları ömrünü adayacağı mavi gözleri buldu. “Senden önce kokun geliyor, etrafımı bir gül kokusu sarıyor.”

Mutlu yüz ifadesinde kocaman bir gülümseme oluştu. “Delisin sen. Bana da dua ettin mi?”

“Ettim. En çok sana ettim. Seni bana gönderdiği için teşekkür ettim ve tövbe ettim.”

Koyu mavi gözlerini çevreleyen kirpikleri birkaç kez anlamadığını ifade edercesine kırpıldı. “Ne için tövbe ettin?”

“Bir daha nikâhım altında olmayan senin elini bile tutmayacağım. Dokunmayacağım. Sen beni ne olarak görüyorsun bilmiyorum ama ben tahmin ettiğin gibi biri hiç olmadım.”

Duydukları onun gibi biri için fantastik bile sayılabilirdi. İnanmakta zorluk çekmiyordu, yine de bu tuhaftı. Öyle bir çarkın içinde dönüyordu ki dünya, yadırgamıştı. “Dua et camideyiz, ben o tövbeyi bozar, seni öperdim.” Alışılmışın dışında olan gülüşüne bakıp iç geçirdi. “Buraya neden geldik, söyleyecek misin?”

Vedat etrafına bakınıp ona döndü. “Buranın imamı benim bir dostum, ondan rica ettim.”

Sözlerini yarıda kesince Efşan merakla yerinde kıpırdandı. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. “Lafı kerpetenle alıyoruz Reis, derdin ne?”

Ailesi hariç herkes ona *Reis* derdi, bu tamamdı da Efşan deyince başka oluyordu. Sesinde barındırdığı o eğlenceli tonlamayı seviyordu. Reisin yerine bir gün başka sözler geleceğini düşünüyordu. “Ben, dedim...” Etrafındaki birkaç insan o anda hareketlenince sustu. Namazını bitirenler bir bir ayrılınca Efşan’a bakıp başını yana yatırdı. Gözlerinin içinde ele avuca sığmaz heyecanlar geziniyordu. “Bir kadını çok sevdim ama nasıl sevdim. Öl dese öleceğim. Ondan başkasını asla istemiyorum. Hayatımın gül bahçesi, gönlümün gül kokulu kadını, dedim. Yerde ve gökte eşim olmalı, Allah onu bana helal kılmalı, bizi evlendir, dedim.”

Caminin içi bir anda daha sıcak bir hâle gelmiş olmalıydı. Efşan’ın omurgasından yayılan sıcaklık tüm bedenini sarmıştı durduk yere. Utançla elini yüzüne kapattı. “Bunları ona söylemedin, değil mi?” Geri açarken bakışları dolu doluydu.

“Kısmen...” Efşan’ın gözlerinin içine bakmaya doyamıyordu. Mutluluk bulutlarını görmek bambaşka bir duyguydu. “Başım omuzlarına ağır gelse bile benimle evlen! Asla yanıltmam seni, tam da bunun için evlen benimle! Olmaz mı?”

Dizlerine çekilen eteğini aşağı sıyırdı. Eteğinin kalın kumaşına bakıyordu. Bir caminin içinde, mihrabın önünde ve devasa bir avizenin altında evlenme teklifi alacağı binlerce yıl yaşasa bile aklına gelmezdi. Olağanüstü bir deneyimdi, kalbindeki huzurla başını kaldırıp gülümsedi. “Başın omzuma ağır gelmez. Sevmek hiç insana ağır gelir mi? Yanıltabilirsin, herkes yanılır, belki sen yanılırsın. Önemli olan hataların olmaması değil, telafi edebilmek. Olur, evlenirim.”

Vedat uzanıp ellerini tutmak istedi ama yapamadı. Gamzeleri iz bırakana kadar gülümsedi. O gülümsedi, Efşan gülümsedi. Orada, caminin orta yerinde sessizce bakışıp gülümsediler. Tepelerinde bir öksürük sesi işittiklerinde başları kalktı.

Kırkklı yaşlarında, pak yüzlü, orta boylu, hafif kilolu, ela gözle-

ri gülümseyen adama bakıyorlardı. Vedat yerinden kalktı, Efşan da eteğini çekiştirerek doğruldu.

“Ben hazırım,” dedi imam efendi.

Birbirlerine bakınıp imama döndüler. “Biz de hazırız.”

Camiden el ele çıkıp araçlarına binerken çekilmiş bir fotoğrafları vardı ama Efşan bundan habersizdi. Efşan, Ayşem’in sorunlarının çözülmesine kadar kendilerini saklamayı uygun görmüşlerdi. Henüz kimseye söylemeye niyetli değillerdi.

“Ben sana söylemeyi unuttum,” diyerek söze girdi Efşan. Omzuna kolunu dolamış olan Vedat’ın huzurlu çehresine başını kaldırmıştı.

“Neyi unuttun?” Elleri saçlarına uzandı, bu saçlara çok yakışacak bir hediyesi vardı. Onu vereceği anı kolluyordu.

“Ben bugün ablamla konuştum. Yarın sabah buraya geliyor.”

“Biliyorum, beni de aradı. Yarın öğlen için sözleştik. Konuşmak istediğini söyledi, sana çok değer veriyor.”

“Bu olanların hiçbirinden haberi yok, olmasını istemiyorum. Doğan abimin dönmeye niyeti yok mu?”

“Var, olmaz mı... Kızı arıyoruz, çok yaklaştık. Yaşadığı şehri bulduk. Ayşem’e sürpriz yapmak istiyor ama Ayşem bu, önü alnamaz.”

“Ve sen bunu bana şimdi söylüyorsun Vedat!”

“Sürpriz olacaktı ama...”

“Umarım bulunur, sürpriz olmasa da olur. Ablam mükemmel bir kadındır. Onun zekâsına hep hayran olmuşumdur, hele o saplantılı sevmeleri yok mu...”

“Ayşem gerçekten de çok zeki bir kadın, bunu asla tartışmam. Ona saygı duyuyorum, ailesi ve o, sana sahip çıktıkları için bile gözümde çok yüksek bir mertebede.”

İçi sıcacık olunca biraz daha sokuldu. “Şimdi nereye gidiyoruz?”

“Eve, evimize veya annemlere. Bir müddet sonra kendi evimize çıkabiliriz, bazı şeyler çözüme ulaşınca. Annem bundan hiç hoşlanmayacak ama ben istiyorum. Arazi çok büyük, kendimize bir ev inşa edebiliriz hem annemin de gönlü kalmaz.”

“Bence eviniz yeterince büyük, benim geldiğim toplumda bir gerçek var ki asla önüne geçilmez. Bizde kayınvalide, kayınpeder anne babandan üstündür. Saygısızlık yapılmaz, söz bile edilmez, gerçi az çok değişti. Benden sonra daha da değişmiştir ama belli bir olgu hep var. Doğuda kız çocukları kadın olarak doğar, büyütülür ve...”

“Ve mutlaka her denileni sorgusuz yerine getirir. Boşanan çok az, yok denecek kadarlar. Kabul et Efşan, kadına kadın demeyen bir olgu var. Kadınlar yeni yeni ayağa kalkıyor ve bence çok da iyi yapıyorlar.”

“Annem... Hatırlıyorum da babaannemin karşısında titrerdi. Annem bambaşka bir kadındı, onca acıya bir kez of demeden geçip gitti bu dünyadan.”

Vedat, omzunu sıkıp saçlarına dokundu. “Sen annen gibi olma, daha az mükemmel ama daha güçlü ol. Saygısızlık yapmadan da had bildirilir ki annem sert görünür ama aslında hiç öyle değil. Anneme bir adım gidersen, sana on adım geri gelir. Çocuklarına saplantı derecesinde düşkündür, onun yanında bana çıkışacak bir şey yapma, bir söz etme yoksa aniden sana bilenir. İşte bu yüzden herkesin evi olmalı.”

“Bunu unutmayacağım.”

13. Bölüm

Akşam yemeği saatine yetişmiş, el ele eve girmişlerdi. Efşan elini çekse de Vedat bırakmamıştı. Girişi geçip salona girdiklerinde Vedat o eski adam değildi. Yüzündeki mutluluk, gözlerindeki parıltı ailesi tarafından anında fark edilmişti. Mücella Hanım ikisine bakarak ayağa kalktı, kardeşleri Ozan ve Okan da arkalarından girmişti salona.

“Hoş geldiniz,” dedi Mücella Hanım. Oğlunun yüzüne bakıyordu, bir an sonra Efşan’a döndü.

Efşan elini kurtarıp Anna’nın yanına ilerlerken, “Hoş buldum,” dedi. Anna’nın yanağına minicik bir buse kondurdu. “Ah kuzum, sen nerelerdeydin?” diyen Anna’ya gülümsedi. “Okul biraz yordu babaanne, nasılsınız?”

Ragıp Bey ve Mücella Hanım birbirine bakıp göz işaretiyle konuşuyorlardı ki Vedat annesinin kalktığı yere oturdu. Okan ve Ozan’a merhaba diyen Efşan da Vedat’ın yanına oturunca Mücella Hanım usulca oğlunun diğer yanına ilişti.

“Biz iyiyiz...” Annesinin sesinde merak, heyecan ve umut yüklüydü.

“Hayırdır abi?” dedi Okan. “Yüzünden düşen gül olmuş.” Evin

Mihriban'dan sonra en şımarık çocuğuydu. Gülüşünü saklama gereği bile duymuyordu. Vedat ona bakmıştı ama ters bakış atma gereği bile görmüyordu. Yüzünden gül düşün, onu toplar, kalbine koyardı.

Annesi Okan'a gözlerini büyüterek baktı ama Okan aldırmadı. Vedat hepsine bakıp annesine döndü. "Biz evlenmeye karar verdik."

Odanın orta yerine sessizlik çökmüş, Efşan hepsine tek tek göz atmıştı. Kimse konuşmuyor, tepki bile vermiyordu ki Anna'nın yüksek sesiyle irkildi.

"Tanrı'm... Sok sükür bugünü de gördüm." Ellerini havaya açmıştı, mavi gözleri kocaman aralanmış, üzerine bir de kahkaha atmıştı. "Yarin ilk isim bagis yapmak olazak."

Ragıp Bey'in bakışları yumuşamış, gözlerine huzur oturmuştu. Dudağını büküp, "Hayırlı olsun," dedi.

Ozan, ikizi Okan'a omuz attı. "Sıra bize geldi ikizim."

Okan da sırttı. "Aday var da..."

Vedat onların hâllerine bakıp dudağının ucunu büktü. İkinci bir şok dalgası esti odanın ortasında. Mücella Hanım tek söz etmeden oğlunun yan profiline bakıyordu. Gözlerinde nem, dudaklarında paslanmış bir gülüş. Oğlunu yedi yaşında koparmışlardı ondan, günlerce görmemişti. Ne yedi ne içti düşünmekten delirmişti. Sonra gelmişti ama yine gitmişti. Vedat her gelip gidişinde bambaşka biri olarak dönmüştü. Bir gün gelmiş, dünyaya küsmüştü. O, bir anne olarak oğlunun tahtının bu olmasını hiç istememişti. Yüreğinde bir yaraydı oğlunun solgun ve mutsuz sureti. Öyle ki o bebekliğinde öperek kokladığı gamzelerine bile hasret kalmıştı.

Vedat annesine çevirdi başını, kahverengi gözlerden geçen her duyguyu okuyabiliyordu. Efşan'a hediye ettiği gülüşlerinden birini annesine armağan etti. Gamzelerini ortaya seren gülüşüyle annesinin alnını öptü. Kadının kapanan gözlerinden inen yaşları geri çekilince gördü. Efşan'a döndü, onun lacivert gözlerinde de hüznünler aslıydı. Her yüreğin bir derdi vardı ve bazı dertler asla geçmezdi. Sevdiği kadının elini tuttu. Annesinin elini de tuttu. İki kadının elini birbiri üzerine bıraktı. İkisinin ortasında, hayatının iki kadınına da gülümsedi.

“Anne, sana gelinini getirdim. Bir gün olur da tartışırsanız falan haberim olmasın. Terazinin ölçüsü eşit ne aşağı ne yukarı.”

Oğlunun suretine huzur getiren gelini, evlat diye bağrına baskı Mücella Hanım. Gözyaşları arasında gülümseyip Efşan’ın elini sıktı. “Seni böyle mutlu göreceksam terazide olmasam da olur.”

Anna gözlerini silerken, Ragıp Bey de burnunu çekerek kalktı. “Hadi bakalım, yemekte detayları konuşalım.” Elleri cebinde salondan çıktı. Baba yüreği diye bir gerçek vardı, anneler kadar kendini ifade edemeyen.

Artık masada müstakbel Çelebi adıyla yerini almıştı. Vedat ile Efşan nikâh için bir müddet bekleyeceklerini açıklamışlardı. En sonunda da Vedat, “Arazinin içinde bir ev daha yaptıracam, orada yaşayacağız,” dedi. İtiraz etmek bir yana anında kabul etti Mücella Hanım. “Eh, en azından komşu olacaksak ve sen öyle istiyorsan...”

Efşan sesini çıkartmazken Vedat da annesini sessizce onayladı. Mücella Hanım’a döndü Efşan. “Yarın Ayşem ablam buraya geliyor. Müsaitseniz bir yemek yiyelim mi?”

“Elbette, çok iyi olur,” diyen Mücella’yı kayınvalidesi onayladı. “Mutlaka o yemeği yiyelim Efsan, sok merak ediyorum ablanı.”

Efşan tebessüm ederken Vedat boğazını temizledi ve ailesinin ilgisini üzerine topladı. Babasına ve annesine bakıp konuştu. “Efşan’ın abisi içeriden ona ulaşmaya çalışıyor. Kendi evi artık onun için tehlikeli, ne kadar gözetim altında tutsam da bir daire. Yeterli olamam, Efşan’ın nikâha kadar bu evde kalmasını istiyorum.”

Efşan gözlerini bir an yumdu, utançla tekrar açtı. Etrafına kaçamak bakışlar attığında Ragıp Bey’in ona baktığını görünce gözlerini kaçırdı. Bunu daha önce konuşmamışlardı, bedeni ısını artırdı. “Vedat,” derken sesi can çekişiyordu.

“Elbette kalır, burası artık onu evi ama ne istiyor abisi?” dedi Mücella Hanım.

Belki baş başa olsalar daha rahat anlatabilirdi ama bu masada ne diyeceğini tam kestiremedi Efşan. “Bizim oraların katı kuraları, o da hâlâ kendini abim sandığı için bana haber göndermeye cüret etti.”

“Nasıl?” dedi Okan.

Efşan, Okan’a döndü. “Dün gece sahilde yürürken yanıma biri yaklaşıp abimin selamını getirdi.”

Vedat arkasına yaslanmıştı, bakışları Efşan’ın üzerine keyifle geziniyordu. “Sonra gençler, yengeniz adama bir güzel yere serip çenesine silahı dayamış.” Sözlerinin sonunda hafifçe tebessüm etmişti.

Efşan şimdi daha çok ısınmış, yerinde kıpırdanmıştı. “Şey... Silah taşıyorum da.”

Anna’nın mavi gözleri kocaman açılırken Efşan’ın bedenini süzüyordu. “Senin gibi bir hanımefendi?”

Vedat babaannesine döndü. “Hanımefendiler silah taşıyamaz mı babaanne?” Anna torununa göz devirdi. “Vedat, öyle mi dedim ben?”

Ateş karnından üst bedenine tırmanıyordu. Efşan bir kültüre has yetişmiş, büyüklerine karşı saygıda kusur etmemeyi ilke edinmiş bir kadındı. “Şöyle açıklayayım o zaman. Ben yetimhaneden çıktığım gün Ayşem ablam beni bir dövüş kulübüne kaydettirdi. Yaklaşık üç sene eğitim aldım. Kendimi koruyacak kadar eğitimim var. Geçen yıl yirmi bir yaşına bastığımda da ilk silahımı aldım, keskin nişancı değilim ama ıskalamam.”

Ragıp Bey’in aferini andıran dudak büküşü, Mücella Hanım’ın parlayan göz bebekleri, Okan ve Ozan’ın şaşkınlık ifadesine tek tek bakıp Anna üzerinde durdu Efşan. “Öyle işte.”

“Daha ne olsun?” dedi Anna. “Vedat’ima yarasir kadinsin Efşan ama şimdi su Aysem’i daha fazla merak ediyorum. Hemen yarın olmalı.”

Efşan gülümserken nefesini saldı. Hemen yanında oturan Mücella Hanım’ın sesine döndü.

“Ne zaman istersen eşyalarını alıp gel kızım. Burası artık senin de evin. Nikâha kadar sana bir oda ayarlarım.”

İçi bir kez daha titrerken *kızım* sözünü sevdi. Bu evde kalacak olma fikri inanılmaz iticiydi, konuşmuş bile değillerdi ama ailesinin yanında tek bir söz bile edemiyordu. Mücella Hanım’a bakarken

yüzü alev almıştı. Kadının oğluna tek kaşı havada imayla bakışını görünce önüne döndü. “Teşekkür ederim,” demekle yetindi.

“Neden bekliyorsunuz nikâh için?” diye sordu Okan. “Gidelim isteyelim Tahsin Bey’den.”

“Okan haklı,” dedi babası. “Neyi bekleyeceğiz, hem de böyle tehlikeli bir durumda?”

Efşan’ın utangaç hâline içten sırıtıp soruya cevap verdi. “Ayşem ve Doğan’ın barışmasını bekleyeceğiz. Orada işler biraz karışık, Efşan onların sorunları varken kendini dâhil etmek istemiyor.”

“Nasil zarif bir kadinsin Efsan.”

Anna’ya tebessüm etti. “Onların bende hakkı o kadar çok ki babaanne, sahip olduğum her şey, olduğum ben bile onların sayesinde bugüne geldi. Ablam sorunlarını çözsün bakalım. Yalnız ablamın abimden haberi yok, yarın konusu geçmez ama olur ya, bilginiz olsun söylemeyin.”

“Olursa ne olur ki?” diyen Mücella Hanım’dı.

“Olursa,” dedi Vedat. “Kendi sorunlarını bırakıp Cengiz’in peşine düşer, zaten tanışmamızdaki pik nokta Cengiz’di. Benden Cengiz’i ortadan kaldırmamı isteyecekti ama umduğu gibi olmadı. Daha fazlası oldu, Cengiz de eksik kaldı.”

Ragıp Bey boğazını temizledi, oğluna bakarken kendinden çok emindi. “Senin karışmaman gereken bir durum olduğunun farkındasın, değil mi? Her ne olursa olsun Cengiz, Efşan’ın abisi.”

Efşan ile Vedat göz göze geldikleri sırada tüm ailenin bakışları onların üzerindeydi. Vedat’ın fikrini biliyordu Efşan, ona hak vermiyordu ama saygı duyuyordu. Başını Ragıp Bey’e çevirdi. “Biz bunun farkındayız, ben onun ölmesini istiyorum ama bunun Vedat’la ilgisi olsun istemem. Onun gibi bir abim yok. Bunu laf olsun diye söylemiyorum, tek dileğim ecelinin benim elimden olmaması, eğer öyle bir gün olursa tetiğe basmakta, boynunu kırmakta asla zorlanmayacağımı bilmenizi isterim.”

Efşan’a bakarken dudağının bir ucunda asılı duran ha güldü ha gülecek hâli kadına olan hayranlığındandı. Ona hayrandı, ona âşıktı,

ona tutkun, ona saplanmıştı. Yüreğine başka bir kadının yakışması gibi bir durum söz konusu bile olamazdı. Efşan'ın sözlerine sessiz kalan ailesine aldırmadı. Bünyeleri ancak kaldırıyordu Efşan'ı.

“Eve bırakayım seni, annem de yarın odanı hazırlar. Ayşem'e söylemeyiz, daha sonra açıklarız.”

Gözlerini kısıp bakan Efşan bu kararların onsuz alınıyor oluşuna içten bir öfkeyle sırttı. “Gidelim, olur tabii.”

Kapının önüne gelip herkese iyi akşamlar dedikten sonra ka-banını giyerek bahçeye çıktılar. Soğuktan korunmak adına yakası-nı birleştirdi. Bakışları Vedat'ın üzerindeydi, adımları durduğunda kendine dönen adama bakmaya devam etti. “Neden bana sorma zahmetine bile girmeden konuştun?”

Vedat karanlık gökyüzüne bir tur bakındı. “Ne dedim ki?”

Bir adım atıp önünde durdu. “Evde kalma konusunu konuşma-mıştık ama sen hop diye kapattın beni evine. İtiraz bile edemedim, ayrıca da bana direktiflerini ailenin önünde vermezsen sevinirim. En azından kendi fikrimi söyler, bir uzlaşma yoluna girebiliriz.”

“Bazı şeyleri görmemelisin. Bunları ve bundan sonrakileri de.”

Kaşları en derinden çatılan Efşan ona bakarken başını yana eğ-mişti. “Ne demek istedin?”

“*Sen haklısın ama ben bunları bilerek yapıyorum* demek. Be-nim dediklerime itiraz edersen annem, babam veya başkaları onla-rın yanlarında bunu yapmak zorundayım.” Rüzgârın gözlerine sa-vurduğu saçlarını parmaklarıyla Efşan'ın kulağının ardına kıstırdı. Karanlıkta parlayan iki çift mavi gözün birbirine bakışı sessiz bir fırtınadan ibaretti.

“Seni hâlâ anlamıyorum.”

Elini Efşan'ın omzundan usulca indirip elini tuttu. “Sözüme itiraz edilmez, sorgulanmaz. Bu, bana duyulan saygıdır ve sen bu-nun en başını çekiyorsun. Bir adamın hayatındaki onu dinlemiyorsa kimse onu dinlemez. Sen bana itiraz edersen, herkesin buna hak-kı varmış gibi itiraza meyilli olurlar. Etrafımdaki insanların bunu görmesi, içlerine işlemesi gerekiyor. Kurşun gibi bir ağırlığın olacak,

bir sözün bir cümle olacak. İkinci bir cümle kurmayacaksın çünkü isteğini söylediğin ağırlığın insanları onu yapmaya itecek. Bunun içinde sessiz, dik ve ne istediğini bildiğini belli edeceksin.”

Ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu. Kendi açısından bakınca saçma bile bulabilirdi ama Vedat için düşündüğünde mantıklı geliyordu. “Yine de...”

“Dikkat edeceğim. Ben sana saygı duymazsam, sana kimse saygı duymaz. Sana bir kez öfkeli baksam etrafımdakiler de sana öyle bakar. Sana verdiğim değeri göstermezsem, hepsi kör gezer. Senin ne kadar değerli olduğunu görecekler ve sonra bu sorun ortadan kalkacak.”

Bu dedikleri son derece mantıklıydı. Erkek kadına değer vermediğinde kimse değer vermiyordu. Babası önünde geniş bir örnekti. Başını sallarken önüne dönüp adımlar atmaya başladı. “Haklısın, pek çok konuda hem de. Bizim kendi evimiz olmalı. Gündüz sen benim canıma okursun, gece de ben senin.”

Sırıtarak hızlı adımlarla ona yetişti, kolunu Efşan’ın omzuna dolayıp kendine bastırdı. “Okursun, kimse yapamaz ama sen yaparsın.”

“Sözlerinden güç akıyor ama görünüş daha farklı. Buna alışmam zaman alırken ben de şekil değiştirip *peki beyim* moduna geçmem inşallah. Beni törpülemek için böyle konuşuyorsan sonumuz çok acı olacak.”

Vedat’ın gülüşü Efşan’ın saçları arasında kayboldu. Kahkaha atmamak için gül kokulu saçlara sığınmıştı. Kulağına yaklaşıp fısıldadı. “*Peki beyim* güzelmiş karıcığım.”

İçin titrediğini hissetmesiyle adımı sekteye uğradı, bastığı yeri şaşırdı. Vedat’ın onu tutan kolları olmasa az daha düşüyordu. “Sakin ol sevgili eşim.” Sesi fısıltıdan ibaretti. Efşan başını kaldırıp düştüğü duruma olan öfkesiyle gözlerini kıstı. “Etkilemesene beni, nasıl da güzel oynuyorsun. Bunları eksi hanene ekliyorum Vedat. Sonra hepsini birleştirip seninle nasıl başa çıkılır, toplama yapacağım.”

“Toplamanın sağlamasını yapmayı unutma, sonuç değişmeyecek.”

“Değişir, başladığımız yere döneriz.”

“Sen bir işlem yaptın ve sonuç başladığı yere döndü diyelim. Buradan da şu çıkar, sonuçlar ne olursa olsun aşka yeniliriz. Başladığımız yer burası,” derken parmağını Efşan’ın göğsüne bastırdı.

“Aşk her şey değildir,” dedi Efşan. “Öyle olsa sevenler ayrılmazdı.”

Vedat durdu, onu da durdurdu. Elleri iki omzundan aşağı inerek Efşan’ın ellerini tuttu, gözlerinin içine baktı. “Aşktan daha üstün bir duygu yoktur Gülefşan...”

Kendine ne zaman iki adıyla hitap etse kalbi sıcacık oluyordu, bakışlarına yansiyordu. O *Gül* adını başka birinden bu şekilde hiç duymamıştı. Bakışları ellerine kaydı, sımsıkı tutulan eller, tüm her şeyin üzerini kapatıyor gibiydi. “Ve?” dedi titreyen sesiyle, devamında bir şeyler gelecekti.

“Ve...” dedi Vedat, biraz daha yaklaştı. Başını yaklaştırdı, kadının dudaklarına bakıyordu. “Vazgeçen aşkı kaybeder. Seni kaybedecek kadar cesur değilim. Hiçbir zaman beni kaybedecek kadar cesur olma! Gereksiz cesaret, cahillerin işidir.”

14. Bölüm

15 Temmuz Şehitler Köprüsü'ne bakıyordu; İstanbul'un eşsiz mavisi, hırçın soğuşuna tekrar tekrar âşık olurcasına... Ayşem'i bekliyordu ki tüm asaletini, asiliğini kuşanmış, yaklaşıyordu. Ayağa kalkıp kendine gülümseyen kadına tebessüm etti. Ayşem göğsünde taş taşıyan kederlerin kadınıydı. Ona karşı bir kız kardeşe olan hayranlık besliyordu.

Doğan'la olan ayrılıklarının, yaşanan şeylerin üzerine bir süre konuştular. Konu Efşan ve kendisine dönünce arkasına yaslandı.

"Aranızda ne var bilmiyorum ama iyi şeyler olduğunu hissediyorum," dedi Ayşem, gökyüzü mavisi gözleri ıslıl ıslıldı. Konu Efşan olunca Ayşem bambaşka bir kadın oluyordu, Vedat bunu kör olsa bile hissedirdi.

"Daha iyi olması için çabalıyorum. Ayşem... Ben normal biri değilim."

"Biliyorum Vedat. Normal olmanı beklemiyorum ki. O manyak abisinden, Urfa'nın geleneklerinden onu normal bir adam koruyamaz. Cengiz'i öldürmek istiyorum ama tüm ümitlerim suya düştü."

"Bana ulaşma çaban da bu yüzdendi."

Ayşem sıkı sıkıya bağlı saçları önüne düşmüşçesine geriye doğru sıvazladı. Bakışları denize dönmüştü, elleri masaya düştü. “Evet.”

“Ayşem, Cengiz, Efşan’ın abisi. Bugün aramızda tek bir şey bile olmasa sen ona bir şey yapmamalısın.”

“Umurumda değil,” derken omuz silkti Ayşem. “Gülperi’nin de abisiydi, sonuç ortada. Efşan’ın bana kızması, küsmesini umursamıyorum. Umarım kanser olur veya şişlenir. Bu bile benim yüreğimi soğutmaz. Kendi ellerimle öldürmeliydim, yüzündeki tırnak izleri-me yenilerini eklemeliydim.”

“Psikopat mısın sen?”

“Gerektiğinde her şey olabilirim. Bana onu verecek misin?”

Başını iki yana salladı Vedat. “Ben Efşan’la evlilik düşünüyorum. O benim için herhangi bir kadın değil, ona tek bir şans vereceğim ya öldürür ya sağ bırakır. Doğan senin bu olanlardan vazgeçmeni bekledikçe sen bileniyorsun Ayşem. Onu kaybedeceksin!”

“Ben buyum Vedat. Doğan beni kabullenmek isterse açığım. O bile olsa ben bu yola baş koydum. Ayrıca beni terk edip giden kocamın sözünü dinleyecek değilim. Evet, o haklı. Pek çok şeyde o haklı. Onu hep ikinci plana koydum. Eğer gerçekten o iti bulsaydım öldürecekim. O zaman bu kadar bile geri dönüşümüz olmayacaktı. Şimdi umudum var, dönecek bir gün. Sözde ben onun karısıyım. Onun beni bırakmayacağını biliyorum ve aptalca mutlu oluyorum. Bu bile ağır geliyor. Parmağımı oynatmasam gelir mi?”

Tebessüm etmek âdetiydi Vedat’ın. “Bence gelir,” dedi Ayşem’in omzu üzerinden yaklaşan adama bakıyordu. “Sen, *kal* demesini bil, yeter.”

Vedat’a bakan Ayşem gözlerini yumdu. Ardından yaklaşan kim olduğunu hissediyordu. İki adımda tepesinde durmuştu Doğan. Elini güm güm eden kalbine yaslamak istedi ama vazgeçti. Bakışlarını manzaraya çevirdi. Burnundan derin soluklar aldı sessizce.

Doğan, gökyüzü gözlü kadınına tepeden özlemle baktı. Yeşil gözleri ağır bir özlemle kısıldı. Duruşunu, bulunduğu ortamı doldu-

ruşunu dahi özlemişti, bir de o gökyüzü mavilerle buluşursa sonunu tahmin edemedi.

“Ben de kalkıyordum. Siz devam edersiniz.” Vedat ayağa kalktığında Ayşem de yerinde kıpırdandı. “Ben de kalkıyorum.”

Doğan hâlâ ayakta sessizce izliyordu. Boynuna atlamasını asla beklememişti. Ayşem hiç mi özlememişti onu?

Montunu giyen Vedat, “Lütfen,” dedi. “Kal Ayşem.” Ayşem’in teslim olan bakışlarını yakalayıp ayrıldı. Gideceği istikamet belliydi. Cezaevi...

“Paşalar gibi bakıyorsunuz?” dedi karşısında iki büklüm oturan cezaevi müdürüne. Saçlarının ortası dökülmüş, göbeği kendinden önde yürüyen tıknaz adam koltuğunda büzüştü. Vedat odanın içine göz gezdirdi. Meşeden yapılmış koyu ahşap masaya, odanın sol kenarında duran konsoldaki hayvan biblolarına, ortadaki ahşap sehpanın üzerinde duran şekerliğe.

“Bana onu vereceksin müdür!”

“Görebilirsiniz Vedat Bey,” derken adamın sesi titriyordu. “Buradan çıkması söz konusu bile değil.”

“Sebebe?” Vedat adamın gözüne bakıyordu ama adam ona bakmaktan imtina ediyordu. “Başınıza mı geçirdiniz?”

“Burada her mahkûm bir diğeriyle aynıdır. Kimse başa geçemez! Hesabını veremeyeceğim şeyleri yaparsam biterim.”

Vedat ona göz altından baktı. Satın alınmış olduğunu görmesi çok zor değildi. Karşısında bu kadar korkarak kendine karşı geliyorsa bu işin altında başka birileri var demekti. “Söyle getirsinler. Gerisi için şu an bir planım yok ama şunu unutma! Bana karşı gelirsene bedelini çok ağır ödersin.”

Müdür titreyen eliyle ahizeye uzandı. Adamın alnından ter damlaları iniyor, Vedat da bunlara şahit oluyordu. Konuşmasını dahi dikkatle dinlemişti. Telefonu kapatan adam cebinden çıkarttığı, itinayla

katlanmış olan mendiliyle alnını, burnunun üzerini silip ayağa kalktı. “Birazdan burada olur,” diyerek ne yapacağını bilemeden tekrar yerine oturdu.

Vedat kalkıp iki elini masanın üzerine verip adama eğildi. Mavi bakışları bile acımasızdı. “İstemediğim bir şey olursa ilk senin yanına geleceğim.”

Adamın kahverengi gözleri korkuyla açıldı. Hareket eden kalın boğazından yutkunması görünmüştü. “Seni elimden Allah alacak o zaman.” Biraz daha eğildi, dişlerinin arasından katil soğukluğunda sııttı. “Anladın mı?”

“Ne... Ne olabilir Vedat Bey?”

Vedat geriye çekilip ellerini cebine attı. “Bu dünyada olmayacak hiçbir şey yok müdür. Kulağında küpe niyetinde kalsın.” Odanın iki kanatlı penceresine yürüdü. Mahkûmların volta atışına, kuledeki askerlere bakındı. Arkasındaki adamın sık ve sıkıntılı nefeslerini duyuyordu. Dakikalar sonra odanın kapısı açıldı.

“Müsaadenizle,” diyen sesi duydu ama dönmedi. Müdürün al içeri işaretini de görmedi. “Ben çıkayım,” sesine de dönmedi. Başını aşağı yukarı salladı, müdür de bunu görmedi. Kapı kapandı, odanın ortasına kadar gelip duran ayak seslerini duydu. Elleri arkasında bağlı hâlde usulca döndü. Daha otuzunda bile olmayan, yapılı, geniş omuzlara sahip, esmer yakışıklılığının vücut bulmuş hâline baktı. Kahverengi bakışları kısıktı, sol yanağının gözüne yakın olan kısmında üç çizgi hâlini almış yara izi vardı. Bu izler Ayşem’in tırnak izleriydi. Merhametten uzak, ben celladım diyen bakışlara aynı şekilde karşılık verdi.

“Efşan’dan ne istiyorsun?”

“Seni ilgilendirmez, benim bacım.”

Öfkesi içinde patladı, çenesi bir tur attı kendi ekseninde. “Gülperi de senin bacındı. Ona yaptıklarından pişman değilsin. Senin bacın yok!”

Cengiz’in dudağının ucu hafifçe kavislendi. “Namusumu temizledim diye pişman olmamı kim bekliyordu?”

Vedat onu döve döve sabah eder, sonra yine döve döve geceye bağlardı günü ama yine de doyamazdı. “Seni gebertirim!” Adımlarını sayamayan Cengiz burnuna aldığı darbeye geriledi. Eli burnuna gitti, kan yoktu. Acısı damarlarına yayılınca öne atıldı. “Sen kimsin? Bacın, benim kadınıym Cengiz!”

Cengiz’den gelen darbeye engel olmadı. Çenesine aldığı yumrukla geriledi. Geri çekilirken Cengiz’in gülüşüne sırttı Vedat. “Kızın abisi olduğun için yedim bu yumruğu. O her ne kadar senin gibi birini abi olarak kabul etmiyorsa da ben ediyorum.” Sözlerinin bitişiyle Cengiz’in boş anını kollayıp midesine indirdi tekmesini. Cengiz boğuk bir öksürükle yere düştü.

“Ne yaptın lan Efşan’a? İkinizi de öldüreceğim.” Ayağa kalktı, öfkesi harlanıyordu.

“Senin bacın benim kadınıym oldu diyorum Cengiz. Hadi gel de öldür.” Cengiz’in bakışları koyulaşırken nefesinden hırlar gibi bir ses döküldü.

“Allah belanızı versin. Benim bacılarım sürtükten başka bir şey değil.”

Üzerine koşar adım yaklaşan Cengiz’in başını yakalayıp iki koluyla sıkarak yere eğdi. “Rahmetli annenle bacın hariç hepiniz orospu çocuğusunuz. Hepiniz! Benim kadınıma o kelimeyi diyecek canlının gırtlığını sikerim.” İki kolu arasında sıkışmıştı Cengiz. “Kendi ellerimle doğramazsam Cengiz değilim.”

“Bir bok yiyemezsin!” Dizini büküp, kollarını gevşetti. Elleri arasına kayan başa diziyle sert bir darbe indirdi. Bırakıp bir adım geriledi. Sağ bacağını havaya kaldırdı, ayağı son sürat giden kamyonun duvara çarpması gibi Cengiz’in suratında patladı. Cengiz aldığı darbeye orta sehpanın üzerine savruldu, sehpanın bacakları onu taşımayıp çatırdayarak parçalandı.

Nefes alıp yakasını silkti Vedat. Eserini izlerken tatmin olmamış gibiydi. “Sana yaşaman için neden vermiyorum. Seni buradan çıkartır, diri diri gömerim. Kadınımanın abisine dokunmuyorsam bunu şansın sayabilirsin ama Efşan benim gibi düşünmüyor. Bir sonraki buluşmamız Efşan’la olacak. Seni ona yem edeceğim Cengiz

ve sen o gün yalvaracaksın, ‘Öldür beni Vedat,’ diyeceksin.” Duyduğuna emindi. Derin soluklar alıyordu Cengiz.

“İlk ve son kez söylüyorum. Efşan’dan uzak dur! Yoksa Efşan’a ‘O senin abin, ben öldüremem,’ sözümü yer, niyetimi bozar, derini yüze yüze öldürürüm seni.” Kapından çıkıp giderken düşündüğü tek şey Cengiz’in arkasında kimin olduğuydu.

Bir önceki gün Vedat’ın annesi ve babaannesiyle yedikleri yemeğin ardından Urfa’ya geri dönmüştü Ayşem. Evinde kalmaya devam ediyordu. Vedat, Ayşem’in gidişiyle artık eve taşınması konusunda ısrar ediyordu. Ayak sürüyordu Efşan, evinden ayrılmak istemiyordu. Evlenmeden o büyük evde yaşamak fikri hoşuna gitmiyordu. Öte yandan ablası ve Doğan açısından değişen tek bir şey bile yoktu. Hiçbir şey çözülüyor, gitgide daha karışık bir hâl alıyor gibiydi.

Kapısının önündeki koruma sayısı çoğalmıştı hatta bina içinde tur atar hâle gelmişti Arif. Onlara üzülmekten kendini alamıyordu. Soğukta, yağmurda ya geziyor ya arabada bekliyor ama o başları hep dördüncü katta kalıyordu. Bunca insanı arkasında perişan ediyordu, istemese bile bunun vicdan hesabını yapıyordu.

Oflayarak perdeyi çekip, koltuğun üzerindeki çantasını aldı. Kapının önüne varıp, askıdan kabanını aldı. İçinden özenmek geldiği günlerden birini yaşamış, örme, dizlerinde biten mavi elbisesini giymişti. Başında mavi ince tacı ve mavi tonlardaki göz makyajı, uzun salınmış dalgalı saçlarıyla göz alıcıydı. Dizlerinin altında biten sivri topuklu botlarını ayağına geçirip mavi kabanını giyerek düğmelerini ilikledi. Kapıyı açar açmaz Arif’le burun buruna geldi.

“Günaydın yenge.”

Kapıyı çekip Arif’e gülümsedi. “Günaydın Arif.” Adamın uykusuz dahi görünmeyen hâline bakıyordu. Asansörün butonuna basarken sordu. “Sen uyumaz mısın?”

“Uyudum biraz.”

“Nerede uyudun?”

Asansörün kapısını açtığında Arif ona merdiven basamağını işaret etmişti. Efşan’ın vicdanı bir kez daha sızladı. Kabine girince Arif de yanında yerini aldı. “Ailen var mı Arif?”

“Var, olmaz mı?”

“Sen benim yanımdan hiç ayrılmıyorsun, ailen nerede?”

“Burada, Reis’in evinin üzerinde birkaç tane site gibi görünen evler var, belki görmüşsündür, orada ailem. Bir kızım, bir de oğlum var.”

“Ve sen onları hiç görmüyorsun.”

Arif gülümseyerek başını eğdi. “Görebildiğim kadar.”

“Yani hiç. Hafta sonu tatilin falan da yok tabii. Bu adil değil, karın ve çocukların seni özölüyordur, sen de onları.”

“Çalışıyorum. Her şey onlar için.”

“Bir çocuğun babası yoksa ne yapsın her şeyi? Vedat ile konuşacağım bu konuyu, peşimde pervane oldunuz. Hem eminin, eşin de seni özölüyordur.”

“Reis ne derse ona tabiiyim.”

İşaret parmağını sağa sola sallarken gülümsedi Efşan. “Ben ne dersem ona tabii olacaksın. Seni seçtim, bundan sonra benim adamım sensin.”

Arif ellerini önünde bağlayıp başını eğdi. “Reis yengem ne derse o.”

Efşan gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Asansörden çıkıp apartman kapısını açtı Arif. “Reis’inize olan bağlılığınız nereye dayanıyor?” Efşan’a kapıyı açıp girmesini bekledi Arif. “Doğumdan ölene kadar yenge. Senin için de geçerli, Reis sayende gülüyor. Reis’in kıymetlisi bizim de kıymetlimizdir.” Başını salladı Efşan. Çok konuşuyor gibi dursa da yeteri kadar konuşuyordu Arif. Araca binince sürgülü kapı üzerine kapandı.

Sınıfa girdiğinde gözüne kestirdiği önden ikinci sıraya oturdu. Arkadaşları gelmemiştir, bir süredir Cemile ve Derin’den başka kimse onunla konuşmuyor denebilirdi. Ya korkuyor ya da kibirli

bakıyorlardı. Efşan bunları umursayacak son insan bile değildi. Ona bakmayana o hiç bakmıyordu. Kapıdan kahkahayla giren Duygu ve Sevim bunların dışında olan iki kişiydiler. Sevim, Duygu'ya bir şeyler dedi ve sınıftan geri çıkınca Duygu, Efşan'ın yanındaki boş yere oturdu.

“Nasılsın mafyanın güzeli?”

Değilim dese de kimse inanmazdı, doğru olanı yalanlamanın bir gereği olduğunu düşünmüyordu. “İyidir Duygu, senden?” Her zamanki doğal hâliyle konuşmuş hatta biraz da tebessüm etmişti.

“Ne olsun, dersler ve dersler...” Eşyalarını masaya seren kızla havadan sudan sohbet etmişlerdi. Arkadaşları da gelmiş, biraz geride oturmuşlardı ama el sallayıp öpücük de atmışlardı. Hocanın da gelişiyile ders başlamış, bir saat kadar da devam etmişti. Saatine bakan hoca yarım saatlik bir ara verdiğini söyleyip sınıftan çıktığında Cemile ve Derin de yanlarına gelmişti. Sevim de dâhil olmuş, sohbetin kıvamı tamamen dersler ve notlar üzerinde dönmüştü. Kalan yirmi dakikanın kahvesiz geçmeyeceğine karar verdiklerinde Efşan yerinden kalktı. “Ben alır gelirim, yedi dakika sonra buradayım.” Çantasından sadece cüzdanını aldı.

Sevim kahkaha attı. “Sen ve dakiklığın...” Efşan ona dil çıkartıp koşar adım çıktı sınıftan. Hızlı adımlarını kesen biri çıktı önüne, yüzüne bakmadan sağa kayd, olmadı, sola kayd, olmadı. Başını kaldırıp yüzüne baktığında gözleri kısıldı. Başında spor bir şapka olsa da bu gülüşü tanıdı. Spor kıyafeti, tanınmamak için sarf ettiği çaba bile önemli değildi. Asıl soru bu adamın buraya nasıl girdiğiydi. Etrafından gelip geçenler onun normal biriyle karşılaşmış olduğunu anlardı.

“Ne istiyorsun?”

“Seni alırdım ama Vedat benden önce kesmiş önümü.”

“Avazım çıktığı kadar bağırp seni ifşa edebilirim.”

“Senin gibi korkusuz bir kadın bunu yapar ama yapma! Bu senin zararına olur. Sana bir kez soracağım.”

“Nasıl bir kadın olduğumu inan bilemezsin. Git buradan!”

Efşan'ın güzel yüzünü süzdü Yalçın. İçi gidiyordu güzelliğine ve her an Vedat'a olan nefreti harlanıyordu. "Çok güzel bir kadınsın Efşan. Sana benimle iş birliği teklif ediyorum. Vedat'tan daha güçlüyüm, istediğin her şeyi önüne serebilirim. Bana Vedat'ı indirmem için muhbirlik yapacaksın."

Dudakları öne doğru uzadı, gülüşü ağzının içinde kayboldu. "Sonra?"

"Sonra benim kollarımda ve kanatlarımda altında tahtımın kraliçesi olacaksın. Abin de alacakların arasında. Senindir, istediğin gibi kes, biç!"

Gözleri kısıılırken dişleri birbirinin üzerinde sertçe gezindi. Yalçın'a bakarken tiksindi, midesi bulanıyordu. "Sen Vedat'ın tırnağı etmezsin! Benim kraliçe olmak gibi bir isteğim yok, olacak bile olsam al tahtını, başına çal! Kansırlık senin gibilere yakışır. Vedat Çelebi'nin karısı olmak bana yeter. Abim olacak itle sana mutluluklar Yalçın Bozkurt. Siktir git şimdi!"

"Son sözün mü?" Yüzündeki hayal kırıklığı acınasıydı. İçten ka-baran öfkesiyle âdeta tıslamıştı.

"Şüphe taşıyor gibi mi görünüyorum?"

"Olaclaklardan ben sorumlu değilim. Bitişini izlemek keyifli olacak. Kucağıma düşeceğın anın gelmemesi için duaya başlasan iyi edersin." Şapkasının önünü aşağı çekip arkasını dönerek uzaklaştı, gözden kaybolana kadar izledi Efşan. Derin soluklar eşliğinde kah-veleri almak için adım attı.

Vedat...

Yıllarımı gizli bir birimin adı altında devletime hizmet etmek için eğitilerek geçirdim. Eğitildik. Vural, Yalçın ve ben. Bize birçok test uygulanmıştı. Merhametten nefrete kadar birçok test. Zekâlarımızın ölçüldüğü, hangimizin daha cesur, daha acımasız olduğunu ortaya seren onlarca kulvardan geçtik. Vural her zaman gözü kara, her zaman ilk koşandı. Yalçın her zaman daha hırslı, daha

acımasız, daha korkusuz olandı. Ben her zaman durup düşünen, bekleyen ve sonra hareket edendim.

Vural'ın neşesi hepimize yetiyordu. Yalçın'ın içine kapanıklığı beni her daim etkilemişti. Aramızda geçen zamanlarda ona ailesini sorduğumuzda yanımızdan kalkıp gitmişti. Bir daha sormamıştık, anlatılmayacak kadar derin yaraları olduğunu o günlerde anlamıştık. Onu seviyorduk ama buna yıllar içinde yanlış anlamalar yüklemişti. Yıllar geçiyordu, büyüyorduk. Her yaz üç ayımızı kamplarda geçiriyorduk. Bu sadece üçümüzü ve hocalarımızı kapsayan bir kamp oluyordu. Silah kullanma, dövüş sanatlarının tamamı, dil eğitimi, ok atmadan zekâ oyunlarına kadar her şeyi kapsıyordu. Her bir saniyemizi kayıt altına alıyor, bize verecekleri görevleri hesaplıyorlardı. Ölürcesine dersler alıyorduk, canımızı son anda kurtardığımız sınavlardan geçiyorduk. Canımızı koruyamazsak ülkemizi koruyamazdık. Bize denilen pek çok sözlerden biriydi bunlar.

“Eğitimde merhamet vatana ihanettir!” sözü kulaklarımızda cınlardı. Eve dönsek bile unutulmazdı. “Vatanına arkasını dönenin başı gövdesinden ayrılır. Gövdesiz baş, çakallara yem olur. Sizi biz seçtik, gerektiğinde biz o başı kesmesini biliriz. Devletten büyük kimse yoktur, hiçbir zaman bizi geçmeye çalışmayacaksınız. Düzeni bozanın düzeni bozulur,” sözleri içimize işlenmiş bir nakış gibiydi düğümleri olmayan.

Bize bir sır veriyor, ardından çapraz sorguya sokarak canımıza okuyor ama bizden tek kelime bile alamıyorlardı. Üçümüz ülkenin en önünde yer almak için dişimizle tırnağımızla çalışıyorduk. Bazen kimse konuşmazdı, sessizce birbirimizi anlamaya çalışırdık. Bu da görevlerimiz arasında yer alıyordu. Bakışlarımız, sözlerimizden daha çok önem taşıyacağı günler içindi. Çünkü ileride yan yana olamayacaktık, en azından Yalçın ile. Vural ve ben ayrılmayacaktık, dedemin şartlarından biriydi bu.

Kötü bir tohum ektiğinizde ondan iyi mahsul bekleyemezsiniz. Yalçın kalbine farkındalığım dışında kötülükler ekmişti, aradan kaç sene geçerse geçsin, o bana söylemeden bunun ne olduğunu

anlayamayacağım. Oysa onu bir kardeş gibi sevmiş, omuz omuza birer savaşıya dönüşmüştük.

Yedi yaşımda başladığım yolculuğum aralıklarla devam etmişti. Evden her ayrılışımda annem ağlıyor, babam omzumu sıkarak bana güle güle diyordu.

15. Bölüm

Karanlığın azıcık ışıqla yarılmaya çalıştığı sorgu odasında önüne bakıyordu. Okul çıkışında sessizce buraya getirilmeden hemen önce çantasından çıkan uyuşturucu gözlerinin önünden gitmiyordu. Bir Allah'ın kulu bile anlamamıştı, okul bahçesinden normal şekilde çıkartılmıştı. Polisler bile polis gibi görünmemişti. Arif'in nutku tutulmuştu, peşi sıra gelen araba sayısıyla rahatlasa bile içinde öyle bir korku taşıyordu ki tüm hücreleri acı içindeydi. Tek bir damla bile yaş düşmediği mavi bakışları, vurulmuş, kan içinde son nefesini vermeye hazır, canlı gibi de hissetse ayakta kalmak için direniyordu.

İçinden tekrar ediyordu. *"Hiçbir şey ölüm kadar soğuk değil Efşan! Gececek!"* Tüm bunların başına gelmesindeki isim belliydi. Yalçın... Saatler önce bitişini izleyeceğini söylerken bunların olacağını hayal bile edemezdi.

Açılan kapıyla başını kaldırdı. Biri kadın, biri erkek iki kişi girip kapıyı kapattı. Kadın komiser karşısına oturdu, erkek olan ayakta bekliyordu.

"Gülefşan Dağlıca. Uyuşturucu taşımaktan gözaltındasın. Çantanda kullanım miktarında kokain ele geçirildi, hem de bir üniversitede," dedi kadın. "Konuş bakalım."

Efşan nefesini zor alıyor olsa da belli etmemeye yeminli gibiydi. “İçmiyorum, satmıyorum ve taşımıyorum. Çantama nasıl girdiğini de bilmiyorum. Diyeceğim başka bir şey yok.”

“Ayaklanıp girmiştir belki,” dedi ayakta bekleyen erkek komiser. Efşan ona kaldırdı başını, adam onunla eğleniyordu ama o hiç eğlenmiyordu. “Avukatım gelmeden -ki gelse bile- söyleyeceklerim bu kadar.”

“Vedat Çelebi ile aranda ne var?” dedi kadın olan.

Sadece kadının gözlerinin içine bakıyordu. Ona açıklama yapmayacaktı, tek bir söz bile etmeyecekti.

Arabanın hızı, bir duvara vurmuş olsa yarısını diğer yarısıyla bütünleyecek kadardı. Yasin alabildiği tüm cezaları alıyordu. Arabanın arkasında telefonda konuşan Vedat'ın her biz sözünü duyuyordu. Alnından ter iniyor, gözünü kırpmadan ilerliyordu. Beş dakika sonra ulaşmış olacaktı.

“Bana hikâye anlatma Başkan!” diye bağırdı Vedat. Tavandan inen tabletten görüyordu Sedat Başkan'ı.

“Evlat, kendine gel,” derken Başkan da sabır sınırlarında geziniyordu.

“Ben kendimdeyim! Efşan uyuşturucu kullanmaz! Taşımaz veya satmaz! Kimi istiyorsan onu ara, Efşan'ı alıp çıkacağım.”

“Bırak, prosedür uygulansın, çıkartacağım.”

“Ben prosedür falan anlamam! Çıkacak! Sonra sen bana bunu kimin yaptığını söyleyeceksin. Ben sana demedim mi Başkan! Demedim mi aileme dokunacak olanın canını alırım, demedim mi?”

“Vedat!” Sedat Başkan'ın yüksek sesi aracın içinde yankılandı. Susmadı Vedat. “Bana bağırıramazsın! Ben çocukluğumu, gençliğimi ve ailemi feda ederek çıktım bu yola. Sıra sizde! Bana verdiğiniz sözleri tutacaksınız! Ben bu devletin askeriyim, kendi ailesini koru-

yamayan asker vatanını koruyamaz Başkan! Bana bunları bize siz öğrettiniz. Şimdi yap şunu!”

Sedat Başkan derin bir soluk alıp ekrana uzun süre baktı. Saniyeler sessizce aktı ve Başkan ekranı kararttı. Kararan ekrana öfkeden kararmış gözleriyle bakıyordu. Sağ yumruğu ekrana sertçe indiğinde tablet parçalar hâlinde aracın içine saçıldı. Araba durdu. Arkasında ve yanında olmak üzere altı tane araç da onunla durdu. Nefes alıp filmli camlardan dışarıya baktı. Nasıl da planlıydı her şey, okuldan sessizce alınan Efşan için basın İstanbul Emniyet Müdürlüğü önüne kamp kurmuştu. Yasin’in açtığı kapıdan adımını dışarı attı. Adamları ne uzatılan mikrofonları ne de gazetecileri yaklaştırmıyordu.

Yanındaki bir araçtan kırmızı saçları beline kadar uzanan, mavi gözlerindeki parlaklık evrene ışık saçan, kırmızı mini elbisesi ve siyah uzun topuklu ayakkabılarıyla enfes güzellikteki Kardelen indi. Hemen arkasındaki arabadan esmer güzeli, yeşil bakışlarıyla insanın içini ısıtan, duruşuyla ve siyah pantolonlu takımıyla güzelliğin en tatlı hâlini kuşanmış olan Hazan indi.

Diğer araçtan Okan ve Ozan takım elbiseleri içinde ve avukat kimlikleriyle adımlarını hızlandırdı. Vural ve Korhan yüzlerinden öfke akarak Vedat’ın hemen arkasında belirdi. Son araçtan babası Ragıp Bey ve korumaları inip güvenliği ele geçirdi.

Dört mafya avukatı, iki devlet askeri, iki iş adamıyla Efşan’ı buradan çıkarmak için gazetecilere bile bakmadan yarıp geçtiler. Sorular kulaklarını tırmalıyordu.

“Gülefşan Dağlıca ile evlendiğiniz söyleniyor Vedat Bey.”

“Sevgiliniz üzerinde uyuşturucuyla yakalanmış Vedat Bey.”

“Gülefşan Dağlıca sizden bebek bekliyormuş, doğru mu Vedat Bey?”

“Töre hesaplaşması diyorlar, ne diyorsunuz Vedat Bey?”

Vedat’ın her an umutları kırılıyordu. Her an bir ihanetin gazabına uğramaktan korkuyordu. İşte o zaman onu kim tutacak, kendisi bile bilmiyordu. Önden yürüyen avukatlarını takip ederken babasını yanında buldu. Omzunu sıkan babasına dönmedi. “Çıkaracağız, merak etme.”

Çıkacaktı ama delip geçen yaraları olacaktı. Efşan'a verdiği "Kimse sana dokunamaz," sözlerinin altında kalmıştı. Yüzüne nasıl bakacağını, Efşan'ın ona ne diyeceğini şimdiden duyar gibiydi.

Kardelen'in tıklatıp girdiği kapıdan Hazan, Okan ve Ozan da odaya girdi. "İyi akşamlar amirim."

Koltuğunda geriye yaslanan amir ellerini göbeğinde bağlayıp sırtı. "Ooo, avukat hanım, ne zamandır görüşemiyoruz. Hoş geldiniz."

Kardelen ona sırıttı, cevap verme gereği bile görmedi. Okan öne çıktı. "Güleşan Dağlıca'nın avukatlarıyız. Müvekkilimiz nerede?"

"Sakin ol, küçük Çelebi sorguda şu anda."

Hazan masaya yaklaştı. "Biz olmadan sorguya alamazsınız. Bu yaptığınız suç!"

"Ona haklarını bile okumadığınıza eminim," dedi Ozan.

Amir dört avukata bakıp diş sıkı. "Emre!" diye bağırdı. Açık kapının hemen ardından genç polis memuru belirdi. "Müvekkiline götürün."

Kardelen, amire dişlerini sıkarak göstermiş, kırmızı saçlarını savurup en önde odadan çıkmıştı ki tam o esnada amirin cep telefonu acı acı çalıyordu. "Müdürüm?" diyen adamın duydukları son sesiydi.

Vedat'la çok kısa olan göz temaslarının ardından koridor boyunca dördü de ilerledi. Vedat onları gözleriyle takip etmişti, girdikleri kapının önüne doğru yürüdü. Çok kısa görebilseydi, o lacivert gözlere bir kez bakabilseydi...

Efşan kapıdan girenlere baktı. Kardelen'i ve Hazan'ı ilk kez görüyordu, tanıyamadı ama hemen arkasından Okan ve Ozan'la yüreğindeki ağırlığın bir kısmı kalkmıştı.

Komiserler odaya giren avukatlara gözlerini devirmiş ama omuzlarını da dik tutmuşlardı. Avukatlar masanın üzerinde duran dosyaya bakmış, eline alan Kardelen olmuştu. Hazan, Efşan'ın hemen arkasında durmuştu. "Güleşan Dağlıca'nın avukatlarıyız."

"Onu anladık," dedi kadın komiser.

Hazan, kadının gözünün içine bakarak Efşan'a sordu. "Haklarını okudular mı Efşan?"

Efşan başını sağa sola salladı. “Sadece suçun ne olduğunu söylediler.”

Hazan’ın gözleri kısıldı. “Siz olayı anlayamamışsınız komiser, yaptığınız suç.”

“Aralık kapı bulmuşken girelim anlayışı bu,” dedi Ozan.

“Lafını bil avukat! İşimizi yapıyoruz biz.”

“Sizin işiniz, biz gelene kadar beklemektir komiser,” dedi Okan.

Kardelen elindeki dosyanın sayfalarını çeviriyordu. Aylar önce-
sinin çekilmiş fotoğrafları, incelenmiş telefon kayıtları, Vedat’la da
çekilmiş fotoğrafları, okul girişi ve çıkışı, markete gidişi, pencere-
den dışarı bakarken bile çekilmiş fotoğrafları vardı. Banka hesapları,
harcanan paralar, para akışının olduğu hesap, Efşan’la ilgili her şey
vardı dosyada. Dosyayı kapatıp elinde büktü.

“Müvekkilimizin suçu nedir?”

“Üzerinde uyuşturucu bulundurma hatta satma veya kullan-
ma,” dedi erkek komiser.

“Kaç gram?” diye sordu Okan.

Kardelen, “On beş gram,” dediğinde Okan masaya eğildi. “Satıcı
diyemezsiniz, sınırın altında.”

“O zaman içici deriz,” dedi kadın komiser.

“Kullanmıyor, laboratuvar sonuçlarında ortaya çıkacaktır, baş-
ka?” dedi Hazan.

“Satıcı olmadığını nereden bileceğiz, kokaini yanında süs olsun
diye taşımıyor ya,” dedi erkek komiser.

Kardelen çenesini havaya kaldırdı. “Banka ve telefon dökümleri-
ne bakıp buna bile yanıt alabilirsiniz. Müvekkilimiz kokain satmadan
da oldukça zengin bir kadın ki hesapları ve para akışı belirtilmiş. O
kadar fotoğrafın içinde bir alıcı bile tespit edememişsiniz. Size haberi
uçuran kuşların kanadını kırın bence, iyi oyuna gelmişsiniz. Müvekki-
limize bir komplo düzenlenmiştir. Şimdi birlikte ifadesine geçebiliriz.”

Kadın komiser dişlerini sıkarak Efşan’a indirdi başını. “Sabah-
tan başlayın anlatmaya, hiçbir şey atlamadan.”

Karşısına Yalçın Bozkurt'un çıkması, aralarında geçen konuşma ve dört arkadaşına çantasını emanet ettiğini söylememiştir. Sırasınca çantasını bıraktığını söylemişti ve bunu ilk kez yapmadığını eklemiştir. İfadesinin sonunda ayağa kalkmıştı. "Arkadaşlar saç ve kan örneği alacak, sonra yine görüşeceğiz," diyen kadın komiser, avukatlara öfkeyle bakıp çıkmak için adımladı ama geri dönüp durdu. "Ben de gidip koridorun kamera kayıtlarına falan bakayım."

Efşan'ın gözleri kocaman aralandığında Kardelen'le göz göze gelmişti. Kardelen onun bir şey sakladığını orada anlamıştı. Efşan'ın nutku tutulurken Kardelen birden Efşan'a sarıldı. "Üzülme," dedi seslice, karşı duvardan onları izleyenleri tahmin ediyordu. "Ne saklıyorsun?" dedi fısıltıyla.

Efşan kollarını Kardelen'e doladı. Başını kadının kızıl saçlarına gömerek dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Koridor kayıtlarında biriyle konuştum, Yalçın Bozkurt."

Kardelen, Efşan'ın sırtını sıvazladı. Arkadaşları onları kısık gözlerle izliyordu. "Senin bir suçun yok, bulacağız," derken sesi duyulur tondaydı. Daha sıkı sarıldığı Efşan'a fısıldadı. "Saat, dakika, yer?"

Efşan da inandırıcı olmak adına sokuldu kadına. Aklından hızlı bir tarama yaptı. "Onu on geçte. İkinci kat üçüncü salon."

Kardelen geri çekilip gülümsedi, hızlı adımlarla arkasını dönerek odadan çıktı. Efşan avukatları eşliğinde çıktı odadan. Odadan hiç nefes almamış gibi çıkınca elini kapıya verip derin nefesler aldı. Eli boğazına giderken başını kaldırdı. Vedat'ın ona gelen adımlarını, mavi bakışlardaki hüzne şahitlik etti. Ağlamak istiyordu, deli gibi ağlamak, kendini parçalamak istiyordu. Onca dik duruşları Vedat'ın bakışlarında eriyordu. Yapmadı. Burada, bu kadar insanın içinde yıkılmak için yetiştirmemiştir kendini. Sertçe yutkundu.

Vedat'ın elleri yüzünü kavrayınca göz göze geldiler. "Sakin korkma! Buradan birlikte çıkacağız."

"Korkmuyorum, çıkacağıma eminim. Ben hiçbir şey yapmadım."

Vedat'ın ona olan bakışlarında yanıp sönen aşk ve acı kıvılcıkları güce dönüşüyordu. Uzanıp Efşan'ın alnına dudaklarını bastırdı. Kimin kendisini izlediği umurunda bile değildi. Vedat Çe-

lebi olarak Efşan her şeyin önündeydi ve bunu herkes görebilirdi.

Efşan ellerinden kayıp giderken ardından bakıyordu. “Ali Rüz-gâr Asilkan...” diyordu Kardelen sessizce kulağına. “Hemen araman lazım.” Vedat ona anlamaz gözlerle bakıp kaşlarını çattı. Kardelen fısıldarcasına konuşmaya başladığında aradığı düşmanı açık ve net bulmuştu.

Saatler sonra amiri başucunda buldu Vedat. Bacağını bir diğ-
erin üzerine atıp arkasına yaslandı. Gözleri düşmanını görürcesine
acımasızdı. Yanında oturan Doğan ikili arasındaki bakışmayı izli-
yordu.

“Bir gün gelecek Çelebi, o gün ensende boza pişireceğim.”

Öyle bir gün gelmeyecekti ama amir hayal kurmaya devam ede-
bilirdi. “Masum bir vatandaş, iyi bir iş adamıyım ben amir bey. Ben-
den ne istiyorsunuz?”

Adam çarpıkça sırttı. “Sen masumsan ben vatan haini ilan edil-
meliyim. Çekirgeler ne kadar sıçrarsa sıçrasın, bir gün kafese girer.”

“Hakkıma giriyorsunuz, ne kötülüğümü gördünüz? Ben kötü
biri olsam milyonlarca sevenim olur muydu?”

Adam başını iki yana salladı. “Tezgâh sağlam, kandırın insan-
ları. Şimdi alıp gidebilirsin, seninle geçecekse hayatı zaten daha çok
görüreceğiz demektir.”

“Allah korusun amirim, demeyin öyle,” derken sırtarak ayağa
kalktı. “Sizi de meşgul ettik. Ben alıp gideyim müstakbel Çelebi’yi.”
Adama yaklaşıp dişlerini sıktı. “Hoşça kalın.”

Doğan ile yan yana yürümeye başladı. Karşı koridorun sonun-
da, avukatların ortasında, hâlâ dik bir şekilde yürüyordu Efşan. Kar-
şı karşıya gelip durdular.

“Bitti,” dedi Hazan. Arkasında Vural’ın varlığını hissetti. Eş za-
manlı Ragıp Bey ve Korhan da yanlarında belirdi.

“Mahkemeye çıkacak,” dedi Kardelen. “Ama artık gidebiliriz.”

Efşan içli içli bakıyordu Doğan’a. “Babamla ablam duydu mu?”

Doğan ona kollarını açtı, Efşan tereddütsüz girdi. “Tahsin abiy-
le konuştum. Ayşem’e süslü bir şekilde anlattı. Senin onu aramanı

bekliyorlar ve sana çok güveniyorlar. Seni sevdiklerini söylememi istediler.”

Boğazında kocaman bir yumru vardı Efşan'ın. Yuttu. Geriye çekilip başını salladı. “Vedat'la birlikte git, hiçbir şey senden kıymetli değil Efşan. Sakın üzülme!”

Yine başını salladı, derin soluk alıp Vedat'a baktı. Ona açılan eli tuttu. O tuttu, Vedat kuvvetle sıktı. Gelecekte bir gün bu günleri acıyla anacaktı hem de kapanmayacak bir yaranın acısıyla.

“Gözlük ister misin?” dedi Hazan. “Kapıda çok sayıda basın bizi bekliyor. İsterseniz başka bir çıkış buluruz.”

“Suç işlemedim, herkesin gözünün içine bakabilirim,” dedi Efşan. “Gidelim!”

“Ben bâsın açıklaması yapacağım, siz hızlı çıkın,” dedi Ragıp Bey.

Babalarını arkalarında bırakıp çıkışa yürüdüler. Efşan dediğini yaptı, kendini saklamadı. Saçlarıyla yüzünü bile kapatmadı. Vedat'ın elinin içindeki eliyle hem bir güç gösterisi hem de ulaşılmaz olduğunu herkese resmetti. Sorulara kulak asmadı, duymadı, duyduklarıyla bile ilgilenmedi. Arif'in açtığı kapıdan ilk o girdi. Vedat, Vural, Kardelen ve Hazan da girince kapı üzerlerine kapandı.

Araç alandan ayrılırken bundan daha zor günler yaşadığını düşündü Efşan. İçinde bir yer öyle kanıyordu ki belki de kendini kandırıyordu. “Tamam,” dedi Kardelen. “Şimdi en doğru bilgileri anlat bakalım.”

“Kahve almaya giderken çantamı dört arkadaşşıma emanet ettim. İkisi en iyi arkadaşlarım, ikisi sadece dersler hakkında konuştuklarım. Koridora çıktığımda kafeteryaya giden yolda karşıma çıktı.” Vedat'ın eli eline öyle baskı uyguluyordu ki canının yandığını hissetti.

“Ne dedi?” derken ona döndü Vedat. Gözlerinden hayalî alevler çıkıyordu. Yüreği öfkeyle dolup boşalıyordu.

“Onunla iş birliği yapmamı istedi. Seni indirmek istiyor, piyon

olarak da beni seçmiş.” Vedat ona bakıyordu ama gördüğü kendisi değildi. Öfkeden gözleri kararıyordu.

“Karşılığında bir şey vadetti mi?” diye sordu Hazan.

“Etti.” Bakışları Vedat’a bir gidip geldi. Soluğunu salıp tek seferde itiraf etti. “Çok güzel bir kadınmışım ama önce Vedat kapmış. Onun dediklerini yaparsam tahtının kraliçesi yapacakmış beni, abimi de bana verecekmiş, istediğim gibi öldürebilirmişim.”

Vedat, Efşan’ın elini bırakıp sertçe kendi suratını sıvazladı. Bu nasıl düşmanlıktı, bu nasıl hainlikti? Düşündükçe deliriyordu. Kanı artık aksine akıyor gibi hissediyordu.

“Sen ne dedin?” diye sordu Vural.

“Abim olacak itle mutluluklar dileyip, Vedat’ın tırnağı etmediğini söyledim. O da bana ‘Bitişini izlemek keyifli olacak, kollarıma düşeceğin günün gelmemesi için duaya başla,’ dedi ve gitti. Sonra da olanlar ortada.”

Aracın içini sessizlik kapladı. Vural’ın burnundan alıp verdiği solukları duyuyordu Efşan. Hazan ve Kardelen önlerindeki kâğıtlara bakıyordu ki Hazan başını kaldırdı. “Dört arkadaşından biri, ikisi veya hepsi bu işin içinde olabilir. İsimlerini verir misin, hemen baktıralım.”

“Bu öyle basit bir şey değil,” dedi Kardelen. “Siz tanıştığınızda Efşan’ın peşine düşülmüş. Üniversite içinde öğrenci olarak çalışan onlarca polis vardır. Bunu biz de anlayamayız. Daha önce ihbar almış olmalılar, bugün de işi bitirmeye çalıştılar.”

“Teklifi kabul etseydin bunlar başına gelmeyecekti, demek istedi Yalçın,” dedi Hazan. “Anlatmak istediği bu.”

“Ne kadar açık sözlü bir sevgilim var,” dedi Vural, konunun az da olsa kapanmasını ister gibiydi. “Tanışmak bugüne nasipmiş, tanıştırayım, uzatmalı sevgilim Hazan.”

Hazan göz devirdi. Efşan onlara bakarken kaşlarını kaldırmıştı. Kardelen dosyayı kapatıp arkasındaki küçük pencereyi açtı. “Arif, beni indir.”

“Biz de inelim,” dedi Vural. “Eve bırakayım seni,” dedi Hazan’a.

Araba durdu, inenlerin ardından kapanan kapıyla baş başa kaldılar. Vedat kolunu uzatınca altına girdi, gözlerini sükûnetle kapattı. “Teşekkür ederim.”

“Ne için?” diye sordu Efşan.

“Sadakatin için, güçlü duruşun, bu kadar küçük, dünyamıza yabancı ama zeki bir kadın olduğun için.”

Efşan sözlerine karşılık tek kelime etmedi. Araba eve giden yolda son sürat ilerliyordu, aralarındaki sessizlik gibi. Tüm hayatı göğsünde yattığı adamın yanında, kapalı gözlerinden geçiyordu. Bir ruh bu kadar çok acı yaşar mıydı? Efşan iliklerine kadar yaşıyordu.

Araba evin bahçesinde durdu, yanında üç araba daha durdu. Okan, Ozan ve Ragıp Bey de inmişti. Hepsi sessizce eve yürüyordu. Evin kapısı açıldı hiddetle. Geniş koridorda Mücella Hanım ve Anna onları karşıladı. Mücella Hanım koşar adım Efşan’ın önünde durup ellerini tuttu. “İyi misin?”

Ellerini tutan kadınla tüm direnci yerlere saçıldı. Lacivert mavisî gözleri isyan bayrağını indirdi. Tüm duvarları yıkılıyordu. Onca saat ayakta durmanın yorgunluğu bir annenin ellerinde ve sözünde darmadağın oluyordu.

“Değilim.” Sesi ve çenesi titremişti. Mücella Hanım’ın gözleri doldu, Efşan’ın arkasındaki ailesine göz attı. Vedat çöküş yaşıyordu. Oğulları üzgün, eşinin suratından düşen bin parçaydı, anlayamıyordu.

“Annemi özledim,” derken yanağından bir damla yaş süzülerek indi. “Annem olur musun?”

Mücella Hanım’ın dolan gözleri boşaldı ama kendini gülümsemeye zorladı. Ellerini Efşan’ın yüzüne yerleştirdi. “Olurum tabii kızım.”

Efşan’ın sesinden kocaman bir hıçkırık çarptı kulaklara, o kadar zaman dik duran, tek bir damla yaş dökmeyen, of bile demeyen kadının savaşı kaybedişini izliyorlardı.

“Okul hayatım bitti anne. Yıllarım çöpe gitti. Çok sevdiğim mesleğim artık yok. Asla bir mimar olamayacağım. Asla bir diplomam

olmayacak. Benden geleceğimi çaldılar anne.” Sanki kendi annesi beliriyordu gözlerinin önünde de ona derdini döküyordu. “Ben... Çok çalıştım, gecem gündüzüm oldu. Hayalim... hayallerimi çaldılar anne!”

Efşan’ı kollarına çektiğinde gözyaşları ve o iç parçalayan sesle Okan, Ozan ve Ragıp Bey orayı terk etti. Vedat bir kadının hayatını kendi elleriyle bitirişinin sonsuz acısıyla Efşan’ın arkasında duruyordu. Ağır bir vicdan yükü artık omuzlarından hiç inmemeye yemin edercesine yapışmıştı. Bu yükü kaldıramazlarsa altında kalacaklardı.

Mücella Hanım, kızını omzundan kaldırıp gözyaşları arasında gülümsedi. “Gün doğmadan neler doğar Efşan... Buluruz bir yolunu, odana gidelim hadi.” Elleriyle yüzünü kurutan Efşan onu başıyla onayladı. Nereye gittiğini bile fark etmeden kendini artık odası olacak kapıdan geçerken buldu.

Mücella Hanım onu mavi saten örtüyle kaplanmış yatağın kenarına oturttu. “Sana Mihri’nin kıyafetlerinden getireceğim. Sabah daha iyi hissedeceksin.”

Efşan’ı orada bırakıp odadan çıktı. Odaya göz attı Efşan, lüks, zevk ve ihtişamla kaplanmıştı. Batıyordu her bir ayrıntı. Ayağa kalkıp tam tur etrafında döndü. Hayatı boyunca arzu etmediği, hayalini bile kurmadığı bir hayatın içine düşmüştü. Her şey gözüne o kadar boş geliyordu ki hepsini yakıp yıkmak istiyordu. Parçalayıp çöpe atmak, ellerini silkeleyip arkasını dönüp gitmek...

Dişlerini sıkarken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Yatak örtüsünü kuvvetle kavradı, haykırışına engel olamadı. Sesli feryadı odanın duvarlarından dışarı taşmış, saniyeler içinde tüm kulaklara ulaşmıştı. Hayır diyordu, sadece hayır. Örtüyü sıkmaktan elindeki damarlar tamamen ortaya çıkmıştı. Ruhu ve bedeni acı çekiyordu.

Ellerinin üzerini kapatan, açmaya, örtüden kurtarmaya çalışan elin sahibine bakmasına gerek yoktu. Hayatına girerek geleceğini yok eden adamdı. Ruhu kaybolmaya hazırdı, her an her şey karışıyordu.

“Efşan...” Vedat’ın kederli sesi bile sağduyusunu harekete geçiremiyordu. “Yapma!”

“Yapma!” sözüyle ellerini çekti örtüden, Vedat’tan kurtardı kendini. Yataktan kalkıp karşısına geçti. “Ne yapıyorum ki ben? Bu hayatta her şey bana yapılır, ben kimseye bir şey yapmam.”

“Tamam, ne kadar üzgün olduğunu görebiliyorum. Kahretme kendini.”

“Sen hiçbir şey göremezsın Vedat!” Elini göğsüne sertçe vuruyor, çığlık atarcasına bağıırıyordu. “Bu bedenın altında çürümüş bir ruh var. Sen beni anlayamazsın! Senin ablan tecavüze uğramadı.”

Vedat’ın gözlerinin önünden yedi bıçak darbesinin parçalandığı bir beden gelip geçti. Ruhunun en derinlerde bıçak kesiklerinden kan akmaya başladı. Sustu.

“Senin abın, ablanı öldürmedi. Babam, annemi kurşunlarla benden kopardı. Benim gözlerimin içine baka baka kafasını havaya uçurdu. Ben iki cesetle kapkaranlık bir evde sessiz saatlerce ağladım. Benim geçmişimi, acılarımı senin ihtişamın kapatamaz. Ben okula gittim,” derken sesi kısıldı. Gözlerinden sürekli akan yaşlar hız kazandı. “Okuyup mimar olacaktım, bir firmada işe başlayacak, kendi iş yerimi açacaktım. Evimi alacak, kendi paramı kazanacaktım ama ne oldu? Kocaman bir hiç! Efşan Dağlıca yok oldu. Ben kendimi kahretmeyeyim de kim etsin? Sicilimde kocaman harflerle uyuşturuğu, uyarıcı madde bulundurmak yazacak. Ben daha Çelebi olmadan sicilimle bir sıfır geriye düştüm! Şimdi sana yakıştım! Şimdi Vedat!”

İlk defa çaresiz, ilk defa ne diyeceğini bilemeden tükenmişlikle çıkmıştı sesi. “Özür dilerim.”

“Sen kim, özür dilemek kim?” Bağırırken Vedat’ın göğsüne indirmeye başladığı güçsüz yumrukları Vedat kadar çaresizdi. “Vedat Çelebi özür dilemez! Tüm dünya önünde eğilir ama o, özür dilemez! Ben seni nasıl affedeceğim Vedat? Bunu nasıl unutacağım? Ben bu hayatta tek bir suç işledim, o da seni sevmek oldu. Aşk bu kadar acıtmazdı, aşkı yaşayan insanlar bulutların üzerinde gezmez miydi Vedat? Benim bahtıma düşen aşk bile acıtmak zorunda mıydı?”

Efşan’ın bileklerini sıkıca tutup kendine yasladı. Konuşuyordu,

onca saat içinde tuttuğu ne varsa etrafa saçıyordu. Her bir söz acıtıyordu ama kendini savunmaya yarayacak tek bir kelimesi bile yoktu. Bu ev bir kadının acısına böyle şahitlik etmemiştii. Efşan'ın feryadını duyanlar acının ne olduğunu baştan düşünüyordu.

“Sen beni neden sevdin... Vedat! Neden beni sevdin?” Sözleri geçirdiği sinir krizinden kalan, kendinden geçmeden önceki son sözleriydi.

16. Bölüm

Omuzlarında kalın polar şalına sıkıca sarınıp odasının kapısını araladı. Güneşin soğuğu delmek istercesine karşı durduğu kış günüydü. Gece neler olduğunu anımsadıkça kalbi sıkışıyordu. Ne yaşarsa yaşasın, kendini bu denli kaybettiği bir an hiç olmamıştı. Etrafında pervane olan ev halkına sadece tebessüm ediyor ama ağzından tek bir cümle bile çıkmıyordu. Yine içine kapanıyor, acısını içinde yaşıyordu.

Sabah erken bir saatte evindeki eşyaları odasına getirilmiş, dolaplara yerleştirilmişti. Uyandıktan sonra bir kez bile ağlamamış, boşluğu izleyerek saatleri öğleden sonrasına bağlamıştı.

Vedat'ı dün gecedan bu yana hiç görmemişti. Her bir sözünü hatırlıyor, andıkça da gözlerini sıkıca yumuyordu. Yılların acısını Vedat'a kusmuştu. Kaçtığı her şey önüne serilmiş kilim gibiydi ve Efşan ezerek basıp geçmişti. Yine de bir yanı sözlerinin doğruluğunu ama yanlış ifade edişiyile dik duruyordu.

Hasır koltuğa oturup bir bacağını diğerinin üzerine bıraktı. Önünde uzayıp giden ama bitiş duvarları görünmeyen bahçeyi izlemeye başladı.

Ondan biraz uzakta canı çıkarcasına acı çeken Vedat'ın kulağında telefon, gözü Efşan'ın üzerindeydi. "Gelirseniz daha iyi

olmayacak. Kendine gelince ben getireceğim.” Tahsin Bey’in sıkıntılı soluğunu duyuyordu Vedat.

“Sana kızımı emanet ediyorum. Benim evimden alacaksın onu, yüzünü güldürmeye bak Vedat. Sen benim nasıl bir baba olduğumu bilmiyorsun. Kızımı üzersen onu senden alırım. Tanımam seni!”

Vedat ona saygısının yanında gerçek anlamda minnet besliyordu. Onlar ki Efşan’ı sahipsiz bırakmayan, ona yeni bir hayat veren insanlardı. “Anladım efendim.”

“Telefon bekleyeceğim. Görüşürüz.” Suratına kapanan telefonu burnuna çarparken hiç de sakın değildi. Yaşayan bir ölüye benziyordu Efşan. Annesinin dediğine göre tek laf bile etmiyordu. İçinde ne tür çatışmalar yaşıyordu, keşke bilseydi. Dün geceki sözler hâlâ yüreğinin en üst odacığında taptaze duruyordu. Haklıydı Efşan ama kim seçmişti ki seveceği insanı da Vedat seçecekti... Sözünü tutamamıştı, canını en çok yakan da buydu.

Bir şeyler yapmalı, Efşan’ı sıkıştığı yerden çıkartmalıydı. Elindeki telefonu çevirip aradığı numaraya dokundu.

“Gelmen gerekiyor,” dedi karşısındakine söz hakkı dahi vermeden. Uzun bir sessizlik karşıladı onu. “Bize kadınları anlatmakla olmuyormuş bu işler dede. Geleceksin ve Efşan’la konuşacaksın. Dün gecedan bu yana tek kelime etmedi. Ağzına bir lokma bile sokmadı dede.” Telefon suratına kapandı. Odasına tekrar girdi ya gelecekti ya da gelecekti.

Salona girip annesini arayan gözleri boşluğu kavradı. “Beni mi arıyorsun?” diyen sese döndü.

“Mihriban yola çıktı. Bir süre kimse evden dışarı çıkmayacak. Aile dışında eve kimse girmeyecek.”

Mücella Hanım başını salladı. “Tamam.”

“Anne!” Oğlunun çok ciddi bir şey söyleyeceği ses tonunu ezber bilen kadın beklentiyle baktı. “Ne?”

“Dedemi buraya çağırdım, geleceğim demedi ama gelirse ona göre davran. Yeter artık! Ben kabullendim, sen de kabullen. Efşan babasızlığın, ailesizliğinin acısını dibine kadar yaşarken se-

nin yaptığın şımarıklık. Olan oldu, yiten gitti. Ben, ben olmaktan mutluyum. Neden, biliyor musun? Ben bu adam olmasaydım Efşan'la asla tanışamazdım. Her şeyin bir nedeni var, sonuç ne olursa olsun.”

Yere bakıp, tek söz etmeyen annesini bırakıp çıkıyordu ki geri döndü. “Mihri iki saate burada olur, evi biraz kalabalıklaştı. Kafasının dağılmasını istiyorum,” deyip çıktı.

Bir saatin sonunda, yirmi üç yıl sonra kızının kapısında duran arabasından evin kapısına bakıyordu. Vedat, Vural ve Nazenin için yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Ayakları geri geri gitse de kapısını açan adamının önünden geçti. Başını kaldırıp ona açılan yoldan yürüdü. Vedat kapıyı ardına kadar açarken hem mutlu hem üzgündü. Dedesine burukça bakıp eline uzandı. Deli Seyit torununa elini uzatıp hürmetini kabul etti.

“Hoş geldin.”

“Hoş gördüm.”

Vedat elini dedesinin omzuna bırakıp evin kapısından içeri sokarken Deli Seyit'in gözleri kızını arıyordu ki hemen önüne çıktı Mücella Hanım. Baba kız yıllar sonra ilk kez göze gelmiş, ilk kez birbirlerine bu kadar yakın duruyordu. “Hoş geldin baba.”

Yirmi üç sene sonra tek kızından *baba* sözünü kabul eden yüreği bayram yerine döndü. Beyaz bıyıklarının altından gülümsedi. Elini bekleyen kızına uzattı elini. “Hoş buldum kızım.”

Mücella Hanım babasının elini öptü, ağır bir hasretin ve inadın altında kavrulurken gözlerini kaçırdı. “Efşan hâlâ bahçede, ben size kahve göndereyim. Seninki şekersiz, biliyorum.”

Vedat tepkisiz bir şekilde onları izliyor, içinden şükürlerin en büyüğünü ediyordu. Bunlar hep Efşan'ın getirdiği güzelliklerdi. Uzaklaşan annesinin ardından dedesini bilmediği evin içine, oradan da bahçeye çıkardı.

“O çok yaralı bir kadın, en büyük yarası da artık okula gidemeyecek olması. Bir gün ona diplomasını verebileceğimi düşünmek, duymak bile istemeyecek, buna eminim. Sana bırakıyorum. Bize

açtığı yolda Efşan benim çizgim. Onunla mutlu olamazsam bildiğim her şeyi baştan yazarım.”

Deli Seyit torununa yandan bakıp bıyık altından gülümsedi. “Benim torunlarımdan başka ne beklenirdi ki... Delirme hemen.” Vedat’ı ardında bırakıp Efşan’ın yanına ilerledi. Dünyadan kopmuş gibi boşluğu izleyen kızın yanına oturdu. Gelişini fark eden Efşan bacağını diğerinin üzerinden indirip kalkıyordu ki Deli Seyit onu durdurdu.

“Otur kızım.” Ellerini göbeğinde bağlayıp, ardına yaslandı. Efşan gibi boş araziye izlemeye koyuldu. “Solmuşsun bir günde, değer mi? Hayat bu Efşan, bir gün ağlar, bir gün gülersin.”

Efşan önüne bakarken sözlerin yalan olmasına içerenmişti. O yıllardır ağlıyordu, güleceğim derken bile korkan bir gönlü vardı. Nasıl inansındı Deli Seyit’e?

“Bilmezsin sen, nereden bileceksin ki... Ben yetmiş küsurluk ömrümde tek bir kadına el kaldırdım, o da kızımdı. Kızım bana yirmi üç senedir küs, ben kızıma yirmi üç senedir bir kez bile sarılmadım. Evinin kapısından yirmi üç sene sonra bugün girdim. Sana geçmiş anlatırsam buradan günlerce ayrılamayız. Dokuz yaşındayken anamı öldüren babamı öldürdüm.”

Efşan’ın gözleri kocaman aralanıp, nefesi tutuldu. Yerine çakılmışçasına yapıştı.

“Gel zaman git zaman oldu bir şeyler, Deli Seyit lakabıyla kabadayı oldum, bunları geçelim. Sana Nazenin’i anlatacağım: Onu bir gördüm ki Efşan, kalan ömrüm onun ömrüne konsun dedim. O öyle bir kadındı ki günlerce eve gelmesem, döndüğümde bana neredeydin demezdi. Aç mısın, yorgun musun, derdi. Beni hiç incitmedi, onu hiç incitmedim. Çok sessiz bir kadındı ama o sessizliğin ardında yiğit bir kadın yatardı. Benimle nam yaptı, Nazenin derler, yanına fevkalade sözler eklerlerdi. Bana üç evlat verdi, onlardan olma yiğitler, Nazenin’i verdi. Allah bize biçtiği zamanda aldı onu benden. Ben evlat oldum, eş oldum, baba oldum, dede oldum. Nazenin bana hayatın kötülükleri arasında verilmiş en güzel hediye idi. Ben baba acısı yaşadım, anne acısı yaşadım, ben evlat acısı yaşadım ama hiç-

biri Nazenin'i kaybetmek kadar acı değildi Efşan. Deli Seyit'in akıllı tarafıydı Nazenin, o gitti ama ben onunla yaşadığım her günü hayalimde yeniden yaşayarak aklımı kaybetmiyorum. O hâlâ benim sol yanımda, insan yüreğiyle konuşur mu Efşan? Ben her an kalbimle konuşuyorum. Kalbimdeki Nazenin, bana küs olan kızımın evine yirmi üç yıl sonra gelmemi, senin gibi bir kalbi güldürmemi istedi."

Efşan'a çevirdi başını. Genç kadının dolup boşalan gözlerine bakıp gülümsedi. Efşan'ın göğsünde bağlı duran eline uzandı. Buz kesmiş eli iki elinin arasına alıp yine boşluğa döndü. "Ben Nazenin'i nasıl seviyorsam Vedat da seni öyle seviyor, bundan şüphe etmezsin. Sana bile isteye zarar vermeyecek tek insan Vedat'tır. Sen onun akıllı tarafısın, sen onu bu yolda yalnız bırakırsan ona artık Deli Reis derler. Aklını kaybeder, aşkın delirtmeyeceği adam âşığım demesin zaten. Ben sevdiğim kadınla bir ömrü paylaştım, yüreğimde hatıralarıyla yaşıyorum. Kızım... Siz daha aynı çatının altına bile giremediniz. Sen ondan gidersen Vedat senin hatıralarınla değil, acıyla yaşar."

Efşan da biliyordu bunu, Vedat ona isteyerek zarar vermezdi. O sığındığı son limandı. Onu kaybetmek istemiyordu ama kalbinde bir diken en derinlere saplanıyordu. Acınası çaresizliğiyle çırpınıyordu. "Ben onu bırakmak istemiyorum. Sadece hayatta bir kez istediğim bir şeyi yapacaktım ama kaybettim." Gözyaşlarını silme gereği duymuyordu, içinden geldiği gibi akıyor, yanaklarından süzülüp düşüyordu.

Deli Seyit, Efşan'ın elini sıktı. "Kaybetmek insanın içinde yaşadığı bir olgudur. Kaybettiğini düşünüyorsan, kaybetmişsindir."

"Bir daha okula gidemeyeceğim dede!" Sesindeki acıyı hissediyordu Deli Seyit. Bedeniyle döndü Efşan'a, ellerini tuttu ve sıktı.

"Koca Sinan'ı Mimar Sinan yapan diploması değil, yeteneği ve tutkusuydu. Aşkı ve inancıydı. Eğer sen bu aşkı taşıyorsan istediğin her şeyi yaparsın ama yıkıldığında kalkamaz, kaybettim derssen seni binlerce diploma bile ayağa kaldıramaz."

Cümleler beynine çekiç darbeleriyle yıkım yaşıyor, solunda bir mimar onları yeniden yapmak için elinde kalem tutuyordu. Tüm

tüyleri havaya kalktı, içinin titrediğini hissetti. Kapanan gözlerinden akan yaşları sildi Deli Seyit. “Sürekli yıkılıp ayağa kalkmaktan yoruldum.”

“Daha çok düşeceksin, hayatın en başındasın. Düşmek mesele değil, asıl mesele seni ayağa kaldıracak bir nedeninin olmaması.” Efşan’ın yaşlarla kaplı gözlerine bakıyordu. “Yaradan senden bir aile aldı ama daha büyüğünü verdi. Sıkıca sarılman gerekiyor, bırakamazsın!”

“Vedat’ı bırakmıyorum,” dedi çaresizce.

“Tepkisiz kalmak da bir terk ediş biçimidir. Kalbinde bir yerde ne kendin için ne de başka biri için adalet arama! Kader sofrasında herkes rızkını yer. Beni anlıyor musun Efşan?”

“Anlıyorum dede, bu da geçecek.” Elleriyle gözlerini kuruladı.

“Her şerde bir hayır vardır. Seni öldürmeyen şey güçlendirsin kızım. Torunumun kalbine saraylar kurmuş kadınsın sen. Bir diploma sana hiçbir şey kaybettirmez.” Elini tutup ayağa kaldırdı Efşan’ı. “Buz gibi olmuşsun, içeri geçelim de ısın biraz.”

İtiraz etmeden elini elinin içinde tutan Deli Seyit ile odasından geçerek koridora girdiler. “Kızım bana kahve yapacaktı, yirmi üç sene sonra bugün. Gidip keyifle içeyim. Vedat haklıymış,” derken Efşan’ı aşan boyuyla kolunu kaldırıp gelinini kendine çekti. “Ne konuda?” diye sordu Efşan.

“Bu eve sayende geldim, sen hayatımızı gül bahçesine çeviriyorsun. Sen küçücük yaşında herkese bir derssin.” Uzun koridorda ilerleyerek Efşan’ın yönlendirmesiyle salonu geniş alana bağlayan kemerden geçtiklerinde kulakları sağır eden kadın çığlıklarıyla ikisinin de yüreği ağzına gelmişti.

“Dede!” diyordu Nazenin.

“Dede!” diyordu Mihriban ve koşar adımlarla yaklaşıyorlardı. Efşan ne olduğunu anlamadan iki torunu da kendilerini dedelerinin boynuna atmıştı ki Efşan kendini kenara çekerken şaşkındı. Belinden karnına dolanan parmaklarla irkilmiş, başını çevirmişti. “Gel yavrum, ezecekler seni.”

Dün geceki sözlerini unutmuş, hiç olmamış gibi bakan Vedat'a gülümsedi. Konuşmadan bedenini ona yasladı. Şakağını Vedat'ın yanağına yaslayıp dedesini bitirmek isteyen Mihriban ve Nazenin'e baktı. Mihriban'ın, babaannesesi Anna'nın altmış sene önceki hâli olduğuna yemin edebilirdi Efşan. Sarı saçları, uzun boyu, beyaz teni ve mavi gözleri...

"Dede sen burada?" dedi Nazenin. "Barıştınız mı halamla?"

"Barıştık sayılır, Efşan'ı görmek için geldim."

Mihriban dedesinin baktığı yöne döndü. Abisi ve ona yapışık duran kadına baktı. "Efşan?" Aylardır görmediği abisini kenara iterek Efşan'a sarıldı. "Yengem," dedi. Efşan'ın kolları iki yana şokla açılırken gözleri de şaşkınlıkla büyümüştü. "X'te tt olmuşsun. Adına hashtag açmışlar." Geri çekilip abisinin boynuna atladı. "Yengem bile ünlü. Nasılsın abi?" Sürekli konuşan, kimseye söz hakkı vermeyen kızın neşesine kapılmışlardı.

"Nasıl?" dedi Efşan. "Anlamadım."

Nazenin gelip Efşan'ın koluna girdi. "Bak aynen şöyle: #Reisin-sevdiğibizimsevdüğimizdir #Reiseyapılanbizyapılmıştır #Efşansuç-suz #VedatEfşankalp gibi."

Mihriban ellerini çırpı. "Instagram'da boy boy fotoğrafların geziyor. Yüz binler seni konuşuyor Efşan. Ben de baktım ama hesabın yok gibiydi. Sana hemen bir hesap açmalıyız." Açık mavi gözleri evin tavanına dikildi. "Bioya ne yazsak? Savaşçı? Cesur?"

Efşan ona bakarken bir kadının ne kadar coşkuya sahip olabileceğinin bir örneğini görüyordu. Vedat'ın sesiyle ayıldı. "Her evin bir delisi var işte, ne yapacaksın." Vedat'ın sözlerine gülerse Mihriban alınır mıydı?

"Hadi salona," diyen Mücella Hanım'ın sesiyle Deli Seyit önden başını sallayarak yürüdü.

Vedat da Efşan'ın elini tutup devam etti. "Hesap açılabilir ama paylaşımlara ben onay vereceğim. Bioya da Efşan ne istiyorsa yazar."

"Büyüksün Reis," diye bağırdı Mihriban, elini havaya kaldırmıştı. "Kralsın Reis, Efşan kıymetlimiss."

“Manyak,” derken kahkaha atmıştı Nazenin.

Efşan kahkahasını Vedat’ın omuzlarına bıraktı sessizce. “Kardeşin çok tatlı.”

“En az isot kadar.”

Dev masa bir ucundan diğer ucuna sıralanmış aile üyeleriyle tamamlanmıştı. Mücella Hanım sofraya babasının en sevdiği yemek olan, rahmetli annesinin tarifiyle hazırladığı içli köfteyle donatmıştı. Aralarında bir konuşma geçmiyordu ama sessiz bir bağ düğüm düğüm atılıyordu.

Korhan ile Nazenin arasında dinmeyen gerilim elle tutulurcasına yine ortadaydı. Korhan ona yaklaşmaya çalışıyorsa da Nazenin kaçıyordu. Bu genç adamı öfkeliyor, daha sert olmasına neden oluyordu.

Bu kez masada Hazan da vardı. Efşan’ın nasıl olduğunu görmeye gelmiş, Vural’ın da gelişiyse yemeğe kalmıştı. Ediz; Korhan ve Nazenin arasında göz trafiği kurmuş, ikisinin arasındakileri çözmeye çalışıyordu. Okan ve Ozan’ın arasına oturan Mihriban abilerini bir şeyler fısıldıyor, küçük kıkırtılarla Vedat abisi ve Efşan’ı çekiştiriyordu.

Ragıp Bey yerini bu gece Deli Seyit’e bırakmış, en başa oturtmuştu. Karısının yıllar yılı olan inadının bittiğine şaşırılmamıştı. Her dalıp gittiğinde babasını arayan küçük bir kız çocuğu gibi olurdu da sesini çıkartmazdı Mücella Hanım.

“Ellerine sağlık Mücella, sok güzeldi,” dedi Anna.

Mücella Hanım, kayınvalidesine bakıp gülümsedi. “Afiyet olsun anneciğim.” Babasının tabağına bakıyordu göz ucuyla. Yaşına göre çok bile yemişti ama belli ki özlemişti. Kızının kendinden bir şeyler beklediğini hisseden Deli Seyit yıllar ve yıllar sonra eşinin yaptığı gibi aynısını yapan kızına gülümsedi. “Annenin tarifi, tadı da aynıydı. Eline sağlık kızım.”

“Afiyet olsun baba.” Soluğunu salıp ardına yaslandı, içten içe babasını mutlu eden kız çocuğu gibi gülümsüyordu.

Mihriban elindeki telefonuna bakıp sırtıyordu. “Abi, bir teşekkür yazısı mı paylaşırsan. Hashtaglar çoğalıyor, kadın dayanışma dernekleri de atağa geçmiş. Şu hesabı açalım artık.”

“Olabilir,” derken Hazan’a döndü Vedat. “Hazan sen halleder misin?”

“Olur olur, yemekten sonra beş dakikamı alır,” dedi Hazan.

“Benim telefonum nerede?” dedi Efşan. Dün gecedan bu yana ne görmüş ne sesini duymuştu.

Okan yerinden kalkıp odadan çıkarken, “Senin telefonun hazır-
dı, getiriyorum şimdi,” dedi.

“Hazır derken?” dedi Efşan.

“Sana güvenli bir hat ve dinlenemez bir telefon hazırlandı. Konumuna sadece belirli kişiler ulaşacak.”

“Anladım,” dedi ama aklına aniden arkadaşları geldi. “Kızlardan bana ulaşan oldu mu? Diğer telefonum nerede şimdi?”

“Telefonun imha edildi, eğer sorduğun Derin ve Cemile ise gelen mesajları görmesen daha iyi edersin.”

“Söyle söyle, daha neler göreceğim kim bilir.”

“Ailelerinin seninle görüşmeyi kesmelerini isteği üzerine bir daha görüşmeyecekleri gibi şeylerdi.”

İçten içe üzölmüştü. Yıllardır arkadaşlardı ve birden kopan bağları içini acıtmıştı. Aynı şey onların başına gelse kendi aksini yapardı ama karşı taraftan böyle bir incelik beklemiyordu. “Hayırlısı olsun,” derken sesi de bunu tasdikliyordu. Ama henüz bitmemişti, yapacağı şeyler olacaktı. Ona sınırsız bir güç verilmişti, o da bunu kullanacaktı.

“Arkadaşlarını araştırıyoruz Efşan,” dedi Hazan. “Ama elimize bir şey geçecek gibi görünmüyor.”

“Bu konuyu daha sonra düşüneceğim. Böyle bitmeyecek,” dedi Efşan.

Okan elinde telefonla geri döndü, Efşan'a uzatıp yerine oturdu. Ekranı açıp bazı uygulamalara girip çıktı. "Şifrelerimi nasıl buldunuz?"

"Bir iki tık," dedi Ozan.

"Ben alayım Efşan," dedi Mihriban. "Elden ele lütfen."

Efşan telefonu yanında oturan Korhan'a verdi, o karşısında oturan Nazenin'in önüne sürdü. Nazenin de Mihriban'a uzattı. Mihriban telefonu kaptı. "Ne yazıyorum isme? Çelebi? Dağlıca? Senin neden hesabın yok Efşan?"

"Adımı ve yüzümü saklamam gerekiyordu. Abimin bir gün bana ulaşacağı ihtimalini hep düşünürdüm. Dağlıca olsun. Gülefsan Dağlıca."

"Şimdilik..." dedi Vedat. Sesini masada oturanların tamamı duymuştu. Efşan ona yandan bakıyordu, yansındı Efşan, ateşler içinde yansındı da Vedat hep şöyle solunda otursundu. "Bioya yaz Mihriban," dedi, Vedat ona döndü. Masadaki tüm gözler sessizce ikisini izliyordu.

"Kralla evli, başında tacı." İkili göz göze sessizce birbirlerine gülümsemişti. Mihriban yıllar sonra ilk kez abisinin gamzelerini ortaya çıkaracak kadar gülümsediğini görüyordu. İkisine bakarken yüreği sıcacık olmuştu.

"Yaz Mihriban," dedi Vedat sevdiği kadının gözlerinin içine bakarak. "Kralla evli, başında tacı."

"Evli derken?" dedi Mücella Hanım, gelinine ve oğluna bakıyordu.

Efşan sessiz kalıp önüne dönerken, Vedat annesine dönmüştü. "Geçen hafta imam nikâhıyla evlendik."

"Vay çakal," dedi Vural, öne eğilmişti. "Bundan benim neden haberim yok?"

"Sana ne Vural," dedi Hazan.

"Bana nesi mi var Hazan? Hazır yola girmişken bizi de aradan çıkartırdık. Senin imza atacağın yok."

Masada gülüşmeler ortama yayılırken Hazan göz devirdi. "Sen bana evlenme teklifi mi ettin ki imza atacağım?"

Vural inanamazmış gibi büyüyen bakışlarıyla Hazan'a çevirdi bedenini. "Vicdansız kadın, kaç senedir evlenelim diyorum sana?"

"Sen bana evlenelim diyorsun, benimle evlenir misin demiyorsun," dedi Hazan ve Efşan'a döndü. "Evlenme teklifi etti mi Efşan?"

Vedat'a döndüğünde ellerini kucağında bağlamış, önüne baktığını gördü. "Etti, hem de mihrabın önünde, elimi bile tutmadan. Reddedilecek gibi değildi, kabul ettim."

"Ya..." dedi Hazan. "Sen anca kurşun sık," dedi Vural'a dönerek.

"Yaktınız lan bahtımı, alacağınız olsun," derken başını sağa sola salladı Vural.

Ailesi sessizce ama çok mutlu bir şekilde onları izlerken Mihriban kocaman gözlerle, "Ne?" diye bağırdı. "Ben de istiyorum, artık daha azı paklamaz beni. Çıta Everest'e çıktı."

"Sus kız," dedi Okan.

"Ağına biber sürelim bunun, dengesiz," dedi Ozan.

"Karışmayın!" dedi Vedat. En kıskanç ve en ağır abi olan kendisi sözlerinin arkasındaydı. "Delidir doludur ama akıllıdır benim kardeşim."

Mihriban'ın gözleri büyümüş, sesi içine kaçmıştı. Bu Vedat hangi gezegenden düşmüştü? Tabii ki Gülefşan onu değiştiriyordu, yengesine bakarken hayranlık beslemeye başladı. Bir erkek tarafından bu denli sevilme, bir erkeği değiştirmek nasıl bir yürek isterdi...

"Ne aşklar var..." dedi Nazenin. "Bence hepiniz Nazenin ile Seyit'in ekmeğini yiyorsunuz."

Deli Seyit gururla gülümsedi. "Babaannene en çok benzeyen sensin, senden de bekliyoruz bir kara sevda."

Dedesine acı acı gülümsedi Nazenin. "Dede bende nerede o şans, ben o sofradan aç kalkarım."

Korhan'ın burnundan alıp verdiği sıkıntılı nefesi duyanlar başlarını o yöne çevirdi. Korhan gözlerini Nazenin'e dikmiş, alttan bakıyordu. "Önündekinin kıymetini bilmezsen aç kalırsın, o kesin Nazenin."

"Yine başlıyoruz," dedi Mücella Hanım. "Çocuklar yapmayın!"

Deli Seyit kaşlarını çatmış, Korhan'a bakıyordu, torunu Nazenin'e döndü hemen sonra. O da Korhan'ı öldürecek gibi bakıyordu. "Ne oluyor?"

"Ne mi oluyor dede?" dedi Nazenin. "Korhan kendini bana layık görüyor ama bilmiyor ki ben onun gibi birine tırnağımı bile vermem!"

Masaya bomba niyetine düşen sesi ve sözleriyle Ediz hırlayarak yerinden kalkacakken, dedesinin sesiyle yerinde çakılı kaldı. "Otur yerine Ediz!"

"Dede! Bu iti gebertirim," dedi Ediz.

"Karışma!" dedi dedesi. "Ağzını topla!"

Korhan kimseyi duymuyordu, Nazenin'in sözleri kulaklarında uğulduyordu. "Ne yaptım ben sana? Ne kötülüğümü gördün? Beni senin gözünde vasıfsız kılan şey ne Nazenin?" derken ayağa kalkmıştı.

"Senin oluşun hata Korhan! İğrençsin sen! Her gün kolunda ayrı bir kadınla geziyorsun, sana mı kaldım? Ben gezsem kolumda her gün biriyle, adımın neye çıkacağı belli, sen yapınca sana adam diyorlar."

"Nazenin!" dedi Deli Seyit. Bu sözleri söyleyecek kadının aşktan başka bir derdi olmadığını bilecek kadar yaşamıştı. Torunu Korhan'a âşıktı.

Korhan'ın kalbi en derinlerde bir yerde kırılrsa da sözlerin haklılığı altında ezildi. Nazenin'in dolu dolu gözlerine bakıp sakın bir sesle sarf etti sözlerini.

"Hepsinden önce seni sevmediğim için özür dilerim."

Nazenin bakışlarını indirip sessizliğini korudu, diyecek başka bir şeyi kalmamıştı. Duydukları asla beklemediği, ailesinin önünde duymak istemeyeceği türden sözlerdi.

"Sıkıldım sizden," dedi Vedat, yerinden kalkıp Efşan'ı da kaldırdı. "İkiniz de çalışma odasına!" Yerinden kalkmayan Nazenin'e sesini yükseltti. "Kalk Nazenin!"

Efşan, Korhan'ın koluna girip onu odadan çıkartırken Nazenin de yerinden kalktı. Kimsenin yüzüne bakamadan salondan çıktı.

Onların arkasından başını eğmiş bakan Mihriban düşecekken, Ozan tarafından çekildi. “Düşeceksin şaşkın.”

“Bundan sonra idolüm Efşan Çelebi. Kadın abim için yaratılmış, derin devlet gibi mübarek.”

“Önceki kimdi?”

“Tabii ki anneannem,” diyerek dedesine öpücük attı Mihriban.

“Yeri gelmişken,” dedi Deli Seyit. “Mihriban haklı, tıpkı onun gibi davranıyor. Efşan’a baktıkça Nazenin’i görür gibi oluyorum.”

“Ben de fark ettim baba. Oğlum adına nasıl mutluyum... Asla şımaracak, konumunu kullanacak biri değil.”

Vural ve Hazan birbirlerine baktılar, söyleseler mi bilemediler ama konuştular. “Dün...” dedi Hazan. “Yalçın okuluna gidip ona iş birliği teklifinde bulunmuş. Efşan kabul etmek bir yana, onu kızdıracak sözler de söylemiş. Sonra başına gelenleri biliyoruz.”

“Bana bundan bahsetmediniz,” dedi Ragıp Bey.

“Zaman olmadı enişte. Efşan sorgudan çıkarken Kardelen’e fı-sıldamış,” dedi Vural. “Efşan, Vedat’ı satmamak adına mesleğinden oldu. Asaletinden sual edilemez.”

Masasının koltuğuna oturdu. Odanın iki ayrı köşesine dağılan Nazenin ile Korhan’a bakıyordu. Efşan da arkasında, koltuğa kolunu vermiş bekliyordu.

“Siz neyi paylaşıyorsunuz?” dedi Vedat.

“Biz bir şey paylaşmıyoruz, sorun orada!” dedi Korhan.

“Bağırma Korhan,” dedi Efşan. “Sakin sakın.”

“Aaa, o bağırmasa sorunlar nasıl çözülür Efşan, bırak bağır-sın,” dedi Nazenin.

“Bağırmıyorum da ne çözülüyor? Sen kendi kendine tripler-desin. Konuşalım diyorum kaçıyorsun, beni bu hâle sen getirdin Nazenin.”

Adımlarını Korhan'ın önüne gelene kadar attı. "Ne konuşacağım seninle?"

"Bizi, bizi!"

"Biz diye bir şey yok! Sen ve kadınların diye bir gerçek var Korhan."

"Ne yapayım? Hepsini ortadan mı kaldırayım?"

"Kafana sık! Kadınların ne suçu var? Nereye dönsem senin sevgililerinden oluşan kadın çemberi, kime baksam Korhan'ın eski sevgilisi."

"Hadi be!" dedi Efşan. "O kadar çok mu?"

Vedat başını önüne eğip, burun kemerini sıkarken gülümsüyordu. Korhan'la Nazenin Efşan'a bakmıştı. "Saymakla bitmiyor Efşan," derken Korhan'a baktı Nazenin. "Ne yapayım seni ben?"

"Köpek gibi kıskanıyorsun Nazenin!" dedi Efşan. "Alıp koluna takacaksın. Benim o, diyeceksin."

"Önce hamama götür, paklansın, tövbe etsin," dedi Vedat. Kahkahası içinde patlıyordu, Efşan da hiç yardımcı olmuyordu. "Kocama katılıyorum," dedi Efşan.

"İstemiyorum!" derken arkasını döndü Nazenin. "Çok kullanılmış, kaçınıcı el olduğu bile belirsiz."

"Ben sana bayılıyorum sanki." Korhan da arkasını döndü.

"O zaman bu neyin kavgası?" dedi Vedat. "Ne diye her bir araya geldiğinizde kavga ediyorsunuz? Korhan sen eski düzenine dön. Nazenin sen de kes artık. Ortada sorun yok ki, sorun sizsiniz."

"Canım istemiyor," dedi Korhan. "Ben de evlenmek istiyorum," dedi işaret parmağını Nazenin'e diktiğinde, Nazenin omzu üzerinden ona bakıyordu. "Onunla!"

"Rüyada görürsün, evlenmem seninle."

"Benimle evlenmeyeceksin de kiminle evleneceksin Nazenin? Allah'ım, delirmemek elde değil." Hırsla ellerini saçına daldırdı Korhan.

"O da ne demek, neden seninle evlenmek zorundaymış?" dedi

Vedat. Efşan alt dudağını dişleri arasına alıp sessiz kalan ikiliyi izledi. Vedat'ın bakışları ikili üzerinde kısılmış geziniyordu. Nazenin suç işlemiş bir kız çocuğu gibi önüne dönmüştü. Korhan ettiği sözden pişman, elini saçlarına daldırmıştı. Cevap alınmıştı. Koltuğunu hafifçe geriye itince Efşan da geriye çekildi. Vedat kalkıp ikisine de parmağını uzattı. "Karar verilmiştir. Korhan, Nazenin'i istemeye geliyorsun."

"Ne? Hayır!" dedi Nazenin kocaman açılmış kahverengi gözleriyle.

"Onu önceden düşünecektin. Sen bir Aras kadınısın Nazenin. Sen Nazenin Aras'sın. Bazı şeyler değişmez! Buna göre yetiştirildin! Yok öyle özgür kadın muhabbeti, önünüzden ne esirgedik? Edebi-nizle yaşayamıyorsanız, edebi bozanla evlenirsin!"

"Yavaş," dedi Korhan. "Ne biçim konuşuyorsun?"

"Kes sesini! Kuzenime saygı göstermedin. Benden saygı mı bekliyorsun? Ağzını burnunu kırıp gömmüyorsam, kuzenim olduğuna dua et Korhan!"

Vedat'ın sözleri altında ezildiğini hisseden Nazenin'in gözleri dolarak boşaldı. Parmaklarıyla gözlerini kurularken Korhan'ın merceğine girmişti. İçinin paramparça olduğunu hissediyordu Korhan. Vedat'a kızsada doğruları duymak onu da utandırmıştı. Ailenin içindeki kadına göz koymuş gibi bir hava hâkim olmuştu odaya. Nazenin onun gezip tozduğu kadınlardan biri değildi.

"Bu konu buradan çıkmayacak, evleniyorsunuz. Aklınızı ve dilinizi toplayın, belki o zaman mal gibi âşık olduğunuzu da görürsünüz." Elini Efşan'ın beline bırakıp kapıya yönlendirdi. "Bu odadan çıktığınızda evleniyoruz diyeceksiniz!"

17. Bölüm

Yemek masasında kalan son iki kişi Hazan ve Efşan'dı. Aile halkı koltuklara geçmişti. Vedat ve Vural bahçede, balkon kapısının hemen önünde soğuğa rağmen konuşuyorlardı. Nazenin ve Korhan evleneceklerini zoraki gülüşleriyle açıklayıp sözde birlikte evden ayrılmışlardı. Mihriban odasına çekilmişti. Ediz hâlâ suratı beş karış, uzak bir berjerde kardeşinin evlilik haberini sindirmeye çalışıyordu.

Önündeki kahve fincanını kulpundan tutup çevirdi Efşan. “Kaç senedir birliktesiniz?”

“Birlikte değiliz, o kendini benim sevgilim ilan ettiğinin üzerinden dört sene geçti. İlan etti çünkü bana kimsenin yaklaşmasını istemiyor.”

“Nasıl yani? Siz birlikte değilseniz, sevgili adı altında nesiniz?”

Hazan bakışlarını camların dışında net gördüğü adama çevirdi. “Öyle anlamsız bir şey. Bakma bana evlenme teklifi etmedi dediğime. Etse de kabul etmeyeceğimi biliyor.”

Efşan gözlerini kırpıştırıp şaşkınlıkla baktı. “Ben anlamıyorum, sevmiyor musun? Ama tam tersi gibi görünüyorsunuz. Size bakan, birbirini seven ve iyi anlaşılan bir çift görür.”

“Seviyorum, o da beni seviyor.” Bakışları hâlâ pencerenin ardındaki adamdaydı.

“Sorun ne peki?”

“Beni döverek hastanelik eden kocamı gözünü kırpmadan öldürdü. Ben de bir daha evlenmeyi göze alamadım. Eşimle de severek evlenmiştim ama statü savaşları, çalışma saatlerinin uyuşmazlığı derken her şey öldü. Onu uzaktan sevmek o kadar iyi geliyor ki... Sanki evlensem her şey bir rüyaymış, uyanacakmışım gibi geliyor.”

Deli Seyit’in torunlarının deliliklerine şaşırıyordu artık. “Sana zarar verdiği için kocanı öldürmüş bir adamın sana zarar vereceğini düşünmemelisin ama seni anlıyorum.”

“Onu daha ne kadar oyalayabilirim, bilmiyorum. Evlenmek, baba olmak onun hakkı. Benimle tanıştığında da yalnızdı, benimle hâlâ yalnız. Bir gün birinin gelip onu benden alacakmış hissi bile beni öldürmeye yetiyor.”

Efşan ona cevap vereceği anda Ediz yerinden kalkıp halasını öptü, dedesinin de elini öperek hanımlara el sallayıp iyi geceler dileyip evden ayrıldı.

Pencerelerin dışında evin içini izleyen Vural, Vedat’ı dinliyordu. Konuları Cengiz’di. “Çıkaralım,” dedi Vural. “Ne zaman ne olacağı belli olmaz.”

“Yarın haber salalım. Kızlar bize bakıyor, içeri girelim.”

“İyi anlaşacaklar gibi.”

Vedat içeri bakınca Efşan ile Hazan’ı dip dibe muhabbet ederken gördü. Öyle bir iç çekti ki Vedat, kuzeni ona hızla döndü. “Ne oldu?”

Vedat, Efşan’a bakarken acı çekiyordu. “Dün gece eve geldiğimizde öyle ağladı ki kimsede yürek bırakmadı. Bana neler söyledi duymalıydın, en acısı da tek suçunun beni sevmek olduğuydu.”

“Kızgınlıkla söylemiştir, bu akşamki duruşu anlattığın kadına ait değil gibi.”

“Dedem konuşunca biraz toparladı, dün gece hakkında konuş-

madık. Konuşmak istemiyorum, haklıydı ve konuyu tekrarlamak bana iyi gelmeyecek.”

“İyi gelmeyecek şeyler önce konuşulmalı, içinizde büyürse altında kalırsınız. Dondum, içeri girelim.” Sürgüyü çekip içeri adım attı, Vedat da arkasından girip kapıyı kapattı.

“Çıkalım mı Hazan?”

“Olur, geç oldu zaten,” diyerek ayaklandı. Efşan da kalkınca Deli Seyit de kalktı. “Ben de evime gideyim,” dedi. “Burada kal,” diyemedi babasına ki annesinin anılarıyla yaşadığı evinden başka yerde uyumadığını da bilirdi Mücella Hanım.

Misafirlerin tamamı evden ayrıldığında Efşan da iyi geceler diyip odasına giderken, Vedat arkasından kedi misali bakıyordu. “Ne bakıyorsun oğlum?”

“Karıma bakıyorum anne, suç mu?”

“O henüz senin karın değil. Bu kız bu eve gelinlikle girecek, anlatabildim mi?”

“Anlatamadın! Canım ne isterse onu yaparım!”

Mücella Hanım oğluna alttan baktı. “Vedat odana diyorum, başka bir şey demiyorum. İyi geceler.”

“Sana da anneciğim.” Odasına gidip önce duş aldı, üzerine rahat bir şeyler giyip odasından çıktı. Koridoru aşarken ayağında çorap bile yoktu. Taşların ses çıkarması mümkün değildi, annesi de uyumuş olmalıydı. Apliklerin aydınlattığı sarı loş ışıklı yolu aştı ve Efşan’ın kapısının kolunu tuttu.

Boğaz temizleme sesiyle dişlerini sıkarak sağ çaprazına baktı. “Anne!”

“Nereye anneciğim? Senin odan geride kaldı.”

“Anne bak, vallahi deli tarafım uyanıyor, az kaldı. Dün gecedен sonra konuşamadık, bana güvenmiyor musun?”

“Evet, güvenmiyorum. Mesele çok mühim, neyse, hak verdim. Konuş ve çık! Yarım saat sonra geleceğim ve sen bu kapıdan çıkmış olacaksın.” Saatine baka baka arkasını dönerek uzaklaştı Mücella Hanım. Dudakları arasına gizlediği kahkahasına sıkı sıkıya sahipti.

“Süphanallah,” diyerek çevirdi kapı kolunu. “Önüme çıkmayan bir sen kalmıştın.” Söylenerek odaya girdiğinde Efşan’ı havluyula saçlarını kurularken buldu. Neyse ki giyinmişti, zihnini zorlayacak sakinlik bir durum yoktu.

“Bana mı dedin?” Efşan elindeki havluyu koltuğun üzerine bıraktı.

“Sana der miyim gülüm, annem kapıya kamp kurmuş, beni içeri sokmuyor.” Odanın pencerelerine baktığında hepsinin inmiş olmasıyla nefes verip Efşan’a içli içli baktı. Efşan da ona bakıyor, gülümseyordu. “Çok ayıp, annen buraya girdiğini gördü yani?”

“Ya boş ver şimdi annemi.” Yüz yüze gelinceye kadar yaklaştı. Şampuanın değişik kokusunu aldı, sevmedi. Parmaklarıyla nemli saçları geriye iterken kulağına yaklaşıp derin bir nefes çekti. “Bu kokuyu sevmedim. Sana senin şampuanından alalım. Gül kokmuyor.”

Baştan ayağa titredi, Vedat bunu hissetti ve onu bu şekilde etkilemenin hazzıyla doldu. Elleri Efşan’ın sırtına, beline dolanırken yavaşça sinesine sardı. Efşan’ın ona dolanan kollarında bir ömür yaşamak istiyordu. “Dün gece için...” dedi Efşan.

“Lütfen özür falan dileme. Eğer biri özür dileyecekse bu benden başkası olamaz.”

Başını kaldırıp Vedat’ın keder yüklü gözlerine baktı. “Öyle bile olsa sözlerim ağırdı ama sen hiç konuşmamışım gibi davrandın.”

Vedat onun yüzünü elleri arasına alıp, burnunun ucuna bir buse kondurdu. “Bunları konuşmasak olmaz mı?”

“Olmaz.” Ondan ayrılıp elini tuttu. Yatağın ucuna oturup Vedat’ı da yanına oturması için çekti. Dizini kırıp ona dönerken Vedat da aynısını yaptı. “Birikmişlik ve sinir harbi dolu, zor bir gündü, bu zorluğun üstesinden soğukkanlılıkla geledim. Evet, mesleğimi çok sevdim, hâlâ seviyorum ama seni de seviyorum. Başıma bunların geleceğini bilseydim de Yalçın’a aynı cevabı verirdim.”

“Biliyorum, yapardın, bundan asla şüphe etmem.”

“Bana çok güvendiğini biliyorum, yaşadığım sürece bu güvene layık olmaya alışacağım. Eğer bilseydim ve yine de başıma bunlar

gelseydi, mesleğimi kaybetmeyi göze alırdım. Durum bu olunca tercih de benim oluyor. Bile isteye girdim bu yola, sadece ani oldu, kaldıramadım. Seni sevmek suçum olamaz. Seni sevmek bana olsa olsa şeref olur çünkü sen güzel bir adamsın, her şeyinle.”

Sözlerinin bitiminde dudakları üzerine kapanan Vedat’a onun tutkusuyla karşılık verdi. Sıkıca tutundu, kolları Vedat’ın boynuna, parmakları nemli saçlarına karıştı. Efşan’ın nefesine fısıldadı. “Sen başıma gelen en güzel mucizesin. Sana darılmam, kırılmam, sana asla isteyerek zarar vermem. Bir gün o çok istediğin diplomayı alacaksın, sana şeref sözü!”

“O gün geldiğinde ben istiyor olur muyum, bilinmez. Nasipse gelir, beni bulur. Nasip değilse dağları taşları delsen bile elden hiçbir şey gelmez. Bazen çok istediğin şeyler olmamalı, olmamasında da bir hayır vardır. Belki de hayallerimin ötesine ulaşacağım ve bunu bana diplomam sağlamayacak. Bilemeyiz ki... Seninle yıllardır bu şehirde yaşıyorduk ama Urfa’da karşılaştık, nasip bizi nereye çekerse biz ona mecbur oluyoruz. Bu konu hakkında artık ne beni ne de kendini yorma. Allah büyük der, susardım ama bir fikrim var bu konuda. Şimdilik sessizlik istiyorum.”

“Ben de seni seviyorum der, öperim.”

Sesini yükseltmemek için dudağını ısırp gülümsedi. Boyun çukurunda sıcacık dudakları hissedince gevşedi. Vedat’ın elleri bedenini esir alırcasına dolanıyordu. Başını kaldırıp kendine gülümseyen adamı gamzelerinden öptü.

“O değil de...” dedi Vedat. “Annem bana yarım saat verdi. Az sonra kapıdan içeri dalarsa şaşırmam.”

Efşan başını pencerelere çevirdi. “Şu kapıdan kaçarsam senin odana ulaşır mıyım? Kocama kaçmak istiyorum da...” Vedat’ın boğuk kahkahası göğüs boşluğunu yakıyordu. Başını göğsüne gömmüş, saklı gülüşlerini bırakıyordu.

“Tamam. Ben çıkınca kaçıp bana gel, ben seni yol üzerinden alırım.”

“Anlaştık.”

Vedat başını iki yana salladı. “Ne hâllere düştüm. Ben Vedat Çelebi, kendi eşimi odama gizlice alıyorum ve odasına annemin izniyle giriyorum. Biz ne zaman evleneceğiz?”

“Ablamla abim bir barışsın da peşine patlarız.”

“Ayşem’in inadına kaldıysak, bizim nikâh yatar agapi mou.”

“Deme öyle. Üzülüyorum.”

“Aman sen üzülme. Gerekirse ben Ayşem’i zorla masaya oturturum. Doğan zaten dünden razı, onlar ersin muradına, biz çıkarız kerevetine.”

“Âmin. Tamam, hadi çık. Sonra beni ara, ben gelirim.”

Zorla da olsa ayrıldı, kolları boşluğa alışmakta zorlandı ama arkasına baka baka çıktı. Annesi duvara yaslanmış, gözü kapıda bekliyordu. Laf olsun diye demediğini biliyordu ama bunu da beklemiyordu.

“Pes anne!”

“Hallettiniz mi aranızdaki sorunları?”

“Ettik. Kapiya da bardak dayayıp dinleseydin.”

“Zevzek! Git uyu.”

Annesine göz devirip odasına giden yolu aşır arkasına dönüp baktı. Annesi bir milim bile kıınıldamamıştı. Önüne dönerken sin-sice sıırttı. Kapısını kapatıp telefonu aldı, Efşan’ı arayıp bahçeye çıktı. Gizlice yaklaşan kadını içeri çekip kapıyı da perdeleri de sıkıca kapattı.

“Allah’ım kocama kaçtım, heyecanlıydı.”

“Sen ne güzel kocam diyorsun, gel bir öpeyim.”

Bir adım gelen adamla bir adım geriledi. “Önce nikâh, bak ileri gitmek yok.”

Vedat bir adım daha yaklaştı. “Ne kadar ileri gidebilirim?”

Efşan bir adım daha geriledi. “Kendi evimde olsaydım bunu baştan düşünür, saldım derdim ama bu evde olmaz. Şu kapıdan değil, şu kapıdan girmem gerekiyor.”

“Yavrum biz Allah’ın bize açtığı kapıdan geçtik. İmanın yarısı-

sını tamamladık, biz gökte evlendik, sen dünya kapısından bahsediyorsun.”

“Vedat, bana öyle fetvalı yürüme! Soyadım Dağlıca, üzgünüm.”

Vedat bir adım daha attı. “Sen Çelebilerin taçlı kraliçesisin. Üzülme!” Bir adım daha atacak olan Efşan’ı bileğinden tutup kendine sertçe yapıştırdı. “Yiyeyim mi şimdi seni?”

“Hakkındır beyim, boynum kıldan ince.” Kollarını Vedat’ın boynuna sardı. İnleyerek başını geriye atan adamın açılan âdemelmasını öptü. “Sadece laf yapıyorum Efşan, hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Beni istemiyor musun gibi saçma şeyler söyleyebilirim.” Gülüşü Vedat’ın tenine çarpıyor, adamı yakıyordu. Başını indirip ıslıl gözlerle baktı. “Hayır, öyle değil. Daha özel, daha güzel bir an beklemeyi tercih ederim. Seni hangi ülkeye istiyorsan oraya götüreceğim.” Efşan’ı bırakıp raflarına yöneldi. Aradığı plağı bulup Efşan’a göz kırptı. Pikaba yönelip plağı yerine yerleştirip çalıştırdı. Ruhuna işleyen ses odaya yayıldığında Efşan kocaman gülümsedi.

Elini havaya kaldırıp bekledi. Avuçlarını saran parmakları kavrayıp nazikçe kendine çekti. Bir elini Efşan’ın beline sarıp müziğe eşlik etmeye başladılar. “Fikrimin ince gülü,” diyordu ses, kalbe dokunurcasına.

“Adımdaki gülü hiç sevmezdim, sana kadar...”

“Gül sevilmez mi... Hele de senin gibisi, adın yüreğimi yakıyor, bilemezsin.”

“Bakıyorum, görüyorum ama anlayamıyorum.”

“Anlayamazsın, kimse anlayamaz. Sen en büyük sabırlarıma şükürsün. Kalbimin gül sarmalıydın Gülefsan...”

Gülüşü arasında konuşmaya tek bir kelime bile bulamadı. Başını sevdiği adamın göğsüne bırakıp, saçlarına kondurulan öpücüklerle teslim oldu.

Bahçede, storların arasındaki çizgilerden dışarı sızan görüntüyü izleyen anneleri gözlerini kuruluyordu. Oğlu daha ne kadar mutlu, daha nasıl âşık olabilirdi, bilmiyordu ama fazlası olduğuna emindi. Efşan’ı onlara getirene şükürlerini sunuyor, kalbinde bir

yerde sonsuz bir huzur hissediyordu. Oradan sessizce ayrılırken hem ağlıyor hem de gülümsüyordu Mücella Hanım.

Vedat...

Altı sene önce Vural ve Korhan ile çıktığım iş gezisinden dönmek için an sayıyordum. Günlerdir Sena'yı görmüyordum. Türkiye'ye ulaştığımda ilk işim ona gitmek olacaktı. Son zamanlarda keyfi yoktu, sürekli düşünüyor, bana açıklama yapmıyordu. Ailesini özlediğini söylüyor, kadınların hâlleri, arada olur diyerek geçiştiriyordu. Ona inanıyordum, inanmamak için tek bir nedenim bile yoktu.

İşlerim o dönemde bu kadar derinlerde değildi. Peşinde korumalarla dolaşmıyordu, onu tehdit edecek bir unsur da yoktu. Öğrenciydi, son senesiydi, mezun olduğunda nişanlanacak, sonra da evlilikle taçlanacaktık.

Paris'in en işlek kafelerinden birinde son saatlerimizi dinlenerek geçiriyorduk. Korhan bilgisayarındaki dosyaları inceliyor, arada bize de açıklama yapıyordu. Biraz iş, biraz sohbet kıvamında geçiyordu zaman.

Genç bir kadın hemen yanımızda belirmişti. Korhan fark etmişti ilk. Vural ve ben de başımızı kaldırıp esmer tenli, koyu kahve gözlere sahip genç ve güzel bir kadınla göz göze gelmiştik. Üçümüz de ona bakıyorduk, bize bir şeyler diyeceği açıktı.

"Özür dilerim," dedi genç kadın fazla akıcı olmayan Fransızcasıyla. Kendi dili olmadığı her hâlimden belliydi.

Kadının neden yanımıza geldiğini öğrenmek istercesine bakıp başımı sallamıştım. İyi bir Fransızcaya sahiptim, kadını anlıyordum.

Genç kadın yan masayı işaret ettiğinde Korhan, Vural ve ben başımızı çevirip hemen yan masaya baktık. Masada yaşlı bir kadın oturuyordu. "Büyükannem... Sizinle konuşmak istiyor," dedi.

Üçümüz de kaşlarımızı çatıp iki kadın arasında bakışıp sonra birbirimize dönmüştük. "Anlamadım."

Genç kadın doğrularak bana gülümsedi. “Büyükannem bir kâhindir. Şu an sizde bir şeyler görüyor, o yaşlı bir kadın bayım, onu kırmayın.”

Vural ve Korhan birbirlerine döndüler. “Kâhin?” dedi Korhan. “Hâlâ böyle şeyler var mı?” dedi Türkçe olarak.

“Çok aptalca,” dedi Vural. “Konuşmak istemediğini söyle.”

Genç kadın ikili arasındaki konuşmayı anlayamıyordu. Arkasındaki masadan bluzunu çeken büyükannesine döndüğünde kadının eliyle işaret ettiklerini izleyip bana döndü. “Size çok önemli bir şey diyeceğini söyledi.”

“Ne saçmalıyor bu?” dedi Korhan.

“Bilmiyorum,” diyerek eğildim, kadına bakma isteğimi bastıramadım. Kadının koyu kahve gözleriyle karşılaştım. Kadının bakışlarına çekildim. Girdabın içine çekilir gibiydi ruhum. Kadın bana baktıkça âdeta içim boşalıyordu. Ruhumun en derinlerine bir bakışıyla inen kadının etkisiyle gözlerimi bile kırpmadım.

Beş saniye! Göz dahi kırpmadan bakıştığım kadınla aniden yerimden kalktım.

“Bu saçmalıklara inanmayacaksın, değil mi?” dedi Korhan.

Onu duymuyor gibi kadının karşısına geçip oturdum. Kontrolüm elinden çekilmiş gibiydi. Sadece kadını dinlemek istiyordum. Korhan ve Vural da mecburen yerinden kalkarak boştaki sandalyelere oturdular.

“Sizi dinliyorum,” dedim.

Genç kadın da büyükannesinin yanına oturdu. “Büyükannem sağır ve dilsizdir.”

“Hem sağır hem dilsiz ve kâhin...” dedi Vural.

Büyükannesine dönen genç kadın işaret diliyle sözlerimi anlattı. Yaşlı kadın gözlerini benden alamıyordu, ben de ondan. Kadının esmer yüzü, koyu kahve gözleri ve yılların hatırası kalın çizgilerinde dolaşıp duruyordum.

Bana bakarak işaret diliyle anlatmaya başladı kadın. Vural

ve Korhan anlamsızca izliyordu. Genç kadın büyükannesi durunca bana döndü.

“Olaak olandan kaçamayacaksınız. Acı, sizi bir zırh gibi kuşatacak. Bu sizin kaderiniz.”

Kaşlarımı en derinden çattım. “Çok anlamsız.”

Genç kadın büyükannesine anlattı iki kelimeyi. Kadının anlattıklarını bana çevirdi.

“Aşk size keskin bir bıçak saplanacak. Kendinizi asla suçlamayın, olmanız gereken yerde değilseniz, bu sizin suçunuz değil. İhanet size büyük yaralar açacak, çok üzüleceksiniz. Yüzünüz hiç gülmeyecek.” Hâlâ işaret eden büyükannesine bakarak konuşuyordu.

Anbean karardığına emin olduğum gözlerimle bakıyordum kadına ama tek bir sözü bile anlayamıyordu.

“Kalbinizde bir mezar kazılacak, siz kendinizi içine gömeceksiniz. Altı yıl boyunca kalbinizin üzerindeki toprak kurumayacak. Siz çok acı çekeceksiniz ama bir gün toprağınızı açmaya biri gelecek. Sizi o mezardan çıkaracak. O gelen kişinin de kendi mezarı olacak. İkiniz aynı toprağa gül dikeceksiniz. Hayatınız gül bahçelerine dönecek. Beklemekten asla yorulmayın, onu gördüğünüz anda tanıyacaksınız. Etrafınızı gül kokuları saracak, gözyaşlarını göreceksiniz ama birlikte güleceksiniz.”

Demir sandalyem arkama doğru savrulduğunda gözlerimden akan nefret ok misali yaşlı kadına saplanıyordu. Ne büyük bir saçmalık, ne aptalca bir konuşmaydı. “Yeter!” diye bağırdım. Yaşlı kadın aldırmadı bana. Hâlâ işaret ediyordu ve torunu çeviriyordu.

“Adım Çiya. Ben, kâhin Çiya. Bir gün beni yine bulacaksın!”

18. Bölüm

Evden çıkmadan, bir uğraşı olmadan günün nasıl geçtiği hakkında bir fikri yoktu. Omuzlarına sağlam yükler binmişçesine çaresiz hissediyor, belli etmiyordu. Mücella Hanım ve Anna'nın kütüphanesini talan edebilirdi veya temizlik malzemelerini ele geçirebilirse odasını güzelce temizleyebilirdi. İki arasında bir seçim yapacaktı, bir hizmetçiye kafaya alıp malzemelere ulaşırsa...

Vedat siyahlar içinde salona girdi. Eldivenleri tek elinde duruyordu. Çıkacağı an itibariyle belli olmuştu. Alışması gereken yeni hayatının ilk günü sayılırdı.

“Ben çıkıyorum,” dediğinde ayağa kalktı Efşan. Mücella Hanım ve Anna kahvelerini içerken başlarını sallamışlardı. “Akşam döndüğümde sana evi gezdireceğim.”

Karşısında durdu Efşan. “Neden, evi tanıyorum?”

“Daha bir şey görmedin,” dedi Mücella Hanım. Efşan ona bakıp dudak büktü, başını salonun duvarlarında gezdirip Vedat'ta durdu. “Ne? Gizli geçit falan mı var?”

“Çok daha fazlası var,” dedi Anna.

Merakla yerinde kıpırdanıp cevap bekler gibi Vedat'a baktı. “Akşama kaç saat var?”

“Önemli bir işim var, onu halledince döneceğim.”

“Evimde kalan kitaplarımı istiyorum Vedat. Bazı önemli eşyalarım da orada, ne zaman alabiliriz?”

“Yarın birlikte gideriz, olur mu?”

“Olur, geçireyim seni.”

Kapının önüne kadar çıktıklarında ona döndü Vedat. “Evde spor salonu var, anneme sorman yeterli. Sonra seninle çalışacağız orada, zamanla çok şey öğreneceksin. Daha nasıl dövüştüğünü bile göremedim.”

“Seni yere sereceğim Vedat, göreceksin.”

“Beni serersen kimse bileğini bükemez,” derken sırtıyordu.

“Kendini beğenmiş,” derken Efşan da gülümsüyordu.

“Yavrum, ben yedi yaşında başladım, tamamen teknik. Sen dövüşmeyi öğrendin, ben sana acımasızlığı öğreteceğim. Gerektiğinde o kurşunu sıkacaksın ve elin titremeyecek. O başı tutup tak diye kıracaksın!”

“Sonra mafya anası mı olacağım?”

Efşan’ın sözleri kocaman gülümsemesini kahkahaya çevirdi. “Yemin ederim, ömrüme ömürsün Efşan.” Kadının alnına dudaklarını bastırıp arkasını dönerek aracına bindi. Vural’ı arayıp telefonu kulağına götürdü.

“Hazır mı?”

“Sayılır, dün gece verildi ilaçlar. Bir saate katlanılamaz olduğunda hastaneye kaldırılacak. O müdürün kafasına sıkamak farz olmaz umarım.”

“Neden?”

“Önce davranan kazanacak ki bu biz oluyoruz. Müdür öttü, ‘Dışarı çıkınca iş benden çıkar,’ dedi. Bugün biz kaldırmazsak Yalçın kaldıracakmış.”

“Bu normal değil. İçimizde bir hain var!”

“Var! Bulduğumda ebesine kadar...”

“Güzergâh? Askerlere dokunmasınlar, bayıltın. Kaçtı, kaçırıldı süsü verelim.”

“Sen misin lan bir insan, kapat telefonu!”

Kapatıp dedesini aradı. Deli Seyit’in canlı sesiyle karşılaştı. “Dede, mahzeni hazırla.”

“Oğlum delirdin mi, ne mahzeni?”

“Cengiz’i çıkartacağım, Yalçın peşinde, başka bir yere götüremem. Yalçın senin sokağına bile giremez!”

Yaşlı adam çenesini kaşırken düşünüyordu. Torunu haklıydı, onun semtine düşmanı giremezdi. Beyoğlu’nun arka sokakları bir uçtan bir uca yabancıyı da haini de anında tespit eder, Deli Seyit de bunu saniyesinde öğrenirdi. “Hazır bil, gece getirin.”

Dedesinin telefonunu da kapatıp cihazı yanına bıraktı. Saniyelerle yarışacak ama Cengiz’i ele geçirecek, sonra da Efşan’ın ellerine teslim edecekti. Efşan bıraksa bile kendisi bırakmayacaktı ve bunu ona söylemeyecekti. Tek isteği Efşan’ın abisine acımamasıydı çünkü sevdiği kadının kardeşinin katili olmak istemiyordu. Mecbursa yapardı ki mecburdu. Cengiz yaşadığı sürece her zaman ayaklarına dolanacaktı.

Çalan telefonuna bakıp açtı. “Efendim Doğan?”

“Vedat, kızı bulmak için aklımda öyle bir şey var ki. Hemen gelmelisin.”

“Çok az vaktim var, hemen geliyorum.”

“Asilkan Holding’de seni bekliyorum.”

Asilkan Holding’de Doğan’ın ağzının içine bakıyordu. Rüzgâr’ın da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Doğan’ın sözleriyle bir umut doğsa da bunun ne kadar işe yarayacağı tartışılırdı. “Bu mümkün mü?” diye sordu Vedat. “Ruken onu bu şekilde bulabilir mi?”

“İhtimal, deneyelim derim,” dedi Rüzgâr. Doğan’ın gözleri parladı ve kuzeni Rüzgâr’ı buldu. “Bence yapabilir, en azından dener. Ruken nerede, hemen konuşalım.”

Rüzgâr telefonuna uzanıp Ruken’i aradı, Ruken dakikalar içinde odaya girmişti. Üç adam da onu bir döner koltuğa oturtup tepesinde yalvarmaya başladı. Onları dikkatle dinleyip, siyah saçlarını

geriye atmıştı. “Tamam, bana anne ve biyolojik babanın fotoğrafları gerekiyor.”

Doğın ve Vedat oradan ayrılırken akıllarında sadece kızı bulacak olmalarının mutluluğu ve duası vardı. Aracına biner binmez Efşan’ı aramayı düşündü ama yüz yüze söylediğinde yüzündeki o tatlı heyecana şahit olmak için vazgeçti. Dizi sürekli hareket hâlindeydi, tırnağı dişine geçmiş, derin düşünceler arasında evin bahçesine girdiğini fark etti. Araçtan hızla inip evin kapısından geçti. Salona girdiğinde Anna’yı buldu. “Ne oldu?” Anna iki saat içinde geri dönen torununa merakla bakıyordu.

“Bir şey yok babaanne, Efşan’ı almaya geldim. Odasında mı?”

“Odasında,” diyen annesinin sesine döndü. “Vedat, Efşan temizlik yapıyor oğlum. Ne dediysem durduramadım.”

“Ne?” Vedat’ın gözleri büyüdü. Annesi korkuyla yerinde dikleşerek oğluna baktı. “Neden öyle bakıyorsun?”

“Çamaşır suyu!”

“Evet, alamadım elinden.”

“Kahretsin!” derken yerinden ok gibi fırladı. Annesi ve babaannesini de peşinden koşar adım yürüyordu. “Anne alerjisi var.”

“Ben nereden bileyim annem, dört kova su aldı, bir kasa da deterjan.”

Vedat odanın kapısını hızla açtığında Efşan elindeki çamaşır suyuyla bir adım geriledi. “Vedat!”

“Çabuk o elindekini yere bırak!” Saçları saçma bir şekilde toplanmış, kısa bir tayt giymiş, başına da fular takmıştı.

Efşan gözleri küçülmüş, oyuncağı elinden alınmış mahzun bakışlarıyla kutuyu yere bıraktı. “Ya azıcık eğlenecektim.”

Vedat odanın ortasına gelip durdu. Odanın altı üstüne gelmişti. Her şey havaya kalkmış gibiydi. Efşan’ın gözlerinin içine baka baka annesine söyledi. “Bundan sonra Efşan’a el sabunundan başka bir şey vermeyeceksiniz. Temizlik odasını kilitle anne, Efşan intihar etmek istediğinde bu yola başvuruyor.”

“Aaa... Aşk olsun Efşan. Doğru mu bu?”

Efşan, kayınvalidesine suçlu bakıyordu. “Abartıyor, temizlik yapmayı seviyorum sadece.”

“Son bulduğumda serum takılmıştı sana, evine kibrit çaksalar havaya uçardın Efşan.”

“Tanrı’m...” diyordu Anna. “Sen delirdin mi Efsan?”

“Ya babaanne azıcık koku vardı.” Efşan kendini savunurken Vedat onu kısık gözlerle izliyordu. “Gelmesem burada boğulacaktın, ben seni biliyorum.”

“Sen neden geldin, işin bitti mi?”

Neden geldiğini nasıl da unutmuştu. “Seni almaya geldim. Ablanın fotoğrafı gerekiyor, kızı bulmak için bir yol bulduk.”

Efşan’ın gözleri kocaman açılınca lacivert renkler beyazları içinde küçücük kaldı. Vedat onun şoka girdiğini düşünerek yaklaşıp kolunu tuttu. “Efşan!”

“Gerçekten mi?” derken sesi titriyordu. Vedat’a dönen gözleri eski hâlini almış, dolmuştu. Omuzları inen Vedat gözlerini kapatıp burnundan nefes verdi. “İnşallah Efşan. Hadi hazırlan, evine gidelim. Fotoğraf var, değil mi?”

“Var, evimde. Gidelim, uçalım Vedat.” Başındaki fuları çıkartıp attı, öylece nereye attığını bilmeden. Saçlarını çözerek beline saldı. “Beş dakikaya hazırım.” Dolaptan eşyalarını aldı, ne aldığına bile bakmadı. Odasındaki banyoya girdiğinde kapı şak diye kapandı.

Sürekli parmaklarıyla oynuyor, dizi durmadan kımıldıyordu. Evinden fotoğrafları alması beş dakikasını bile almamıştı. Eve girmiş, bildiği yerden çekip almıştı. Ablasının fotoğraflarına bakmak ona her zaman derin bir özlem ve acı vermişti ama bugün farklı bakıyordu. Umut, diyordu içinden. Titreyen elini tuttu Vedat. O an ne kadar gergin olduğunun farkına varmıştı.

“Sakin ol, anlattım sana, belki de olmayacak.”

Başını sağa sola sallayıp Vedat'a sokuldu. "Daha önce ihtimaliyle bile karşılaşmadım, bunu anlamam çok zor. O hep vardı ama aslında bir hayal de gibiydi. Bir yerlerde canımdan bir parça var ama umut sıfır. Beklerken alışıyorsun, bir aklına geliyor, bir kalbin sızlıyor, sonra çaresizlik kuşatıyor etrafını, kalıyorsun öyle elin boş."

"Doğrudur. Allah büyük. Bu da olmazsa bulacak son bir çarem var."

"Umarım olur ama anlattığın şey çok uçuk geliyor, fazla fantastik."

"Açıkçası ilgi alanım olan bir durum değil, ben de senin gibiyim."

Dakikalar sonra araç Asilkan Holding'in önünde durdu. Birlikte el ele yönetim katına çıkıp Doğan'ın onları yönlendirdiği bir odanın önüne geldiler. Doğan kapıyı açtı, üçü de içeri girdi. Efşan karşısındaki esmer kadına baktı, kahverengi gözleri parlak ve zekiye bakıyordu. Siyah saçları uzundu, esmer teniyle kadını ilk görüşte sevmişti.

"Efşan," dedi elini sıkarken.

"Ruken."

Kısa bir tanışma faslının ardından Ruken onları cam paravan olan yan odaya aldı. Eniştesi Rüzgâr ile çalışmaya başladı. Efşan, Vedat ve Doğan paravanın ardında izlediler. Efşan, Ruken'in her hareketini yüreği ağzında izledi. Ruken dev bilgisayarların önünde onlara tek başına hâkimdi, Efşan onu büyülenmiş gibi izliyordu.

Saatler ilerliyor, zaman hızla akıyordu ama Efşan için geçmek bilmiyordu. Oturuyor, kalkıyor, Ruken'i izliyor ama kalbindeki heyecanı durduramıyordu. Ablasından kalan tek canlıya kavuşacak olmak aklını zorluyordu, kalbi bu düşünceyle kasılıyor, gevşiyordu.

Gün kendini geceye emanet ettiğinde Vedat ekrandaki numarayaya bakıp odadan çıktı. "Evet, cezaevinden çıkış yaptı. İlk fırsatta kısıtı alıyorum."

"Senin ne işin var?" derken sesi hem ciddi hem de şaşkıncı. "Aklını mı kaçırdın Vural?"

“Canım adam dövmek istiyor, sana hesap mı vereceğim? Elimde bir mal var, ben de onu kullanacağım.”

“Neden?”

“Sana ne!”

Ne zaman bu kadar çekilmez, söz dinlemez ve asi olsa altından Hazan çıkardı. “Dikkatli ol, dedem bekliyor.”

“Biliyorum Vedat! Benim de dedem oluyor kendisi.”

“Vural! Sıkarım kafana! Bana ergen atarı yapma!” Cevap olarak telefonun kesik sinyal seslerini duyunca dişlerini sıktı. Gitmeli mi yoksa kalmalı mı bilemedi. Vural bu kafayla Cengiz’i öldürebilirdi veya öldürmekten beter edebilirdi. Cengiz ona sağ lazımdı. Telefonu birkaç kez elinde çevirip odaya geri döndü. Camın ardındaki Ruken’e ve onu pürdikkat izleyen Efşan’a baktı.

“Efşan.”

“Efendim?” derken bile gözü Ruken’in üzerindeydi. Vedat bu işin sonunda o kızın bulunmasını canıgönülünden diliyordu. Efşan’ın heyecanının boşa çıkması bir yıkım olurdu. “Benim küçük bir işim çıktı.”

“Tamam, burada beklerim. Sorun olur mu?” Vedat’a dönerek bir adım yaklaştı.

“Sorun olmaz, burası güvenli. Doğan da yanında, birkaç saate gelmiş olurum, hem de Ruken’in işinin ne kadar süreceği belli olmaz. Tüm gece burada mı kalmak istiyorsun?”

“Evet, eve gidersem aklım burada kalır. Deliririm.”

“Tamam, ben işimi halledip geleceğim.” Doğan’a bakıp göz kırptı. “Sana emanet.”

“Başımla,” dedi Doğan.

Vedat çıkarken Efşan da cama geri döndü. Ruken birkaç tuşa daha basıp bedenini esneterek kalkmış, odadan çıkmıştı. İşinin bittiğini düşünen Efşan yerinde sabırsızca dönüp Doğan’ın yanına yaklaştı. “Abi, Ruken çıktı, işi bitti mi acaba?”

“Sanmam,” dedi Doğan, başını uzatıp geniş pencereden odaya

baktı. “Sakin ol Efşan, gel otur.” Doğan’ın yanına güçsüzce oturdu. “Ablamla konuşuyor musunuz?”

Doğan yeşil gözlerini devirip, gülümsedi. “Ablan şu anda kesin mezarımın üzerine toprak atıyordur, ne konuşması?”

“Seni seviyor ama kendince ve bu kendince çok farklı bir sevgi.”

“Biliyorum, ben de onu seviyorum. Kızı bulursak boynuma atlayacağına eminim.”

Efşan kıkırdayarak arkasına yaslandı. “Buna ben de eminim.”

Kapı aralandığında ikisi de başını çevirdi. Ruken elinde tepsi ve üç kahveyle odaya girdi. Yüzünde tatlı gülüşüyle yaklaşıp kahveleri uzattı. “Çok gergin görünüyorsunuz.”

Efşan ayağa kalkıp kahveyi aldı. “Teşekkür ederim, tahmininin de ötesinde gerginim.”

Doğan’ın çalan telefonu, dikkatleri dağıtınca müsaade isteyerek odadan çıktı. Ruken, “Otursana,” dedi. “Gerilme, halledeceğim.”

İkisi yan yana oturup camdan diğer odaya baktılar. Ekranda veriler akıyor, zamansa hiç akmıyordu. “Ne yaptığını bilmiyorum ama büyümlü bir his gibi. Hayranlıkla izliyorum.”

“Bilgisayar işleri... kod mühendisiyim. Hayatım bu ekranların karşısında geçiyor.”

“Öyle mi?” Keyfi kaçmış, bakışları kâğıt bardağına düşmüştü. “Ben de mimar olacaktım ama olamıyorum.”

“Başına gelenleri duydum, duymamak mümkün değil zaten. Sorun çözüldüğünde okula geri dönebilirsin. Hem ben de mesleğimi yapmıyorum. Şu anda eniştemin azimli asistanıyım.”

“Nasıl?” derken ona dönmüş, bakışları kısılmıştı.

“Birkaç sene sonra bu holdingi ben yöneteceğim. Rüzgâr eniştem bana işi öğretiyor. Mesleğimi de yapmak istiyorum ve mesleğim de bu işe yakın. Arada derede bir yerdeyim. Bundan beş yıl kadar önce aklımda hiç böyle bir şey yoktu. Okulu bitirip yurt dışına gitmek, alanımda ilerlemek istiyordum ama hayat insanı her an değiştiriyor. Artık başka isteklerim, başka hayallerim var. Kim bilir, belki bu seçimlerim bana gelecekte hayallerimin ötesini verecek. Sen de

istersen her şey olabilirsin, mezun olmak güzel, evet ama olamıyor-
san önüne bakabilirsin. Belki de kaderinde bir mimardan fazlası
vardır, bilemezsin. Mühendis olursam en fazla mühendis olurum.
Ama bu şirketleri yönetebilirsem çok daha fazlası olurum. Başarmak
için denemek lazım.”

Burukça ama içtenlikle gülümsedi Efşan. Bu sözler yüreğine iyi
gelmişti. Orada, o odada ölünceye kadar sürecektir bir dostluğun te-
mellerini attıklarını ikisi de biliyordu. İkisi de hissediyordu. Ruken
Kara ve Efşan Dağlıca sonsuza kadar dost kalacaktı.

Karanlık bazıları için kötülükleri yerine getirmek için bekleni-
len gün batımıdır. Bazıları için de kötülükleri ortadan kaldırmak için
çekilmiş kalın bir perdedir. Siyah kazağının üzerinde başka bir şey
yoktu. Başında siyah bir bere takılıydı. Siyah pantolonu, siyah bot-
ları ve dudakları arasında bir sigara. Bir insan hem sigara kullanıp
hem de nasıl kullanmazdı? Vural hem içer hem de içmezdi. Canı
ne zaman isterse o zaman içer, kalan zamanda aklının ucuna bile
gelmezdi.

Ömrü Hazan'ı anlamayı istemekle geçiyordu, şikâyetçi değilse
de sınırlar giderek daralıyordu. Evinin kadını, başının tacı olmak,
bunca yıldan sonra bu kadar zor olmamalıydı. Artık ciddi ciddi güve-
nilmediğini düşünmeye başlıyordu. Hiç mi kendini ispat edememiş-
ti? Hiç mi sevgisini gösterememiş, eski kocasının ona yaptıklarını
asla yapmayacak biri olduğunu anlatamamıştı? Hazan'ın sevgisin-
den şüphe etmiyordu, sevmese arkasını dönüp gidecek bir kadındı
ama Hazan her zaman onunla kalacağını, hayatının bir parçası oldu-
ğunu ispat etmişti.

Silah sesleri duyunca sigarasını yere atıp, ıslak zeminde ezdi.
Beresini indirdi, adamlarının kulağına fısıldadığı sözlerle tepkisiz
kalıp yol kenarına indi. Cengiz paket olup, kucağına düşmüştü.
Adamları tereyağından kıl çeker gibi almıştı. Kendilerine ait araç
yaklaşıyordu. Yaklaşan siyah zırhlı araç tam yanında durdu, arka

kapısı açıldı. Aracın içindeki ışığın yardımıyla Cengiz ile göz göze geldi.

“Cehenneme hoş geldin Cengiz.” Adamı araca koyduktan sonra kapı kapandı ve araç hareket etti. Cengiz iki büklüm vaziyette acı çekiyordu. Birkaç saate tüm acıları geçecek ve eskisi kadar sağlıklı olacaktı. Koyu kahve gözlerinden nefret akıyor, acıdan ağzını bile açamıyordu. İçeride biri ona bir şey vermişti, bunu bile isteye kabul etmişti ama plan bu değildi. Yanlış adamların eline düşmüştü. Yüzünde ölüm sessizliğiyle Vural’a bakıyordu.

Vural yüzündeki maskeyi kaldırıp acımızca sıırttı. Cengiz’in ona olan bakışlarıyla hırslandı. Sağ bacağını kaldırıp suratına tekme attığında, Cengiz aracın demir duvarına çarparak geri sekti. Acı içinde inlerken sesli küfürler savurdu. Vural öylece durup onu izledi. Acısı azaldıkça ve Cengiz nefes aldıkça aynı tekmeyi beş dakika arayla attı.

“Sen bacına göz koymuş adamla iş birliği yaparsın, öyle mi?” diyor, bir daha vuruyordu. Cengiz midesindeki sancıdan hareket edemiyordu ve onun söylediği hiçbir şeyle ilgilenmiyordu çünkü inanmıyordu.

“Efşan, Vedat’la evlendi,” dedi, bir daha vurdu. “Efşan mezun olamayacak, kardeşinin okulunu bitiren biriyle iş birliği yaptın, öyle mi?” diyor yine vuruyordu. Artık Cengiz’in ağzından ve burnundan kan akıyordu. Öne doğru eğilip yere kapandığında ondan boşalan yere oturdu Vural. “Seni gömeceğim gün de gelecek, yine iyi yırttın demek isterdim ama devam edeceğim.”

Araba Beyoğlu’na, dedesinin sınırları içine girdiğinde tüm sokak ışıkları kapandı. Evlerin ışıkları bile kapanmış, mahalle ölü bir kente dönüşmüştü. Kendi araçlarının farları dahi yanmıyor, hiçbir kamera çalışmıyor. Kaplumbağa hızında ilerliyorlardı.

Mekânın kapısı aralıktı ve içeriden tek bir ışık bile sızılmıyordu. Bu gece her yer kapalıydı, tüm dükkânlar ve işletmeler. İki adam kollarından tuttıkları Cengiz’i sürüyerek bodrumuna indirdiler.

Dedesi ve Vedat’ın ışıklar altındaki görüntülerini görünce yüzünü buruşturdu Vural. “Neden toplandınız?” derken Cengiz yanlarından sürüklenerek küçük, demir parmaklıklar ardına konuyordu.

Deli Seyit, Cengiz'e bakıp göz devirdi. "Ne yaptın oğlum?"

"Yaptığı şeyleri düşündüm dede. Sonra her öfkemde suratına bir tekme attım, oldu mu?"

"Eline sağlık," dedi Vedat. "Ama artık dokunma, biz öldürürsek, biz öldürmüş oluruz."

"Bu it öldükten sonra kimin yaptığının ne önemi var?" dedi Vural. "Bırak döve döve öldüreyim, içeride ölmüş dersin."

"Bir ömür yüzüne bakacağım kadına yalan mı söyleyeyim Vural? Sen yalan mı söyledin?"

"Beni vursunlar Vedat, yaptım da iyi bok yedim. Gidiyorum ben." Arkasını dönüp geldiği yolu aşmaya başladı.

Deli Seyit ile Vedat göz göze geldi. "Sana emanet, ben gidip ne derdi var bakayım."

"Delirmiş belli, git oğlum. Onu elimizden ancak Allah alır."

Dedesine baş sallayıp Vural'ın peşine düştü. Arabaya binerken görünce ardından bindi. Karanlık sokaklardan yavaşça süzölmeye başladılar. Birbirlerini göremeyecek kadar zifirî olan gecede sadece nefesleri duyuluyordu.

"Ne oldu Vural?"

Elini havaya savurup, dudaklarını oynattı ama konuşacak sözü yokmuşçasına susup elini alnına bıraktı. "Ben nerede yanlış yapıyorum Vedat? Daha kaç sene uzaktan seveceğim? Ne yapayım, küseyim mi, terk mi edeyim, ne yapayım ben?"

"Hiçbirini yapamayacağını ikimiz de biliyoruz. Yanında olmaya devam edeceksin, bir gün kırılma yaşayacak."

"Ne zaman lan?" derken elleri havaya açılmış, sesi aracın içini doldurmuştu. "O öyle kendi evinde, ben kendi evimde ölüp gideceğiz. Ne zaman kırılacak bu kadın?"

Bir süredir hissettiği bir duyguyu söylemek istiyordu Vedat ama bunun kuzenini nasıl yaralayacağını da biliyordu, yine de onu yok yere teselli etmekten iyiydi. "Vural, seni kaybetmekten korkmayan bir kadına ihtiyacın yok! Hayatını onun etrafında harcıyorsun ama o sana acımıyor. Seninle evine değil, bizim gibi adamlara gerekirse

ölüme gidecek kadın gerekiyor. Hazan buna hazır değil demek ki.”

“Sadece korkuyor Vedat!”

“Bağırma! Korkmayacak! Korkuyorsa korkularıyla ona mutluluklar dile.”

Öne eğilip dirseklerini dizlerine bırakıp, başını elleri arasına aldı. “Yapamam. Asıl korkak benim, onsuz bir hayattan korkuyorum.”

“O zaman korkaklığınla ortalığı bulandırma!”

Arkalarına yaslanıp, yolun kalanında tek kelime etmediler. Vedat Asilkan Holding’de indi ve yine tek kelime etmedi. Odaya girdiğinde bekleyiş devam ediyordu. Hiçbir şey olmamış, abisini içeriden çıkarmamış gibi tebessümle ve ona tek kelime etmeyerek Efşan’ın yanına oturdu. “Sakin ol,” diyerek sabaha kadar elini bırakmadı. Efşan her geçen saniye ile umudunu kaybetmemeye çalıştı. Tüm gece bir kez bile gözlerini kırpmadı.

Gece, sabah güneşini karşılarırken Efşan hayatının en zor gecelerinden birini daha yaşamıştı. Aklının bir köşesi sürekli yeğenine ulaşacak olmanın o kalp titreten heyecanıyla balon gibi dolup boşalmıştı. Öğlen saatlerine doğru Ruken odaya girdiğinde üçünün de gözleri genç kadın üzerinde durmuştu.

“Bitti sayılır, verileri kopyaladım. Şimdi tarama yapmaya başlayacağım.”

Efşan, Ruken’in sözleriyle elini kalbinin üzerine bırakmıştı. “Ölecek gibiyim Ruken.”

Ruken gülümsedi. “Mutlaka bir şey bulacağım Efşan. Sakin olup izle şimdi.” Efşan’ın omzunu sıkıp odadan çıktı. Yandaki odaya girip kopyaladığı verileri, biyolojik anne ve babanın fotoğrafıyla taramaya başladı. Rüzgâr eniştesi arkasında bekliyordu. Kollarını bağlayıp koltuğuna yaslandı. Başını dev ekrana kaldırdı, iki fotoğraf arasındaki boş ekranda kızın fotoğrafının belirmesini beklemeye başladılar.

Pencereye ellerini yaslamış, içinden bildiği tüm duaları tekrar ediyordu. Ekranda ablasının dev fotoğrafına bakıyor, gözleri dolup boşalıyordu. Ablasının yanındaki boşlukta ekran dolmaya başladı-

ğında nefesini tuttu. Anbean beliren karartılar, dolan küçük karelerle kalbinin atmayı bıraktığını düşündü. Derin soluk almak için ağzını araladığında ekranda ablasının küçük bir kopyası belirdi. Uzun siyah saçları, kara gözleri ve ay gibi teniyle bir kız.

İçerideki odadan ses gelmiyordu ama Ruken'in havaya sıçraması, eniştesine sarılmasıyla ve ekrandaki küçük kızın varoluşuyla kocaman bir hıçkırık dudaklarından fırar etti. "Vedat," dedi usulca, başka bir şey söyleyemiyordu. Dizleri ve elleri titriyordu. Doğan'ın sevinç sözleri kulaklarında uğulduyordu. Bakışları camın ardındaki kızın üzerindeydi.

"Kendine gel Efşan!" diyen sesle derin bir soluk alıp kapıya koştu. Vedat ve Doğan da ardından odadan çıkıp Ruken'in olduğu odaya girdiler. Efşan odanın ortasına yaklaştı, gözlerinden yaşlar birer birer iniyordu. Başını kaldırıp yeğenine baktı. "Nerede Ruken?"

"Burada, İstanbul'da."

Bakışları Ruken'e döndü, "Teşekkür ederim," derken Ruken'e sıkıca sarıldı. "Bana ne verdiğini asla bilemezsin. Sana bir can borcum var artık."

"Yok canım, daha neler..." Ruken gülümseyerek geri çekildi. "Bir kahve içer, ödeşiriz."

19. Bölüm

Saatlerdir evin salonunda dolanıyordu. Bir sağa bir sola dönüyor, sürekli ellerini ovuşturuyordu. Anna'nın başı dönmüş, odasına geçmişti. Mihriban ona bakarken gözlerini yummuş, başını koltuğa bırakmıştı. Hava kararmaya yüz tutmuştu ama ne gelen ne de giden vardı.

Vedat kızı alması için anne ve babasını göndermişti. Kız artık anne ve babasının evlatlık kızı olacaktı. Bu hem küçük kızın geleceğine zarar vermeyecekti hem de resmî olarak evli değillerdi. Bir dümen çevirip kızı alabilir, baba hanesinde kendi adı, anne hanesinde Efşan yazabilirdi ama bu riskliydi. O kız, aşiretin tek oğlundan olma tek varisiydi ve annesi töreye kurban verilmişti. Vedat abisi, Efşan teyzesi olarak kalacaktı. Efşan bunların hiçbirini umursamıyordu. Onu kollarına alacağı, onunla ömrünün sonuna kadar yaşayacağı anların hayalleri arasında uçuyordu. Pencerenin önünde durdu, dışarı bakmaya başladı. Aracın park alanına girdiğini gördüğünde, "Geldiler," bağırdı. Mihriban oturduğu yerden düşercesine sıçradı. Efşan'ın kapıya koştuğunu gördüğünde uçar gibi kalktı yerinden.

Vedat koridorun ucundan yaklaşırken Efşan'ın kapıya koştuğunu

görünce gülümseyerek ellerini cebine atıp ağır adımlarla kapıya yürüdü.

Efşan kapıları açılan arabaya bakarken durdu. Mücella Hanım ve Ragıp Bey inmişti. Omuzları düştü, arabadan inen başka kimse olmayacak mıydı? Anne ve babasına bakarken dili tutuldu. Onun gözlerinin içine bakıyordu Mücella Hanım. Aracın kapısını sonuna kadar açınca küçük bir ayak Çelebi topraklarına ayak bastı. Üzerinde kırmızı bir mont, ayaklarında siyah bir bot vardı

Ayakları toprağa kök salmışçasına kımıldayamadı. Gözleri doldu ve boşaldı. Kapının ardındaki kız öne çıktı. Omuzlarının altındaki siyah saçları, birer zeytin tanesini andıran kara gözleri, ıslıl ıslıl teniyle ona bakıyordu yeğeni. Kızın yüzünde bir şok dalgası, bir şaşkınlık geçiyordu.

“O senin teyzen, annenin kız kardeşi Peri,” dedi Mücella Hanım.

Efşan, kızın adını duyduğunda bacaklarındaki tüm gücün çekildiğini hissetti. Gülperi’nin kızı Peri’ydi. Dizleri taş zemine değdi, o kadar saat ayakta kalmıştı ama şimdi bir adım gidemiyordu. “Peri,” diyebilirdi.

“Hadi, teyzene sarılmayacak mısın?” dedi Ragıp Bey.

Yeğeninin kendine gelişini izledi, biraz ürkek, biraz yabancıydı Peri. Gözlerini bir kaçırıyor, bir ona uzatıyordu. Efşan onun hiçbir hareketini kaçırmıyor, sürekli ağlıyordu. Peri önünde durunca ellerini uzattı Efşan. Avuçlarına konan minicik elleri tuttu. “Hoş geldin Peri, benim adım Efşan,” dedi gözyaşları arasında.

“Neden ağlıyorsun?” dedi Peri.

“Seni çok özledim, sevinçten ağlıyorum.”

“Bana mı benziyorsun?”

“Biraz benziyoruz,” derken gözyaşları arasında gülümsedi.

“Gözlerin çok mavi ama.”

“Annemin gözleri maviydi. Annen ve ben annemize benziyoruz, sen de öyle.”

“Sen benim teyzem misin şimdi? Neden daha önce gelmedin?”

“Bulamadım seni, çok aradım ama bulamadım. Senin annen benim ablamdı, ben senin teyzenim. Bana sarılmayacak mısın?”

Bir tutukluk hâli Peri’yi kuşatmıştı ama çocuk akli bu kadarını alabiliyordu. Sarılmak yerine bir adım yaklaştı. Başını eğip ellerini birleştirdi, sesini çıkartamadı. Efşan onun sarılmak istemediğini düşününce içi acıdı. Yanlarına dizlerini bükerek Vedat da çöktü. “Merhaba Peri.” Elini uzatırken gülümsedi. Peri büyük ele bakıp, küçük eliyle Vedat’ın parmaklarını tuttu. “Merhaba, sen kimsin?”

“Teyzen ve ben yakında evleneceğiz ama sen bana abi diyebilirsin. Benim adım Vedat.”

Peri başını sallayıp teyzesine baktı. Küçük bir kızdı ama büyük bir kalbi vardı. “Tamam, ağlama. Bir şey sorabilir miyim?”

Efşan başını salladı hızla. “Sor, sor tabii.”

“Annem nerede?”

Sert bir rüzgâr esip geçti aralarından, kimse tek söz edemedi. Hepsi Peri’ye bakıyor ama konuşmuyordu. Mücella Hanım yaklaşıp, Peri’nin elini tuttu. “Üşüdük, daha konuşacak çok şeyimiz var. Evine hoş geldin Peri.”

Peri mahzun bir suretle kendini eve yürüten yeni annesinin elinde içeri girdi. İç çeken Ragıp Bey de yanlarından geçti. Efşan orada kaldı, gözlerini kapatınca gözyaşları sicim sicim indi. “Sevmedim beni,” derken ellerini yüzüne kapattı. Karşısına geçen Vedat ellerini yüzünden çekip gözyaşlarını elleriyle sildi. “Efşan, beş dakika bile olmadı. En çok seni sevecek, biraz zaman vermelisin.” Kollarından tutup kaldırdı Efşan’ı.

“Ağlama, ona gülümse. Ona yaklaşmaya çalış, çocuklar sevgiyi ona sunan herkesi sever. Bir çocuğun sevgisini kazanmak dünyanın en kolay duygusu, üstelik o senin kanından. Odana gidelim, elini yüzünü yıka, kendine gel ve ona gülümse. Yavaşça sokulmaya çalış, işe yarayacak, göreceksin.”

Kendine geldiğine karar verdiği anda Vedat’la birlikte salona girdi. Yüzünde kocaman bir sırıtmayla Mihriban’ın yanına oturdu.

Vedat da annesinin yanında oturan Peri'nin yanına oturdu. Peri kocaman gözlerle salonu inceliyordu.

“Burası çok güzel,” diye mırıldandı Peri.

“Birkaç gün sonra sana çok güzel bir oda hazırlayacağız Peri,” dedi Vedat. “Odan hazır olana kadar teyzenle aynı odayı paylaşman gerekecek. Senin için sorun olur mu?”

Efşan yeğeninin gözlerinin içine bakıyordu. Peri de ona dönmüştü, “Olmaz,” dedi. Efşan'ın gözleri parladı. “Sana odamızı göstermemi ister misin?” diye sordu Efşan.

Yerinden kalkıp teyzesine yaklaştı. “Pembe renkte mi?”

“Hayır değil ama istersen senin odanı pembeye boyarız?”

“İsterim.” Efşan çekinerek elini yeğenine uzattı. Avucuna doku- nan parmakları sıkmamak için üstün bir çaba sarf etti. Sakince tutup yerinden kalktı. Birlikte salondan ayrıldılar, ailesi arkasından nefes bırakmış, arkalarına yaslanmıştı.

“Durum nedir?”

Ragıp Bey oğluna döndü. “Okan ve Ozan ilgileniyor. Yasal süreç başladı, yüklü bir bağışla konu kapandı. Yakında Ragıp kızı Peri olacak.”

“Yasal olarak babası olduğun için miras hakkı doğacak. Peri'nin senin mirasında hakkı olmasını istemiyorum. Senin olan kardeşlerimin ve onların çocuklarına yakışır. Peri benim mirasımdan hak sahibi olacak. Yasal haklar buna göre düzenlenmeli. On sekiz yaşına geldiğinde haklarından feragat edecek, hakkı neyse o kadarını benden alacak.”

“Fark etmez, sen nasıl istersen,” dedi babası. “Peki, Peri bir gün babasını soracak, o zaman ne diyeceğiz?” dedi Mihriban.

Eliyle alnını ovaladı Vedat. “Baba adı Agâh, annesi Gülperi ve yaşamıyorlar. Agâh ve Gülperi öldürüldüklerinde resmî nikahla evliydi. Peri ileride bunu araştırırsa bile eline başka bir şey geçmeyecek. Anlayacak kadar büyüdüğünde kaçarak evlendiklerini ve töreye kurban gittiklerini anlatacağız.”

“Bu çok acımasızca,” dedi Mihriban. “Ya bir gün gerçeği öğrenirse, o zaman yüzüne nasıl bakacağız?”

“Babası yaşamayacak, o iti yakında kaldırırlar. Babasının ailesi asla bilmemeli ki Peri, Urfa’ya asla gitmemeli. Eğer bir gün gerçeği öğrenecekse bunu kimse engelleyemez. O gün bizi anlamasını umut edeceğiz,” dedi Vedat.

“Olgun bir kadın olduğunda dünyaya acıyla gelişini öğrenirse bu onun için nasıl bir yıkım olur, bilinmez,” dedi Mücella Hanım. “Ama onu bu duruma hazırlıklı güçlü bir kadın olarak yetiştirmek zorundayız. Annesi ve teyzesi kadar dik durabilmeli.”

Vedat başını salladı, annesine katılıyordu. Babasının genlerine sahip olsa da ağacı yaşken eğebilir, yerine güzellikler serpebilirlerdi. Sonuçta annesinin de genlerini taşıyordu, gelecekte bir gün gerçek bir Dağlıca kadını olmalıydı. “Alışverişe çıkarsınız, her şeyini kendisi seçsin. Ev yapılıncaya kadar sizin kızınız, sonra benim kızım. Benim evimde kalacak.”

“Yok ya?” dedi annesi. “O benim kızım, bu evde kalacak!”

“Anne...” derken gözlerini devirdi Vedat.

“Hepinizi ben yetiştirdim, Peri’yi de ben yetiştiririm.”

“Teyzesine ne diyeceksin?” dedi Vedat.

Mücella Hanım ayağa kalkıp eteklerini düzeltti. “Çok istiyorsan kendin doğur diyeceğim.”

Vedat annesine ters bakarken Mihriban’ın kahkahası ortama yayıldı. “Annemden kaynana olurmuş, yürü be anne! Arkanda ben varım. Yedirme abilerimi el kızlarına!”

“Burada tek el var, o da sensin,” dedi Vedat. “Densiz! Sonuçta bu evden gidecek olan sensin, yengelerin hakkında düzgün konuş!”

“Baba...” dedi Mihriban, dudaklarını bükmüş, babasından medet umuyordu.

“Sen benim prensesimsin babam, abine bakma.” Ayağa kalkıp kızının yanından geçti, geçerken de, “Ama annene gaz verme!” dedi.

“Öleyim ben ya...” diyerek suratını astı Mihriban. “Beni gözden çıkarmışsınız.” Annesi kızının sarı saçlarına öpücük kondurdu. “Sen onlara bakma! Biz seninle alttan yürütürüz işi.” Kızına göz kırıp salondan ayrıldı.

Abisiyle bakışmaya başladılar. Vedat yerinden kalkıp kardeşinin yanına oturdu. Kolunu omzuna atıp kendine çekti. “Bir konuda babam haklı, sen bu evin prensesi, başımızın tacısın. Seni almaya gelecek olanın vay hâline. Üç tane abiden nasıl alacak seni? O kadar kıymetlisin işte.”

Kollarını abisine dolayıp yavru kedi gibi sokuldu. “Abi dedikodu yapalım mı?”

“Kimin hakkında?”

“Efşan tamam da diğer yengelerim kim? Senin bilmediğin yoktur, hadi öt.”

Bir ilk yaparak kardeşinin kulağına fısıldadı. “Annem şimdi duymasın.”

“Söz! Vallahi demem.”

“Kardelen var ya...”

“Ee...” derken iyice sokuldu abisine.

“Bir de Hazan’ın kız kardeşi Bahar.”

“Ne diyorsun?” derken abisinin kopyası mavi gözleri kocaman aralanmıştı. “Vay anam, vay... Sonra?”

Kapısını açıp içeri girmesi için kenara çekildi. Peri girmeden başını uzatıp odaya bakındıktan sonra adımını içeri attı. Duvar kâğıtlarına, koyu mobilyalara hayranlıkla baktı. Odanın her yanında gözlerini gezdirip teyzesine döndü. “Pembe değil ama çok güzelmiş.”

Gülümseyerek yatağının ucuna oturdu, yeğenini de yanına oturttu. “Hadi bana kendini anlat, ben de sana kendimi anlatayım.” Birbirlerine bakıyor, yakınlaşmak için an kolluyorlardı. Peri çekiniyordu ama açılırsa hiç susmayacaktı, Efşan bunu bilmiyordu. Elini açıp saymaya başladı. “İp atlamayı çok severim. Saklambaç oynamaktan hoşlanmıyorum. Seksek de severim, resim de çizerim.”

Efşan’ın dudaklarından küçük bir kahkaha koptu. Bir çocuk

başka ne yapardı ki... “Ben de küçükken ip atlamayı çok severdim, hâlâ atlıyorum. Annenle seksek oynardık, annen de çok güzel resim çizerdi.”

“Ya?” derken gözleri kocaman oldu. “Annem de senin kadar güzel mi?”

“Güzeldi,” diyemedi. “Daha güzeldi, yüzünde masum bir şefkat asılıydı, çok tatlıydı,” diyemedi. Ne diyeceğini bilemedi. “Sana onu göstermemi ister misin?”

Başını salladı, kara gözleri umutla parlıyordu. Teyzesinin yerinden kalkıp başucundaki çekmeceyi açışını, içinden bir tutam fotoğraf çıkarışını izledi. Yanına geldiğinde elinde bakıyor, teyzesini duymuyordu. “Senin kadar güzeldi,” dedi Efşan. En üstteki fotoğrafı alıp ona uzattı.

“Annen, Gülperi.”

Peri küçük parmaklarını fotoğraftaki kadının üzerinde gezdirdi. Siyah saçları upuzundu, gülümsüyordu Gülperi. “Benim babam yok mu?”

Efşan fotoğrafları karıştırmaya başladı. Ablası ve Agâh’ın nikah gününde çekilmiş olan fotoğrafları vardı. Karnı belli olmadan ve belli olan ayrı ayrı birçok fotoğraftan bir tanesini alıp uzattı. “Al bakalım, baban Agâh, sen de kızları Peri.”

Peri fotoğraflara bakarken Efşan onu izliyordu. Gözleri doluyor ama gözyaşlarını geri itekliyordu. Bazı şeyleri hayatı boyunca öğrenmemeliydi. Bilecekleri babası askerden gelince annesiyle evlendiğinden öte olmayacaktı.

Peri, babası sandığı adamı inceliyordu. Esmer tenli, uzun boylu, kahverengi gözlere sahip olan Agâh’ın gülümseyen yüzü sanki ona gülüyordu. “Teyze,” dedi. Efşan’ın sağ yanağından bir damla yaş süzülerek indi. İlk kez ve sonsuza kadar duyacağı bir kelime kalbinde bahar çiçekleri açtırmıştı. “Efendim,” derken yanağını sildi.

“Arkadaşlarım anneleri ve babaları öldüğü için yurttan kalıyordu. Özge’nin annesi ölmüş, Özge öyle demişti. Ölüncü bir daha onu göremiyorsun, senin yanına gelmiyorlar. Benim annem ve babam da mı öldü?”

Yakında altı yaşını bitirecekti Peri, yaşının üzerinde düşünüyör olması yaşadığı yalnızlık, nazlanacak birinin olmaması ve hayata erken başlamak, tüm bunlar ne kadar iyiydi bilmiyordu Efşan. “Seni çok seviyorlardı ama bazen anne ve babalar bu dünyadan gitmek zorunda kalıyorlar Peri. Ben de seni çok seviyorum, benim de annem yok. Ben de annemi çok özliyorum, o benim kalbimde yaşıyor. Seninle arkadaş olalım, ben sana anneni, babanı, kendi annemi anlatırım. Olmaz mı?”

“Olur, bunlar benim olabilir mi?”

“Elbette olabilir. Bunları çerçeveler, başucuna koyarız.” Peri’nin mahzun yüzüne bakıp, acilen bu sohbetten çıkmaları gerektiğini düşündü. “Acıktın mı?”

“Evet,” derken fotoğrafları yatağın üzerine bıraktı. “Sen makarna yapmasını biliyor musun?”

Gülümseyerek yeğenini yavaşça kendine çekti. Usulca, korkarak bacakları arasına aldı. Minicik bedeni göğsüne basarken, “Elbette biliyorum, en sevdiğin yemek makarna mı?”

“Evet ama salçalı, yanına da yoğurt.”

“Oo, ağzımızın tadını da biliyoruz. O zaman hadi akşam yemeğine.” Ayağa kalkarken biraz uzaklaşıp elini tuttu. Peri ona bir şeyler sordu, Efşan cevapladı. Peri konuştu, Efşan dinledi, Efşan konuştu, Peri dinledi. Tüm akşam boyunca ve saat geceye varana kadar susmadılar. İki gün boyunca devam etti bu. Gece koynunda uyutuyor, saatlerce saçlarını öpüyor, kokluyordu Efşan. Her anlarını ona annesini, babasını ve Ayşem’i anlatarak geçirdiler. Ayşem’i öyle anlatıyordu ki Peri onu göreceği anın hayaliyle yaşıyordu.

Sarı saçları var Peri. Masmavi gözleri gökyüzü kadar güzel ve seni öyle çok seviyor ki. Sen de onu çok seveceksin, onu görünce sarılacak ‘teyze’ diyeceksin. Seni ve anneni o kadar severdi ki yıllarını seni arayarak ve anneni severek geçirdi. Ayşem senin annen olsa o kadar severdi. Adını bile bilmiyor ama senin hayalinle yaşadı. “Ayşem,” dediğimde yüreğin titreyecek, onu benden bile fazla seveceksin. Senin için yapmayacağı hiçbir şey yok, sen de ona sevgini vereceksin.

Efşan ona annesini, anneannesini anlattı. Vedat onları izledi ve hiç yaklaştı. Efşan onu unutmuş gibiydi ama bu Vedat'ı mutlu ediyordu çünkü Efşan çok mutluydu.

Bir ara Mihriban, Peri'ye ona abla demesini öğütlüyordu. Okan ve Ozan da abi demesini söylüyor, aralarında iki kız abisi olduklarının şakasını ve derdini konuşup duruyorlardı ki Mihriban boğazını temizledi.

“Ya anne?” dedi salonda kahve içen tüm ailenin bakışları ona döndü. Mücella Hanım kızına bakıp, “Ne?” dedi.

“Bir ara bir yere gitseniz de ben de evde parti versem, Kardelen'i de göremedim, Bahar'ı da özledim. Kız kıza şöyle gençler olarak, ha olmaz mı?”

“Olmaz!” dedi Mücella Hanım. “Ben de gencim, size katılırım.”

Okan ve Ozan birbirlerine bakıp, kardeşlerine döndüler. Gözler kısık, dudaklar düz bir çizgi hâlinde Mihriban hedefteydi. Mihriban abilerine bakmıyor, annesine lütfen dercesine bakıyordu ama annesinin bu ara bir yere gidemeyeceğini de biliyordu. Laf olsun, abileri işkillensin de konuşsun diye uğraşıyordu.

“Sen gelsene benimle,” dedi Okan.

Efşan, Peri konuşurken bakışlarını Okan'a kaldırdı, ardından Mihriban'a baktı. Mihriban usulca yerinden kalktı. “Olur abi.” Sura-tındaki sırtımayı saklama gereği duymuyordu. Bir koluna Okan, bir koluna da Ozan abisi girip salondan çıkarttılar Mihriban'ı.

Koridorun bir ucuna kadar gidip köşeye çektiler. “Ne oluyor Mihri?” dedi Ozan.

Sarı saçını parmaklarına dolayıp serbest bırakıyor ve kayıtsız duruyordu. “Ne oluyor, onu bana siz söyleyeceksiniz.”

“Kimden ne duydun?” dedi Okan.

“Hayatta söylemem.”

“İşkence yapalım,” dedi Ozan. “Tırnaklarını kesebiliriz.”

Mihriban ellerini arkasına sakladı. “Yok deve!”

“Saçlarını siyaha boyarız, Mihri çabuk konuş!”

Elleri saçlarına gitti, gözleri kocaman olmuştu. “Ya bir gidin! Çocuk muyum ben? Siz onu bırakın şimdi. Neden annemin haberi olmuyor, onu söyleyin?”

“Annem, Kardelen’i gelini olarak görmek istemiyordur belki. Sürekli şikâyet ediyor. Çok kısa giyiniyormuş, her erkeği kolayca elde edermiş, çok güzel ve tehlikeliymiş.”

“Amma abartmış ya,” dedi Mihriban. “Kardelen bunu biliyor mu?”

“Kardelen benim sevgilim değil Mihri. Sadece niyetim var! Haber yanlış uçmuş sana.”

“Hayır, biliyorum. Sen de yani abi, bir kızı tavlayamadın mı?”

“Bak geliyor siyah boya,” dedi Okan.

“Ya sen?” dedi Ozan abisine. “Bahar biliyor mu senin ona olan derin duygularını?”

Ozan başını sallarken gözlerini sağa sola devirdi. “Gibi.”

“Sizden bir bok olmaz!” dedi Mihriban. “Kızlar uçacak ama siz boş boş bekliyorsunuz.”

“Gece gelir o saçlarını kökünden keserim kız, düzgün konuş.”

“Ne! Yalan mı? Vedat abim kadar olamıyorsunuz. Bak, almış kızı getirmiş, beklesin de ellere mi yâr olsundu?” Abilerini şok ederek ellerini beline attı. “Siz beklemeye devam edin, bakarsın kızlar avucunuza düşer.” Islık çalarak abilerinin arasından geçip salona girdi.

“Kız doğru söylüyor, ne yapsak?” dedi Ozan.

“Anneme etek boyunun nasıl uzatıldığını sor, Kardelen de çok dinler ya.”

“Benim o konuda bir sorunum yok. Annem Bahar’ı seviyor,” dedi Ozan.

“Ha!” derken sesi yükseldi Okan’ın. “Bir kederli ben kalayım içinizde. Ne yapayım lan?”

Ozan ona aldırmadı. “Anne bir kızıla vuruldum, yanıyorum. Onu bana almazsan intihar ederim,’ dersin.”

“Mal! Sen kendine bak! Bahar’a içli içli bakmaktan başka ne yapıyorsun ki? Kız artık bakmakla bebek olmuyor, bebek istiyorum diye başka birine gidecek,” dedi Okan.

“Ya, var ya iki dakikalık şevkim vardı, içine ettin! Sağ ol.”

“Bilmukabele kardeşim.”

Boğazını temizleyen Vedat ikili arasına girdiğinde gülmemek için direniyordu. “Oğlum siz manyak mısınız? Seviyorum demeyi bilmiyorsanız ne diye seviyorsunuz?”

“Sadece seni seviyorum ile olmuyor abi!” dedi Okan. “Annemin tavrı çok net!”

Vedat kardeşine ters bir bakış atıp yüzünü buruşturdu. “Annem değil, sen evleneceksin. Annem, Kardelen’i sevmek zorunda değil veya Kardelen, annemi. Ne yani annem Efşan’ı sevmese ayrılacak mıydım? Efşan bir hayat kadını bile olsa bu eve gelin gelecekti ve kimse ona tek söz edemezdi. Durum öyle değil ve yine de kimse tek söz edemez. İyi bir evlat olun ama iyi de bir eş olun. İkisi de lazım. Anneler tahtını yapar, bahtınızı kendiniz yapın!”

20. Bölüm

Orman içinde devasa bir evde, bir başına yaşıyordu. Etrafında adamları ve ara sıra gelen kadınlar dışında hayatında hiç kimsesi yoktu. Evin ön bahçeye bakan tüm duvarları camla kaplıydı. Üç katlı, içinde olmayan yok denecek bir evdi. Yüzme havuzundan saunaya, hamamdan spor salonlarını aratmayacak odalara. Her şeyin olduğu, lüksün ayaklanıp şaha kalktığı yapıda olmayan tek şey huzurdu. Huzur, korkak bir tavşan gibi ondan hep kaçmıştı. Huzur onu kendini katledecek bir avcı gibi görüyordu belki de. Yalçın'ın düşüncesi bu yöndeydi.

Koskoca dünyada aile diyebileceği tek bir kişi vardı, o da erkek kardeşiydi. Bir kardeşi olduğunu bilen tek bir kişi vardı, o da Sedat Başkan'dı. Dünya üzerinde merhamet beslediği tek canlıydı kardeşi. Onu da göremiyor, dilediği gibi o saadeti yaşayamıyordu. Eski adıyla Mert Han Bozkurt ama yeni adıyla Demirhan Yiğitoğlu. Onu herkesten, her kötü gözden saklıyordu. Ailesi yok olurken kardeşi daha küçüktü ve pek çok şeyi anımsamıyordu. Kendisinin de gerçek adı Kaya Han'dı. Yıllar çok şeyi değiştirmişti.

Demirhan da devletin başka bir kolunda çalışıyordu. O da kendi eğitimini almış, asil bir Türk gibi görevini icra ediyordu. En öfkeli

anında bile onun sesiyle gülümsüyor, “Abim,” diyerek gevşiyordu. Hayatında sevdiği tek canlıydı Demirhan ama şimdi de mavi gözlü bir güzel hayallerinin ötesine geçmişti.

Yatak odasındaki küçük, antika masasının üzerinde duran fotoğraflara bakıyordu. Ruhunun ötesinde bir sancıyı tüm bedeninde hissediyordu. Efşan’ın güzelliği gözlerinin önüne serildiğinde aklı başından gidiyordu. Efşan’ın Vedat’la birlikte olması gerçeğiyle kan beynine hücum ediyor, ortalığı yıkmak, hayır, ülkeyi yakmak istiyordu. Sadece Efşan kalsın içinde, onunla olsun. Öyle umutsuz duyguların gerçek olmasını istiyordu ki gitgide bu fikre alışıyor, gerçekliğine inancı artıyordu. Odasının karşı duvarına kaldırdı başını, mavi gözlerin siyah kalemle çevrelenmiş, belirginleşmiş ve kendine bakıyor oluşuyla kalbi yerinden çıkıyordu.

Otuz senelik ömründen bir kadının bu kadar içine işlemiş olmasına alışkın değildi. Kadınlar kadındı, işini görünceye kadar sevilesi varlıklardı. Duygusuz birliktelikler, anlık hazlardı kadınlar. Efşan öyle değildi, o bir kadından fazlasıydı. O artık çok fazla duyguyu bir anda yaşatan eşsiz bir canlıydı ve onun değildi. Varlığını bile kıskandığı adamın kadınıydı.

Vedat’ı ilk tanıdığı günden bugüne süren zamandan beridir kıskanıyordu. Vedat’ın gözlerindeki merhameti, ruhundaki sakinliği, karıncaya bile zarar veremeyişini ama elinde silah tutacak kadar da cesur oluşunu. Ailesini, ailesine olan bağlılığını ve mutlu bir hayatın içinde harmanlanmasını. Her şeyini kıskanıyordu. Nesi varsa onun olsun istemiyordu. Vedat onun ruhuna zarar veriyordu, hep vermişti. Vedat’ın ruhuna sahip olamayacaktı, bunu biliyordu ve yerini sarsmayı, başarısız olmasını istedi. Yapamadı. Hırsı dinmedi, sindi ta ki Efşan gelinceye kadar. Hırsı Efşan’la katlandı. O güzel gözlü kadını önce o görmeli, sevmeli, kalbini kazanmalıydı ama o da olmamıştı. Şimdi de Vedat’ın aşkına olan nefreti su yüzüne çıkmıştı. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Efşan ona, “Sen Vedat’ın tırnağı etmezsin,” dediğinde Efşan’dan keşke nefret edebilseydi ama edememiş, bunun yerine Vedat’tan olduğunun misli misli nefret etmişti.

Yalçın hiçbir zaman saf duyguları olan biri olmamıştı. Çocukluğu kana bulanmıştı. İstihbaratçı olan anne ve babasının ölümüne şahitlik ederek aklının ve merhametinin büyük bir kısmını kaybetmişti. Aldığı destekler zekâsını üst seviyeye çıkartsa da merhameti bir daha geri dönmemişti. Ailesini kaybetmişti, kardeşi çok küçüktü ve onu da kaybetmişti. Ailesi katledilmiş, dünyada yapayalnız kalmıştı. Sevgiye dair bildiği tek kişi kardeşiydi. Demirhan onu hissediyor gibiydi. Masanın üzerindeki telefonu titrediğinde onun adını görünce gülümsedi.

“Abim...” diyerek açtı telefonu. Tüm kasveti dağılmıştı, yüzüne bir gülüş bile kondurmuştu.

“Kapatacaktım, uyuyorsundur diye düşünmüştüm,” dedi Demirhan.

Efşan’ın fotoğrafına bakarak arkasına yaslandı. “Çalışıyordum, orada saat kaç?”

“Sabah oldu, sesini duymak istedim. İyi misin?”

“İyiyim, taş gibiyim. Neden sordun?”

“Rüyamda seni gördüm, çok iyi değildin.”

“Kaç yaşına geldin oğlum sen, rüyanda gördün diye ben kötü mü olacağım?” derken kahkaha attı Yalçın. “Yakında geliyorum, bir aylık zaman ayırdım.”

“Tamam abi. Kapatıyorum, toplantıya gireceğim.”

Telefonu kapatıp masasından kalktı. Yatağına ulaşır örtüyü kaldırıp attı, duvardaki kadına gülümserken huzur duydu. “Bir gün bu evde ve bu yatakta sen de olacaksın Efşan...”

Günler sonra dışarı çıkacak olmanın heyecanı ile kabanının düğmelerini ilikledi. “Vedat hadi,” derken sesi olağandan yüksek çıkmıştı.

“Dibindeyim Efşan, bağırma.”

Başını kaldırınca Vedat'ın karışık bakışlarıyla karşılaştı. “Dalmışım, dışarı çıkacağım için heyecan duyacağımı aklıma gelmezdi.”

Şikâyet etmiyor olması, Vedat'ın bunu görmediği anlamına gelmiyordu. “Geçecek bu günler, sabır.”

Saçlarını kabanının içinden çıkartıp arkasına saldı. Başında siyah bir taç vardı, mavi gözleri siyah kalemle çevrelenmişti. “Şikâyet etmiyorum, biliyorum, geçecek. Neler geçmedi ki... Sonuçta yanımda sen varsın, Peri var.”

Kapının önünde bakışıyorlardı. Vedat'ın aşkla parlayan gözleri Efşan'ın lacivert gözlerine akıyordu. “Ben nereye gidersem gideyim, gelir misin?”

“Bir Vedat kolay bulunmuyor, cehenneme bile gitsen peşinden gelirim.”

Dudakları sağa sola kıvrılırken egosu tavan yapıyordu. “O kadar seviyor musun beni?”

Efşan düşünür gibi çaprazına bakarak, işaret parmağını çenesine bıraktı. “O kadar dediğinin bir çapı vardır ama senin şüphelen var gibi.”

“Bilemiyorum,” dedi Vedat, kayıtsız bir tavırla. “Üç gecedir odama gelmiyorsun, karımı öpemiyorum çünkü o yeğenini bulunca beni unuttu. Çok ihmal ediliyorum.”

Gözleri kocaman olmuş, Vedat'a bakıyordu. Dudakları kımıldıdı ama konuşamadı bir süre. “Öyle mi yaptım?” Alt dudağını ısırıp bakışlarını kaçırdı.

Gülmek istese de bunu yapmadı. “Hı hı, cehenneme geliyorsun ama odama gelmiyorsun. Ben de gelemiyorum, Peri hâlâ seninle uyuyor. Ne yapalım, kaderimde sevdiğim kadını yeğeniyle paylaşmak da varmış.” Sıkıntılı bir soluk alıp göğsünü şişirip boşalttı. “Çocuk falan yapmıyoruz, sen onlara bakarken beni unutursun. Benim günahım ne?”

Ona şaşkınlıkla bakarken gerçekten de alınmış bir adam görüyordu. Evet, onu unutmuştu, bunu da burada anlıyordu. “Abartmasan mı?”

“Tabii, ben abartıyorum, neyse, gidelim mi?” Kapıdan çıkan adama kaşlarını çatarak bakmıştı. “Bu kadar alınacak ne var canım...”

“Teyze?” Peri’nin sesiyle yerinden sıçradı. “Efendim?”

“Ben hazırım.” Peri’nin yurttan döndüğü kıyafetlerine benzer birkaç elbiseden biri vardı üzerinde. “Hadi gidelim o zaman. Sana birçok elbise alacağız, odan bugün, biz yokken hazırlanmış olacak.”

“Çanta alacak mısın bana?” Ellerini birbirine çarparak havaya sıçradı. “Kırmızı ve pembe, yeşil ve mavi.”

Efşan kahkaha attı, eğilip yanağından sesli bir öpücük bıraktı. “Hepsini alacağım, ne istersen.”

Vedat başka yöne, Efşan ve Peri başka yöne doğru çıktılar evden. Akşam evde buluşacaklardı, Efşan da yanında birçok adamla alışverişini tamamlayacaktı. Peri arabaya binince kapısını kapatıp Arif’in yanına ilerledi Efşan. Arif bir emir alacağını anlamış gibi hazır durdu.

“Arif.”

“Söyle reis yenge.”

Efşan biraz daha yaklaştı. “Bu bana tuzak kuran arkadaşlarımı araştırmanı istiyorum. Kim yapmış, bana bul! Hazan zor dedi ama sana güveniyorum.”

“Hazan yengemi utandırmak istemem, o kadar zor olamaz. İstiyorsan emrin başım üzerine.”

Efşan keyifle gülümsedi, emir değil rica diyemezdi. “Bul, bulunca yine konuşacağız.” Yeğeninin yanına oturup arkasına yaslandı.

Etrafındaki korumalar hoş bir görüntü oluşturmuyordu ama yapacak bir şeyi yoktu. Arif âdeta yanında nefes alıyordu. Alışveriş merkezine gelmesi bile nefes alması için yeterli geliyordu şu an. Özlüyordu özgür günlerini, hem de deli gibi. Aşkın onu bir kafese kapatacağını ve buna gönüllü olacağını biri ona söylese kafasına bile sıkabilir, canını alabilirdi. Geldiği nokta ona şunu anlatıyordu: Olmaz diye bir şey yok, hayatta her şey olabilirsin. İstesen de istemezsen de...

Saatlerce dolanıp Peri’nin tüm ihtiyaçlarını fazlasıyla almışlardı.

Kendine birkaç kıyafet, sevdiği tarzda elbiseler almak için bir mağazaya girmişlerdi. Vedat'a kendi parasıyla aldığı hediye düşün­dükçe içi kıpır kıpır ediyor, sabah ona tavrı alan adamın eriyeceğini düşünüyordu. Peri yorgunlukla pufun üzerine oturmuş, teyzesini izliyordu. Arif ve diğer adamlar mağazanın içine dağılmışlar, gözlerini dört açmışlardı. Mavi çiçekleri olan, etekleri pileli günlük elbise çarptı gözüne. Gözleri parlayarak yaklaştı, kendini bu elbise içinde hayal etti. Vedat'ın onu beğeneceğini bile orada aklından geçiriyordu. Asılı olan yerden aldı elbiseyi, içi giderek bakıyordu. Yanına genç bir kadın yaklaştı, mağaza çalışanıydı.

“Size çok yakışacak, denemek ister misiniz?”

Kıza kısa bir bakış atıp gülümsedi. “Yakışır bence de, teşekkür ederim ama denemeyeceğim. Elbise denemekten hiç hoşlanmıyorum. Kırk bedene girebiliyorum. Sadece bedenimi vermeniz yeterli.”

“Hanımefendi, kabinler arka tarafta. Elbiseyi denemek zorundasınız, baskı altındayım ve yeğeninizin canını düşünün. Buradan çıkamayabilirmişsiniz. Kabin üç.”

Elinde elbise öylece kaldı. Ne kadına bakabiliyor ne konuşabiliyordu. Kalbi korkuyla attı ama bu korku sadece Peri içindi. Göz ucuyla kadına bakınca, alnında ter damlaları biriktiğini gördü. Elbiseyi indirip gülümsedi. “Haklısınız, deneyeyim ama önce birkaç elbise daha alacağım yanıma.”

Kadının soluk verişine acıdı, kim bilir nasıl bir tehdit altındaydı? Arif'e döndü, beş metre kadar gerisinde duruyordu. Hızlı ve geniş birkaç adımda yanına ulaştı. “Peri'yi buradan çıkar!”

“Neden?” dedi adam Efşan kadar sakın bir tonda, bir şeyler olduğunu anlamıştı.

“Çıkar! Hemen!” Arif'in yanından bir elbise seçip kabin tarafına yürürken Arif kulaklığına doğru konuşuyor, Peri'nin elini tutuyordu. “Güvenliği artırın, Peri dışarı çıkacak! Ben burada kalacağım. Hemen Peri alınsın!” Eli beline gitti ama boştu, alışveriş merkezine girerken boş girmek zorunda kalmışlardı.

Kabin bölümüne girince elbiseleri yere atıp derin soluk aldı. Üçüncü kabinin kapısını açtı, Yalçın omzunu aynaya vermiş, sırta-

rak ona bakıyordu. “Çok zeki bir kadınsın, sana hayranım Efşan.”

“Sen de çok laftan anlamaz bir adamsın, senden hiç hoşlanmıyorum.”

“İçeri gir!” dedi, sesi ikisinin duyacağı kadardı.

“Ne istiyorsan buradan söyle, girmeyeceğim.”

“Sesini çıkartırsan o küçük kız burada ölür. Şimdi içeri gir!”

“Çıkmazsan da ben seni öldürürüm.”

Yalçın burnundan soluyarak kabinden çıktı. Dar ve küçük koridorda karşı karşıya durdular. Efşan’ın gül kokusu ona çarpınca kokuyu içine çekti Yalçın. Elini Efşan’ın saçlarına uzattığında Efşan kolunu kaldırıp, onun kolunu itti. “Ben izin vermedikçe bana kimse dokunamaz.”

“Vedat’a da böyle mi söylüyorsun?”

“Vedat benim kocam, ona izin vermesem evlenmezdim. Benden ne istiyorsun?”

“Senden seni istiyorum! Bunun ucunda kocanı öldürmek bile olsa seni alacağım. Sana zarar vermek istemiyorum, yoksa çoktan benimle olurdun. Bırak onu, benimle gel.”

Eğer bu sözlere gülerse onu kızdıracaktı, gülmezse içinde kalacaktı. “Sen bana verebileceğin en büyük zararı verdin!” Çok hızlı davrandı, Yalçın’ın beklemediği de açıktı ki boş bulunduğundan dudaklarının kenarına inen Efşan’ın yumruğundan kurtulamadı. Sedat Başkan görse yüzüne tükürürdü. “Onca eğitimi boş bulunmak için mi aldın,” derdi. Yumrukla gerilerken şaşkınlığını gülümseyerek üzerinden atmaya çalıştı.

“Bakınız neler de yapıyor...” dedi dudağının incecik kanını silerken.

“Ben onu seviyorum, seni değil. Bu benim değil, kalbimin seçimi. Senin için bir şey yapamam, bunu anlamak zorundasın.”

“Ben sevilmeyecek biri değilim, önce onu tanımış olmana yarıyorum. Beni sevebilirsin!” derken dişlerini sıkıyordu Yalçın. “Ölüyorum senin için, ne olduğun umurumda değil. Sana her şeyin kolay

olması için yollar açıyorum, bu yolları tercih etmezsen çok kişinin canı yanacak.”

“Ben canımın yanmasına alışkınım, elinden geleni ardına koyma! Onurumla yaşadım, onurumla ölür, nefretimle öldürürüm.” Yakın duran adamı iki eliyle itti, Yalçın kabin kapısına sertçe yapıştı. Yüzünde acı, keder ve yıkılmışlık vardı, Efşan ona acıdı. Yakışıklı ve genç bir adamdı ama umutsuz biriydi.

Hızlı adımlarla kabin bölümünden ayrıldı. Etrafına bakındı, Peri gitmişti, Arif öfkeden kızarmış, burnundan soluyordu. Kabin bölümüne ilerliyordu ki Efşan, “Gidiyoruz Arif! Şimdi!” dediğinde emre itaatsizlik etmeden Efşan’ı takip etti. Saniyeler içinde mağazadan, dakikalar içinde alışveriş merkezinden çıktılar. “Eve!” dedi, se-sindeki sertliğe engel olamıyordu. Peri yorgunluktan bir süre sonra uykuya dalmıştı. Tüm yolu pencereden izleyerek geçirdi, geçtikleri hiçbir yeri hatırlamıyordu. Araba evin demir kapısından geçtiğinde derin bir soluk aldı.

Peri korumanın kucağında eve taşınırken hâlâ uyuyordu. Evin hizmetlisi ona yol gösteriyordu, Efşan salona girdiğinde Anna ve Mücella Hanım’la göz göze geldi. Ondaki gerginliği anlayan iki kadın da oldukları yerde doğruldu. “Yalçın,” dedi, devam etti.

Bir saat sonra evin kapısından geçerken öfkesi duvarları de-lecek kadar kuvvetliydi. Elindeki eldivenleri sökercesine çıkartıp attı. Siyah kabanını dahi çıkartmadan salona girdi. “Efşan nerede?” Mavi gözleri ton atmış, içinden kıvılcımlar çıkıyordu. Sesi buz gibiydi, du-yanı üşütecek kadar soğuk.

“Odasında,” dedi annesi.

“Peri nerede?”

“Peri, Mihriban’la odasını döşüyor.”

Arkasını dönerek sert adımlarla koridorları geçti. Adımları yeri dövercesine sertti. Kapı kolunu indirirken de sertti, Efşan’ı oturduğu

berjerde korkutmuştu. İçeri girip kapıyı sertçe kapattı. Efşan ayağa kalkıp karşısında durdu.

“Ne dedi sana?” Bağırıyordu, sesini umursamıyor, gözü kulağı kapanmış gibiydi.

Efşan ona bakıyor, daha önce bu kadar öfkeli görmediği adamın başka bir hâliyle tanışıyordu. “Hepsini mi istersin, yoksa sansürleyeyim mi?”

“Efşan!” diye bağırdığında sesi evin pek çok odasından duyuldu. Gözleriyle kurşun sıkıyor, sözleriyle kalp kırıyordu.

“Bana neden bağıyorsun?” derken kendisi de bağırdı.

“Sana ne dedi diyorum, neden gittin o kabine? Aklını mı kaçırdın, nasıl inandın o sözlere? O değil Peri’ye dokunmak, yanından bile geçemez!”

“Peki ben bunu biliyor muyum? Benim için inanmak o an en basit eylemdi, ayrıca atılacak bir yumruğum vardı, attım.”

Yalçın’a mı vurmuştu?

“İnandın ve onun yanına gittin! Sana âşık bir adamın yanına gittin!”

Ellerini havaya açıp bağırdı. “Benimle onu tercih etmişim gibi konuşma Vedat! Bana âşıkça bu benim suçum değil, yemedi beni. Bak, buradayım!”

“SANA. NE. DEDİ?” Öyle sert bağırdı ki Efşan gözlerini yumdu. Vedat da biliyordu canına kastı olmadığını, Yalçın’ı ölesiye kıskanmıştı Vedat.

“Benim için öldüğünü söyledi. Bana zarar vermek istemediğini ama onunla olmazsam çok kişinin canının yanacağını söyledi. Ona seni sevdiğimi, peşimi bırakmasını söyledim, oldu mu?”

“Olmadı! Benim karımın, benim kadınının soluğuna sokuldu. Ben bunu hiçbir şey olmamış gibi unutacak mıyım?”

“O senin sorunun!” Arkasını dönerek kollarını göğsünde bağladı.

“Dokundu mu sana?” Sesi alçak ama öldürecek kadar sertti. Efşan gözlerini tekrar yumdu. “Defol git Vedat!”

Arkasını dönerek kapıya yürüdü. “Efşan!” diye bağıırıyordu. “Öldüreçeğim onu! Lime lime edeceğim Efşan! Duyuyor musun Efşan? Geberteçeğim!”

Evin içi, “Efşan,” diye inliyordu. Geçtiğı her yerde Efşan adı yankı buluyordu ve önüne kimse çıkmadı. Evin kapısından çıkışı, arabaya binişiyile kesildi sesi.

Efşan omuzlarını indirip koltuğa çökercesine oturdu. Adını duymak ilk kez ağırlıydı, bu nasıl kıskançlıktı, gözü hiçbir şey görmemişti. Vedat’ın öfkesiyle tanışmış, korkmamıştı ama bu hoşuna gitmemişti. Şimdi tam anlamıyla kırgındı. Kalbi kırık ve âşık bir kadındı.

21. Bölüm

Düşündükçe delirmemek için dişlerini sıkıyordu. Yalçın'ın Efşan'a bu kadar yaklaşması, ona aşkını itiraf etmesi, dokunacak kadar sokulması kanını fokurdatıyordu. Yalçın olmamalıydı, öldürüp gömebileceği biri olmalıydı, o zaman her şey daha kolay olurdu çünkü kendisi neyse Yalçın da oydu. Öldür emri almadan tek bir kurşun bile sıkamazdı. Yalçın da bunu bildiği için bu kadar yakınına gelebiliyordu.

Saatlerdir Başkan'ı bekliyordu. Dokunsan alev alacaktı, kimse ona Reis bile diyemiyordu. Vural'ın, Korhan'ın, kardeşlerinin telefonlarına bakmıyordu. Konuşmak istediği tek kişi Sedat Başkan'dı. Gün geceyi bile ardında bırakmaya başlamıştı. Evine çok yakın korulukta bekliyordu. Zifirî karanlığın, ürkütücü görünen ağaçların ortasında geniş, boş, bir alandı. Arabasının yanında duran, aracın kapanan farlarıyla kapısını açıp çıktı. Kendi arabasından inip yanındaki araca bindi.

Aracın iç ışıkları yandı, sönmedi. "Öldür emri istiyorum. Ben bu oyundan sıkıldım."

"Asıl ben ikinizden sıkıldım. Bir kadın için işinizle, bu ülkenin geleceğiyle oynadığınızı ne zaman anlayacaksınız?"

“O bir kadın değil Başkan! Benim, anlıyor musun, benim ailem. Benim olana gözünü diyor, ne yapmamı bekliyorsun?”

Sedat Başkan gözlüğünü çıkartıp Vedat’a döndü. “Tamam, senin ailen ama bu vatanın size ihtiyacı var. Siz bunca suça, bunca eğitime, bu zor hayata birbirinize düşün diye katlanmadınız.”

“Bana bunları anlatma! Öldür emri istiyorum!”

“Sen aklını kaçırmışsın Vedat. Böyle bir şey söz konusu bile olamaz!”

“O zaman ben bekleyeyim, gelsin, Efşan’ı alsın, sonra ben bu ülkeyi birbirine katayım, bunu mu istiyorsun? Ben bu ülke için her şeyimi veririm. Efşan da benim vatanım! Onu kimseye vermem! Dokunanı da yakar, kül ederim!”

“Sakin ol! Şimdi ona gideceğim, konuşacak, buna bir son vereceğim.”

“Teke tek görüşme istiyorum, silahsız. Bunu ona ilet.”

Gözlerini derin bir solukla kapatıp çıkması için eliyle işaret verdiğinde Vedat aracın kapısını açıp indi. Kendi aracına binip evin yoluna devam etti.

Odasına giden yolu öyle sakın yürüyordu ki ruhundaki yorgunluk ayaklarından akıyordu. Evden çıkışı, Efşan’a ettiği sözler yeni yeni beynine çarpıyordu. Saat sabahın üçüydü. Ev derin bir sessizliğin pençesindeydi. Şu an Efşan’ın kendini görmek istemediğine o kadar emindi ki her şeye bahse girebilirdi. Onu görmek istiyordu, uyuyamayacağını bile bile odasına girdi. Duş alıp, ezana kadar koltuğunda oturup öylece karanlık bahçeyi izledi. Ezan sesi ruhunu doldurduktan sonra usulca yerinden kalktı. Seccadesini serip namazını eda etti. Elleri semaya açıldı, onları bu beladan kurtaracak olan Yaradan’dı.

“Allah’ım,” dedi fısıldar gibi, sesini duyuruyordu ve bunu iliklerinde hissediyordu. “Bu derde öyle bir deva ver ki elimde kan kalmasın. Beni Yalçın’la sına...” Elleri yüzüne bir âmin ile kapandı. Yatağına uzanırken güneş doğuyordu, gözleri uykuya çok kısa süreliğine teslim oldu.

Sabah sekizde odasından çıktı. İki saat uyumuştı, yorgun görünmüyordu. Daha çok öfkeli ve mutsuzdu. Gülümsemeleri yine kaybolmuştu, içinde dinmeyen bir çağlayan hâlâ gürliyordu. Yalçın'ın Efşan'a dokunacak olması Vedat'ın tüm bedeninde önce titreme, ardından öfke getiriyordu.

Kapısının önünde sağa sola bakındı, Peri'nin sesi gitgide yaklaşıyordu. "Mihri abla, bak bak, pembe giyindim. Teyzem bana çok güzel elbiseler aldı."

Eve bir ses, bir neşe gelmişti. Peri küçük ve iyi yürekli bir peri gibi uçuyordu evin içinde. Koridorun ucundan koşarak gelen pembe elbiseli, pembe ayakkabıları olan kıza bakıp tebessüm etti. "Vedat abi, bak!" diyerek koşuyordu, Efşan ve Mihriban da ardından geliyordu. Peri'yi kucağına alıp kaldırdı.

"Şimdi tam peri gibi olmuşsun."

Peri kıkırdayarak atladı Vedat'ın kucağından. Salona koşarken Mihriban, Efşan'a ve abisine bakıp boğazını temizleyip, usulca ayrıldı yanlarından. Elleri cebinde Efşan'a döndü ama yüzüne bile bakılmıyordu. Efşan yanından sessizce yürüyüp geçti. Hızlı bir hareketle elini cebinden çıkartıp kolundan yakaladı ama Efşan kolunu çekip arkasına bile bakmadan salona giden koridora saptı.

Burun kemerini sıkarken öfkesi katlanıyordu. Bir kadını kırmak kolaymış, öğrenmişti. Kalbini kazanmak ne derece zordu, öğrenecekti ama belli ki hiç kolay değildi. Kıskançlık hâlâ damarlarında kan niyetine hızla dolanıyordu. Yalçın'ın parmaklarının Efşan'ın tek bir saç teline dokunduğunu düşünmek bile delirtiyordu ve bu histen çıkamıyordu.

Gidebilirdi Efşan, onu tercih edebilir, Yalçın'ı sevebilirdi. Kaderin en şanslı parçasındaydı şu an ve bunu şimdi düşünüyordu. Yalçın'ın yerinde kendisi de olabilirdi ama Efşan kendisini seviyordu. Cehenneme yürüyecek kadar... O zaman nikâh masasına oturmakta hiç zorlanmazdı. Adımları onu ters istikamete, Efşan'ın odasına götürdü. Odaya girip kapıyı yavaşça kapattı. Etrafına bakındı ama göremedi. Sürgüleri kaydırıp aradığı şeyi gözüne kestirdi. Dün taktığı çantayı alıp açtı. İçinden cüzdanını buldu, kartlar, ehliyet ve

sonunda kimlik. Çekip aldı, her şeyi de aynısı gibi bıraktı. Kot pantolonun arka cebine tıktı. “Benim olan, benimle ölür.”

Diğer cebinden telefonunu çıkartırken odadan çıkıyordu. “Kardelen...”

“Buyur Reis? Bu saatte hayırdır?” dedi Kardelen, makyajının son rötuşlarını yapıyordu.

“Sana Efşan’ın kimliğiyle kendiminkini yolluyorum, nikâh işlemlerini gizlice başlatıyorsun.”

Fırça Kardelen’in elinde kaldı. “Peki Efşan’ın bundan haberi var mı?”

“Yok, olur masada, sürpriz.”

“Kralsın! Tamam, gerisi bende, yolla. Ne zamana istersin?”

“Birkaç gün içinde ayarla.”

“Tamam,” dedi, kapatırken, “Dur,” dedi Vedat. “Kadınlar ne sever?” Kardelen’in kıkırtısıyla yüzünü buruşturdu. “Kes!”

“Bana bunu soracağın aklıma gelmezdi. Anlaşıldı, bir kalp kırıklığı oluşmuş. Çiçek, mücevher gibi şeyler sadece göz boyar ama ortadaki sorunu kaldırmaz. Kolyeyi taktıktan sonra da canına okuyabilir. Neden dürüst olmuyorsun, hata yaptığını kabul ederek başla, gerisi gelir. Ne yazık ki kadınlar pişman olmuş erkek sever, özellikle Türk kadını. Merhametimizi ayaklar altına aldınız zalimler. Sizin yüzünüzden hırçm olduk.”

“Seni bilmesem... Annenden hırçın doğmuşsun sen. Tamam, kapat!”

“İşine gelmedi mi Reis?” derken gülüyordu Kardelen. Vedat telefonu kapatıp cebine bıraktı. “Pişmanmışım, oldu, başka...” Söylenecek salona girdi, yemek masası aile üyeleriyle dolmuştu. Efşan’ın yanındaki yerine oturdu. “Yarın Korhan, Nazenin’i istemeye gelecek,” dedi. Bundan o anda haberleri olan aile dünün üzerine tek söz edemedi. Vedat kayıtsızca ardına yaslandı. “Anne ve babası olmadığına göre ya burası olacak ya da dedemin evine gideceğiz.”

“Ben babamla konuşurum, hallederiz,” dedi Mücella Hanım. Göz ucuyla yanına baktı. Efşan çayını yudumluyor, hafifçe de yan

duruyordu. Ona arkasını döner gibiydi. Vedat göz devirdi, “Kadınlar...” diyordu içinden. “Dikenlerini geri çekersen sevinirim agapi mou ,” dedi fısıltılı sesle, Efşan’ın yanındaki kullanmayacağı şekere uzanırken. Efşan duymamış gibi davrandı.

“Ayşem ve Doğan burada. Akşam birlikte yemek yiyeceğiz. Peri’den hâlâ haberi yok, ararsa aklında bulunsun.”

Bir an elinde fincanla kalan Efşan ona dönmedi ama Peri’nin perili sesi cıvıldıyordu. “Ayşem, Ayşem teyzem mi?”

“Evet teyzeciğim.” Peri’ye gülümsedi.

Masada oturanlar ikisi arasında mekik dokuyordu. Biri buz, diğeri kutuplar gibiydi. Kutup kesinlikle Efşan’dı. İstediginde ne kadar sert olabileceğini hepsi görebiliyordu. En çok da Vedat. “Duydun mu Efşan?” dedi Vedat, en sonunda. Mücella Hanım gelinine bakıp merakla cevabı bekliyordu.

Efşan bu kadar yetişkin insanın içinde nasıl bir cevap vereceğini düşünerek kendini izleyen annesine gülümseyip, çayına döndü. “Elbette, duydum. Tamam, biz akşama hazır oluruz.”

Vedat kahvaltısına başlarken başka bir şey söylemedi. Efşan’a şu an ne uyguluyorsa, o da onu hakkıyla yerine getiriyordu. Çok seviyor, deli oluyor, aklını kaybediyor bile olsa otoritesi bozulamazdı. Özellikle de ailesinin yanında.

Onun bu kendini bilen tavırları en çok Ozan ve Okan’ı etkiliyordu. Anneleri Efşan’ı çok seviyor, hayranlık besliyordu. Efşan tam anlamıyla aranan gelini yansıtıyordu. İçli içli birbirlerine baktılar, en kısa zamanda Efşan’dan yardım isteyeceklerdi.

“Ben bir şey sormak istiyorum,” dedi Mihriban. Ailesi ona bakınca söz hakkını ele aldı. “Beyler... Ben ne yapacağım?”

“Ne yönden?” dedi babaları Ragıp Bey.

“Baba, stajımı bırakıp geldim. Nasıl bitirip avukat olacağım?”

“Biraz dişini sık, sonra bakacağız,” diyen babasına somurtarak baktı. Ragıp Bey gelinine döndü. “Sen ne yapmak istersin Efşan?”

“Eğitimimi tamamlayamadım, ne yapabilirim, bilmiyorum,” dedi Efşan.

“Şu dertler bittiğinde o konuyu detaylandırırız,” dedi Ragıp Bey.

Kayınpederine gülümsedi, öyle içten ve samimi bir gülüştü ki Vedat o gülüşün kendine gelmiyor oluşuna haksızca içerlendi. Deli Seyit’in teorileri ve tecrübeleri eksikti, kesinlikle eksik. Dedesi Efşan’la henüz tanışmamıştı, bir kadının gülümseyerek adam öldürebileceğine artık emindi. O kadın da Efşan’dan başkası olamazdı.

Dışarı çıkmak, özellikle de yemekten sonra eğlence kulübüne gitmek iyi gelmişti. Ayşem’in Peri’yi ilk gördüğü anları düşünerek sessizce yolu bitirmeye çalışıyordu. Vedat yanında sessizce oturuyor, tek bir söz bile etmiyordu. Ona olan kırgınlığı geçmek yerine katlanıyordu. Vedat da hiç yardımcı olmuyor, tavrıyla tuz biber ekiyordu. Hiçbir şey olmamış ama aslında çok şey olmuş, tavırlar ikisi için de geçerliydi belki ama Efşan haklı olduğunu biliyordu. Yalçın’ın yanına gitmesi hataydı belki ama o an en doğru karardı. Yine olsa yine aynı kararı vereceğine emindi.

Evin bahçesinde durdular, araçtan çıkıp eve yürüdü. Peri’yi yemekten sonra eve yollamışlardı, çoktan uyumuş olmalıydı. Ayşem tüm gece binlerce soru sormuştu ama bir cevap alamamıştı. Bir sonraki gün Şile’de iki günlük kısa bir tatil için sözleşmişlerdi. Orada Ayşem’e her şeyi anlatacak olması gerilmesine neden olsa da ailem dediği insanlardan, özellikle de Ayşem’den aylardır çok fazla şey saklıyordu. Suçluluk duygusu kalbini sıkıştırıyordu. Ayşem’in daha fazla üzülmemesi için susmuştu, istediği şey anlaşılmaktı ve bunu anlayacak bir ablaya sahipti.

Evin ışıkları yarıya inmişti, herkesin odasına çekildiği anlaşılıyordu. Odasına gitmek için uzun bir koridoru aşması gerekiyordu. Vedat’a bakmadı, durup dönmedi. Koridoru aşarak odasına girdi, kapıyı kapatacağı anda ardından giren Vedat’a yine dönmedi. Kabanını çıkartıp berjerin üzerine bıraktı.

“Konuşmak istemiyorum.”

“Ne istiyorsun peki?” Vedat odanın ortasına gelip durdu, hâlâ kendine bakmayan, iki gündür bir kez bile gülmeyen kadına sevgisinin yanında öfkesi, kıskançlığı da artıyordu.

“Müsaade edersen uyumak istiyorum.” Pencerelele yaklaşp duvardaki düğmeye dokundu. Perdeler usulca inmeye başladı.

“Bir sorunumuz var ve sen uyumak mı istiyorsun?”

“Sorun?” derken dolabına yürüdü. “Hangi sorundan bahsediyorsun?” Sürgüleri açıp, giyeceklerini gördüğü hâlde arar gibi bakındı. “Şu senin bana haksız yere bağırıp çağırдың anlar mı?”

“Efşan!” Sesi sitem, kızgınlık ve özlemle harmanlanmış, umutsuzca çıkmıştı. “Özür dilememi mi bekliyorsun?”

“Estağfurullah, özür sana yakışmıyor zaten.” Hâlâ dolabın içine bakıyordu. “Hem ne diye özür dileyessin ki, hata benimdi.”

“Hata seninse bu hâlin ne?” Ellerini cebine atıp onun her hâlini izliyordu.

Göğsü öfkeyle kabardı, hızla ona döndü. Ona doğru attığı adımlar çok yaklaşmadan durdu. “Sen hata yapınca kırıyorsun, ben de hata yaptım, seni kırıyorum. Bak nasıl benziyoruz, tencere kapak.”

Dudaklarını büküp başını aşağı yukarı salladı. “Adilmiş ama ben bu senden hoşlanmadım.”

“Kıyamam...” derken yüzü buruşmuştu. “Ben sana bayıldım. Beni her kıskandığında bir hayvana dönüşeceksen, bu bana alışsan iyi edersin Reis. Ya da...”

Vedat'ın buz mavisi gözleri kısıldı, çenesi kasıldı ve bir damar tık diye attı. “Ya da?”

Harfler havada asılı kaldı ne Efşan çekti bakışlarını ne Vedat. Odanın ortasında sert bir kasırğa esiyordu, buz gibi oldu tenleri. “Ya da?” Sesi bir tık yükseldi Vedat'ın. “Devam et!”

Dilini ısırdı ama ağzından çıkmıştı bir kez. Ya da neydi? Giderim mi? Bırakırım mı? Unuturum mu? Elini alnına bırakıp arkasına döndü. “Sen doldur boşluğu.”

“Sana inanamıyorum Efşan. Ne oldu benimle cehenneme gelecek kadına?”

Gözlerini sıkıca yumdu, arkası dönük olduğundan Vedat onun yüzünü göremiyordu. Efşan'ın kalbinde suçluluk duygusu arşa çıktı. Oysa kendisi haklıydı, bire birlerdi artık ve canı fena hâlde yanıyordu. Dönüp bir şeyler söylemesi gerekiyorsa da kımıldamadı. Döndü.

“Sorun seninle cehenneme gitmek değil, cehennemde de birlikte olmak. Bana her aklına estiğinde bağıramazsın! Ben itiraz ettiğimde ailenin yanında otoriten sarsılıyor ya hani, sen bana bağırduğında da benimki sallanıyor. Biz bu oyunda eşit kurallara sahiptik, ne çabuk unuttun? Koca Çelebi malikânesi senin bana bağırma seslerini dinledi. Kendini tatmin ederken beni yere serdin sen Vedat. Ben senin annen ya da baban değilim. Ben senin karınım. Saygıyı bana sen duyacaksın ki onlar tekrar edecekti, ne çabuk unuttun bunları? Ya da ne, biliyor musun?” Bakışları kısılmış, çenesi seğiren Vedat'a yaklaştı. “Sen bana istemediğim bir şey yaparsan ben sana dünyayı dar ederim. Mutsuz olmak istiyorsan seçim senin.” Sözlerinin sonunda gülümsedi. “Mutsuz olursam mutsuz ederim, işte o zaman gerçek cehennemle tanışırız.”

22. Bölüm

İkisi de geceyi uykusuz tamamlamıştı. Vedat odasından çıkıp giderken sözlerinden pişman değildi. Sabah onu kahvaltıda da evde de görememişti. Gülümsemeye çalışıyordu, kedere gülümsemekte başarılıydı ama bu kez pek değildi. Kalbindeki kırıklık daha öncekilere benzemiyordu.

Babasıyla konuşan Mücella Hanım kız isteme töreninin bu evde olacağını söylediği anda evde bir hareketlilik oluşmuş, Efşan da o hıza kapılmıştı. Oğlunun sabah erkenden çıkması, Efşan'ın solgun yüzü çok şeyi anlatıyordu ama karışmayacak kadar zeki bir anneydi. Şu anlık sadece izliyordu Mücella Hanım, eğer gerekirse söyleyecek sözleri olurdu.

Nazenin öğleden sonra gelmişti, saatlerdir Mihriban'ın odasında suratı beş karış hazırlanıyordu. Tercihini kırmızı, şık bir elbiseden yana kullanışı hiç de gönülsüz olmadığına işaretti ama bunu kimse dillendirmiyordu. Hepsi bir şey yokmuşçasına gülüp eğleniyordu. Nazenin'in gönüllü gönülsüzlüğünün üzerini kapatıyorlardı.

Kardelen üzerinde pantolonlu takımı, iş çıkışı olduğu belli olan kıyafetiyle kapıdan geçip herkese havadan öpücük attı. "Asla kaçırمام tuzlu kahve faslını. Korhan uyuşunu içerken göreceğim."

Hazan ona göz devirip Efşan'a sarıldı, Nazenin'in tepesine öpücük bıraktı. Keyifsiz olduğu belli oluyordu. Efşan onu incelerken Hazan gelip yanına oturdu. "Nasılsın?"

Kayıtsızca omuz silkti. "Daha iyi olduğum zamanlar da vardı, yine de çok şükür. Senin neyin var?"

Aynı şekilde omuz silken Hazan dudak büktü. "Belki daha iyi olacağım bir zaman olacaktır."

"Ne o, eltililik mi oynuyorsunuz?" dedi Kardelen.

"Kıskandıysan seni de alalım aramıza," dedi Hazan.

Kardelen mavi gözlerini kırpıştırıp kızıl saçlarını eliyle karıştırıp arkasına savurdu. "Bilmem, bir Çelebi dolanıyor ama nasip."

"Okan..." dedi Hazan. "Ozan olamaz, o kardeşime dolanıyor."

Kardelen keyifle başını salladı ve anında ciddi bir tavırla baktı Efşan'a ve Hazan'a. "Bu ailenin erkekleri değil de anneleri var ya, ondan tırsıyorum."

"Öh hö," dedi Mihriban. "Kardelen, ben de buradayım."

Kardelen ona ağır çekimde döndü. "Görüyorum Mihriban. Yanlış bir şey mi söyledim? Bence annen de benden hoşlanmıyor."

Mihriban ayıplarcasına başını eğdi. "O da ne demek, annem seni sever, bilirsin. Hem sen abimle henüz bir şey değilsin, annemi boş ver. Yaşanacaksa yaşanacaktır." Kardelen'e göz kırpıp, Nazenin'in makyajına geri döndü.

"Haklısın," dedi Kardelen. Karşısında duran Efşan ve Hazan hiç mutlu değildi. "Siz gidip bir kahve için, dertlerinizi de telvede bırakın."

"İyi fikir," dedi Efşan, Hazan'ı da kaldırdı. "Gel eltim."

Hazan ona zoraki gülümsedi. "Çok itici, söyleme şöyle." Efşan'ın koluna girip odadan çıktılar. Mutfığa giden yolu aşarlarken hizmetçilerin oraya buraya dağıldığına bakıyor, konuşmuyorlardı ki Efşan, "Dün gece birbirimizin canına okumuş olabiliriz," dedi. "Seninki?"

"Bilsen tokat atarsın."

"Haklıydım ben Hazan, bir anda haksız durumuna düştüm."

Başıma gelen en acı şeylerden biri oldu. Şimdi hiç Vedat'ın kalbiyle uğraşamam, zaten o da benim kalbimle ilgilenmedi. Ne tokadı, onlar hak ediyordur.”

“Benim Vural'ın kalbini yapmam zora girdi. Kopma noktasına geldik, sonumuz ne olacak bilinmez. Günlerdir yüzüme bakmıyor ve suratsız. Bizim hikâyede haksız benim ama haksızlığım tartışılır.”

“Ne dedin?” diye sordu Efşan.

“Yoluna gitmesini, benden ona yâr olmayacağını söylemiş olabilirim.” Sesi titremişti. “Ya sen?”

“Ne demedim ki... Ama o da bana evdeki herkesin duyacağı sesiyle bağırdı. Benim ne suçum vardı? Zaten yabancıyım mafyatik olaylara, eğrisi doğrusu nedir, tam bilmiyorum. Haksızdı. Bu arada sen haksız gibisin burada, biraz ağır olmamış mı Hazan?”

“Çok ağır oldu ama aşamıyorum. Erkekler ne kadar düz yaratıklar.”

Mutfaktaki kalabalıktan aşırıdıkları kahveleri ön bahçede içmek için üzerlerine birer şal alıp çıktılar. Ne kadar konuşurlarsa konuşsunlar, çare adına bir şey olmuyor, sadece rahatlıyorlardı veya birbirlerine bakıp daha fazla yük alıyorlardı.

Deli Seyit'in arabası bahçeye girdiğinde iki kadın da ayağa kalkıp karşıladı. Müstakbel gelinlerin yüzüne bakıp kalktıkları yere geri oturttu. “Ne oldu size?”

İkisi de birbirine bakıp başlarını yana çevirdiler. “Ne olsun dede, her zamanki şeyler,” dedi Efşan. Deli Seyit bilir gibi başını salladı. “Vural'ı zapt edemiyoruz Hazan. Ne yaptın oğluma?”

Hazan kabuğuna çekilir gibi şalına sarıldı. “Efşan dedi ya dede, her zamanki şeyler.”

“Vedat'ı da patlamış bomba gibi parçalanmış gördüm. Her zaman böyle mi oluyorlar?” İki kadından ses çıkmıyordu, etrafa bakıp ağızlarını açmıyorlardı. “Hanım kızlarım, siz kimlerle birlikte olduğunuzu bilmiyor musunuz?” Sesleri çıkmayan, ayakuçlarına bakan gelinlerine gülümsedi. “Bunlar hep olacak, bugün bu oldu, yarın da başka şeyler olacak. Sizin yapmanız gereken şeyler çok açık, sizin

sabrınız uçsuz bucaksız olmak zorunda. Onların sizden geçeceğini düşünüyorsanız aldanıyorsunuz. Bu iki yiğidin yükü çok ağır, siz de böyle yaparsanız altında kalırlar. Onlar ne kadar güçlü durursa dursun, sizin olmadığınız yerde tükenirler. Asıl gücün sizden geldiğini görmek zorundasınız. Biri önüne geleni pataklıyor,” dediğinde Hazan göz devirdi. Bu kesinlikle Vural’dı.

“Diğeri,” diye devam etti Deli Seyit. “Etrafına ateş saçıyor ki Vedat’ın huyu değildir. Vedat üzülse bile belli etmez, kolay kolay da delirmez.”

Efşan gözlerini Deli Seyit’e kaldırdı. Ona torununu şikâyet edecek değildi, küçük bir kız gibi “Ama senin torunun bana bunu yaptı,” da demezdi. “Haklısın dede, oluyor bazen, geçer,” diyebildi.

İnanmasa da başını sallayan Deli Seyit ayağa kalktı. “Üşüdük, hadi eve.” Eve yürüyen adamın arkasına takıldılar. Efşan odasına geçmeden önce Peri’ye bakmak için evin içinde bir tur attı, şen sesine gülümsedi. Her geçen gün daha çok alışıyordu. Çocuk ruhu hiç zorlanmıyordu ve evde herkes tarafından çok seviliyordu. “Peri,” dedi, Peri koşarak geldi. “Efendim?”

“Hadi seni giydirelim. Bu gece mor mu takılsak?” Göz kırptı yeğenine. Peri yerinde zıpladı. “Evet,” diyordu, Efşan kımıldamamıştı ama o çoktan koşarak odasına giden yolu yarılamıştı. Tütülü mor elbisesini giydirip saçlarını taradı, iki yanından mor tokalarla topladı. Onunla ilgilenirken ablasıyla birlikteymiş hissine kapılıyordu. Öyle bir mutluluktan ki anlatmaya kelimeler yetmiyordu. Yanağına kocaman bir öpücük kondurup salona gönderdi. Kendi odasına geçip do-laptan mor elbisesini çıkardı. Makyajını tamamladı. Soyunup tekrar giyindi. Aynada kendine baktı, belindeki kalın kemer kumaş bedenini sarmıştı. Tek omzuna kalın şerit hâlinde geçen kumaş, açıkta pek bir yer bırakmamıştı. Uzun ve dar eteğin kuyruğunu savurdu. Kemik rengi ayakkabılarını ayağına geçirdi. Saçlarını ensesinde sıkıca bağladı. Uzun bir atkuyruğu sırtına salındı. Takılarını da takıp aynada tekrar kendine baktı. “Sonuçta nişan gecesi, abartı olmadı,” dedi kendi kendine. Odasından çıkıp Mihriban’ın odasına girdi ve o anda evin devasa zili çalındı.

Nazenin elini kalbine bırakıp derin soluk aldı. Kızların ona bakışına yüzünü buruşturdu. “Ne? Her halükârda heyecanlıymış.”

Kardelen gülüşünü saklayıp elini havada salladı. “Tabii canım, kesin öyledir.”

Kızlar kıkırdarken Nazenin oralı bile olmadı. Mihriban ardından itekleyerek odadan çıkarttı. Efşan’ın gözleri hâlâ Vedat’ı arıyordu ama göremiyordu. Arsızdı yürek, başka bir açıklama getiremedi. Salonun içi aile üyeleriyle dolmaya başlamıştı. Korhan’ın yüzünde güller açıyordu. Efşan ona bakıp gülümsedi, yanındaki Hazan’ı hafifçe dürttü. “Damat çok mutlu.” Hazan da bakıp gülümsemişti. “Nazenin kadar rol yapanını hiç görmemiştim. Bu ikisi sıırıslıklam âşık.”

“Kesinlikle seninle aynı fikirdeyim.” Belinde bir el hissettiğinde ensesindeki tüyler havaya kalktı. Bu dokunuş tek bir kişiye aitti. El usulca sırtına tırmandığında başını çevirdi, çevirmese de kim olduğunu biliyordu ama görmek istedi. “Mor...” dedi Vedat, mavileri soğuk ve öfkeli bakıyordu. “Asi ve güzel.”

Ona bakarken soluk aldı, bakışlarını kaçırmadı. İkisi de bakışlarla meydan okuyordu. Ne zaman gelmiş, ne zaman giyinmişti bilmiyordu ama içi gitmişti duruşuna. İçindeki kadın başını duvarlara vuruyor, “Bakma kızım,” diyordu ama onu dinlemeyecekti. “Gözlerim kamaşıyor, soğuk ama öfkeli.”

Suratında tek bir kas bile oynamadı, sırtındaki elini bastırarak çekti, bir adım attı ve elini uzattı Vedat. Efşan onun ne yaptığını anlayabiliyordu. Her ne olursa olsun, etrafına yaydığı ışıktı bu. “Sana ben değer vermezsem kimse vermez,” sözleri kulağında çınlıyordu. Karmakarışık bir döngüdeydiler. Sorun neyse neydi, Vedat onun değerini tüm ailesi önünde ortaya seriyordu. Elini usulca Vedat’ın avuçlarına bıraktığında parmakları kuvvetle sıkıldı. Önce Efşan oturdu, hemen yanına da Vedat. Yanına oturan Hazan’a ve onun yanına oturan Vural’a bakıp Hazan’la göz göze geldiler. “Umutsuz vakayız Efşan,” dedi Hazan.

“Dibine kadar,” dedi Efşan.

Sessizliğe bürünen büyük salonda Nazenin’in Korhan’a verdiği kahve sessizlik içinde izleniyordu. Korhan yutkunarak fincana

bakıyordu. Evde bir deneme yaptırmıştı annesi ama midesi altüst olmuştu. Nazenin'e giden yol kahveden geçiyordu.

“Yürü be Korhan! Sen ki beni canımdan bezdirmiş adamsın, tuzlu kahve sana ne yapabilir?” dedi Kardelen. Okan ona gülümsedi, yaşayan ve yürüyen bir ateş parçasıydı bu kadın, nasıl sevmesindi. Mücella Hanım şöyle bir bakmıştı Kardelen'e, güzel kızdı ama çok alevliydi. İşindeki başarı ve güvenilir kişiliği Kardelen'i güzünde iyi bir yere oturtuyordu.

“Kardelen güzel gaz veriyor, içsene oğlum,” dedi Mücella Hanım. Okan'ın gözleri parladı, annesi ve Kardelen arasında birkaç kez gidip geldi. Kardelen kendine yapılan iltifatla gözlerini kısıp, sırtıttı.

“İçerim,” dedi Korhan. “Beni bununla korkutamazsınız. Hepinizden önce evleneceğim.” Fincanı tutup tüm kuzenlerine kaldırdı. “Size geçmiş olsun.” Tek seferde tepesine dikip yuttu. Nazenin onu izlerken dudaklarını sağa sola kıvrıyor, genişçe gülmemek için ciddi çaba harcıyordu. Korhan'ın azmi yüreğine yerleşiyordu, yeri sağlam, sarılmaz ve başköşede idi.

Peri'nin üzerini örtüp gece lambasını açık bıraktı. Odasına ağır adımlarla yürürken etrafın sessizliği ev halkının ne kadar yorulduğunu gösteriyordu. Daha yarım saat önce sesler evi çınlatıyordu. Tüm gece eli elinde olsa da tek kelime dahi konuşmamışlardı. Vedat'ın odası kendi odasının gerisindeydi. Koridorun ucuna bakıyordu ama ayakları gitmiyordu. Dakikalarca düşünceleriyle boğuşarak orada bekledi. Kısılmış ışıklar altında koridorun karanlık ucuna baka baka dakikalar geçirdi. İnadı, gururuna galip geldi ve odasına girdi.

Arkasında, en uçta omzunu duvara vermiş, elleri cebinde Vedat da dakikalarca onu izlemişti. Bir adım atsa koşarak tutacaktı ama Efşan'ın gururu ikisi arasına çekilen en sert duvardı. Kendini değersiz hissetmesi bir kez daha kırarken, omzunu aldı duvardan çekip, ağır adımlarla odasının önünden geçip gitti. Takım elbisesini çıkartıp yatağının üzerine bıraktı. Giyinme odasına girdi, siyah kotunu

giydi. Siyah tişörtünü başından geçirip botlarını ve kahverengi deri montunu alıp aşağı indi. Telefonunu cebine attığında artık çıkmaya hazırdı. Kapısı aralanınca gözlerini dikti. Efşan'ı hâlâ gece kıyafetiyle karşısında buldu. İkisi de birbirine birkaç saniye baktı.

İnadını kırmayı başarmıştı, yatağında oturduğu ve hiç kımıldamadığı anlar boyunca konuşmak için cesarete gelmişti ama Vedat gecenin bir yarısında evden sessizce ayrılıyordu. “Nereye gidiyorsun?”

“İşim çıktı.”

“Bu saatte, ne işi?”

“Sekiz beş çalışan memur değilim Efşan.”

Omuzları indi, değildi. Adımları onu Vedat'ın önüne kadar getirdi. “Çok acele değilse, konuşabilir miyiz?”

İki saati vardı ve konuşabilirlerdi ama bunu söylese mi, kestirememişti. Yanından geçip gidebilir, sorunu devam ettirebilirdi. Bunu istemiyordu fakat onca sözün altından nasıl kalkacaklar, görmek de istiyordu. Bayılmıyordu bu tavırları sergilemeye, hem de Efşan'ı her an özlerken. Dakikalarca beklemiş, yanına gelmek için adım atmamıştı da son on dakikada ne değişmişti? Başını salladı usulca, Efşan'ın lacivert gözlerinde gevşemeyi gördü.

“Bana yardımcı olmuyorsun, sen böyle betondan hâllice durursan konuşamam.”

“Sen konuşunca acıtıyorsun, susarak da bu sorunu çözebiliriz.”

“Susarak sorun çözülmez, birikir, dağ olur. Sen kendine bak! Sesin hâlâ kulaklarda.”

“Öyle mi, ben duymadım. Kim duymuş?”

“Vedat kes şunu! Hem suçlusun hem güçlü.”

“Senin hiç kabahatin yok mu Efşan? Tek suçlu ben miyim?”

“Hayır ama şiddetinden konuşamıyoruz bile. Biraz durulsan mı?”

“Sana konuşmaya geldim, bana durul diyen kadın çağlıyordu. Ben seni korumanın bin türlü yolunu ararken sen hayatımızı

cehenneme çevirmekten bahsediyordun.” Bir adım geriye çıkıp ellerini öfkeyle saçlarına daldırdı. “Şu âlemde kimse bana kurşun sıkamaz ama sen dilinle öldürüyorsun.”

Öyle hırslı ve acı çeker bir hâli vardı ki Efşan hızlı iki adımda hemen önünde durdu. Ellerini Vedat’ın tişörtünden göğsüne yasladı. “Kızgınlıkla söylemedim, sözlerimde haklıydım. Bu yola kendim girdim, ben seçtim, evet ama beni tek başıma bırakıyorsun. Bana öğretmediğin o kadar çok şey var ki bunların hırsını yine benden alıyorsun.”

Başını yana çevirip soluğunu bıraktı. “Onun sana yaklaşma düşüncesi beni deli ediyor, bunun öğretilecek bir yanı yok. Haksız değilsin, senin benim, benim de senin hakkında öğrenecek şeylerimiz var, doğru. O an... Duyduğumda aklım başımdan gitti, öfkem sana değildi.”

“Sizin âleme yabancıyım, öğreniyorum. Yıllarca eğittiğim kadın o kadar uzak ki bu dünyaya, bazen bocalayabilirim. Her bocaladığımda bana böyle bakma, öyle bağırıp durma.”

Haklı olduğunu inkâr edemezdi Vedat. Efşan henüz hiçbir şey bilmiyordu. Bu kez kendisi suçluluk duygusuyla bakıyordu. Özgür, göklerde süzülen bir kuşu kafese kapatmıştı, ister veya istemez, bu olmuştu.

Bakışların yoğunluğuyla ellerini göğüs kaslarından omuzlarına çıkarıp kollarını Vedat’ın boynuna doladı. Sıkıca sarıldı, Vedat’ın elleri sırtına değdi, kolları sıkıca bedenine etrafına dolandığında daha sıkı sarıldı. “Verme beni o manyağa, beni koruyamazsan seni o zaman öldürürüm.”

Günlerdir uzak olan kadının saçlarına bıraktı. Gül kokusu burnundan ciğerlerine, kalbine kadar indi. Sözlerin soğuk düşüncesi bedeninde esti, daha sıkı sarıldı. Kalbi bir kadın için can atmamalıydı, bir kadın hem acıyı hem de zevki, teninde ve ruhunda bu denli barındırmamalıydı. Bu hisleri Yalçın’ın da hissediyor oluşuyla aklını kaçıracaktı. Belki de değildir, diyordu aklı. Belki basit, şımarık bir istekti onunki. Onu öyle iyi tanıyordu ki belki kelimesiyle uyuşmuyordu işte. Yalçın hayatı boyunca hiçbir kadına değer vermemiş biriydi.

Şimdi Efşan için karşısına almadığı adam kalmamıştı. “Değil o, tüm dünya önüme çıksa yine de vermem!”

Yavaşça geri çekildi. “Ben üzerime düşeni yaptım.”

Vedat kaşlarını çatı. “Anlamadım?”

Efşan eteklerini topladı. “Adam olup ayağıma gelecek, o özrü dileyeceksin Reis. Tamam, gitmem, gidemem, seviyorum da yani aptal da değilim. Gelecek o özür.”

Sinsice bakan adama yaklaşıp yanağına mor rujunu bırakıp geri çekildi. Parmak uçlarıyla izleri silerken eğleniyor gibiydi. “Çok geç kalma, yarın ablamlarla Şile’ye gedeceğiz Reis. Nereye gittiğini bilmiyorum ama bir kadın olmadığına da eminim. Bu yüzden gidip uyuyacağım. Tek parça dön lütfen. Hatta gelince ben geldim de diyebilirsin. Sorunlar sizde farklı işlevsel malum, içi bizi yakıyor da dışı güllük gülistanlık. Ben atarımı yaparım, sen canını sıkma. Nasılsa geleceksin.”

Arkasına bile bakmadan çıkan kadının ardından sırtı. “Dilemeyeceğim! Böyle saçmalık mı olur, kışkırdım diye özür dileyeceğim. Başka?” İçinden saya saya evden ayrıldı. Buluşma yerine kadar tırnağı dışında öylece durup düşündü. Hiçbir çıkar yol bulamıyordu, Efşan’ı sonsuza kadar kilit altında tutamazdı. En kesin çözüm Yalçın’ın ölmesiydi ama onun da çaresi yoktu. Bir suikast onu ortadan kaldırırsa bile başına çok daha büyük sorunlar açardı.

Onu öldürmek istemiyordu, yıllarca omuz omuza birer savaşçı gibi çalıştığı, arkadaşım dediği Yalçın’ı öldürmek... Ama Efşan herkesten daha değerliydi. Bu seçenek en son sırada yer alacaktı.

Tek başına yürümeye başladı, aracı da adamları da gerisinde kalmıştı. Avucunun içi gibi bildiği ormanın içinde, elleri cebinde devam etti. Bir zamanlar bu ve buna benzer alanlarda gece tek başlarına bırakılmış, aç ve uykusuz geceler geçirmişlerdi. Onunla, Yalçın’la sırt sırta geçen günlerdi. Bu adam ona neden gerçek bir düşman olmuştu? Vedat bunu asla anlayamıyordu.

Önündeki çıtırtıyı algılayıp durdu. “Benim!” diyen sesin sahibi Sedat Başkan’dı. Ağacın ardından bedenini Vedat’ın önüne çıkarttı. “Önce seninle konuşmak istiyorum.”

“Buyurun Başkan’ım.” Tam önünde durdu, ellerini çıkartıp iki yanına saldı.

Birbirlerinin parlayan göz bebeklerini, karanlık silüetlerini görüyorlardı. “Silahsız da birbirinizi öldürebileceğinizi biliyorum. O sana ne derse desin, kendine hâkim olacaksın.”

“Bunu bana neden söylüyorsun? Ne konuştunuz?”

“Vedat! Ben bu ülkenin müsteşar yardımcısıyım ama iki âşığın derdine düştüm. Bunu sevmedim, daha önemli işlerim var ama bu saatte buradayım. Sana ne diyorsam onu yap! İkinizi de kaybetmek istemiyorum.”

Birkaç saniye Başkan’a bakıp başını salladı. “Öldürmem. Aklım başımda ama görüyorum ki onun aklı başında değil.”

“Devam et Vedat. Seni takip edeceğim.”

Yanından geçip yüz metre kadar devam etti. Neyle karşı karşıya kalacağını az çok anlamıştı. Aklını toplama düşüncelerini buz gibi bir ses kesti.

“Ne kadın ama değil mi?”

Bedeni buz kesti, kanı dondu ve “Öldürmem,” sözünü orada unuttu. Sesin geldiği yöne çevirdi başını, ağacın arkasındaydı. “Evet, çok güzel, çok özel ve benim.”

Yalçın yaslandığı ağaca başını usulca vurdu. Dişlerini sıktı, sesini ayarladı. “Gül kokuyor.”

Kokusunu alacak kadar yakınına girmesi bir kez daha canını yakarken sakın kalma düşünceleri tuzla buz oluyordu. Direniyordu. “Bana özel, ben seviyorum. Beni seviyor!”

“Neden sen?” Kalbinde bir bıçak derinlere batıyordu. Tüm dünyayı yakması gerekse bile istiyordu Efşan’ı. Yanında olsa, bir kez gülmese Yalçın onun kölesi olurdu.

“Kader.”

“Senin kaderin hep güzeldi. Sen hep çok şanslı olandın Vedat.” Başı hâlâ ağaçta yaslı, gözleri kapalıydı.

“Biz sizinle aynı kaderi paylaştık. Benim sana sorum, neden

nedir gerçekten sevmiyorum, sevilmiyorum. Hayatımda neyin eksik olduğunu görebiliyor musun? Aslında hiçbir şeyim yok!”

İlk kez duyduğu bu özel bilgileri derinlere attı, içinde saklı kalacaktı. Üzülmemeliydi ama merhametine dur diyemiyordu ki aklına Efşan geliyordu. “Bir gün seni sevecek bir kadın olacak. Aklını başına topla ve onun benim karım olduğunu düşün. Ne bırakırım ne de o beni bırakır. Sana zarar vermek istemiyorum ama beni rahat bırakmazsan görevimiz de hayatımız da bitecek.”

Ağaçtan kendini alıp ayakları üzerine sağlam bastı. Bedenini görüş alanına sokup, Vedat’a iki adım attı. “Umurumda mı sanıyorsun? Ben sana ne anlatıyorum? Ben onu istiyorum!”

Başını kaldıran Vedat’ın çene kasları seğirdi. “Lan manyak! Benim kadını mı ne diye istiyorsun? Mal mı bu? Al ben kullandım, az da sen kullan mı diyeceğim sana? Bunun kadar saçma bir şey olamaz Yalçın, sen aklını kaçırmışsın. Şurada boynunu kırmıyorsam ülkene dua et!”

“Ben senin boynunu kırarım, sen kimseye dua etme!” Vedat’ın suratına inecek yumruk, Başkan tarafından yakalandı. “Yalçın!” dedi Sedat Başkan. “Uzak dur! Buraya konuşun diye geldiniz, birbirinize yaklaşmayın!”

Kolunu çekip kurtardı, iki adım geriledi. “O zaman ikiniz de beni iyi dinleyin! Efşan ya bana gelir ya da ben Çelebi ailesini kökünden temizlerim. Bunun sonucunda vatana ihanet varsa, var! Efşan yoksa Yalçın da yok!”

Vedat yerinden ok gibi fırlasa da olduğu yere tekrar çivilendi. Vedat’ın başının tam arkasında, tenine değen bir silah vardı. Aynı şekilde Yalçın’ın da arkasında biri başına silah dayamıştı. Sedat Başkan ellerini cebine atıp geri çekildi.

“Şimdi ikiniz beni dinleyin! Ne siz ne bir kadın bu ülkeden kıymetli değil. Bu vatan uğruna ne sevdalar, ne gençler ne yürekler yitip gitti. Kaç kadının ciğeri yanıyor evlerinde, biliyorsunuz! Her şehit bir ateştir! Onlar bu vatan için öldüler. Sizin onlardan zerre kadar ayrıcalığınız yok! Gücünüzü kötüye kullanırsanız, bitersiniz! Sizi yetiştirirken öğrettik. Size verdiğimiz tüm gücü cımbızla çeker alırsız,

işte o zaman ne siz ne aileniz kalmaz. Bu konu çığrından çıkıyor. Tek bir hamle daha bulursam, duyarsam ve görürsem, önce Efşan'a, sonra da kendi başınıza veda edersiniz. Üçünüz de toprak olursunuz. Yerinize gelecek çok adam var! Bu ülkenin yiğidi bitmez beyler.”

Birbirlerini öldürmeye yemin etmiş bakışları izleyip bağırdı Başkan. “Anlaşıldı mı?”

Vedat anlamıştı ama karşısındaki adamın ne kadar anladığını görecektik kadar uyanmıştı artık. “Anlaşıldı Başkan'ım,” dedi az önce attığı adımı geriye çekti.

“Anlaşıldı Başkan'ım,” dedi Yalçın. Arkasını dönerek gözden kayboldu. Vedat gözden kaybolan adamın ardından Başkan'a döndü. “Tek bir hamle bile yapmayacağım. Bundan sonrası sizde! Ondan bana geleni sizden bilirim, bana nasıl sahip çıkıyorsan ona da çık!”

Sedat Başkan başını salladı. “Onunla ilgili gizli bilgileri kimseyle paylaşma dememe gerek yok!”

“Yok! Duymadım. Bir şey sormak istiyorum.” Başkan'ın sessiz izniyle sorusunu yöneltti. “Hiç mi kimsesi yok, yani en ufak bir akraba?”

Yalçın'ın bile gerçekte Yalçın olmadığı gerçekler, Vedat bile olsa kimseyle paylaşılmazdı. Elleri cebinde olan Başkan, Yalçın'ın gittiği yöne yürümeye başladı. “Yok!” dedi. “Evine git, nikâha gelmek istedim ama bu mümkün değil. Sana mutluluklar dilerim.”

“Teşekkür ederim Başkan'ım,” dedi ama inanmadı.

23. Bölüm

Yatağında bir hareketlilik hissettiğinde gözleri kocaman açılıp bedeni hızla atağa geçmişti. Kolundaki elin soğukluğuyla inledi. “Sakin,” dedi sakın bir ses tonu. Başını çevirip Vedat’a bakınca bedeni gevşedi. “Yumruğu yiyecektin, azıcık ses yapsaydın.”

Kolundan çekip göğsüne yasladığı kadının saçlarını kokladı. “Gelince haber ver demiştin. Bak hanım sözü dinliyorum, yine de yaranamıyorum.”

“Buz gibisin, buradan dışarının tam olarak dışarı olduğunu anlıyorum.” Yorganı ucundan tutup Vedat’ın üzerine çekti.

“Evet, tam olarak dışarıydı ama artık gül kokulu karımın yanı.”

“Ne kadınmışım ama...”

“Ne kadınmışsın Efşan,” diyordu iç sesi. “*Senin yüzünden ülke birbirine girecek.*”

“Nasıl bir kadın olduğunu asla bilemeyeceksin.”

Başını kaldırıp Vedat’a baktı. Yüzünü göremiyordu, uzanıp yan tarafındaki ışığa dokundu. Ortam şimdi daha aydınlıktı ve birbirlerine olan bakışları kesintisizdi. “Ne demek istedin?”

“Bazı şeyleri bilmemen, bilmenden daha hayırlı demek istedim

ama sana çoğu şeyi anlatacağım, o zaman kimseyle kabine girmezsın.”

“Sen bunu sürekli hatırlatacak mısın?” Yüzünü yana çevirmişti, üzülyordu ve hata yaptığını kabul etmek istemiyordu.

Vedat doğrulup yaklaştı. Parmaklarının arasına Efşan’ın saçlarını alıp onlara baktı. “Kokunu bile biliyor Efşan. Ciğerimin nasıl yandığını bilemezsın.”

Gözleri şiddetle açılırken başını Vedat’a çevirdi. Öyle acı çeker bir hâli vardı ki bakmasa, görmese sesi bile bunu anlamasına yeterdi. “Sen onun yanına gittin.”

Başını salladı, bakışları Efşan’ın gözlerindeydi, ellerinde saç tutamları vardı. “Gittim. Onu öldürmek istedim, beni öldürmek istiyor. Beni öldürürse sana sahip olabileceğini düşünüyor.” Efşan’ın kanı donarken Vedat sırtıttı. “Ama bilmiyor ki benim kadınıam onu döve döve öldürür, benim cesedime bile ihanet etmez. Bana bir şey olsa Efşan onu bir kurşunla kalbinden vurur. O aptal bunları bilmiyor, anlamak da istemiyor. Ben ne kadar şanslı bir adamıam Gülefşan...”

“Senden önce onu tanıyabilirdim, onu sevmeyeceğıme eminim. O farklı biri, ilk bakışta fark ediliyor.” Kollarını Vedat’ın boynuna doladı. Onun gülümseyen nefesi omzuna çarptı, daha sıkı sarıldı. Bedenini saran kollarda bir ömür yaşamak için dua ediyordu.

Dudaklarını Efşan’ın omzuna bastırıp, başını kaldırdı. Saçlarını kokladı, eli gür siyah saçlara dolandı. Efşan’ın kulağına fısıldadı. “Özür dilemeyeceğim kraliçem.” Birkaç saniye dik duran beden kollarından çıkacaktı ki sertçe geri kendine bastırdı ve kulağına tekrar fısıldadı. “Tamam, köpek gibi kışkandım. Aklımı kaçırdım, sana dokunması bir yana nefes kadar yakına girmesini kışkandım. Sana bakan gözlerini oymak istiyorum. Kokunu alan burun kemiklerini parça parça etmek, onun kalbini sökmek istiyorum sırf içinde sen varsın diye.” Kolları arasındaki kadının gevşeyen bedenini yatağı devirdi. Saçlarının yastığı süslemesini izledi. Elini dağılan saçlara götürüp ileriye itti. “Daha anlatayım mı, o kadar seviyorum seni.”

“Korkunç bir sevgi olmasından korkuyorum. Beni kıskanman bize zarar vermemeli, bunun suçlusu ben olmamalıyım.”

Bakışları Efşan'ın yüzünde dolandı. "Ben öyle biri değilim. Söz konusu o olunca başka biri oluyorum. Çünkü karşıma rakip olarak çıkacak tek adam o."

Elleri Vedat'ın saçlarına karıştı, başını çekip kendine yaklaştırdı. "Ben seni seçtim ve olay bitti. Hem neden rakip olarak görüyorsun, rakibin değil. Saplantılı biri sanırım, ben başka bir şey olduğunu düşünmüyorum."

"Ah Efşan, ah..." İç çekişiyle göğsü kalkıp indi. Son birkaç günün zorluğu arkalarında kalıyordu. Gelecek günlere daha sağlam adımlar atacaklarını ikisi de biliyordu. Daha açık ve daha net olmak için çaba sarf edeceklerini biliyor, bundan sonraki adımlar için aralarında yeni anlaşmalar imzalanıyordu.

Güneş doğsa da puslu havanın karartısını ışık sızan perdelerin arasından izlemişti. Kollarının arasında uyuyan kadının saçlarına son bir buse kondurup yataktan çıktı. Sessizce odayı terk etti.

Öğleden sonra Şile'deki eve geçmişlerdi. Ayşem ile Doğan da bir saat arayla gelmişti. Birlikte yemek yapmış, sohbet etmiş ve Peri'nin şakıyan sesi eşliğinde yemişlerdi. Ayşem mavi gözlerini zekice Efşan ve Vedat üzerinde gezdiriyor, sorularına yanıt alacağı anı kolluyordu. Peri'nin uyku saati geldiğinde bu görevi Ayşem üstlenmiş, öperek, ona annesini anlatarak uykuya teslim etmişti. Kararlı adımlarını salona çevirmiş, bakışlarını sorularının cevaplarını alacağı insanlar üzerine dikmişti.

"Evet, şimdi burada neler dönüyor, hepsini bilmek istiyorum," dedi.

Efşan, Vedat'a çevirmişti. "Gel, otur Ayşem," dedi Vedat.

Ayşem, Doğan'ın yanına oturmuştu ama hiç sakin değildi. Duyacakları şimdiden hoşuna gitmemişti çünkü o gergin hava odaya ve kalbine çökmüştü.

"Cengiz," diyerek başlayan konuşma tüm olay silsilesini içine

katarak tek tek Ayşem'e anlatılmıştı. Efşan ablasına üzgün bakıyor, onun o yıkılmış hâline içi gidiyordu. Ayşem ona verilmiş en güzel ablaydı ve onu istemeyerek de olsa kendi derdiyle üzüyordu.

Ayşem'in yanına oturdu. Gözleri hırsla parlayan kadının ellerini tuttu. "Abla ben çok iyiyim. Kimse bana bir şey yapamaz. Bunu bil ve beni düşünme, bana hiçbir şey olmaz."

Ayşem başını iki yana salladı. "Ben kendi derdime düştüm, seni ihmal ettim. Kendimi asla affetmeyeceğim."

"Bunu düşünme, biz bir de bana üzülme diye senden sakladık. Bilsen de elinden bir şey gelmesi mümkün değildi, hâlâ da değil. Ben senin beni nasıl sevdiğini biliyorum ya, bu bana yetiyor. Kendini asla suçlama, üzülürüm."

"Biraz hava almak istiyorum," derken yerinden kalktı. Kabanını giyip sürgülü kapıyı açıp çıktığında Doğan da peşinden çıktı.

Gözlerini kederle açıp kapatan Efşan, "Gececek," diye mırıldandı. Göz göze geldiler, Efşan üzgün, Vedat yorgundu. Efşan'ın yanına oturdu, eline dokunduğunda buz gibi olduğunu fark etti. "Sen demiyor musun geçer diye? Üzme kendini, Doğan konuşuyordur, sabah kendini daha iyi hissedecek."

"Ben bu sözü ne çok söyler oldum Vedat. Yakında bu sözden nefret edeceğim diye korkuyorum."

Kolunu Efşan'ın omzuna dolayıp kendine yasladı. Şakağından öperek, birleşik duran ellerine baktı. "Şöyle durabiliyorsak çok da önemi yok. İsterse geçmesin." Elini sıkıp parmaklarıyla oynamaya başladı. "Hem her şey geçmez, geçmiş gibi yaparız. Doğanın kanunu bu, öldüm der, nefes alırsın."

Ayşem ve Doğan balkondan dönünce Efşan ayağa kalkıp ablasına sarıldı. "Sen üzülürsen ben üzülürüm."

Ayşem kollarına sığınan kadını kendinden koparıp zorla gülümsedi. "Sen üzülme, seni nasıl üzerim... Ablan bana küser sonra, canımın diğer yarısı sensin Efşan. Bunu biliyorsun."

Tekrar sarıldı ablasına, Ayşem kocaman gülümsedi. "Biraz baş başa konuşalım mı Efşan?"

“Ooo,” dedi Doğan. “Sanki meraklıydık size.”

Ayşem ona dönerken kaşları birleşmişti. “Bir şey mi dedin ağam?”

“Estağfurullah hanımağam? Sana ne diyebilirim?”

“Bilmem, öyle bilir gibi konuştun da,” derken Efşan’a döndü.

Efşan dudaklarını kemiriyor, gülmemek için direniyordu. Asla ablası gibi bir kadın olamazdı. Ayşem, gücün adıydı.

“Gel Doğan, benim de sana anlatacaklarım vardı. Hanımlar dedikodusunu yapsın. Acaba iyi adamlar mıydık?”

Doğan kahkaha atarken mutfaktaki bar koltuğuna ilerliyordu. “Ne yapsak yaranamayız, çok dert edinme Vedat.”

Hanımlar beylere, beyler hanımlara baka baka bir saat sürdü konuşmaları. Doğan en son kızlara bakıp Vedat’a döndü. “Tamam, ben ayarlarım, Ayşem’e de izah ederim. Birkaç gün daha burada- yım o zaman, sen bana gün ve saat bildirirsin ama Tahsin abiyi sen ara, çok iyidir, has adamdır, Efşan’a çok değer veriyor. Ters yapma!”

“Merak etme! Tahsin Bey benim için de çok özel biri. Hayranlık beslememek elde değil. Arayacağım.”

“Tamam, o hâlde artık uyuyalım.” Ayşem’e dönerek, “Uyusak mı artık?” dedi.

“Olur canım,” diyen Ayşem yerinden kalktı. Efşan ile Vedat’a iyi geceler dileyerek odalarına çekildiler.

“Seni şöyle alıp odama gidemiyorum Gülefşan. Ne olacak benim bu elim böğrümde durumum?”

Yanındaki tabureye oturup, omzunu Vedat’ın omzuna yasladı. “Ne bileyim, dertlerin biri bitiyor, biri başlıyor. Evleniriz bir gün, hem onların da resmî nikâhı yok ki?”

“Ha, öyle mi? Tamam o zaman seni alıp odama gidebiliriz.”

“Vedat...” Gülümseyerek başını onun omzuna yasladı. “Annemin resmî nikâhı abim okula başlarken kıyılmış. Bizim oralarda evliysen evlisindir. Resmîyet birçok kuralı yıkamaz hatta umursamazlar bile.

Beni odana almıyorsan bu senin tercihin ama ben senin karınım, sen de benim kocam.”

“Kopamıyorsun, değil mi?” Efşan’ı başından öptü. “Uzak kalsan da nefret etsen de bir yanın Urfa için yanıp tutuşuyor.”

Başını kaldırıp, çenesini Vedat’ın omzuna bıraktı. Çok yakın ve göz gözeydiler. “On altı sene ailemle ve akrabalarım -iyi veya kötü- orada yaşadım. İnsan toprağından kopabilir mi? Özünden, atalarından ve geçmişinden?”

“Kopamaz! İster misin bir düğün yapalım Urfa’da? Dostuna düşmanına karşı, âlem gelin görsün?”

“İstemem! Ne yaparsan yap, insanlara yaranamazsın. Gelinlikle salınsam bile ‘Ablası fena kadındı,’ derler. ‘Babası, annesini öldürdü, vah vah,’ derler. Ne yaparsak yapalım, mutlaka bir şey derler. Onlara bir şey ispat etmeme hiç gerek yok.”

Tek kaşı havada, dudakları bükük bir vaziyette uzanıp karısının dudaklarına akıl alıcı bir dokunuş bırakıp geri çekildi. “Benim küçük kadınımla neler de bilirmiş.”

“Küçük derken? Ben iri kadın tabirine cuk diye oturan biriyim, farkındasın değil mi?”

“O kadar gençsin ki... Benden neredeyse dokuz yaş küçüksün. Sen küçük olmayacaksın da kim olacak? Senin yaşındayken ilk suçumu işlemiştim. Şimdi dönüp bakıyordum da asırlar geçmiş gibi.”

“Ne suçu?”

“Fırından ekmek çaldım,” dedi sırtarak ama Efşan gülmüyordu. Lacivert gözleri hüznü taşıyordu. “Vedat, sen neden bu hayatın içindesin?”

“Sen neden beni seviyorsun?”

“Bilmiyorum, bu benim elimde olan bir şey değil. Bu soruyu kimse cevaplayamaz.”

“Bu da benim elimde olan bir şey değildi. Kim olman gerekiyorsa o olursun. Buna kafanı takma, ben bu adam olmasam, Ayşem beni bulmasa seninle asla tanışamazdım. Her şerde bir hayır varsa, sen o şerrin içindeki hayırsın.”

“Gece gece neden kalbime oynuyorsun?”

“Oynamak? Ben tüm kaleleri fethedip surlarına gireceğim günü bekliyorum. Bunlar büyük taarruza ön çalışma.”

“Ne?” derken sesi şaşkınlıkla yüksek çıkmıştı. “Neye?”

Vedat’ın gülüşüyle gamzelerini ortaya serdi. “Seni düşününce... Umarım kalbim durmaz.”

“Hım.” Başını yana yatırıp gülümsedi. “Senin kalbin durursa benimki de atmasın da... Peki bunun için biz neyi bekliyoruz? Ben sana yazılmışım, sen bana.”

Bar tipi masanın üzerinde duran fincanı evirip çevirdi ve başını yana yatırmış, cevap bekleyen kadına tebessüm etti. “Tabii ki gelinlik giymeni.” Efşan’ın yumuşayan bakışlarına uzandı. Kapanan gözlerin üzerine dudaklarını bastırdı. “Seni öyle çok bekledim ki gelinlik giymezen bu benim içimde kalır.”

“Bir gün bana beni nasıl beklediğini de anlatacak mısın?”

“Anlatacağım. Bana ne kadar inanacaksın, bilmem. Delirdiğimi düşüneceksin, saçma diyecek, güleceksin.”

“Sen inanmış, beni beklemiş ve bulmuşsun. Ben buna nasıl saçmalık diyebilirim.”

“Nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama her şeyi idare edebilecek bir güce ve zekâyâ sahipsin. Yirmi iki yaşındasın ama benden bile büyük düşünebiliyorsun. Çok kısa bir zamanda beni idare etmeye başladın, geçen gün, kahvaltıda seninle konuşmaya çalışırken beni terslemeni bekledim ama yapmadın.”

“Annen gözümün içine bakıyordu,” derken kıkırdayarak Vedat’a sokuldu. “Bilmiyorum, neysem oyum. Daha öğreneceğim çok fazla ayrıntı var, severek yerine getirmeye çalışacağım. Arada bocalarsam beni üzme, anlat, anlarım.”

“Anlarsın, asla şüphe etmiyorum. Bir günümün bir günümü tutmadığı anlar olacak. Seni kırmak, istediğim en son şey bile değil ama olur ya yaparsam, bana hatalarımı söylemekten çekinme. Bana küsme, bana trip atmak yerine benimle konuş. Bir gerçek var ki Efşan, normal biri olmayacağım. Yorulma, darılma, alınma.”

“Çok ağır şeyler istiyorsun. Bunların karşılığında ben ne alacağım?”

Vedat onu izlerken bile seviyordu. Efşan’ın eğlenen hâline sırttı. Dönerek taburesini onun taburesine yaklaştırdı. İki eliyle Efşan’ın başını tutup kendine yaklaştırdı. “Seni aldatmam, zarar vermem, kimse sana dokunamaz! Söz bile edemez. Sen başımın tacısın, çocuklarımmın annesi olacak tek kadınsın. Daha sayayım mı?” Efşan’ın dudaklarına fısıldamıştı.

“Kalbim kaldırmaz diye korkuyorum. Yeterli Reis, uzatma, kıy şu nikâhı.”

Gecenin bir vakti kahkaha atmamak için alt dudağını ısırды. “Kıymayan ne olsun?”

“Vedat Çelebi olmasın. Benim tanıdığım Vedat bu nikâhı kıyar. Ayrıca...” derken elini havaya kaldırdı. Vedat eline bakıyordu. “Benim neden bir yüzüğüm yok? Hazan’ın bile var, o manyak kuzenin zorla taktırıyormuş. Nazenin bile taktı. Biz onlardan önde değil miydik?”

“Ah,” dedi Vedat, ilk kez aklına geliyormuşçasına. “Affet sultanım, kartlarımmın limiti dolmuş. Ay başında alacağım, söz.”

“Zevzek.” Gülümseyerek önüne dönüp, kollarını masaya yatırdı. “Gece uzun Vedat, bu gece seni dinlemek istiyorum. Hadi anlat, nedir bu gül takıntın?”

Kendine dönen lacivert gözlere bakıp önüne döndü. Ellerini masanın üzerinde birleştirip, derin bir soluk aldı. “Konuşma bittiğinde bana deli demeyeceksin.”

Vedat

Kapalı demir kapıyı sarsıyordum. Üzerinde Sena’nın adı yazılı olan ama onun ezbere bildiğim yedinci dairenin ziline ısrarla basıyor ama yanıt alamıyordum. Sürekli bastım. Her saniye, her bir tık sesinin duyulup da kapı açılmadığında daha çok korkuyordum.

“Uyuyordur,” dedi Korhan.

“Uyumaz o! Beni bekler! Geleceğim dedim ona, beni görmeden uyumaz!” Gecenin bir yarısında avaz avaz bağıırıyordum, bu hâlime yabancıydı Korhan da Vural da.

Demir kapıyı yumruklamaya, tüm zillere basmaya başladım. “Sena!” diye bağıırıyor, ellerim asla boş durmuyor, sürekli yumruk atıyordum. Apartmanın teker teker yanan ışıklarıyla birisi kapıyı açacaktı.

Ve biri bana sonsuz denecek bir zamana dek kapıyı kapatmıştı.

Mezarlıkta simsiyah takım elbisesi içinde, yüzü soğuk ve soluk mermer kütlesi gibi sessiz ve tehlikeli görünüyordum. Usul usul yağmur bir kadının gidişine gözyaşı döküyor gibiydi. Islanan yüzümden düşen damlalar yağmura ait değildi ama Sena giderken yağmur bana yardımcı oluyordu. Gözyaşlarımı yağmurla kapatıyordum.

O gece açılan demir kapıdan merdivenleri koşarak çıkmıştım. Sena’nın açılmayan kapısına yumruk üstüne yumruk atmıştım. Açılmamıştı kapı. Sabır denen duygudan zerre eser kalmamıştı ve en sonunda içinde bulunduğum güç ve öfkeyle kapıyı tek seferde kırmıştım. Evin içindeki karanlığı ışıkları açarak aydınlatmış ama kendi karanlığımdan çıkamamıştım.

Avazım çıktığı kadar bağıırıp salona, mutfağa girmiştim. Korhan ile Vural ardımda deli gibi dönüyordu. Koridorun sonundaki yatak odasının açık kapısından geçip odayı ışıklandırmak için düğmeye dokunduğumda hiç bitmeyecek, asla geçmeyecek karanlığıma gömülmüştüm. Çırlçıplak, kanlar içindeki cansız yatan bedeni görmüştüm. Ardımdan gelen Korhan ile Vural, Sena’yı görmüş ve anında çekilip sırtını duvara vermiş, olduğu yere çökmüşlerdi.

Apartmanı hatta mahalleyi inleyen “Sena!” feryadımın ardından ruhum da onunla can vermişti.

Gözlerimden inen yaşlarla haykırmamak için boğazını yırtacak gibi acıyı yutkunmamla, Sena’nın başka bir şehirde yaşayan ailesini izledim bir süre. Annesi kendinden geçmiş, aldığı sakinleştirici iğnelerle zorla ayakta tutulmaya çalışılıyordu. Babasının boynu bükülmüş, ağlamaktan yüzü çökmüş ama en çok

ruhunu kaybetmiş hâliyle dişlerimi birbirine bastırıp başımı önüme eğdim.

Gözyaşlarımı siyah güneş gözlüğü ve yağmur gizliyordu. Beyaz kefenle kaplı gördüğüm kadına uzaktan bakıyordum. Evlenecek, kefen yerine gelinlik giyecekti Sena. Onu sevmekle nefret etmenin arasında dar bir geçitteydim. Bana her ne yapmış olursa olsun, onun yaşamasını tercih ederdim. Hayatım boyunca unutamayacağım o görüntüler onu affetmeme yetiyordu.

Kürekle atılan her bir toprak yığını yüreğime serpildi. Deli gibi haykırmak, onu mezardan çıkarmak, sarılmak ve her şeyin kötü bir rüyadan ibaret olduğunu anlatmak istiyordum. Kendimi bir kâbusun en kötü yerinde görüyor ve bazen uyanacağım hissine kapılıyordum. Kâhin kadın haklı çıkmıştı, artık kalbimde bir mezar vardı.

Her bir toprak parçası beyaz kefenin üzerine dağılıyor, sevdiğim ve bana ihanet eden kadını hiç gelmeyecek son yolculuğuna çekiyordu. Sena'nın kestane rengi saçlarını okşamak istedim, kahverengi gözlerine bakarak gülümsemek ve onları tek tek öpmek...

Ülke, Sena'nın başına gelen kötü olayla çalkalanıyordu. Her televizyonda, her kanalda boy boy resimleri vardı ve başına gelen üzücü, kahredici olaya tüm ülke ağılıyordu, bunu Sena'ya reva gören hariç.

Ünlü iş insanı Vedat Çelebi'nin kız arkadaşı Sena Sungur, evine giren hırsız tarafından saldırıya uğrayıp katledildi. Vücuduna saplanan yedi bıçak darbesi ile kaybettiğimiz Sena Sungur'u artık sadece gülerken çekilmiş fotoğraflarıyla anacağız.

Odamdan son on gündür çıkmıyordum. İki yüz metre kare alana sahip odamda beni dışarı çıkarmaya zorlayacak hiçbir şey yoktu. Gözlerimin önünden gitmeyen görüntü ve ihanet benden her şeyini almıştı. Yaşamak için nedenimi, gülmek için sebebimi, nefes almak için havamı...

Yatağının üzerinde çırılçıplak bulduğum kadının kalbine, karnına, omzuna defalarca saplanmış bıçağın kesikleri ve günlerdir unutamadığım o kırmızı lekeleri... Odayı saran kan kokusunu...

Yedi bıçak yarası da yakıyordu canımı ama ihanet binlerce ok saplıyordu kalbime.

Acımı anlatacak herhangi bir söz bulamıyordum. Bir gün bulacağımı da sanmıyordum. Böyle bir şeyi tarif edecek bir sözün lügatte yeri olduğunu dahi sanmıyordum. Kalbimdeki her bir hücre oluk oluk kan akıtıyordu. Kanı kapatacak kanı istiyordum. Kanı kanla kapatacak, oluğu bir nebze olsun tıkayacak bir kan.

Tüm ülke didik didik aranıyordu. Arıyordu polisler, bulmaları mümkün olmayan kişiyi. Sena'ya bunu yapan kişiyi bulamıyordu hiç kimse. On gündür aranıyordu ve bulunamıyordu. Hangi deliğe girmişse, kimse ona ulaşamıyordu. Ulaşamazlardı da. Çoktan ölmüş, kemikleri bile toz hâlinde bir yere atılmıştı. Evine giren bir hırsızın insafına kalıp hayattan koparak gitmişti Sena. Gün geçecekti, ömür bile geçecekti ama ben ne onu, ne onun o kanlar içindeki hâlini ne de ihanetini unutmuyacaktım. Sena hamileydi ama babası ben değildim. Ben ona saygı duyarken o bana duymamıştı. Affettim seni Sena, ruhun huzurla uysun... Umarım sen ve bebeğin cennetin en güzel köşesindeindir...

Neşet Ertaş, "Dünyayı gönlümce olacak sandım. Boş yere dandım, boşuna kandım,"³ demiş. Öyle bir boşluğa düşmüştüm.

Efşan o gece elimi tuttu. "Ben şimdi senin toprağını açmaya gelen kadın mıyım?" diye sordu.

"Ve kendi mezarları olan, beni mezardan çıkaran kadın. Gül kokan, adınla bile etrafıma gül saçan bir kadın. Bana seni beklemekten asla yorulmamam gerektiğini söylemişti. Bu o zaman o kadar saçma geliyordu ki yaşadığım olaylar beni buna inanmaya itti."

Efşan kocaman gülümseyip iki elini birden tutup sıktı. Gözlerinin içine bakıp, nefesini tazeledi. "Ne zaman toprağa gül dikiyoruz?"

Ayşem'in peşime düşmesinin nedeni de Sena'nın katilini yaşatmadığım, ondan sonra da tecavüze, saldırıya uğrayıp katledilmiş kadınların intikamını almamdı. Bir efsaneyi canlandırıyordum,

3. Neşet Ertaş - Yalan Dünya.

“Vedat Çelebi affetmez, o yapmıştır,” diyorlardı ama tek bir delil bulamıyorlardı. Ayşem bir efsanenin ardına düşüp bana Efşan’ı getirmişti. İsteseydi tüm hayatımı Ayşem’in önüne serebilirim, her şeyimi verip minnetimi gösterirdim. O kalbine gül bahçelerini getiren kadındı.

24. Bölüm

Onu içine çeken hayata alışıyor, gözüne hiçbir şey görünmüyordu. Yeğenin yanında olması başlı başına masallardan fırlamış, uzun ama mutlu bir öykü kadar baş döndürücüydü. Vedat'a her geçen gün daha sıkı bağlanıyordu. Onu anlamak için çok çaba sarf etmiyor, izlemesi, dinlemesi yetiyordu. Her bir sözün ardında bir gerçeklik arıyor ve buluyordu. Ağır ruhuna Vedat'ı yüklüyordu ama yorulmuyordu. Sevgisi her an büyüyor, hayranlığı artıyordu. Gördüğü değer ve aşkın baş döndürücülüğüne kapılmıyor, her gördüğü ve duyduğundan ders çıkartıyordu. Efşan harbe hazırlanan bir savaşçı edasıyla değişerek yürüyordu.

Şile'den döndükleri geceydi. El ayak çekildiğinde Efşan'ın kapısını açtığı anda odanın ortasında dikilen, saçlarını bağlayan kadına gülümsedi. "Hazır mısın?"

Ellerini beline yerleştirip derin nefes alıp verdi. "Neye bilmiyorum ama hazırım."

Elini uzattı, birkaç adımda elini tutan kadını odanın dışına çıkarttı. "Ezber yeteneğin nasıl?"

"Ne iyi ne kötü denecek kadar." Odasının kapısını çekip kapattı Efşan.

“Sessiz ol,” derken işaret parmağını dudaklarına değdirmişti Vedat.

Efşan başını sallayıp kendini yönlendirmesine izin verdi. “Ne var bu evde?”

Uzun koridoru yürümeye başladılar. Vedat duvarlara göz atarak devam ediyordu. “Bazı işaretler var, onların ne anlama geldiğini ve ne işe yaradığını anlatacağım.”

“Evin içinde?” derken sesi biraz yüksek çıkmıştı.

“Evet, biliyorsun ki her an her şey yaşayabilecek insanlarız. Olur veya olmaz, bunlar önemli değil. Göreceklerin birer tedbirden ibaret.” Duvarlara döşenmiş apliklerin loş ışıkları yeterinde aydınlatıyordu. Vedat durduğunda baktığı duvara odaklandı Efşan.

Koridor duvarlarının alt kısımları beyaz ahşabın kapladığı bir alandı. Tüm koridorlar yarısına kadar beyaz ahşaptı. Yarısından tavana kadar olan kısımlar gri ve beyazın alaca olduğu desenli kâğıtlarla kaplıydı. Üç metrede bir, bir aplik ortama sarı ışık yayıyordu ve şu an bir apliğin tam önünde duruyorlardı.

“Bu evin tüm koridorlarında bu apliklerden yok.”

Efşan kaşlarını çatıp ona dönmüştü. “Nasıl yok? Bu evin yüzlerce yerinde bu apliklerden var.”

Efşan’ın elini bırakıp duvara yaklaştı, apliğin altındaki alana iki elini de bırakıp gezdirdi. “Yok Efşan.” Ezbere bildiği alana sol elini bıraktığında Vedat’ın elinin altında kırmızı ışık yandı ve ortama yayıldı. Efşan’ın gözleri kocaman açılırken ağzı da aralanmıştı. “O nasıl oldu?” diyebildi.

Elini ışığa bastırdı Vedat. Basit, çiçek şeklinde yukarı bakan aplik birden öne eğildi. Efşan’ın nutku tutulurken apliğin düşeceğini sanıp bir adım atmıştı ki açılan alanda bir silah gördü. “Ne...?” derken sesi kısılmıştı hatta diyecek kelime bulamamıştı. “Ama...”

Vedat elini çekmişti, ışık anında söndü. Apliği kaldırıp yerine tekrar yerleştirdi. “Temizlikçiler bunu anlamaz, anlayamaz. Annem, babam, babaannem, Mihriban, Okan ve Ozan, şimdi de sen biliyorsun. Bilmelerinin dışında onların parmak, el ayaları izlerini tanıyor.

Başka biri açamaz.” Efşan’ın şaşkınlığına bakıp sıırttı. Apliğe odaklanmış kadının gözleri önünde elini gezdirdi. “Efşan...”

“Şeytanla bir bağıın yok değil mi?”

“O da ne demek?” Kaşları birleşmiş, Efşan’a bakıyordu.

“Ne bileyim, bu şeytanın bile aklına gelmez.”

“Eh, biraz düşündük.”

İşaret parmağını duvara uzattı. “Peki bunu diğerlerinden ayıran özelliğı ne?”

Vedat tekrar duvara döndü. “Yaklaş,” dediğinde Efşan duvar dibine kadar girdi.

Vedat parmağını apliğın altında gezdirdi. Altın rengindeki montaj yerini işaret etti. “Bu küçük vidalara dikkat et. Arkasına silah gizlenmiş apliklerin montaj vidası düz tornavidadır. Diğerleri yıldız şeklinde montajlandı. Bu ayrıntıları kardeşlerimle birlikte düşündük ve biz kendimiz montajladık. Hatta vida şekilleri Mihriban’ın fikriydi.”

“Zeki kız. Peki sistem? Onu kim kurdu?”

“Ali Rüzgâr Asilkan.”

“Ona bu kadar çok mu güveniyorsun? Bu çok değerli bir bilgi.”

“Kendime güvendiğim kadar... Onunla Urfa’ya gitmeseydim seni göremezdim. Artık bir de minnet borcum var.”

“Hiç demiyorsun, Efşan o gün iyi ki Urfa’ya gitmişsin,” derken gülümsemişti. “Hep birilerine borçlanıyorsun ama Efşan’a bir aferin yok.”

Omzuna kolunu atıp kendine doladı. “Ah... Deli kız. Ne iyi etmişsin, bilemezsin.”

“Bunu duymak iyi geldi.” Elini Vedat’ın göğsüne yerleştirip duvara geri döndü. “Bu elini koyduğın yerde ne var?”

“Duvar kâğıdının altında çok küçük bir çip var.” Kolunun altında Efşan’la koridor boyunca devam ettiler. “Her iki aplikten sonrasında silah var. Vidalar yardımcı olsa da bunu unutma. Duvarın başladığı alanda silah yok. Ama sonraki her üçüncüde var.”

“Bu ev kale gibi, kim girebilir ki? Ama her gün ezber için dikkat edeceğim.” Gittikleri yöne bakıyordu, duvardan başka bir şey yoktu çünkü koridorun sonuydu. Her iki yana da açılan bir metrelik boş alan vardı. Sağa bir metre, sola bir metre ve duvarın sonuna kon-
durulmuş beyaz iki çekmeceli bir dresuar vardı. Duvarda bir ayna, dresuar üzerinde bir vazo ve içinde taze çiçekler.

“Tamam, burada da bir şey var.” Etrafına bakındı, hiçbir şey gö-
remedi Efşan. “Ama ne?”

Sağdaki boşluğa ilerledi Vedat. Aynı apliğin altında durdu. “Ha-
zır mısın yavrumsu?”

Efşan heyecanla gözlerini kırptırdı. “Her zaman Reis.”

Vedat koridordaki apliğe uyguladığı işlemi önündeki apliğe de uygulayınca duvar sessizce yana kaydı. Duvarın ardındaki karanlık alan birden ışığa kavuştu. İnce ve uzun bir alan karşıladı ama ucu görünmüyordu. Nutku tutulurken sesini çıkartmak bir yana, diyecek tek kelime bile bulamadı.

“Bu yol tamamen ıdıklı. Asla kaybolmazsın, buradan yürürsen evin arka bahçesinin, sarmaşıkla kaplı alanına ulaşırısın. O kapı içe-
riden kilitlidir ancak buradan geçen biri açabilir. Sarmaşık kaplı alanda bir kapı daha var. O kapı son sistem teknolojiyle donanımlı-
dır. Dışarıdan asla açılmaz, içeriden de çipte verileri olan biri açabi-
lir. Son kapı da buna dâhil.”

Bilgileri zihnine kaydederken asla öyle bir günün gelmemesini ve bu yola ihtiyaç duymamayı diledi. Gözlerini kapatarak göğsünü derin nefesle şişirip boşalttı ve açtı. “Bu kapının ardına geçersen tekrar nasıl kapanacak?”

“Eğer sen veya bu aileden başka biri bu kapıdan geçerse kapı kendiliğinden üç saniye içinde kapanır. Bizim parmak izlerimizle ça-
lıştığı için seni tanır. Şimdi basit kamera sistemi gibi görünen odaya geçip senin parmak, el izlerini sisteme yükleyeceğiz.”

“Peki ya Peri?”

“Peri bir çocuk, ona bunu ne anlatabiliriz ne de bunu saklayabi-
lir ama onun da çaresi var. Oyun oynarcasına elini sisteme okutaca-
ğız. Peri'yi dâhil etmeyeceğimi düşünmedin ya?”

“Hayır, düşünmedim ama merak ettim. Peki farz et ki ben bu kapıya kadar gelemedim, o kadar zamanım yok. Bu bir çözüm olmuyor?”

“Bu ev iki katlı, normalde kullanım alanları üst katlarda olur ama bu evin kullanılan odaları alt katta. Aktivite odaları üst katta, havuz hâliyle evin yanına eklenmiş alanda. Varsayalım ki sinema salonundan çıkman gerekiyor veya spor salonundan, her kattaki koridor sonunda bu kapıdan var. Bunun yanında spor, sinema, Türk hamamı yani üst kattaki alanlarda da var. Hepsini göstereceğim. Ve bir de...” dedi Efşan’ın gözlerine bakıp. “Aile üyelerinin yatak odalarında da bu çıkışlardan var.”

İki çift göz birbirlerini izliyor, aralarında sözsüz iletişim akıp geçiyordu. “Zor bir hayatın olduğunu biliyordum ama sana bunca ayrıntıyı yaşatacak kadar vâkıf olamamışım gibi hissediyorum Vedat.”

“Ömrümüz uzun olsun, bilmeyeceğin hiçbir şey kalmayacak.”

“Bunları görünce ne kadar yaşarım diye kendine soruyor insan.”

Arkasını dönerek açılan alana elini uzatıp çekti Vedat. Onu algılayan sistem harekete geçti, kapı sessizce kapandığında Efşan’a bir adım atıp, elini kadının yüzüne yasladı. Başparmağıyla dudağının kenarını okşadı. “Öyle düşünme.”

Yüzündeki elin bileğini tutup gülümsedi. “Nefes dediğin ne bir eksik ne bir fazla verilirmiş. Son nefesime kadar yanında savaşıcağım.”

Yüzündeki elini Efşan’ın ensesine sürükleyip, kadını usulca kendine çekti. Efşan’ın kolları ona dolanırken Vedat onun sıkıntılı nefesini hissetti. Çaba üzerine çaba sarf eden kadına sıkıca sarılıp, eline saçının ucunu doladı. “Korkma! Sen bu savaşı kazanacak tek kadınsın. Sana güveniyorum.”

Gözlerini kapatıp içini çekerek nefesini tazeledi Efşan. “Komutanı senin olduğun bir savaşı kaybetmem mümkün değil. Sana inanıyorum.”

Yavaşça geri çekilip gülümsedi Vedat. “Kahve içelim mi?”

“İçelim, bu gece bana hangi parçayı çalacaksın?”

Vedat'ın tek kaşı havaya kalktı. Yan bir gülüşle Efşan'ı kendine hayran bıraktı. “Gülü susuz, seni aşksız bırakmam.”

Mihriban az önce kapattığı telefona bakıp sinsice sırttı. “Unuttuğum kimse kaldı mı?” Kendine sorduğu soru bir anda dağıldı. Okan ensesinde bitmişti. “Kız sinsi, yine ne halt karıştırıyorsun?” diyen abisine döndü. “Abi... Bu akşam çok önemli bir dövüş var. Seyirci topluyorum.”

Okan kaşlarını çattı. “Kim, nerede?”

“Burada, üst katta. Abimle Efşan kapışıyor.” Telefonunu arka cebine tıkıp ellerini birbirine sürttü. “Çok heyecanlı olacak, herkesi aradım, yoldalar.”

Nutku tutulan Okan, kardeşine deli görmüş gibi bakıyordu. “Peki abimin bundan haberi var mı?”

“Yok tabii ki. Kovacak değil ya, köşeden izleriz.” Mavi gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. “Ne olacak ki?” Şaşkın abisine bakarken saçını geriye savurdu. “Kardelen de geliyor.”

Okan'ın tüm şaşkınlığı bir anda söndü ve gözlerine yumuşacık bir bakış oturdu. “Aferin abim, iyi etmişsin. Ee, ben gidip üzerime uygun bir şeyler giyeyim.”

Mihriban başını hafifçe sallarken gülüşünü saklamak için dudaklarını büktü. “Tabii tabii, kaslarını belli eden bir tişört giy. Seni çok yakışıklı gösteriyor.”

“Yapma ya... Tamam.” Okan kardeşinin tepesine bir öpücük kondurup koşar adım odasına yürüdü. Mihriban, abisi gözden kaybolunca kocaman kahkaha attığında Ozan'ın, “Yavaş, evin delisi olduğunu biraz sakla,” sözleriyle dudaklarını birbirine bastırıp boğazını temizledi.

“Abi, Bahar geliyor.”

“Eh, önümüz bahar tabii. Ne o, bitki örtünü mü değiştireceksin?” Ozan elleri cebinde sırtarak yanında durmuştu.

Mihriban göz devirdi. Bazen bu evdeki tek zekinin kendisi olduğunu düşünmesi oldukça normal bir düşünceydi. “Bahar diyorum, abi. Hazan’ın kız kardeşi, hani senin fanfi...”

“Kes!” Ozan’ın gözleri hızla kısılırken az daha yaklaştı. “Aramızda henüz bir şey yok! Ne biçim konuşuyorsun?” Mihriban ona dişlerini sıkıp yüzünü buruşturduğunda, Ozan az daha yaklaştı. “Ne zaman geliyor, neden geliyor?”

Abisinin meraklı bakışlarına kıkırdadı. “Sana ne?” Saçını savurup abisinin yanından uzaklaşırken dilinde bir şarkı mırıldanıyordu. “Sarı saçlarımı deli gönlüne bağlasan, beni bu evden kaçırsan.” Nefret ederdi Mihriban⁴ türküsünden. Sarı saçlı Mihriban olmak tanıştığı insanlarda ilk önce bu türküyü anımsatıyordu.

“Bekle bekle, gelir,” diyen Ozan kendi üzerine göz atıp odasına yollandı.

Dev odanın bir ucunda dört tane koşu bandı, hemen yanında beş adet bisiklet duruyordu. Ortada üç tane ağırlık kaldırmak için tasarlanmış spor aleti, aralıklarla döşenmiş beş tane kum torbası duruyordu ve her biri farklı büyüklükteydi. İnce ve uzun odanın sağ tarafına yediye beş metre büyüklüğünde ring vardı. Etrafı çevrili, yerden bir metre yukarıda karşılıklı dövüşebilmek için ideal bir alandı.

Siyah taytı bacaklarını sıkıca sarmıştı. Kalın askılı yine siyah tişörtünün eteği bedenine sıkı sıkıya oturmuştu. Spor ayakkabısının iplerini sıktı. Saçlarını atkuyruğu yapmış, iki yana çekip sıkılığını kontrol etmişti. Önündeki kum torbasına bakıp, bandajını eline sarmaya başladı. Diğer eline de itinayla sarıp kollarını iki yana açarak esnetti. Omuzlarını ileri geri hareket ettirdi. Bacaklarını esnetmek için bir sağa bir sola eğimli hareketler yaptı.

4. Musa Eroğlu - Mihriban.

“Hazır mısın?”

Kum torbasına bir kez vurdu ve geri dönüp baktı. Vedat’ı tepeden tırnağa süzdü. Baştan ayağa siyah olan adama iç çekerek baktı. Spor kıyafetleri, bedenine tam oturan tişört ve o kol kaslarına dar gelen kumaş. “En az senin kadar. İçim gitti Vedat Bey, bu hâlinizle kimler kimler yerimde olmak isterdi.”

“O zevk bana ait yavrum. Bir Efşan herkese nasip olmaz.”

“E... Âşık atışması mı, tekmeler mi? Affetmeyeceğim, ona göre dövüş.” Önüne dönerek torbaya sakın, aralıklı yumruklar atmaya başladı.

“Ne yani, sana yumruk mu atacağım? Aklını mı kaçırdın?”

“Buraya misket oynamaya mı geldik Vedat? Başka ne yapacağız?”

“Darbelerimizi değil, tekniklerimizi dövüştüreceğiz. Hiç insan kocasını döver mi?” Sesinden neşe, oluk oluk mutluluk akıyordu.

Kum torbasına vuracak olan yumruğu havada kaldı. Küçük kahkahalarıyla önüne döndü. “Bilmem, döver mi?”

Vedat adım adım gelip önünde durdu. “Sorunlarımızı dövüşmek yerine başka türlü de çözebiliriz.” İmalı bir şekilde göz kırptı.

“Ha ha, en son sen evin içinde böğürüyordun. Onun gibi mi Reis?”

“Asla unutmazsınız, ah siz kadınlar.” Alınmış gibi bakarken gözlerinde muzip yıldızlar çıkıyordu.

Elini yumruk yapıp, Vedat’ın omzuna indirdi. “Dövüşüyorum diye normal bir kadın olmadığım fikrine mi kapıldın sevgilim?” Vedat dilini ağzı içinde bir tur çevirirken Efşan yutkundu.

“Dilime Efşan çarptı, bir daha der misin?” Bir adım daha yaklaştı. “Sevgilim...”

Efşan’ın gözleri parladı. “Vedat sana hitap buldum.” Kocaman lacivert gözlerinde hain ışıltılar dolanıyordu.

Vedat da yutkunarak başını yana yatırdı. Meraklı bir beklenti bakışlarına misafir oldu. “Neymiş?”

“Kocam bey. Sana bundan sonra kocam bey diyeceğim.” Dudaklarını sıkı sıkı kapattı, kahkaha atması her an gerçeğe dönüşebilirdi.

Vedat başını yana eğmişti ama duyduğu sözlerle doğrulamıyordu. Bakışları hüsrana ve şok dalgasını ağırlıyordu. “Ne bey?”

Efşan elini havaya kaldırıp şıklatıp indirdi. “Kocam bey, bunu daha önce nasıl düşünemedim ben. Kocam be...”

“Sus!”

Efşan rol gereği irkilircesine yerinde dikleşti. “Beğenmedin mi kocam be...”

“Efşan! Yasaklıyorum. Bir daha demeyeceksin!” Kadının üzerine doğru bir adım attığında Efşan geriledi.

“Tamam Reis. Neden kızdın ki?”

Vedat yüzünü buruşturdu. “Kocam beymiş. Oldu olacak aşkıtom de.”

“Aşkito...”

“Efşan!” Vedat’ın sesi odanın içinde çınladığında, Efşan kahkahasını serbest bıraktı. Efşan kıvrılırken Vedat ona ters ters bakıyordu. Nefeslenip doğrulan kadına sırttı. “Eğlendin mi?”

“Sorma, nasıl iyi geldi.”

“O zaman sadede geliyorum,” dediğinde Efşan ona ciddi bir ifadeyle baktı. “Ne çıkacak bunun altından?” dedi Efşan.

“Dövüşmeyi biliyorsun, buraya kadar her şey güzel ama sende bir şey eksik. Acımasız değilsin, gerektiğinde birini öldürebilir misin?”

Efşan adamın gözlerinin içine bir süre bakıp ensesini kaşdı. “Sanmıyorum. Bir insana fiziksel şiddet uygulamakla canını almak arasında ince bir çizgi var ama ben o çizgiyi aşacağıma inanmıyorum.”

“Önüne çıkan birine tekme atmazsın, canını yakana atarsın.”

“Ve onu öldürmem,” dedi Efşan. “Can dediğin sürekli yanar, her canımı yakanın canını alacak değilim.”

“Sorun her canını yakanın canını alman değil. Senin canına kastı olan biri diyelim veya çok sevdiğin birinin canını yaktı. Daha acısı senden onu kopardı.”

“İntikam mı almalıyım?”

“Ya seni öldürmek istiyorsa?”

Efşan ona bakarken gözlerinden tereddütler silsilesi gelip geçiyordu ve bunu karşısında duran adam kâğıttan okurcasına anlıyordu. “Benden bir katil çıkarmaya mı çalışıyorsun?”

“Asıl katil seni öldürmek isteyen, sen canını koruyorsun. Zor da kalırsan öldüreceksin! Zalimin zulmüne boyun eğemezsin. Nefsi müdafaa haktır. Ölümle karşı karşıya kaldığında gücün yetiyorsa öldüreceksin! Silahın varsa sıkacaksın yoksa tüm kemiklerini kıracaksın. En başta yapman gereken,” dedi ve bir elini alnına, diğerini çenesinin hizasına getirdi. “Çevirip atacaksın.” Eli sistematik hareket eden adamın hâliyle gözlerini yumdu Efşan.

“Buna ne dersen de ama o anı yaşamadan bilemem. Beni zorlama! Kendimi kötü hissediyorum.”

“Çok merhamet maraz getirir. Merhamet edeceğin insana bakacaksın, hak ediyor mu etmiyor mu... Ama bir konuda haklısın, umarım asla o anı yaşamayız. Yine de ben sana güveniyorum, canını ben bile yaksam çekinmeyeceksin.”

Efşan yüzünü buruşturdu. “Ne kadar romantik bir konuşma oldu. Evlendiğim adam bana kendisini nasıl öldüreceğini anlatıyor. Dün geceye geri dönebilir miyiz, gülü sulardık?”

“Gece sularız yavrum, dert etme.” Uzanıp kadının yüzünü elleri arasına alıp bir buse kondurdu.

“Öh hö,” diyen sesle ikisi de irkildi. Vedat yana kayarken Efşan’ı serbest bıraktı ama kapıya her ikisi de kaşları çatık bakıyordu.

“Böldük gibi oldu ama olsun artık,” dedi Kardelen, kapıdan geçip yolu ardından gelenlere açtı. Hemen arkasından Hazan girdi. “Dövüş izleyecektik, konu sapmış sanki,” dedi Hazan.

“Ne oluyor Vedat?” diye fısıldadı Efşan.

Kapıdan geçenleri tek tek izleyen Vedat’ın dişleri birbirini-

nin üzerinde geziniyordu. “Bilmiyorum ama bir tahminim var.”

Kardeşleri, kuzenleri Ediz, Nazenin, Korhan, Vural ve Hazan, Bahar, Kardelen odaya inci gibi dizildiler. Mihriban ellerini çırparak odaya en son giren oldu. “Evet gençler, mısırlar ve içecekler geliyor. Herkes yerini alsın.”

“Seni var ya...” diyerek yerinden hızla hareket eden Vedat’ın önüne geçti Efşan. “Dur!” Ellerini Vedat’ın göğsüne yasladı. “Ne yapacaksın Vedat, sakın ol.”

“Ne mi yapacağım, sarı saçlarını elime dolayacağım.” Vedat kocaman bir sesle odayı inletirken Vural, Mihriban’ı kolunun altına çekti. “Sakin ol şampiyon. Biz gönüllü geldik, bu maç kaçır mı?”

“Ne maçı lan!” diye bağırarak Vedat’ın göğsüne sırtını verdi Efşan. “Senin yere serilişini görmeye gelmişler Vedat. Neden kızılıyorsun?”

“Efşan!” diye bağırıyordu bu kez.

“Canım...” dedi Efşan, sesi nahif, yumuşacık, kalbe dokunur bir tonda çıkmıştı. “Tamam, olan olmuş. Kovacak değiliz ya. Köşeden izlesinler, ne olacak.”

Vedat dişlerini sıkıp başını Mihriban’a salladı. “Soracağım bunun hesabını.”

Mihriban korkmuş gibi görünse de hiç etkilenmemişti. “Affet abi, bilemedim, bir daha olmaz.” Vural’ın kolunun altına iyice sindi.

Elinde kocaman bir tepsiyle Mücella Hanım odaya girdi. “Evet, içecek isteyen?”

Vedat’ın ağzı açılırken Efşan da gözlerini devirdi. “Hiç mi dövüşen kadın görmediler Vedat?” diyen mırıltılı sesine Vedat omuzlarını indirerek karşılık verdi.

“Anne...” Sesi yılmış çıkan oğluna döndü Mücella Hanım. “Ne var anneciğim, gelimin nasıl dövüştüğünü görmek benim hakkım değil mi?”

“Ve benim,” diyen Anna, kraliçe edasıyla odaya girip elinde getirdiği tekerlekli tabureyi en öne bırakıp oturdu. Efşan’ın içi kaynıyor, kahkaha atmamak için uddi savaş veriyordu.

Kollarını iki yanına açarak ringe yürüdü. “Sevgili Çelebiler, size kadının bilek gücünü göstermekten zevk duyacağım. Vedat Bey, sizi bekliyorum.”

Ayağını ringe verip, iplerden tutunarak çıktı. Vedat da ardından oflayarak çıkıp ailesine baktı. “İyi izleyin de feyzalın, yarın hepiniz bir kulübe yazılırsınız. Yazıyorum buraya.”

Kardelen burun kıvrırdı. “Abi benim çene sağlam, biliyorsun. Hiç gerek yok.”

Okan, Kardelen’e bakıp sırtıttı. “Bilmez miyiz, ipe de götürür, ipten de alırsın.” Kardelen ona yan bir bakış atıp gülümsemişti, Okan’ın kalbi tekliyordu bu hareketine, Kardelen bunu görece kadar ilgiliydi.

Hazan saçlarını bağlarken yüzünü buruşturdu. “Ben üzerime alınmıyorum, zevklerim arasında dövüşmek yok.”

“Başka bir şey var da...” diyen Vural’ın sitemini görmezden geldi Hazan.

Ablasına benzer güzelliğiyle Bahar elini kaldırdı. Yeşil gözleri masumca bakıyordu, kumral saçlarını diğer eliyle ardına attı. “Abi, ben belki yazılırım. Buna bu dövüş sonunda karar vereceğim.”

“Ya ne güzel olur, değil mi?” Ozan tatlı tatlı sırtıyordu. Bahar’ın ona dönen yeşil gözleri bile gülümsüyordu.

“Ne oluyor öyle?” Mücella Hanım çocuklarına tek tek bakıp dikkat kesilmişti. Tam da o an hepsi toparlanıp önüne dönmüştü. Kesilen seslerle annelik kanatlarını açmıştı. “Hadi, herkes kendine yer bulsun.”

Odanın ringe bakan boş alanında hepsi yere bağdaş kurdu. Efşan onlara bakıp kahkaha attı. Vedat başını sallamıştı ama sırtıyordu.

“Peri nerede anne?” diye sordu Efşan.

“Mutfakta, kek ve kurabiye yapıyor. Oyalayacaklar.”

“Güzel...” derken önüne dönerek çenesini havaya kaldırdı. Vedat’ın da çenesi havaya kalkmıştı. İkişer adım atıp yakın mesafede durdular. “Başla,” dedi Vedat.

“Hayır, sen başla.”

“Tamam,” dedi ve iki eliyle Efşan’ın omuzlarına sertçe bastırıp itti. İtilmenin etkisiyle bir adım geriye çıkıp iki elini yumruk yaptı. Sol ayağı üzerinde sabit durup, sağ ayağını gerisine bıraktı. Vuruş pozisyonu alıp, sol ayağı üzerinde döndü ve sağ bacağına Vedat’a savurdu. Tam sol böbreği üzerine gelecek olan darbeyi almamak için geri çıktı Vedat. Efşan da ona değmeden durmuştu.

“Kızım yavaş,” diyen Mücella Hanım’ın içi gitmişti. Kızların kırtısına başını eğip baktığında hepsi de susmuştu.

Efşan, Vedat’a hızlıca bir adım atıp adamın başını iki elinin kısılcasına sokup Vedat’a görsel bir kafa attı. Darbeyi gerçekten alan biri olsa yere serilmesi iki saniyesini alırdı ama Vedat geri çıkıp sırttı.

“Hiç zevkli değil bu Vedat,” derken Vedat’tan kendine gelen yumruğu havada kaptı. Adamın bileğini sıkıca tutup ters dönerek sırtını Vedat’ın göğsüne verip eğildi. Dirseği Vedat’ın karnına saplanmıştı. Daha az şiddetle vurmalıydı çünkü Vedat’tan acı bir inleme yayıldı.

“İhh, Vedat’im,” diyen babaanne Anna’nın yüzü asılmıştı. “Efşan...” diyordu.

“Gelin diye Jacky Chan almışız. Kızım az yavaş,” dedi Mücella Hanım.

Gülmek isteyen Efşan’ın direnci düşüyordu ve bir an dikkati dağıldı. Vedat’ın kolu Efşan’ın boynuna dolandı. Arkasından sıkıca tutuyordu Vedat. Kolu Efşan’ın boğazındaydı ve Efşan derin nefes alıyordu. “Dikkatimi dağıtıyorlar,” dediğinde Vedat kolunu biraz daha sıktı. “Dağılmamalı, hadi kurtul şimdi.”

“Sen iste kocam bey,” diye fısıldadığında Vedat göz devirdi. Gücünü tekrar toplayan Efşan öne doğru eğildi, sırtındaki adamı yere atarken bir dirsek darbesi daha eklemişti.

Vedat yere serilince kahkaha attı. “Sana izin verdim, bunu lütfen yaz.”

“Vermeseydin, ver mi dedim?”

Vedat ayağa kalkıp ringin ucuna daha önce bıraktığı tenis raketi şeklinde olan lapayı aldı. “Uçan tekme atacaksın.” Lapayı sallayıp sırttı.

“Hay hay, geç bakalım.”

Vedat’ın havaya kaldırdığı lapaya baktı. Daha önce yüzlerce kez yapmıştı. Bir miktar geri çekilip sol ayağı üzerinde tam aç döndü, sağ bacağı havaya kalktı ve lapayı Vedat’ın elinden düşürecek kadar şiddetli bir tekme attı.

Vedat elindeki lapanın düşüşüne bakıp gözlerini büyüttü çünkü hem sıkı tutuyordu hem de eli titremişti. İki ayağı üzerinde, tek kaşı havada bakan kadını öpmesi için ortam hiç müsait değildi.

“Gerçekten düşürdü mü yoksa sen mi attın?”

Vedat soruyu soran Vural’a bakıyordu. “Bu tekme benim başıma inse başım da düşerdi.”

Vural dudaklarını büküp çenesini kaşdı. “Bir kadın için fazla ağır bir darbe. Tebrik ederim Efşan.”

Efşan kibarca gülümseyip reverans yaptı. “Bunu sizden duymak onur verici çivi bey.”

Hazan’ın büyüyen gözleri Vural’ı buldu. Vural boğazını temizleyip gülümsedi. “Aferin kızım, aferin,” diyerek konuyu kapatmak istedi.

“Çivi mi?” dedi Mücella Hanım. “O ne demek?”

“Şey halacığım...” Ama diyecek tek söz bile bulamadı. Mücella Hanım başını aşağı yukarı sallayıp önüne döndü. Neler anlatmıyordu ki o baş sallama.

“Tamam,” dedi Vedat. “Şimdi ben sana saldıracağım ve sen kendini koruyacaksın.” Efşan’ın üzerine koşar adım yaklaşıp asla dokunmayacak olan yumruğunu savurduğunda Efşan eğildi. Hem yumruktan kaçtı hem de sağ ayağını uzatıp Vedat’ın ayaklarına isabet aldı. Vedat’ın dizleri yere kapanınca doğrulup arkasına geçti. Kolunu adamın boğazına geçirip sertçe sıktı ve Vedat’ın başı yukarı kalktı.

Nefes almadan izleyen seyircilerin sesi kesilmişti. Efşan’ın

hamleleri hem sert hem de hızlı gerçekleşiyordu. Belki Vedat ona izin veriyordu ama bu izledikleri dövüşten bir şey çalmıyordu. Efşan hemen hemen her şeye hâkimdi.

Çenesi yukarı kalkan Vedat sırttı. “Hadi kır boynumu.”

“Dul kalmak istemiyorum.”

“Sadece teknik, elbette kırmayacaksın.”

Kolunu çözüp Vedat’ın saçlarına baktı. “Tamam,” dedikten sonra bir elini Vedat’ın çenesine, bir elini diğerinin şakağına getirip bıraktı.

“Merak etme, seni bir saniye de etkisiz hâle getirebilirim,” dedi Vedat. “Hazır olduğunda çevirmek için hareket et. Konuşmamızı hatırla.”

Efşan cevap vermiyordu. Vedat onu konuştukları konunun bir ucuna bile bile getirmişti. “Bilerek yaptın.”

“Ben her şeyi bilerek yaparım. Dengesi olmayanın bir gerçeği olamaz.”

“Seni burada öldürebilirim.”

“Kendi kalbini öldüremezsin ama kalbine bıçak sokanı öldürebilirsin. İnsanların kendini koruma iç güduları doğuştandır. Koru kendini.”

Başını sabit tuttuğu adamın sözleriyle gözlerini kapattı. “Sen bana bir şey yapmadın. Hazır olamam. Ellerimdeki sensin.”

“Bu ben değilim. Ben asla böyle olmam! Sana zarar verdim.”

İzleyenlerin sesi içlerine kaçarken gözleri kocaman açılmıştı ve bunun devamında ne gelecek, hepsi merak ediyordu hem de korkuyla.

“Kes sesini!” derken parmakları Vedat’ın şakağına ve sakallarına baskı uyguluyordu. Sesi buz gibi, teni kaskatı kesilmişti.

“Daha fazlasını da yapacağım. Belki canını bile alacağım.”

“Yapma!” artık dişlerini sıkıyordu.

“Yok edeceğim seni, mahvedeceğim. Senden geriye hiçbir şey kalmayacak. Ya şimdi merhamet edersin ya da kır boynumu! Çünkü ben merhamet etmeyeceğim. Öldür beni!”

Onca insanı toprağın altına bırakmışken kimse ondan tek bir şey daha alamazdı. Efşan dişlerinin arasından çıkan boğuk çığlığıyla tüm gücünü kollarına verdi. Efşan'ın son gücünü hissedince hazırda duran eliyle kadının bileğine yapıştı ve acımasızca sırttı. Başını şiddetle iten kadın önüne dolanırken başını eğdi. Az daha ölecekti hem de sevdiği kadının elleri arasında, kalbi yorgun düşmüştü ama alacağını da almıştı.

Başını kaldırıp Efşan'a baktığında lacivert gözlerdeki öfkeyi gördü. "Az daha kocanı öldürüyordun."

"Kimse benden bir şey alamaz! Canımı yaktın!" Sağ bacağına kaldırıp Vedat'ın göğüs kafesine gerçek bir tekme attı.

Vedat arkasına savrulurken bedenini serbest bıraktı. Gerçekten acımıştı ve öksürme ihtiyacıyla eli göğsüne uzandı. Öksürükleri arasında gülümsüyordu.

Mücella Hanım ayağa kalktı. "Ayağına sağlık kızım, bir tane de benim için at." Boylu boyunca yatan oğluna bakıp yüzünü buruşturdu. "Evlilik hayatında dayanın bol olsun oğlum."

Doğrulup oturdu, eli hâlâ göğsünde olsa da emeline ulaşmıştı. Efşan'ın ona bakan kızgın gözlerine aldırmadı. Ringden inmek için hareket eden kadını fark edip hızla kalkıp bileğinden tuttu.

"Bırak!" demesine aldırmadan kolunun altına aldığı Efşan'ın başını göğsüne gömerek saçlarından öptü. "Ayağın çok sertmiş, çok acıdı. Öp de geçsin." Efşan'ın kulağına fısıldadığı sözlerle başını kaldırıp sırttı.

"Gerçek bir serserisin Vedat."

25. Bölüm

Elini nemli saçlarından geçirip odasından çıktı. Gide gele yorulduğu ve bu yolu aştığı son gecenin hatırına neşeyle adımlıyordu. Yarın gece gelini olacak kadının odasının önünde durdu. Efşan'ın hiçbir şeyden haberi yoktu ama nasılsa olacaktı.

Ringde geçirdikleri anlardan sonra en son akşam yemeğinde görmüştü. Saatlerdir neler yaptığını bilmiyordu. Aynı evi paylaşıp bu kadar uzak olmanın son demindeydiler. Kapı kolunu indirip bedenini içeri soktu. Kapıyı usulca kapattı çünkü karanlık odada sadece bir lambader yanıyordu. Yatağında uyuyan güzeline bakıp gülümsedi. Yorulmuş olmalıydı, saat de gecenin bir vaktiydi. Yatağın Efşan'a ait olan kısmına varıp dizlerini yatağa bıraktığında dizi bir kitaba çarptı. Aşağı bakıp kitabı aldı. Balat evlerinin resmedildiği ve hemen üzerinde bir kadınla adamın sarıldığı kapağı inceledi. "Limonlu Aşk mı? Bu nasıl isim?" Üzerine fazla düşünme gereği duymadan hemen yanındaki komodine bıraktı.

Elini başının altına bırakmış, huzurlu görünüyordu Efşan. Saçlarının bir kısmı yanağında bir kısmı arkasına düşmüştü. Bir kadın bir adama ne kadar huzur verebilirse Efşan da Vedat'a o kadar huzur veriyordu. Sonsuz...

“Efşan,” diye seslendi.

Gözlerini açmadan yastığa devrildi Efşan. “Efendim Tunahan,” derken sesi tam anlamıyla rüyadan fırlamış, kelimeler yuvarlak bir hâl almıştı.

Vedat’ın gözleri sonuna kadar açılırken olduğu yerde kaskatı kesildi. Bir şey diyemiyor, dudaklarını bile aralayamıyordu. Nefes alma gereği hissedince gözlerini açıp kapattı. “Efşan,” dedi tekrar usulca.

“Tunahan, uyumak istiyorum,” derken diğer tarafına döndü Efşan.

Dişleri birbirine giren Vedat, onu omzundan tutup yavaşça kendi tarafına çevirdiğinde Efşan kollarını açıp Vedat’a dokundu. “Öp-sene beni Tunahan.”

Elleri yüzüne dokunuyordu ama o Tunahan kimse Vedat onun canına okuyacak kadar öfkeyle dolmuştu. Efşan’ın elini tutup yüzünden indirdi. “Efşan!” Sesi gür ve sert çıkmıştı.

Efşan gözlerini sonuna kadar açıp karşısında Vedat’ı görünce ateşe dokunurcasına doğruldu. “Ne? Basıldık mı? Bir şey mi oldu?” Yatağın örtüsünü üzerinden atıyordu ki Vedat onun omzunu tutup oturttu.

“Tunahan seni öpüyordu! Yansın bence dünya, yoksa ben yaka-çağım. Ne sayıklıyordun kadın sen?”

Köpüren adama bakıp gözlerini kırıştırdı. Sesindeki öfkeye, hâline kızsın mı gülse mi bilemedi. “Tüh ya! Bir öpücük alacaktım. Ne diye uyandırdın?” Kendini yatağa sere serpe geri bıraktı.

Vedat hışımla ayağa kalkınca tekrar doğruldu. Şimdi avazı çıktığı kadar bağırsa kimseye bir şey açıklayamazlardı. “Vedat, sevgi-lim, vallahi sandığın gibi değil.”

“Efşa...” Bağırarak adamın ağzını eliyle kapattı. Dizleri yatağında, ayaktaki Vedat’a ancak ulaşabilmişti. “Bağırma! Evi başımıza toplayacaksın. Ben ne yapacağım senin bu kıskançlığıyla? Manyak mısın be adam?” Loş ışıktaki gözlerinde eğlenceli hareketler dolanıyordu.

Efşan'ın elini tutup çekti. "Bilinç altındaki Tunahan'la neler yapıyordun Efşan?"

"Ah... O benim hayallerimin erkeği, neler neler yapmıyoruz ki." Mora dönen adama bakıp kahkahasını bıraktı. Başı ardına düşen kadına bakarken nutku tutuluyordu. Ağzı aralanıyor, söyleyecek tek kelime bulamayınca geri kapanıyordu. "Hayallerinde başka bir erkekle mi buluşuyorsun Efşan?"

Gülüşleri arasından, "Evet," dedi. "Tunahan'ı bir tanısan, ah bir tanısan Vedat. O bir idol, o bir centilmen, o bir kalp hırsızı. Kalbimi çalalı yıllar oldu, senden önce başlayan bir ilişkiydi."

Beynine çekiç darbeleri inen Vedat'ın kalbi acırken kadını iki omzundan tutup sarstı. "Sen neden bahsediyorsun? Bana böyle bir şeyden bahsetmemiştin."

Gülüşüne son verse de yüzünde eğlenmiş ifadesi takılıydı. Vedat'ın suratı buz gibiydi ve ona komik görünüyordu. Daha fazla uzatmamaya karar verip gözleriyle kitabı aradı ve komodinin üzerinde gördü. Vedat'a bakıp gözleriyle işaret etti. "Kitap karakterine âşık olmak sana ihanet sayılır mı?"

Kaşları birleşti, bakışları duyduğu saçmalıklarla Efşan'ın yüzündeki o eğlenmiş ifadeyi arşınladı. Başını kitaba çevirdi, bir roman karakterinden karısını kıskanabilir miydi? Bu Vedat'tı ve kesinlikle kıskanabilirdi. Efşan'a bakıp haince sırıttı ve kadını hafifçe iterek serbest bıraktı. Kitabı eline alıp sayfaları gelişigüzel çevirdi. Başını aşağı yukarı salladı.

"Sayılır yavrum, hayallerini bile ipotek ettim." Kitabın sayfalarını üçer beşer yırtmaya başladığında Efşan'ın gözleri dehşetle aralandı. "Vedat..." Sesi acıklı, sitemkâr ve hüzünlü çıkmıştı.

Yırttığı sayfalara basıp kitabın kalanını odanın bir köşesine fırlattı. Yatağa yürürken yüzünde sinsî bir gülüş vardı ama Efşan'ın suratı tam aksine kızgın bakıyordu.

"Gel, ben sana nasıl hayal kurulur öğreteyim." Yatağa tırmandı. "Ayıp değil mi yavrum? İnsan başka erkekleri hayal eder mi?" Hiç kımıldamadan duran kadının saçlarına elini daldırıp kendine yaklaştırdı. "Sana gerekirse yazılı da veririm, onu okursun."

“Sen dua et, ben seni hiç kıskanmayayım Vedat. Bunları bur-
nundan fitil fitil getireceğim. Daha benimle tanışmadın.”

Tepeden bakıp dudağının ucunu kıvırdı. “Onur duyarım.”

“Arif,” dedi bahçeye çıkıp, Arif koşar adımlarla yanına geldi.

“Buyur reis yenge?” derken Efşan’ın ayakuçlarına bakıyordu.

Efşan elindeki kâğıdı uzattı. “Bana bu kitapların hepsinden üçer beşer tane alır mısın?”

Arif kâğıdı alıp cebine attı. “Hemen alıp gelirim yenge,” dedi ve geldiği hızla yanından ayrıldı. Saat öğleden sonra ikiydi. Peri koşarak gelip teyzesinin bacaklarına sarıldı. Kara gözlerini Efşan’a dikti. “Teyze, oyun oynayalım mı?”

Efşan eğilip yeğeninin suratını iki eli arasına alıp, kızın pamuk yanaklarından öptü. “Oynayalım, ne istersin?”

“Okan abi bana yapboz almış ama yapamıyorum. Yardım eder misin?”

“Ederim tabii ki. Hadi, odana gidelim.” Peri’yle birlikte odasına geçip yapbozu ortaya serdiklerinde kutu üzerindeki bin parça yazısına bakıp göz devirdi. “Daha önce yapboz yapmış mıydın Peri?”

“Evet teyze ama parçaları büyüktü,” deyip parçayı eline aldı. “Küçük değildi.”

Efşan ona bakıp kıkırdadı. Kutu kapağını kenara bırakıp kazağının kollarını sıvadı. “Savaşçı Peri, bu iş zor olacak ama başacağız.”

Peri elini ağzına kapatıp kıkırdadı. Hayatın bir akışı vardı ve Peri o akışa öyle çabuk uyum sağlamıştı ki farkında bile değildi. Bir çocuk için birine bağlanmak, gülümsemek ne kadar da kolaydı. Çocuk kalbi onu sevene uçurtmalar açıyordu. İpleri sonsuzluğa uzanan, geniş ve renkli uçurtmalar...

Bir saatlerini geçirdiklerinde yapbozun henüz kenarları ve ke-

narlarından iki sırası dizilmişti. Kapı tıklanıp açıldığında başlarını çevirdiler. Bir çift kahverengi, nemli, dolmuş göz onlara bakıyordu. Efşan'ın elinde kalan parça düştü. "Anne," derken ayağa nasıl kaktığını bile bilemedi. Kapı ardına kadar açıldı ve Nagehan Hanım bütünüyle içeri girip manevi kızına kollarını açtı.

Peri ağzı açık masum hâliyle ikisine bakıyordu. Teyzesi, "Anne," demişti ama teyzesinin annesi yoktu ki. Akli karışmış, boş bakışlar atarken ayağa kalkmıştı.

Efşan gülüşüyle geri çekildi. "İnanamıyorum, siz ne ara geldiniz? Çok mutlu oldum," derken tekrar sarıldı annesine.

"Vedat sürpriz olsun dedi, az önce geldik." Bakışları Peri'ye ulaşınca dolan gözleri usulca indi Nagehan Hanım'ın. Yere diz çöküp gülümsedi. "Peri?"

Efşan, Peri'nin yanına yaklaşıp elini tuttu. "Peri, hani sana anlatıyorum ya, bana annelik yaptı, annem oldu, beni çok sevdi dediğim biri vardı. Ayşem teyzenin annesi olan annem. Senin de anneannen, bak, o burada."

"Hatırladım teyze," derken düz bir ifadesi vardı. "Ona anneanne de ve sarıl," diyen teyzesini dinledi Peri. Nagehan Hanım'ın kolları arasına girerken de çok neşeli değildi ama daha sonra açılacak olduğu aşikârdı.

Onları gülümseyerek izleyen Efşan kapıdaki adamı görünce küçük bir çığlıkla kollarına atıldı. "Baba! Hoş geldin."

Tahsin Bey kocaman gülümseyip manevi kızına sımsıkı sarıldı. "Canım kızım, baban böyle bir günü kaçırır mı?"

Efşan geri çekilip şaşkın ama mutlu bakışlarla babasına bakıyordu. "Anlamadım?"

Tahsin Bey kızına sevgiyle bakıp tek kaşını kaldırdı. "Evleniyormuşsun."

"Ne yapıyormuşum?" Kaşları tümüyle birleşen Efşan'ın bakışları babasının ardındaki Ayşem ve Helin'e takıldı. Ayşem'in elinde bir duvak, Helin'in elinde de birkaç makyaj fırçası vardı.

"Seni süslemeye geldik gelin hanım," dedi Helin.

“Seni gelin edeceğim için çok mutluyum Efşan,” dedi Ayşem. “Allah bana bugünü de gösterdi, daha ne isterim.”

Ayşem ve Helin, babalarını ezercesine geçip Efşan’ın boynuna sarıldıkları esnada Efşan şaşkın, Tahsin Bey ise Peri’ye, “Merhaba küçük Peri, ben sizin dedeniz oluyorum,” diyordu. “Kocaman kucak isterim.”

Herkes hazırlanma telaşına kapılmış gidiyordu ve Vedat asla ortalarda değildi. Kendi kendine evleniyor olduğu fikri şu an ağır basıyordu. Birden düştüğü bir nikâh kuyusundaydı. Yaprak misali savruluyordu, mutlu ama şaşkın, kızgın ama sevimli... Vedat neredeydi?

“Mihriban, abin nerede?”

“Evde, merak etme, evet diyecek.”

“Şakacı görümceciğim, bana onu çağırır mısın?” dedi aynadaki son hâline bakıp. Kardelen’in maharetli ellerine kendini emanet etmekle çok iyi bir şey yapmıştı. Saçları ensesinde kıbar bir topuzla toplanmıştı. Topuzun birkaç yanına küçük papatyalar yerleştirilmişti ve kusursuz makyajıyla başka bir kadın olmuştu. Odanın bir köşesine getirilen askıda tam iki tane gelinlik vardı ve Vedat seçmişti. Biri kabarık, göğüslerinden eteklerine ışıltılı taşlar sarkan, diğeri belden dar ama etekleri genişleyen dantel ve küçük taşlı çiçekleri olan bir gelinlikti.

“Zaten gelinliğini giydikten sonra çağırmamızı istedi. Seçtin mi?”

“Ha, yanıma teşrif edecek yani? Evet, seçtim.”

“Tek başına mı evleneceksin Efşan?”

“Şu an tam da öyle hissediyorum.”

Ayşem mavi elbisesini giymiş bir hâlde banyodan çıkmıştı o an. Efşan’a doğru yürürken kıvrır kıvrır ettiği sarı saçlarını geriye attı. Gökyüzü mavisi gözleri her zamanki gibi kendinden emin ve zekice parlıyordu. “Gelinliğine karar verdin mi?”

Ayağa kalkıp gelinliklere yürüdü. İkisi de çok güzeldi ama dar olanda çoktan karar kılmıştı. “Bu iyi, yardım eder misin abla?”

“Etmez miyim, seni ellerimle giydirmez miyim Efşan...”

Ablasının titreyen sesini aldığında içi cız etti. Kendine baktıkça Gülperi ablasını gördüğünü biliyordu. Ayşem, Gülperi’ye yapamadığı her şeyi Efşan’a yapıyor ve bu onu mutlu ediyordu, Efşan onu iyi tanıyordu. Ayşem’in içinin kor bir ateşle yandığını biliyordu. Böyle bir günde annesizlik ve babasızlık çekmiyorsa bu bile Ayşem’in etkisiydi.

Gelinliğe uzanan Ayşem askıdan çekip aldı. “Sana çok yakışacak.”

“Ben sizi yalnız bırakayım, gidip abime bakayım.” Mihriban onları yalnız bırakıp odadan çıkınca bornozunu çıkarıp yatağın üzerine bıraktı. Beyaz jartiyerini Ayşem seçmişti. Gelinliği giymesine yardım edip arkasındaki ipleri tek tek deliklerinden geçirip sabit şekiller verdi. “Heyecanlı görünmüyorsun,” dedi Ayşem.

“Bilmem, belki de henüz damadı göremediğim içindir. İmam nikâhında heyecanım had safhadaydı.”

İpi geçirmeye devam etti Ayşem. “Hım, şu romantik mihrap sahnesi. Vedat’ın bu kadar romantik olması beklediğim bir şey değil ama itiraf ediyorum, çok orijinaldi.”

Efşan başını tavana kaldırdı. “Sen bir de kıskançlığını görsen hep romantik kalmasını dilerdin. Deliriyor abla, öyle böyle değil.”

Ayşem’in kaşları birleşirken parmakları ipler üzerinde durdu. Efşan’ın ensesine bakıyordu. “Sana kötü mü davranıyor?”

Efşan küçük bir kahkaha attı. “Böğürmesi dışında bir de kitaplarımı parçalıyor.”

Ayşem’in kaşları havaya kalktı bu kez. İpleri bırakıp Efşan’ın önüne geçti. “Efşan... Benden bir şey gizlemiyorsun değil mi? Sen kendine, aklımdan geçen kötülüğü yapmıyorsun ya? Sırf Cengiz için...”

Efşan ablasını iki omzundan tutup sıktı ve mutlulukla gülümsedi. “Hayır abla, senden öğrendiğim bir şey var ki aşk bu hayatta başımıza gelen en güzel şey hile olsa biz ondan daha değerliyiz.”

Ayşem'in bakışları yumuşayınca devam etti. "Vedat iyi bir adam ve bana kötü davranmıyor hatta bana kötü davranırsa onu nasıl öldüreceğimi öğretecek kadar centilmen."

Başını aşağı yukarı sallayıp dudaklarını büktü. "İyi, sana kötü davranırsa kır boynunu gitsin."

Efşan şiddetli bir kahkaha atınca Ayşem de ona katıldı. Tekrar arkasına geçip ipleri son deliklerden geçirdi. Düğüm atıp kalan iplere son şekli verip Efşan'ı etrafında tam tur döndürdü.

"Ağlamak istiyorum, kana kana," dedi ve gökyüzü gözleri doldu. "Bu benim hakkım. Mutluluktan ağlamak istiyorum Efşan."

Derin bir solukla ablasına sarıldı. İki kadın birbirine sıkıca dolanmıştı. Ayşem, Gülperi'yi hayal ediyor, Efşan da her iki ablasına birden sarılıyordu. İki kadının da kalbi bir kişi için sancıyordu. "Ama sen hep gül, olur mu?"

Geri çekildiklerinde ikisinin de gözlerinde buğular asılı duruyordu. "Hayatın bana verdiği her anı gülmek için harcayacağım ama olacaktır, tökezler, düşerim. Ablam sensin, silkelenir, kalkarım."

"Ben de son nefesime kadar hep senin ardında olurum. Tökezlersen direğin olurum, düşersen elinden tutan. Seni çok ama çok sevdiğimi biliyorsun. Sen ve Peri benim için evlat, kardeş, yeğen her şeysiniz. Vedat bize pek bir şey düşürmüyor ama biz varız ve seninleyiz. Bunu asla unutma!"

"Asla unutmam!"

Gülümsemesi yüzüne yayılan Ayşem, Efşan'ın yüzünü iki eli arasına aldı. "Çok mutlu ol, hep mutlu ol. Sen mutlu oldukça benim içimde kurumuş yapraklar yeşerecek."

"Sen de mutlu ol, en çok sen hak ediyorsun."

"Mutluyum ben, Doğan benim yanımda. Gerisi hiç önemli değil. Bu kadar dram yeter," diyerek ellerini çekti Ayşem. "Hadi, duvağını da takalım."

Az önce kalktığı pufa geri oturdu. "Senin evleneceğini düşünürdüm ama bu kadar çabuk tahmin etmiyordum. Okul için üzgün olsam da zamanla onun da bir yolunu buluruz Meslek sahibi olmak

için illa da diplomaya gerek yok. Seveceğin bir işe imza atabilirsin.” Tülü düzeltip topuzunun altına tokayla tutturmaya girişti Ayşem.

“Başımdaki manyaktan kurtulursam mesleğin çaresine bakacağım.”

“O manyak beni ürkütüyor Efşan. Allah’tan Vedat bu konuda çok hassas da içim rahat.” Duvağı yerleştirip doğruldu.

Kapının sesiyle ikisi de başını çevirdi. Sonunda teşrif eden damadına bakıp ayağa kalktı. Siyah smokini içinde daha nasıl çekici olunur gösterişiyle odaya girdi Vedat. Gözleri gelinin üzerinde, yüzünde silemediği tebessümüyle seçtiği gelinliğin değil de sevdiği kadının güzelliğine bir kez daha vuruldu. Adımlarını ona bir metre kalana kadar attı. Durdu ve öylece baktı. Açık mavi gözler, lacivert gözlere karışıyordu ve o da bu kez aşk sessizliğini kuşanmıştı.

Ayşem her ikisine da bakıp tatlı tatlı gülümsüyordu ve çıkmayı hiç düşünmüyordu. Bu anı yaşamak, onları mutlu görmek istiyordu. Ablası için Gülperi’nin gözleri olmak istiyordu çünkü Gülperi onun kalbinde yaşıyordu.

“Gelinimi görmeye geldim.”

“Ben de tek başıma evlendiğimi düşünmeye başlamıştım. Şimdi mi gelinir Vedat?”

“Şimdi geldim ama sonsuza kadar buradayım. Senin için sorun olur mu?”

Efşan gülüşüyle adamı büyülerken gelinliğinin eteğini eliyle havalandırdı. “Haber verseydin de evlenecektim, sorun olmadı.”

“O zaman tacını takabiliriz,” dedi Vedat ve içeri Mihriban girdi. Elinde gümüş bir tepsi, içinde mücevher kutuları ve bir taç vardı. İkisinin arasında durdu. Açık mavi gözleri abisi ve yengesine bakar-ken parlıyordu. “Sizin aşkınızdan istiyorum, hayat bana acır mı?”

Ayşem, Mihriban’a bakıp güldü. “Hayatın sana acımasını istiyorsan âşık olmayacaksın. Hayat âşıklara acımaz Mihriban.”

“Olsun,” dedi Mihriban. “Ben bu acımasızlığa gönüllüyüm. Şunlara baksana Ayşem...” Derin bir iç çekti ve Efşan’a bakan abisine sırtıttı. “Dünyada bile degiller.” Tepsiyi tepki çekmek için önce

sürdü. Vedat uzanıp tepsinin üzerinde duran tacı aldı. “Sen taçları çok seviyorsun ve bugün senin taç takma törenin. Sen artık Çelebi-lerin kraliçesi oldun.”

Efşan taca baktı. Evet bir gelin tacıydı ama ben gerçeğim diye bağırıyordu. Üzerindeki pırlantalar göz alıyordu ve gül desenleri inanılmaz güzeldi. “Onur duyarım,” diyerek eğilip başını uzattı.

Vedat tacı başına yerleştirip geri çekildi. Hayır, hiçbir şey onun güzelliğiyle boy ölçüşemiyordu. Vedat için en güzel kadın da, en güzel her şey de sadece Efşan’dı.

“Çok yakıştı,” dedi Ayşem. “Çok zevklisin Vedat.”

Vedat tepsinin üzerindeki küçük kutuyu alıp açtı. İçinden mavi, tıpkı Efşan’ın gözlerindeki kadar mavi gül deseni olan yüzüğü çıkarttı. Başka bir kutu alıp bir de tektaş çıkartıp ikisini de eline aldı. Efşan’ın uzattığı elini tutup, gözlerine bakıp iki yüzüğü de parmaklarına taktı. “Ay başı geldi, kartları kapatınca alayım dedim.”

Efşan eline bakıp kahkaha attı. “Reis, bu kartın limiti neydi?”

Ayşem ve Mihriban da ortada dönen espriyi az çok anlamış, Efşan’ın gülüşüne eşlik etmişlerdi.

Büyük kutuyu açıp ince, zarif gerdanlığı aldı Vedat. İki ucu birleşip aşağı sarkıyordu. Ayşem’in yardımıyla onu da taktığında aynaya baktı Efşan. Tepsiyi aynalı konsolun üzerine bıraktı Mihriban ama bir kutuyu alıp abisine uzattı. “Bilekliği. Diğerleri de burada dursun.”

Vedat alıp onu da açtı. Kalın ve ışıltılı bilekliği Efşan’ın koluna geçirip klipsini kapattı. “Şimdilik bu kadar. Beğendin mi?”

“Beğenmek? Sanırım eksik bir kelime olurdu. Teşekkür ederim.” Eli tacına giderken aynaya döndü. Yatay işlemeler gül şeklindeydi. “En çok bunu sevdim. Bir gün oğlum olursa onun eşine vereceğim.”

Vedat’ın gülüşü sesli döküldü dudaklarından. “Âmin,” dedi sessizce.

“Ben gidip babamı çağırayım,” diyen Ayşem dolan gözlerini saklamak için kaçış yoluna girmişti.

Aralarında kalan Mihriban ikisine göz atıp sırtıttı. “Ben de gidip pastaya mum dikeyim.”

Kapı kapanınca baş başa kalmışlardı. Bir adım atıp Efşan’ın yüzüne ellerini sardı. “Ne kadar güzel olduğundan haberin yok.”

“Kendimi senin gözünden görebilsem keşke ama sen de kendini benim gözümünden göremezsin. Vedat...” Genç adamın yüz hatlarına bakıyordu. Gözlerindeki okyanus serinliği, çizgilerindeki çekicilik, saçlarına verdiği şekil. “Çok iyisin Reis, kalbim tekliyor.”

Bakışları gözlerinden gelinliğe indi. Kalın dantel askılar göğsünü tamamıyla kapatan taşlı kumaş, belinin zarıflığı, eteklerinin tülle kaplı geniş alanı iç geçirerek taradı. “Baban gelmeden,” diyerek uzanıp alnına dudaklarını bastırdı. Uzunca bir süre de öyle kaldılar ve derin nefes alıp geri çekildiler.

“Mahkemen olduğu için yurt dışına çıkamıyoruz. Nikâh bitiminde önce araçla yol alacağız, sonra helikopterle uçacağız.”

“Nereye gideceğiz?”

“Yakınlarda bir yer...” İşaret parmağını kadına uzattı. “Sakin gelinliğini çıkartma!”

“Neden?”

Tek kaşını havaya kaldırıp sinsice gülümsedi. “Ben çıkartacağım. O zevk bana ait, değil mi?”

“Peki,” derken gülümsemişti.

Kapının sesiyle mesafeyi açtılar. Peri girdi ilk, küçük bir gelin olmuştu. Saçları özenle toplanmış, kısa tüllü eteklerini savurarak teyzesinin yanına geldi. “Gelin olduk teyze,” dedi kıkırdayıp. “Ne kadar güzelsin.”

Efşan katı kumaşın izin verdiği kadar eğilip yeğenine sıkıca sarıldı. “Sen daha güzelsin Peri ama teşekkür ederim.”

“Ama siz gidecekmisiniz, Mücella annem öyle dedi.”

“Birkaç gün sonra döneceğiz,” diyen Vedat küçük kızı omuzlarından tutmuştu. “Bizi çok özlersen erken döneriz. Bir sonraki tatile seni de yanımızda götüreceğiz.”

“Söz mü? Denize götürür müsün beni?”

“Tabii ki.” Vedat gülümseyerek doğrulduğunda Tahsin Bey ile Nagehan Hanım odaya girdi. Arkasından Ayşem, Helin ve kızlar odaya girdiler. Tahsin Bey eşinin uzattığı tül kurdeleyi aldı. “Üç kızın içinden önce seni gelin edeceğim hiç aklıma gelmezdi. Manevi de olsa baban olmak onur verici.”

“Senin gibi bir babaya sahip olmanın onuru bana ait.” Gözleri dolsa da gülümsüyordu.

Tahsin Bey yaklaştı, kollarını iki yana açan Efşan’ın belinden geçirip bağlayıp, Efşan’a sıkıca sarıldı.

Nagehan Hanım artık ağlıyordu. Geçmişe, acılara ve gelecek mutluluklara... O da kızına sarıldı ve Tahsin Bey, Efşan için kolunu açtı.

Vedat odadan ayrılırken hiç olmadığı kadar mutluydu çünkü gelini ona geliyordu. Sonsuza kadar onunla olacaktı. Gidip yerini aldı, Efşan’ın babasının kolunda kendine gelişini de büyük bir hazla izledi.

26. Bölüm

Helikopterden inip tekrar arabaya binmişlerdi. Araba bir saat daha devam edip en sonunda küçük bir evin önünde durmuştu. Üçgen eve başını kaldırıp baktı Efşan. Buz gibi bir soğuk, beyaz kabanının altındaki gelinliğin içinden tenine ulaşmıştı. Belindeki elin sıcaklığıyla adım attı.

“Nereye geldik?”

Ahşap kapının üzerindeki anahtarı çevirip kapıyı ardına kadar açtı. Efşan’a dönüp, “Bursa, içeri buyurmaz mısınız Gülefsan Çelebi.” Soyadı iki dudağından ihtişamla çıkmıştı.

“Çelebi derken ağzından zümrütler akıyor Vedat. Buyurayım.” Evin sıcak havasına anında kapıldı. Ayakkabısını çıkartıp kenara bıraktığında yerin sıcacık olduğunu fark etti. Kapı kapandı, kilitlendi. Omuzlarından alınan kabanına izin verdi.

“En güzel Çelebi sensin. Senden olacakları hayal bile edemiyorum.”

Ahşap döşemelere göz attı Efşan. Büyük camları ikiye ayıran duvara şömine yerleştirilmişti ve yanıyordu. Odunların çıtırtısı odayı dolduruyordu. Etrafına bakındı, dağ evi demeye şahit isteyen klasik mobilyalarla döşenmişti. Ortada klasik desenli bir halı, mermer

bir sehpa vardı. Duvar diplerine uzun koltuklar, camların önüne birer berjer yerleştirilmişti.

Efşan gülümseyerek Vedat'a döndü. "Evliliğimizin birinci gününde çocuk isteyen adamın netliği akıyor."

"Çok mu belli ettim? Ama ne güzel olurdu." Kolunu Efşan'a sarıp koltuğa ilerletti. "Sarı veya esmer ama mavi gözlü küçük küçük kızlar."

Efşan oturdu ama dimdikti. Göğsündeki kalın kumaş hareket alanını kısıtlıyordu. İnleyerek mum gibi arkasına yaslandı. "Evet, kulağa güzel geliyor. Vedat, şunu çıkartsam mı artık? Nefes alamıyorum." Askılarını çekiştirip omuzlarını oynattı. Sıkıntılı yüz hatlarıyla kocasına bir kez bakıp önüne dönmüştü ki Vedat'ın dolu dolu bakışlarıyla tekrar ona döndü. "Neden öyle bakıyorsun?"

Vedat birkaç saniye daha kıpırdamadan öylece baktı. "Bir hayali yaşamının ne olduğunu sonuna kadar hissetmeye çalışıyorum. Sen gerçek bir hayaldin ama şimdi gelinliğinle yanımda oturuyorsun. Bunu bir kez giyecektin, giydin."

"Hım..." Gülümseyerek elini adamın yüzüne yerleştirip tenini okşadı. "Şu konu... Giydim hem de senin gelinin olarak. Alış artık Vedat."

Yüzündeki eli tutup dudaklarına götürdü. Gözlerini kapatarak Efşan'ın gül kokusunu içine çekti. O çekti, Efşan'ın ona hayranlığı arttı. Ayağa kalktığı anda elini bırakmamıştı. Efşan'ı kendisiyle birlikte kaldırdı. Evin içini bilmiyordu Vedat ama salondan çıktılar. Üst kata çıkan merdiveni aştılar. Tek bir oda karşıladı onları, kocaman bir oda, üçgen uzun ve ahşap bir tavan. Üzeri güllerle kaplanmış bir yatak, yanan uzun ve kalın mumlar... Sol yanlarında kahverengi bir puf vardı. Hemen kapının girişinde bir konsol yerleştirilmişti ve hepsinin üzeri gül yapraklarıyla kaplıydı.

Karısının alnına yüreğinden taşan aşkla bir buse kondurdu. Ceketini çıkartıp pufun üzerine bıraktı. Efşan'ın tacını çıkartıp konsolun üzerine dikkatlice yerleştirdi. Topuzundaki duvağı çıkarttı. Saçlarındaki tokaları tek tek çıkartıp gelişigüzel yere bırakıyordu. Topuza

sıkışmış siyah ve uzun saçlar özgürlüğüne kavuşmuştu. Sırtına bukle bukle döküldü.

Efşan konuşmuyor, tek bir söz bile etmiyordu. Kendini Vedat'ın özenine bırakmıştı. Sabırlı ve âşık bir adama tüm hayatını bırakmıştı. Pişman olmayacağını çok önce anlamıştı. Birlikte başka bir diyara, yeni bir dünyaya gidecek, orada bir bütünün tüm eş parçaları olarak hüküm süreceklerdi.

Kıvr kıvr sırta dökülen saçların gül kokusuyla sarmalanıp, iki eliyle topladı. Saçları Efşan'ın tek omzuna attı. Açıkta kalan omuzlarına dudaklarını bastırdı. Ayşem'in itinayla bağladığı iplerin düğümünü çözdü. Çok yavaş hareketlerle tek tek yerlerinden çıkardı. Efşan'ın aldığı derin nefese gülümsedi.

“Sen gelinlikten daha fazla işkence ediyorsun Vedat.” Arkasına dönerken saçlarını omuzlarından itekleyip kocasıyla göz göze geldi.

Mavi bakışların rengi değişti. Efşan'ın gözleri kararırken Vedat'ın gözleri koyu bir renge kavuştu. Dünya üzerindeki tüm ışıklar ikisi için yandı ve söndü. Aşk bir alev kütlesi gibi oldukları evreni ikisi için ateşe veriyor ve yeniden var ediyordu. Etmeye de sonsuza kadar devam edecekti.

Birbirini seven iki insan için sevmek ne kadar eşsiz bir duyguy-
sa karşılıksız sevmek de acıların en büyüğüydü. Çaresiz, çıkışı ol-
mayan bir sokaktan kaçmak istemek ama asla çıkışı bulamamaktı.
Çıkışı bulmak için kan revan koşarken her yanından kan damlardı
ama yine de bir çıkış bulanamazdı. Bir kalbin içine hapsolup üzerine
vurulan demir kapıların, kayıp kilidin anahtarının eline gelmesini
beklemek kadar çaresizce bir bekleyişti seni sevmeyen bir kadını
sevmek ve onun sonsuza dek başkasına ait olması. Kalbinin üze-
rinde bir acı yakıyordu onu. Elindeki cihaz ateşin içinden çekilmiş
kızgın demir misali kalbinin üzerine basıyordu. Vedat ile Efşan'ın
yan yana sonsuz mutlulukla gülümseyen fotoğrafı o kızgın demiri
her göz kırpışında bir kez daha basıyordu kalbinin üzerine.

Basına verilen düğün fotoğrafları kısa süre içinde milyonlarca insana ulaşmıştı ve bu insanlardan biri de Yalçın'dı. Efşan'ın eşsiz güzelliği onu büyülüyordu ama yanındaki bir başkasıydı. Başkasının kadını, başkasının karısı olan bir kadına saplanmayı o seçmemişti. Efşan'a büyülenmişti, sihirli bir değnek kalbine dokunmuştu, hem de ilk gördüğü gün.

Hayatındaki en büyük hatayı kalbi yapmıştı ve o artık kalbinin kölesiydi. Akli bu duruma mantık bile getirmiyordu çünkü bir kez aklını dinlemişti ama eline bir şey geçmemişti. Akli ona, "Efşan seni sevmiyor, o Vedat'ı seviyor," demişti ama kalbi bunu asla kabul etmemişti.

Çalışma odasında oturduğu koltuktan kalktı. Tableti karşısındaki duvara fırlattı. Masasının üzerindeki kâğıtları yere saçtı ve bunu yaparken avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. "Neden," diyordu. "Beni sevsen ne olurdu? Benim olsa ne olurdu? Ben sevilmeyecek kadar kötü müyüm? Efşan!" diye bağıırıyordu.

"Ölüyorum Efşan!" Odanın içinde kırabileceği her şeye elini atıyor, kaldırıyor ve öfkeyle parçalıyordu. "Çok sevdim seni Efşan. Kimse seni benim kadar sevemez Efşan. Dokunmasın sana Efşan. Ölüyorum Efşan."

Odanın içinde kırılacak her şeyi bitirdiğinde odaya bomba düşmüş, yıkılmadık duvarlar kalmış gibiydi. Sırtını duvara verip aşağı çöktü. Kahverengi gözleri hüznle kapandığında damlalar birer birer indi. Yalçın Bozkurt ağlıyordu, tam yirmi üç sene sonra, bugün ağlıyordu. "Efşan," dökülüyordu dilinden sessizce. "Çok seviyorum seni. O gece mavisi gözlerine ölürüm Efşan. Bana bakmayacak, gülmeyecek o gözlerine ölürüm Efşan."

"Yalçın," dedi bir ses. Uzaklardan geliyor gibiydi ama sanki çok da yakındı. Başını duvara vermiş, gözyaşları içinde olan gözlerini usulca araladı Yalçın. Yanı başında gece mavisi gözleriyle ona gülümseyen kadına bakarken gözyaşları daha hızlı indi. "Geldin mi Efşan?" diyebildi başını yasladığı yerden kaldırıp, gülümseyen kadının açtığı kollara girip başını onun göğsüne yasladı.

"Sen beni bu kadar severken nasıl gelmem. Senin yanıdayım, ağlama. Hadi gel."

Elini tutan, onu kaldıran kadının kendini çektiği yere, darma-
dağın ettiği koltuğa oturtmasına izin verdi. Gördüğü kadın onu kol-
tuğa devirdi. Başını kolçağa bıraktı yorgunlukla, yanı başına oturan
kadının gülümsemesinden kopamıyordu. Kadın elini onun saçlarına
uzattı. Kömür karası saçlarını ileriye iterek okşadı. “Uyu, ben yanın-
dayım.”

“Gitme,” dedi Yalçın, gözleri uykuya teslim olurken. “Beni hiç
bırakma!”

“Uyu hadi,” dedi kadın.

Yalçın, saçlarındaki elin huzuruyla derin bir uykuya dalarken
anın ne kadar gerçek ne kadar hayal olduğunu seçemiyordu ve belki
de hiç seçemeyecekti.

Bir Ay Sonra...

Arkasında ellerini tutmak için pozisyonunu almıştı. Efşan elin-
de silahıyla, gözünde korumalı gözlüğüyle hedefe kilitlenmişti. Bo-
yun çukuruna dudaklarını bastıran adama göz devirdi. “Oynaşma
Vedat, geri çekil.” Gülüşü tenine çarpmıştı. “Tamam,” diyerek geri
çekildi Vedat.

Efşan tetiğe ardı arkasına basarken onu izlemek o kadar keyif-
liydi ki başka hiçbir şey yapmadan tüm gün onu izleyebilirdi. Kur-
şunları bitince silahını indirip, gözlüğünü çıkarttı. Vedat kolu çekip
hedefin kendilerine gelmesini sağladı. Hedef tam önlerinde durunca
Efşan yarım ağız sırttı. Dudaklarını büken adama tek kaşı havada
bakıyordu. Hedef tam on ikiden birçok kez vurulmuştu.

“Sen oldun.”

“Ben zaten olmuştum, senin abartmaların bunlar.”

“Her zaman iyinin daha iyisi vardır.”

“Benim iyim mi var?”

Gözlerini kırparak karısına bakan adamın ağzı açık kalmıştı. “Bence yok. Sen konuya dâhil değilsin ama bunu düşünebilecek kadar kıskançsın.”

“Ne alaka şimdi kıskançlıkla?”

“Var desem sözlerimi kurşuna dizecek gibi bakıyorsun. Bu ne biçim soru Efşan?”

Omuz silkti. “Aklıma geldi, söyledim. Gidelim mi Reis, sıkıldım ben. Hem hazırlanmam gerekiyor, daha elbisemi bile seçmedim.”

“Gül kurusu olsun, rengi yani.”

“Olabilir, klasik giyineceğim. Pullu elbiselerden nefret ediyorum. Kendimi süslü bir pandaya benzetiyorum. Hani kulağına kurdele takılanlar var ya, tam da ondan.”

“Ne istersen onu giyersin. Çıkalım o zaman.”

Balayından döndüklerinden bu yana birçok kez Vedat ile dernek yemeklerine, iş toplantılarına, davetlere ve iki kere de ünlü iki sanatçının nikâhına katılmışlardı. Vedat ona gidecekleri yerde kimlerin ne iş yaptığını, kimlerle nasıl bir sohbeta gireceğini, kime seviyeli kime samimi davranacağını anlatmıştı. Efşan her şeyi aklına not alıyor, bahsi geçen insanları anında tanıyordu.

Uyuşturucu ticaretinden, kaçak silahlar, mallar, el altından terör destekçisi iş adamları ve eşleri. Ne kimse gerçekten iş insanı ne de gerçekten birer suçluydu. Sistem kendini öyle güzel kurmuştu ki kimin kim olduğu bilinse bile bilinmiyordu. Kadınların birer piyon olduğunu görüyordu Efşan. Çoğunun bir kadına, bir aileye ihtiyacı olmasıyla oluşmuş aile topluluklarıydı.

Katıldığı birkaç çay sohbetinde duyduklarına sahte kahkaha atmış ama eve giden yolda kendini kusarken bulmuştu. Erkekler asla sadık değildi. Kadınların eşlerinin sadakati konusundaki rahatlığına gülümsemişti ama hayalinde bir bıçakla hepsini biçmeyi düşünmüştü.

Vedat Çelebi’nin eşi olarak boy gösterdiğinden bu yana pek çok gözü üzerinde taşıyordu. Sanki herkes onun bir hata yapmasını bekliyordu. Ona bakan gözler kıskanç ve *bir gün sen de bize katıla-*

caksın bakışları atıyordu. Efşan sakin ve dik duruşuyla tüm gözleri ekarte edebiliyordu ama eve döndüğünde Vedat'a bir bir anlatıyor, öfkesini, söyleyemediği tüm sözleri ona sarf ediyordu. Vedat onu dinliyor, bakıyor ve sırtıp dudağını büküyordu. "Bilmediklerimi senden öğreniyorum Efşan. Sadık Ertan'ın karısı demek..."

Efşan'ın omuzları düşüyor, tükenmişçesine koltuğa çöküyordu. "Çok iğrençler Vedat. Beni," derken elini göğsüne bastırmış, "Kumar oynamaya çağırıyorlar. Bok gelirim," demişti.

"Açık çek yazabilirim," demişti Vedat kahkahası içinde patlar-ken, Efşan kulaklarından hayalî dumanlar çıkarmıştı.

Ve bir aydır Yalçın'ı bir kez bile görmemişlerdi. Karşılarna hiç çıkmamıştı ki gittikleri davetlere onun da davetli olduğunu biliyor, gerilerek evden çıkıyorlardı. En sonunda yurt dışına çıktığı haberi kulaklarına çalınmıştı.

Vedat bu konuda son derece mutluydu. Yalçın'ın uzakta ama iyi olmasını diliyordu. Kendi hayatına değer vermesini, mutlu olmasını istiyordu. Yalçın'ın yaptığı her ne kadar benliğine sığmayan absürt-lüğe sahip olsa da geçmiş, geçmişti ve Yalçın hep iyi anmak istediği tek kişiydi. Kalbinden Yalçın'a akan bir merhamet pınarı vardı, Ve-dat buna engel olamıyordu. Özellikle son görüşmelerinde anlattığı özel bilgilerden sonra. Ellerine kanının bulaşmamasını istediği tek insandı Yalçın, bir gün bunu yapmak zorunda kalmaktan korkuyor-du ve öyle bir gün gelirse gözünü kırpmayacağını da biliyordu.

Bu akşam katılacakları davete ev sahipliği yapacak olan kişi ünlü bir iş insanı olan Tarık Denver adında biriydi. Türkiye'nin en gelişmiş denizcilik şirketine sahipti. Bir otelde yeni ürünlerinin ta-nıtım gecesi olacaktı.

Bu gece Hazan, Mihriban, Kardelen ile katılacak olmasınaysa ayrıca mutluydu. Sevemediği kadınlara sahte gülücükler atarken on-lardan biri oluyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

Dolaptan gülkurusu renginde bir şeyler vardı. Sadece kolları-nı açıkta bırakan, kumaşın kalitesine saygıyla eğildiği tulumu çekip aldı. Sırtında ufak v şeklinde bir açıklık vardı. Kısa, kalın topuklu bir ayakkabı seçti. Uzun topuk giydiğinde Vedat'ın boyuna yaklaşıyordu.

Çok uzun topuklu ayakkabılar tercihleri arasında değildi. Makyajını yaptı, saçlarını sol yanına alttan sıkıca bağladı. Zarif küpeleriyle kalın ve pahalı bilekliğini taktı.

Peri'ye yeterince zaman ayırmaya çalışıyor ve başarıyordu ama bulunamadığı yerde Mücella annesi imdadına koşuyordu. Efşan teyzelik yapıyordu ama Mücella Hanım annelik yapıyordu. Hem yeğenine hem de kendisine. Peri balayından döndüklerinde okula başlamıştı. Küçük kızı aralarında bölüşmüş gibiydiler. Biri anne, diğeri anne yarısı olmuştu. Sonsuz bir mutluluk sarmalında yaşıyordu Efşan. Her şeye rağmen...

Giyinme odasından kol düğmelerini takarak gelen Vedat'a döndü. "Kocam bey yine çok şıksınız. Gözlerimi sizden alamayacağım."

Gülümseyerek göz deviren Vedat yatağın üzerinde duran siyah ceketine uzanıp aldı. "Bir şey geliyor gibi hissediyorum."

"Canım... Evliliğimizin birinci, tanışmamızın dördüncü ayında beni bu kadar iyi tanımasaydın ne olurdu?"

"Yanlış olurdu. Ayşem'in talebesinden başka çıkışlar beklemiyorum." Ceketini üzerine geçirip, ellerini cebine atıp, oturan kadının tepesinde durdu.

"Ablam bu konuda uzman, itiraf ediyorum Reis. Her gün yeni taktikler öğreniyorum."

"Bunlar benim işime yarıyor, biliyorsun değil mi?" Sinsice sırtıtmıştı Vedat.

Efşan, kocasının gözlerinden geçen kıvılcımları görebiliyordu. "Benim de işime yaraması gerekiyor ama sen Doğan abimden daha kurnazsın."

Kaşları havalandı, neden öyle söylediğini anlamamıştı. "Sorun nedir?"

"Sorun demeyelim." Ayağa kalkıp, Vedat'ın ceketinin yakalarını düzeltti. "Sanırım sıkılıyorum. Bu beş çayları, davetler bana yetmiyor. Ruhumu tatmin edecek bir şeyler istiyorum." Gözlerinin içine bakıyor, kararlı olduğunu ifade ediyordu. "Vedat ben büyük mü konuştum?"

“Hangi konuda?”

“Seni, bu hayatı kabul ederken sana söylediğim sözleri hatırlıyor musun?”

Başını sallayıp ellerini cebinden çıkarttı. Efşan’ın beline sarıp kendine yaklaştırdı. “Hatırlıyorum. Dernek dernek gezemez, yanımda bir süs gibi duramam demiştin. Kendini buna hapsettiğinin farkında değilsin. Sen süs değilsin.”

“Biliyorum ama yine de amaçsız yaşıyor gibiyim. Benim tüm bunların dışında bir amaca ihtiyacım var.”

Onlar için doğru olan Efşan’ın asla çalışmaması, evde bir reis havası sürdürmesi, çocuklarına bakması ve ardındaki büyük, güçlü kadın olmasıydı. Vedat gibi adamların kadınları onlardan daha başarılı olamaz, bir adım öne geçemediği gibi bir adım da geride durmak zorunda olurlardı. Diğer kadınların buna nasıl baktığı, nasıl yaklaştığını bilemezdi Vedat ama Efşan o kadın değildi. Efşan’a bunu yapmanın, yaşarken ruhunu almakla eş değer olduğunu biliyordu.

Yirmi iki yaşında, arkadaşlarıyla kafede kahve içmeyi keyif bilen, geceleri yasak dövüslere katılıp sabah okuluna giden ve kimseden korunmaya ihtiyacı olmayan genç bir kadinken, durduğu yer pik noktasıydı. Okulundan atılmış, esir hayatını yaşamaya mecbur bırakılmıştı. Evlenmeyi bir kez bile düşünmemiş ama bir gün gözlelerini açtığında evli bir kadın olmuştu. Mesleği elinden alınmış, amacı sıfırlanmıştı. Tüm bunları görmezden gelmesi Efşan’ı bir gün kararlarını sorgulamaya ve mutsuzluğa sürükleyecekti. Bu düşünce Vedat’ın iliklerini titretti.

“Peki ben buna izin vermezsem, ne yapacaksın?” Lacivert gözlerine bakıyor, orada bir kuşku parçası arıyordu. Bulursa ne düşüneceğini kestiremiyordu ama o kadar cesur bakıyordu ki Vedat onu öpmek istedi.

“Ben sana inandım. Sen inancın ne olduğunu benden daha iyi bilirsin. Açmama gerek var mı?”

Gülümseyip saçlarına dudaklarını bastırıp çekti. “Hayır, gerek yok. Ne yapmak istiyorsun?”

Efşan'ın gülüşü yüzünü kapladı. "İki planım var. Merak etme, Efşan Çelebi olmaya devam edeceğim. Hem şu süslü ve uyuz kadınları da bir güzel soyarım. Saçma sapan şeylere para harcıyorlar, biraz da sevap işlesinler."

Efşan gülünce gül saçılıyorsa etrafına, Vedat o ne istiyorsa onu yapardı. Onu korumak zor olsa da elinden geleni yapardı. Yapacaktı. "Tamam, kabul. Eve dönünce detaylı konuşuruz."

"Daha anlatmadım ki."

"İşimi elimden almayı planlamıyorsan, kalan her şey kabulüm."

Kocasının yüzünü elleri arasına alıp, sevinçle zıplayıp öptü. "Kralısın Reis."

Kalbine kadar inen gülüşüyle başını sağa sola salladı. "Geç ka-
lıyoruz kraliçem."

Spot ışıkların göz alıcı aydınlığıyla çokça geniş bir alandı. Ortada dev bir avize salona asalet katıyordu. Dev bir ekranın kurulu olduğu alanın önüne küçük ama şık bir kürsü yerleştirilmişti. Kadınlar ve erkekler grup hâlinde etrafa saçılmış, sohbet ediyorlardı. Şen kahkahalar, samimi konuşmaların döndüğü bar tipi masaların kiminde hem kadın hem erkek, kiminde sadece kadınlar veya erkekler vardı. Garsonlar muntazam ve standart kıyafetleriyle aralarda dolaşıyordu. Sakin bir geceydi.

Bulunduğu yerden Vedat'ı net seçebiliyordu. İş adamlarının ortasında onları dinliyor, gerektiğinde kısa yanıtlar verdiğini bile anlayabiliyordu. Arasında durduğu kadınlara göz attı. Birkaçı çok gençti ama hiçbiri yirmi iki yaşında değildi. Dinle, anla ve az konuş teorisini sonuna kadar kullanıyordu. Etrafında onu tanımaya başlayan insanlar da Efşan'ın kişiliğini ölçüp biçtikçe, o güvenilir havasını aldıkça ona yaklaşmakta büyük adımlar atıyorlardı.

"Efşancığım," dedi otuzlu yaşlarındaki esmer kadın. "Ne kadar hoşsun, duruşunu bile çok seviyorum."

“Öyle değil mi Çiçek? Durduğu yerde kendini sevdiren bir havası var. Vedat Bey’e olan uygunluğu gözlerimi dolduruyor,” dedi kırklı yaşlarındaki Semiha Hanım. Efşan nazikçe teşekkür edip gülümsemişti ama Semiha durmadı. “Çok iyi bir adamla evlisin. Eşim Hasan, Vedat Bey’e hayrandır. Yanında da bugüne kadar bir seni gördük, sen de eşisin.”

Vedat’la ters düşmek istemeyen bir iş adamı daha yakalıyordu Efşan. Aklına not ediyordu. Etrafı Vedat’a yaranmaya çalışan insanlarla doluydu.

“Canım eşim, gerçekten de çok iyi biri. Çok şanslıyım, bunu asla tartışmam.” Kocaman gülümsediğinde etrafındaki kadınlara da küçük kahkahalar attırmıştı.

“Merhaba hanımlar.”

Sesin sahibiyle derin bir soluk aldı. Hazan ve Kardelen de gelmişti. Mihriban kendi arkadaşlarını bulduğu anda ortadan kaybolmuştu. Beni de götür diyememişti.

İki yanına geçen Hazan ve Kardelen’e fısıldadı. “Nerede kaldınız?”

“Hazan’ın manyak sevgilisine sor,” dedi Kardelen.

Hazan’ın yüzüne baktığında yeşil gözlerindeki hüzne şahit oldu. Ne Hazan ikna oluyordu ne de Vural. Özellikle de Vedat ile Efşan’ın evlenmesinden sonra Vural’ın baskıları arşa çıkmıştı.

“Ne olmuş,” derken kulağındaki küpeyle oynamıştı.

Kardelen de kırmızı saçlarını eliyle düzelterip Efşan’a yaklaştı. “Vural, ‘Ya ben ya da biter,’ demiş.”

“İnanmam!”

“İnan canım, inan. Hazan’ı toplayıp getirdim.”

“Ben bunun bir yolunu biliyorum ama ne kadar doğru, kestiremiyorum Kardelen.”

Kardelen, Hazan’ın kadınlarla sohbet ettiğini görüp Efşan’a yaklaştı. “Bunlar zaten baştan doğru değiller. Anlat!”

Etrafına bakınıp, elini saçına uzattığında bakışları Vedat’a

takıldı. Sakince karşısındaki adamı dinleyen kocasının arkasına uzandı bakışları. Genç bir garsonun elindeki tepsi az daha devri-
liyordu. Dikkatini çeken durumdan bakışlarını alamadı. Yan dö-
nen ama düşmeyen tepsinin altındaki beyaz kumaş peçeteye sarılı
siyah şeyle gözleri sonuna kadar açıldı. Ucunu gördüğüne yemin
edebileceği gerçeğini sorgulamaya bile kalmadan Kardelen'in ar-
kasından dolandı. Aklından binbir ihtimal ışıık hızıyla gelip geçer-
ken düşündüğü tek kişi Vedat'tı.

Yanından hızla geçtiği insanlar ona bakıyor ama anlam vere-
miyordu. Garson Vedat'a yaklaşıyor, tam arkasına duracak şekilde
yürüyordu. Kanına karışan korku ve cesaret birbirini iteklerken yap-
ması gerekenin, Vedat'ın bedenine girecek bir kuşunu engellemek
olduğundan başka bir şey değildi. Garsonun arkasına yaklaştığın-
da soluk bile almadan ayağını kaldırıp adamın dizinin arkasına sert
bir darbe indirdi. Tepsideki bardaklar gürültüyle yere saçılırken hiç
vakit kaybetmeden silah olan bileğini tutup havaya kaldırdığında
adamlar göz göze geldi.

Etrafındaki sesler kesildi ve herkesin odağına oturdu. Salonun
ortasında dizleri yerde bir adam, elinde bir silah ve Efşan'ın havaya
kaldırdığı bileğe bakıyordu.

“Efşan!”

Kocasının salonu saran yüksek sesine dönmedi. Dizini büküp
göz göze geldiği adamın çenesinin altından diz darbesini indirdi.
Adamın elindeki silah yere düşerken kadınların çığlıklarını duydu.
Tuttuğu bileği bırakırken kalın topuğuyla adamın göğsüne attığı sert
tekmeye onu yere sermişti.

Belini saran kola izin verirken geriye çekilişine ayak uydurdu.
“Seni vuracaktı. Sana geliyordu.” Hâlâ yerde yatan adama bakıyordu
Efşan. Arif ve Yasin'in saniyeler içinde adamı ortadan kaldırmaları-
nı izledi. Kaosa dönecek salona saniyeler içinde sükûnet çöktü. Hiç-
bir şey olmamış gibiydi.

Önüne geçen Vedat'ın yüzüne baktığında onun kendisinden
daha çok korktuğunu ama bunu o buz mavisi gözlerinin en derinle-
rine gizlediğini gördü.

“Tamam, sakin ol,” dedi Vedat.

“Ben zaten sakınım.” Lacivert gözlerine hüznün çöktü. “Seni vurabilirdi.”

Efşan’ı ensesinden tutup omzuna çekerken iki eli de sırtına yerleşmişti. “Ama olmadı.”

Davetin ev sahibinin yanlarına gelmesiyle aralarında başka bir söz geçmedi. Salondaki erkeklerin ve kadınların merceğine oturdu Efşan. Erkekler ona artık basit bir kadın gözüyle bakamayacak, kadınlar ise kiminle aşık attıklarını daha iyi bilecekti. Efşan Çelebi kim olduğunun imzasını atıyordu. Kim olacağını da açıkça ortaya seriyordu.

Mihriban, Hazan ve Kardelen’le dakikalar içinde otelden çıktı. Arkalarından Vedat binmişti arabaya. Kapı kapanmış, araba eve doğru hareket etmişti. Hazan ve Kardelen evlerine bırakılmıştı. Eve giden yolda aracın içini sessizlik kaplamıştı. Bahçeye giren araçlarından indiler ama Vedat’ın tekrar bineceğini anlamıştı Efşan. “Ben biraz geç dönerim, sen uyu.”

Belki de hayatları yeni başlıyordu, Efşan kendisinin nereye gittiğini sorgulayacak, sonuçlarına ulaşacaktı. Sonuç onu mutlu etmeyecek, belki de kendinden uzaklaştıracaktı. Hangi kadın, ellerinde kanla yatağına dönen bir adama sonsuza kadar âşık kalabilirdi? Bilmeseydi Efşan, sormasaydı. Görmemiş gibi yaparken bile güçlü dursaydı. Bunu kendine ilke edinseydi. Vedat için hayat daha kolay olurdu.

Uzun sayılacak bir zaman diliminde kocasına baktı. Saniyeler içinde ortadan kaybedilen adamın yanına gideceğine hiç şüphesi yoktu. Kiminle evli olduğunu biliyordu, başlarına daha neler gelecek bilmiyordu ama hazırlıklıydı. Deli Seyit’in ona söylediği bazı sözler zihninden gelip geçti. “*Günlerce eve gelmesem, döndüğümde neredeydin değil, aç mısın, yorgun musun derdi Nazenin.*”

“Tamam ama uyumam beklerim.”

Sıkıntılı ama gülümseme arasında bir soluk alıp verdi. Uzanıp karısını alnından öptü. “Tamam, bekle beni. Çok geç kalmamaya çalışacağım.”

Arkasını dönüp giderken elini havada bir tur çevirdi. Adamlarına işaret veriyordu, Efşan bunları da ezber etmişti. Evin etrafını sarın diyordu. Elindeki hareketler sessiz bir çılgılık gibi havada savruluyordu. Evin kapsını kapatıp Mihriban'la göz göze geldi.

“O nasıl tekmeydi kızım...” diyen Mihriban ayağını havaya savurdu.

Efşan kıkırdadı, elini ağzına kapattı çünkü sevgili görünüşü çok komik görünüyordu. “Sana da öğretebilirim.”

Mavi gözleri çakmak gibi yandı. “Kabul ediyorum. Geceye damga vurdun, ay adama vurdun. Sana bundan sonra *tekmeci Efşan* diyeceğim. Kadınların yüzündeki ifadeleri göremedin tabii, hepsi kıskançlıktan kudurdu.”

Mihriban'ın yanından geçerken, “Abartıyor musun?” diye sordu, odasının yolunu tutarken.

“Çok mütevazısın. Sen abime çok yakıştın Efşan.”

“Abin bana yakıştı. Ben hep bu kadındım.”

Ardına düşüp kendi odasının kapısına kadar ona laf yetiştirdi Mihriban. Efşan da odasına girip üzerindikilerden kurtuldu. Duşunu aldı, ağır ağır saçlarını kuruttu. Pikaba bir plak yerleştirdi, en sevdiği kitaplardan birini raftan aldı. Vedat'ın berjerine bakınıp iç çekti. Çaprazındaki kendine ait berjere oturup kaldığı yerden devam etti.

Saatler geçti, sayısını unuttuğu kez okuduğu kitabı yine bitirdi. Yüzünde tebessümle kitabı kapattığında kapı usulca aralandı. Başını çevirince göz göze geldiler, hemen ayağa kalkıp yanına yürüdü. “Hoş geldin.” Vedat'ın eğelenen yüzünde bir şeyler aradı.

“Hoş buldum ve günaydın. Keşke uyusaydın, çok geç oldu.” Kabanını çıkartırken Efşan elinden aldı. Ceketini çıkarttığında onu da aldı. Büyük koltuklardan birine bıraktı. “Kitap okurken zaman geçti.”

Berjerine oturan adamın omuzlarına dokundu. “E... Nasıl geçti?” dedi Efşan.

“İyi, kestik biçtik, ben de geldim.”

Kocasına tepeden bakıyor, sadece saçlarını görüyordu. Alt dudaklarını ısırıp düşündü. “Çok acı çekmiştir. Sordun mu, göğsü ağrıyor muydu?”

“Topuğunun izi duruyordu,” derken gülüşüyle bedeni sallandı.

“Bu neyin neşesi?” Omuzlarını bırakıp önüne geçti. Kuşkulu, şaşkın ve karmaşık bakıyordu kocasına.

Gülüşüne ara verip, bileğinden tuttuğu karısını kucağına çekip oturmasını sağladı. Efşan meraklı bir beklenti içinde, Vedat ise konuya nasıl girse onun derdindeydi. “Vedat?”

“Efşan! Hedef ben değilmişim.”

Efşan’ın gözleri kocaman açıldı. Ağzı da aralanıp, şaşkın bakışları belirdi. “Ne?” diyebilirdi. Vedat’ın kahkahası Efşan’ın göğsünde kayboldu. Alnını karısının göğsüne sokup kahkaha attı. Efşan taş olmuş, kımıldayamıyordu.

Hızla kalktı Vedat’ın kucağından. “Nasıl ya?”

Elini alnına bırakan Vedat gülüşünü toparlamaya çalışıyordu. “Ah Efşan, ah...”

“Kimin hayatını kurtardım? Gülme! Kendimi kötü, aptal gibi hissediyorum.”

“Yavrum daha neler,” derken ayağa kalktı. Şu an oldukça ciddi bir yüz ifadesiyle bakıyordu. “Ne alakası var Efşan?”

“Yok yok, var işte. Durduk yere Zeynacılık oynadım. Ben nereden bileyim, sana doğru geliyordu. Sen sandım.” Ellerini yüzüne kapatıp inledi.

Ellerini tutup indirdi Vedat. “Yavrum, sen ne yaptığını bir bilsen...”

“Ne yaptım? Allah’ın belası birini mi kurtardım?”

“Cık,” etti Vedat. “Devlet yandaşı, terörle mücadeleye destek veren çok zengin bir iş adamının hayatını kurtardın. Adamın önümde bir eğilmediği kaldı Efşan. Eşi yakında ziyarete gelecektir.”

Kocasını dinlerken bakışlarındaki telaş kayboldu. Adamın eğlenen ifadesine bakıp saçını kulağının arkasına tıktırdı. “Ya... İyi

bari.” Omuzlarını dikleştirip alt dudağını ısırp, sırtan Vedat’a göz devirdi. “İyi de bu neşen ne?”

“Ben anladım, sen belayı çekiyorsun Efşan. şimdi seni bir de terörden koruyacağım. Aylardır kurdukları komploya tekme attın.”

Gölüşü yüzüne yayılırken kocasına sokuldu. “Sen de mi belaydın, seni de mi ben çektim?”

“Ben belanın babasıymın agapi mou... kesinlikle sen çektin ama çok iyi ettin.” Efşan’ın başını elleri arasına aldı. “Bir şekilde, hiç çaba harcamadan gözde olabiliyorsun. Bunu anlamıyorum ama yapıyorsun. Ben veya başkası görmeyebilirdi, bu gece orada cinayet işlenebilirdi. İnsanlara ne gösterdiğini biliyor musun?”

Başını salladı, bilmiyordu. Her zamanki ıvr zıvr sözler olduğunu sanmıyordu. “Pek çok şey göstermiş olabilirim. Batmış da olabilirim.”

“Bu gece orada bulunan ve onların anlatacağı insanlar seni benimle asla vuramayacaklarını gördü. Bizim için kadın sadece eş değildir. Kadın bizim zeminimizdir. Düşmanlarımız bize değil, size yaklaşmaya çalışır ama sen bana olan, benim bildiğim sadakatini bu gece âleme beyan ettin. Bir şekilde yapıyorsun. Efşan... Sen bu kadın olmak için doğmuşsun. Yıllar sana o kadar çok şey katacak ki dönüşeceğin kadını tahmin bile edemezsin.”

“Sen görebiliyorsun sanırım?”

Başını aşağı yukarı sallarken gülümsedi. “Çok şanslı bir adamım.” Dudağına bir buse kondurup geniş koltuğa oturması için elinden tuttu. “Anlat, planlarında neler varmış bakalım. Belki benim de fikirlerim olur.”

27. Bölüm

Deli Seyit'in mekânına girdi. Biri kadın koruma biri de Arif olmak üzere yanında sürekli iki kişiyle dolaşıyordu. Dedesinin elini öperek yaşlı adama sıkıca sarıldı. "Nasılsın dede?"

"Mekânıma güneş doğdu, çok iyiyim kızım. Hoş geldin."

"Allah iyilik versin dedem. Ruken'le buluşmak için geldim. Dün gecedен sonra Vedat buraya gelmemin daha akıllıca olacağını söyledi."

"Duydum duydum..." derken başını sağa sola sallamıştı. "Çoktan geldi. Kara Turgut'un kızıyla arkadaş olmana çok sevindim. Vedat anlatmıştı gerçi."

"Ona bir can borcum var, arkadaşı olmak ne demek. Çok iyi biri ama Kara Turgut'u tanımıyorum."

"Kara Turgut bizim âlemin eskilerinden. Ruken benim de kızım sayılır. Daha küçük bir kızken buralarda koşar, oynardı."

Efşan bilmediği gerçekleri zihninde canlandırdı ama Ruken'i küçük bir kız olarak hayal edemedi. "Anladım dede. Ruken nerede?"

Başıyla arka tarafı işaret etti. "Size özel bir yer ayarladım. Yolu biliyorsun."

“Sağ olasın dedem,” diyerek yanından geçiyordu ki Deli Seyit’in sesine döndü.

“Nargileleri yolluyorum.”

Alt dudağını ısırp başıyla onayladı ama tek kelime edemedi. Arkasını dönerek yoluna devam etti. Kapıyı açıp içeri girdiğinde Ruken’i bahçeyi izlerken buldu. Gülümseyerek kalkıp kendine kollarını açan kadına sıkıca sarıldı. Bu üçüncü buluşmalarıydı. İkisi de farındaydı, birbirlerine çok iyi geliyorlardı.

Efşan yerine oturduğunda hem kahveler hem de dumanı üzerinde nargileler odaya getirilip bırakılmıştı. Karşılıklı oturduklarında Ruken başını bilircesine salladı. “Ne yaptın sen dün gece? Camia çalkalanıyor.”

“Ne yaptığımı bilsen.” Kahkaha atıp hedef olanın Vedat olduğunu sandığını anlattığında birlikte güldüler.

“Keşke gelseydim, eniştem gel dedi ama daha çömezim. Bir sene sonra belki aranızı karışırım. Gelsem en azından senin şu havalı tekmelerini görebilirdim.”

“Beni boş ver. Sen nasılsın?”

Ruken’in yüzü bir anda soldu. “İyi olmaya çalışıyorum. Gececek!”

“Kenan ve sen geçmesini istiyorsanız geçecektir. Birbirini seven insanların ayrılmalarına pek anlam veremesem de sizi anlıyorum.”

“Sen beni anlayamazsın Efşan. Sen sevdiğin adam için kara bir dünyaya adım attın ve gemiyi karadan yürütüyorsun. Biz bunu yapamadık. Acaba sevgimiz sizinki kadar büyük değil mi?”

“Ayrılık da aşka dâhil, derler bilirsin. Böyle düşünme, hayatın ne getireceğini asla bilemiyoruz.”

Ruken gülümsedi. “Haklısın, hadi içelim.”

“Benim sana bir şey söylemem gerekiyor,” dedi Efşan, nargilesine uzanırken.

“Dinliyorum.”

“Birini bekliyorum, gelsin anlatacağım ”

“Kimi bekliyoruz?” dediğinde kapı aralandı, içeri Vural girdi. Ruken nargilesini bırakıp gülümseyerek Vural’a sarıldı. “Vural abi... Özlemişim, hiç görüşemiyoruz.”

Vural da kocaman gülümseyip kız kardeşi gibi sevdiği Ruken’in tepesine bir buse kondurdu. “Ben de özledim. İşler bizi bırakmıyor ki. Efşan çağırdığı için geldim.”

İkisi de durup sırttan kadına baktı. “Beklediğimiz kişi Vural abi mi?” diye sordu Ruken.

“Ta kendisi, oturun, konuşalım.”

Vural da gelen kahvesini içmeye başladığında Efşan aklındaki kileri anlatmaya başladı. “Hazan’ın güvencesi sensin Vural. Senin bir başkasına gitmeyecek hatta bakmayacak olduğunu biliyor. Bu yüzden sana sonsuz kredi açıyor, sen de ne olursa olsun onu bırakmayarak bunu destekliyorsun. Hazan bir süre üzülüyor ve sonra geçiyor. Buna çok alışmış. Tek korkusu bir gün başkasıyla olacak olman.”

“Bunun imkânsız olduğunu sen de biliyorsun,” dedi Vural.

“Evet, size bakan herkes biliyor. Aklıma bir fikir geldi.” Ruken ile ikisi arasında kısa bir an mekik dokuduğunda Ruken’in alışık olduğu sahneler zihninde canlandı. “Şeytan...” dedi sırtarak ama Vural anlamamıştı.

“Anlamadım.”

“Ruken ile çakma sevgili gibi de değil de hani Hazan’a ufak bir oyun oynamayı düşündüm. Hazan elinden kaçan balığı yakalamak zorunda olduğunu hissederse çözülebilir,” dedi Efşan.

Vural başını sağa sola salladı. “Bu onu üzer. Çok çocukça.”

“Sana göre öyle,” dedi Ruken. “Bu taktik her zaman işe yarar, ben bizzat ablalarımın biliyorum.” Ruken dünden hevesli hâliyle mahzun baktı. “Beni istemiyor musun?” Ardından kahkaha attı. “Ben gönüllüyüm. Kendime hayrım yok, sizlere yardımcı olmaktan onur duyarım.”

Efşan iki parmağını Vural’a kaldırdı. “Küçük bir oyun Vural. İşe yaramazsa aranızı ben yaparım. Oyun olduğunu Ruken de anlatır

ama abim,” dedi düşünceli bir şekilde bakıp. “Sen de kabul et, seni kıskanmayacak, başkasına yâr edecek bir Hazan da senin kalbinde yaşamasın. Üzülse bile kârdır, durup düşünebilir.”

Bakışlarını fincanına indirdi. Etrafındaki herkes bunu söylüyordu ve içten içe haklılık paylarını teslim ediyordu Vural ama Hazan’a olan bağı hepsinin üzerini kapatıyordu. Kendi canı eşittir Hazan. Hazan’ın nefesi eşitti kendi nefesine. Onu evinin hanımı, çocuklarının annesi olarak görmek istiyordu artık. “Tamam, kabul ediyorum.”

Vural yanlarından ayrılrsa da iki saat boyunca devam eden sohbetlerinin ardından araçlarına binip ayrı yollara devam ettiler. Yürüyerek, çoğu zaman düşünerek katettiği yollardan ayağı yere değmeden geçiyordu. Özlüyordu o özgür anlarını, bir kuş gibi canının nereye isterse oraya savrulduğu günleri. Dönüştüğü kadına da alışıyordu. Vedat’a tutkunduydu, hayrandı ve âşıktı. Onsuz bir anı düşünemiyor, kalan ömrünün Vedat olmadan nasıl geçeceğini hayal bile edemiyordu.

Hayat, çizgisi devamlı değişen ve insanı üzerinde dengede tutan, ince bir düzendi. Efşan bu çizgide yürümeyi kendisi istemişti. Pişman olmayacaktı, özgür de olmayacaktı ama sonsuza kadar uçsuz bucaksız bir aşkın kanatlarında gezecekti. Her zorluğa göğüs gerecek, çoğu zaman kedere düşecek ama ayağa kalkmasını bilecekti. Vedat haklıydı. Bu kadın olmak için doğmuştu çünkü o gücü hem kalbinde hem de ruhunda hissediyordu. Özgür bir kuş gibi dolaştığı yollara bakıp arkasına yaslandı.

“Özgürlük insanın kalbinde. Nerede olmak istiyorsan orası senin kanatların. Esaret, tutsak bir düşünce, zihninde ne olmak istiyorsan o sensin. Ben Efşan Çelebi’yim,” dedi kendi kendine. Birkaç ayda değişen hayatına adapte olurken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Evin kapısından geçmeden Vedat'ın aracının da durduğunu görüp onu bekledi. "Hoş geldin," dedi öperek.

"Hoş buldum. Nasıl geçti?"

"İyi iyi, Vural kabul etti. Gerisini planlamak kaldı."

"Ben olamayacağım, görmek isterdim."

Kaşlarını çatıp ne demek istediğini çözmeye çalıştı. Vedat da biraz mahzun bakıyordu. "Yarın Fransa'ya gidiyorum. Seni de götürmek isterdim ama mahkemen var, yurt dışına çıkamıyorsun."

"Ne kadar kalacaksın?"

"İki gün."

Gülümsedi. "Bu senin işin, iki gün çok uzun değil," dedi ama kocasının suratında gülümseme namına kas bile oynamıyordu. "Ben yokken evden çıkma, olur mu?" dedi Vedat.

"Tamam, dert etme bu kadar. Bu ev kale gibi, bana bir şey olmaz. Hadi gülümse."

Zorla da olsa gülümsedi Vedat. Ne gitmek ne de onu ardında bırakmak istemiyordu. Fransa'ya asla gitmek istemiyordu. Kolunu Efşan'ın omzuna atıp eve ilerletti. Karısının saçlarını kokladı. "Elma... Devirdin yine nargileyi."

"İçmesem hatırım kalırdı. Ruken'le içmek ayrı keyif. Karar verdik, ayda bir kez nargile gecesi yapacağız."

"Her şey iyi hoş da," dedi Vedat, siyah saçlara tekrar burunu sokup derin soluk aldı. "Bu koku beni baştan çıkartıyor. Efşan... Efşan diye ölüyorum."

Kahkaha atıp kocasına döndü. "Seninle de içeriz, ölmene gerek yok. Aramızda tatsızlık çıktığında parfüm niyetine elmalı nargile içersen sürünerek yanıma gelirsin. Çözüyorum ben bu işi Vedat."

Neşeli küçük bir kahkaha attı. "Gelecekteki Gülefşan'dan korkuyorum."

"Korkma Reis, alt tarafı mafya anası olurum."

Maskesi sokağa girmeden çok önce de yüzündeydi. Sabaha karşıydı, bir zaman sonra beyaz ipliğin siyah iplikten ayırt edildiği bir zaman dilimiydi. İnsanların derin uykuda oluşu onu mutlu ediyordu çünkü yapacağı şeyi tam da kimsenin görmemesi, bilmemesi gerekiyordu. Buraya kadar nefesini tutarak gelmişti. Bu sokak uyumazdı ama o bunu hem biliyor hem de yapacaklarından korkmuyordu. Elindeki metal parçasıyla kapıyı açmadan önce alarmı etkisiz hâle getirdi. İçeri süzülüp ezbere bildiği yolu aşmaya başladı. Karanlıktı ama yolu biliyordu. O kadar sessizdi ki karınca bile duyamazdı. Sınır dediği alanı aşınca cebinden küçük bir fener çıkarttı. Duvarda asılı duran anahtarı alıp, avucuna hapsetti. Merdivenleri inmeye başladı. Feneri demir parmaklıklar arkasındaki adama tuttuğunda onun ürkütücü gözlerini gördü. O an bedeninden bir titreme geçti ama çabuk toparladı.

“Sen kimsin?” dedi Cengiz.

“Sessiz ol!” diye fısıldadı adam. “Seni buradan çıkartacağım. Benimle geleceksin ve ne dersem onu yapacaksın.”

Cengiz hiç düşünmeden, “Tamam,” dedi. Buradan çıkması için ne gerekiyorsa ona uyardı. Önünü ardını düşünme gereği bile duymadı. Bu saatte buraya gelen, hem de onu çıkaracak kişinin ne istediği çok da önemli değildi.

Adam avucundaki anahtarla kilitleri açıp kapıyı yavaşça açtı. Cengiz yerinden ağırlıkla kalktı çünkü uzun bir süredir küçük bir alanda yaşıyordu ve kasları hıza izin vermiyordu. Hiçbir şey sormadan çıktı, adamla birlikte üst kata çıktı. Dışarı adımını atınca derin ama sessiz soluklar aldı. Adamın ona yön vermesiyle duvar diplerinden sinsice ve sessizce ilerleyip Deli Seyit’e ait olan tüm caddeleri aştılar.

Şafağın sökmesine az bir zaman kalmıştı. Yeterince uzaklaştıklarında eski ama camları filmle kaplı bir araca bindiler. Cengiz kar

maskesini çıkartmayan adama bakıyordu ki adam maskesini çenesinden tutup başına kaldırdı ama Cengiz'e dönmedi. "Şimdi beni iyi dinle," dedi arabasını sürmeye devam ederken. Konuştu, anlattı. Cengiz onun hain planlarını zevkle dinledi ve sesini çıkartmadı. Bir süre sonra arabadan inip ara sokaklara daldılar ve o esnada bile yüzünü gizleyecek başka bir şapkası vardı.

28. Bölüm

Annesine de olayı çitlatıp fikirlerini alan Efşan, dışarı çıkamadığı için planı evde gerçekleştirmek zorundaydı. Vedat dün sabah Fransa Dijon'a gitmişti, yarın sabah erken bir toplantıdan sonra dönecekti. Dün geceyi koynuna sardığı yeğeniyle geçirmişti ama Vedat saat başı arıyordu. Şu anda o saat başlarından biriydi.

"Bugün beni kaçınıcı araman?"

"Saymadım, kocanın telefonları gözüne mi battı?"

Efşan gözlerini devirdi. Vedat'ın sitemle karışık öfkeli sesine anlam veremiyordu. "Reis ben evdeyim ve iyiyim. Gerçekten iyiyim, sesim kötü mü geliyor?"

"Yok yavrum, kocasını evden postalayan kadının rahatlığı gibi sesin."

Efşan engel olamadığı gülüşüyle kilometrelerce uzaktaki kocasını güldürmeyi başarmıştı. "Vedat..."

"Söyle agapi mou," dedi ses tonu değişen adam.

"Özlemle eşimi bekliyorum ama izin verirsen bugün Hazan'ı delirtecek oyunumuzu sahnelemek zorundayım. Akşam yemeğine Vural ve Ruken gelecek. Annenle böyle bir plan yaptık."

“Annem de dünden hazırmış.”

“Sorma. Aferin dedi bana, Hazan’a içten içe kinliymiş. Vural’ı yıllardır oyalamasına içerlendi.”

“Vay, gelin kaynana ortaklığı,” derken gülümsediğini duyumsadı Efşan. “Tamam, kapatıyorum ama yine arayacağım.”

“Bekliyor olacağım Reis. Senden gelen telefona bile razıyım.” Sırıtarak telefonu kapatıp konsolun üzerine baraktı. Masa şahane olmuştu ama inşallah Hazan ortalığı yıkmazdı. Mücella annesinin yemek takımlarına yazık olurdu. Kapının sesiyle üzerine son bir çekidüzen vermek için eteğini havalandırdı. Nazenin’in şen sesiyle onu karşılamak için koridora ilerledi.

Korhan, Nazenin’i bir an olsun yalnız bırakmıyordu. Nazenin bundan şikâyetçi gibi görünse de etrafındaki herkes onun nasıl seven bir kadın olduğunu görebiliyordu. Korhan da buna dâhildi.

“Olay var dediniz, geldik,” dedi Korhan, kolunu nişanlısının omzuna dolarken.

“Sessiz olun, olay çıkmadan bitirelim,” dedi Efşan. “Azıcık göz açma diyelim.”

“Bence geç bile kalınmış bir durum. Travmasına saygı duyuyorum ama bir viraj olmalıydı,” dedi Nazenin.

Arkalarından gelenlere yol açarak solana girdiler. Kardelen de Okan’la birlikte gelmişti. Okan hâlâ sürünüyordu. Kardelen bilerek yapıyor, ona bir göz kırpıp ardından ters tepiyordu. Okan yakında delirme noktasına geldiğinde o kırptığı gözünden öpecekti.

“Pot kırmak yok,” dedi Efşan. “Her zamanki hâlinizle devam edin. Hazan’ı kimse sakinleştirmeye çalışmasın.”

Kardelen, “Sen merak etme, ne sakinleştirmesi? Ben benzin dökmeyi düşünüyorum. Elindekini kıymetini bilmeli insan,” dedi.

Efşan kollarını göğsünde bağlayıp gülümsedi. Okan’ın *bak sen* dercesine kalkan kaşını da görmüştü. “Bunu ciddi mi söylüyorsun?”

Kardelen kırmızı saçlarını eliyle iterek havalandırdı. Salona saparak, “Evet canım,” dedi.

“Bilerek canıma okuyor. Benim için de bir plan yapsana yenge.”

“Kardelen senden atak bekliyor, plana değil, bir kükremeye ihtiyacın var.”

“Nasıl yani?”

Mihriban yaklaşıp, kolunu Efşan’ın omuzuna attı. “Ah benim saf abim... Kardelen gibi birinin sevdiceği olmak için biraz maço olman lazım, Efşan onu anlatmaya çalışıyor.”

Okan’ın iki kaşı da havaya kalkmıştı. Kardeşine ve yengesine bakarken yüzünü buruşturdu. “Sizi anlamak çok zor. Oluruz beğenmezsiniz, olmayız yine beğenmezsiniz.”

“Ben elma sevmiyorum diye, Kardelen’in de sevmemesini bekleyemezsin. Kişilikler kişilere göre kıyafet giyer,” dedi Efşan.

“He abim, Efşan doğru söylüyor. Senin aşkının bedeni de bu.”

Efşan olduğu yerde doğruldu. Açık kapıdan gelenleri görüyordu. “Tamam, Hazan geliyor. Siz içeri geçin.”

Mihriban ve Okan salona girerken aralarında itişip duruyordu. Efşan onlara bakıp başını sağa sola sallayıp gülümsedi.

“Selam canım,” derken uzanıp Efşan’a sarıldı Hazan.

“Hoş geldin canım, hadi geç.”

“Bu yemek ne için?” diye sordu Hazan. “Özel bir şeyi mi kutluyoruz?”

“Ben de sana soracaktım,” dedi Efşan. “Vural, annemi aradı ve açıklayacağı bir şeyler olduğunu söyledi. Sen bilmiyor musun?”

Hazan’ın kaşları birleşti, bakışları değiştı ve bir anlamsızlık oturdu. “Haberim yok.”

Ediz en son gelip iki kadın arasında mekik dokudu. “Selam hanımlar. Neyi kutluyoruz?”

“Bilsem,” diyen Hazan salona ilerledi. Ediz başını sağa sola sallayıp Efşan’a sırtıttı. “Hanım yenge iş başındasın.”

“Aman sessiz ol,” derken işaret parmağını dudağına götürüp gülümsedi. “Hadi, biz de girelim.”

Masanın etrafını saran aile üyelerinden sadece Hazan gergindi. Diğerleri şen şakrak gülüşüp konuşuyorlardı. Masada sadece

Ragıp Bey yoktu. Kapının son zil sesi evin içinde yankı buldu, aile fertlerinin başı kapıya dönmüştü. Peri'nin istemsiz bir duruma şahit olmasını istemedikleri için erken yedirmişler, odasında oynamaya göndermişlerdi.

Esmer güzeli, çakmak çakmak yanan kahverengi gözleriyle bakıyordu. Saçları geriye taranıp fönlenmiş, havada uçuşuyordu. Siyah dar elbisesi, topuklu ayakkabılarıyla Ruken çok güzel görünüyordu. Yüzünde mağrur bir ifadeyle salona Vural'ın kolunda girmişlerdi.

Vural çenesi yukarıda, yaptığından korkuyor ama gizliyordu. Hazan gibi bir kadına bu yaptığına inanamıyordu. Tüm aile üyeleri sözde bir şaşkınlıkla onlara bakıyordu. Hazan olduğu yere çivilenmiş, gözlerini bile kırpmıyor, Ruken'e bakıyordu. Bu adam sonunda ondan bıkmıştı. Sonunda o korktuğu gün gelip çatmıştı. Karşısında gördüğü fotoğrafın başka bir açıklaması yoktu.

"İyi geceler ailem." Ruken'in elini tutup bir miktar öne çıkarttı. "Size kız arkadaşımı getirdim. Gel Ruken'im." Ruken buna gülmemek için dudaklarını sıkı sıkı kapatmıştı.

Masada tek bir çıt çıkmıyor, herkes Hazan'a bakıyordu. Hazan kıpırdamıyor, nutku tutulmuş bir hâlde acı gerçekleri sindirmeye çalışıyordu. Sevdiği adam, gözlerinin içine baka baka gidiyordu. Nasıl olurdu da Vural'ın o büyük sevgisi bir çırpıda bitebilirdi? Yanından bile ayırmadığı kendisini böyle, kız arkadaşımı getirdim diyerek harcardı?

"Aptal Hazan!" diyordu iç sesi. "*Hangi erkek seni bu kadar bekler, hem de hiç onun olmayacağını bile bile?*" İç sesi sürekli konuşuyor, aklını karmakarışık hâle getiriyordu. Şimdi şu kapıdan çıkıp giderse Vural tarih olurdu. Peki kalırsa ne olurdu?

Sandalyesini gürültüyle geriye itip kalktı. "Metresin diyecektin herhalde!"

"Hazan!" dedi Mücella Hanım ama Hazan ona dönmedi.

"Pardon?" dedi Ruken. "Ne diyor Vural'ım?"

Hazan iki elini de havaya açıp bağırdı. "Kesin şunu! Beni buraya metresinle tanıştırmak için mi getirdin? Hem de Kara Turgut'un kızı!"

“Ee?” dedi Ruken, Vural’ın koluna girdi. “Babam ilişkimizi onaylıyor.”

“Vural neler oluyor, açıklar mısın?” dedi Mücella Hanım sert bir tonda.

Vural sessizce izlediği sahneden halasına döndü. “Ne olacak hala? Hazan’ın benden gidişini kutluyoruz.”

“Nereye gidiyorum ben? Sen de diğerleri gibisin! Bunu bir gün yapacağını biliyordum.”

Öyle acı bakıyordu ki Vural orada yalan söyledim demek istedi. Şakaydı...

“Bile bile gidiyorsun Hazan, bu daha acı!” dedi Nazenin. “Yolsa-
na şunun saçını başını.” Yerinden sahte bir hışımla kalktı Nazenin.
“Ben yaparım!” Korhan, nişanlısını belinden yakaladı. “Sen neden
yoluyorsun, benim sevgilim mi? Rahat dur!”

“Bırak ya!” diyen Nazenin’e kocaman gözlerle bakıyordu Ru-
ken. Eğer bilmiyorlarsa buradan yaralı ayrılabilirdi.

“Yolarım! Sonra da basar, giderim.”

Hazan’ın yerinden ok gibi fırlamasıyla Efşan da aynı hızla kalk-
tı. Ruken’e ondan daha yakındı. Arkadaşının önüne geçerken tam
zamanıydı. Hazan az daha Ruken’i yakalayacaktı.

“Efşan!” dedi Hazan.

“Hazan,” dedi Mihriban. “Uyma sen onlara bebeğim ya da sen
dur, ben parçalarım.”

Ruken’in gözleri kısılıp Mihriban’ı hedef aldı. “Yavaş!”

Vural da hareket edip Hazan’ı belinden tutup uzaklaştırdı. Ru-
ken gülmemek için direnirken Efşan’ın arkasından başını uzattı.
“Baksana Vural’ım, bana neler yapıyorlar.”

“Sussana kızım,” dedi Efşan.

“Dokunma bana!” Hazan, Vural’ı iterek uzaklaştırdı. Arkasını
dönerek adamın gözlerinin içine odaklandı. “Bitmişiz biz!” dedi Ha-
zan. Arkasını dönüp salonun kapısına yürüdüğü esnada Vural’ın gür
sesiyle adımı havada kaldı.

“Kal orada!”

Hazan adımını tekrar atacağı anda havada asılı kaldı. “Hepsi oyundu. Bizim bitmek gibi bir derdimiz yokmuş çünkü hiç başlamamışız. Her halükârda gidiyorsun. Sen benim sevgime layık değilsin Hazan!”

Hazan’ın yanından geçip giderken rüzgârı kadının saçlarını havalandırdı. Kimse kıılmadı, ses çıkarmadı. Boğazını temizleyen Ruken, Efşan’ın arkasından çıktı. “Vural benim abim sayılır. Küçük bir kızken beni omzunda taşırdı. Peşinden gitmelisin çünkü bu aşkın mağlubu o, galibi sensin. Kıymetini bilersen... Bilemezsen bir gün kız kardeşi olmayan biri illaki çıkar.”

Gözlerini sıkıca kapatan Hazan’ın başı döndü. Ruken’in sözleri zihnine darbelerle inerken, açıp kapıya yürüdü.

Kapıya çıktığında soğuk havayı içine çekti. Geçen yıllar içinde eski eşi olmadığını yüzlerce kez kanıtlamış adama yaptığı haksızlık yüzüne hiç bu kadar net çarpılmamıştı. Yüreğinde hıncının pişmanlık ve vicdan azabı çağlayan misali akıyordu. Vural’ı seviyordu, deli gibi seviyor, gözü gönlü başka bir adamı görmüyordu. Vural onu yıllardır bıkmadan usanmadan bekliyordu. Son zamanlarda baskılarında da sitemlerinde de haklıydı. Vural diğerleri gibi olsaydı bunu yıllar önce belli ederdi.

Arabasının yanına yaklaştığında etrafını görmüyordu. Tek istediği onun yanına gitmekti. Konuşmak, ben iyiyim, seni seviyorum ve hazırım demekti. Zorlanırdı ama yoldan da dönmezdi.

“Arabaya bin!” sesiyle yerinden sıçradı. Arkasını aceleyle dönse de sesin sahibini kalbi çoktan seçmişti. Aracın açık camından önüne bakan Vural’ı gördü. “Her bittiğimizde yeniden başlarız Hazan. Bizimki garip bir aşk hikâyesi.”

Tüm bedeni gevşerken aracın arka kapısını açtı. Arka koltuğa yavaşça kurulup derin bir soluk aldı. Neden arkaya oturduğunu anlamayan ama bir neden de aramayan Vural orta aynadan ona göz attı.

“Bizimki tüm yolların sana çıktığı amansız bir aşk hikâyesi.

Sür kaptan, dönüşü olmayan yoldayız. Son durak, kara toprak.”

Vural’ın kahverengi gözleri gülümserken küçüldü. Son yılların en rahat nefesini alıp arabayı çalıştırdı.

Hazan çıkıp gittiğinde hepsinin omuzları indi. Yerlerine oturan aile üyeleri birbirlerine baktı.

“Yemeğinizi yiyin,” dedi Mücella Hanım. “Gel Ruken, otur kızım. Çok iyiydin.”

“Pek işe yaramadı sanki Mücella abla.” Ruken, Hazan’ın yerine oturdu. Nazenin’e kaş attı. “Sen ne iş?”

“Roldü kuzum,” dedi Nazenin. “Senin saçlarını yolar mıyım?”

“Ya sen?” dedi Mihriban’a.

Mihriban masum bir ifadeyle bakıyordu Ruken’e. “Sana kıyabilir miyim lise arkadaşım. Oyundu kız.”

“Çok güzel görünüyorsun Ruken,” dedi Ediz.

Ruken hafifçe tebessüm etti. “Teşekkür ederim.”

“İyi oldu,” dedi Mücella Hanım. “Oğlumu yıllardır dert yumağı yaptı. Şimdi o düşünsün. Nazlı nasıl Ruken?” derken konuyu değiştirmişti ama Efşan’ın depresen vicdanı kapıya bakıyordu. Bahçeye açılan büyük camların önüne yürüdü. Açıp çıktı, arabaları göreceği alana kadar ilerledi. Vural’ın aracı yeni çıkıyordu.

“Arif,” diye seslendi, ortalarda hiç koruma görünmüyordu. Karanlıkların içinden, “Efendim yenge?” diyerek koşar adım yaklaşan adama hızla sordu. “Hazan gitti mi?”

“Vural abimin arabasıyla gitti.”

“Tamam,” diyen Efşan kocaman gülüşleriyle salona geri döndü. Salon camının sürgüsünü kapatırken sevinçle şakıymıştı. “Birlikte gitmişler.”

“Birbirlerini öldürmezler değil mi?” dedi Ruken.

“Yok, sanmıyorum,” dedi Ediz gülümserken. “Efşan benim için de planların var mı?”

Birden odaya düşen neşe yemeklerini keyifle yemeleri için yetmişti.

Efşan’dan gecenin detaylarını öğrenen Vedat telefonu kapatıp cebine attı. Karşısındaki Yasin’e bakıyordu. “Nerede?”

“Bilinmiyor. Vericiler sürekli başka ülkeleri gösteriyor. Aynı anda beş ayrı yerden konum alıyoruz. Biri de Türkiye. Sinyal kesici kullanıyor.”

Çenesini kaşıdı, Yalçın’ın sessiz olması hoşuna gitmiyordu. Saplantılı hâlini unutamıyor, ardından bir şey çıkacağını düşünüyordu. Bir yanı artık kabullendi diyor, bir yanı buna inatla karşı çıkıyordu. Pek çok düşmanı vardı ama o düşmanlar kendisini istiyordu, karısını değil. Saplantılı birinin neler düşüneceğini eliyor ve aklına pik noktalar geliyordu. Aklına gelenler kanını fokurdatıyor, kaç cana mal olacağını bile hesap edemiyordu.

Cengiz’i dedesinin mekânından çıkaran kişinin Yalçın olduğuna kanının son damlasına kadar inanıyordu. Dün Paris’e ulaştığında aldığı haberle öfkesi dağ olmuştu. Burada olmak yerine Türkiye’de olması, Cengiz’i hangi indeyse bulup kafasına sıkması gerekiyordu. Vural ve Korhan tüm güvenlik önlemlerini almıştı ama ona yetmiyordu. Akı almıyordu, Deli Seyit’in mahzeninden biri nasıl alınırdı? Nasıl bir kişi bile görmezdi? Nasıl ortadan buhar olur, uçardı?

Cengiz şimdi elini kolunu sallayarak geziyordu. Kardeşiyle evli olmasının hiçbir önemi yoktu, “Siz evlenmişiniz, Allah mesut etsin,” deseydi zamanında Gülperi ile Agâh’ı öldürmezdi. Ya Peri? Ondan haberi var mıydı Cengiz’in? İki eliyle yüzünü kavrayıp kuvvetle ovuşturdu. Karısının abisi sıfatının artık bir önemi kalmamıştı. Bulduğu yerde önce öldürecek, sonra da külünü çöpe atacaktı. Efşan ne abisinin hapisten çıktığını ne de bir aydan uzun bir zamandır dedesinin

yanında olduğunu bilmiyordu. Şimdi ona, “Abin dışarıda,” demek hem zor hem de korkmasına neden olacaktı. Söylemesi geriyordu, anlaşılacağını bilse de içi rahat değildi.

“Uçağı hazır tutsunlar, her an geri dönebilirim. On beş dakika iniyorum, araba da hazır olsun. Gözünüzü dört açın!” İş için gidiyorum demiş olsa da kendi gibi adamlarla buluşmaya gelmişti. Ülkeler arası mekik dokunan silahların rayıydı Vedat. Paris’e veya başka bir ülkeye gidecek silahlar ondan geçerdi. Kendi ülkesinden geçenler de. Sisteme hizmet ediyordu ve bıçak sırtında yaşıyordu. Alışalı çok olmuştu, onun için bıçak sırtı bir sinek ısırığından farksızdı. Tüm bunları bir gün Efşan’a anlatır mıydı, bilmiyordu. Ama Efşan’ın her şeyi bilen bakışları, sözlere dökmeyen asil yüreğine ne kadar dayanabilir düşüncesi ağır basıyordu. “Kiminle evli olduğumu biliyorum,” derken bile aslında pek çok şeyi görmezden geliyordu.

“Tamam,” diyen Yasin telefonuna sarılıp odadan çıktı.

Sadece kıyafetlerinin olduğu odada üzerini değiştirip çıktı. Yanında Yasin ve üç adamı daha vardı. Bir araç dolusu adamı daha vardı. Lobiden ayrılıp cam kapıdan süzüldü. Önündeki merdivenlerden inmeye başladı. Aracın açık kapısına kadar gelip durdu.

İçinde kalbinin ve zihninin tam ortasında bir ses vuku buldu. Buz kesen kanı, ayaklarından yayılan hayalî kökler onu olduğu yere sabitledi. Ruhunda bir fırtına kopuyordu, ona sesleniyor, parmak uçlarından buz gibi sert bir rüzgâr bedenine tırmanıyordu.

“Vedat...”

İçinden ağlamak geçiyordu. Bir acı çörekledi tam kalbinin ortasına. Başını soluna çevirdi. Koyu kahverengi gözlerin ona bakarken gözlerinden ruhuna girdiğini hissetti. Karanlıktı ama bakışlardaki ışıltı onu çağırıyordu. Altında oturdukları sokak lambasının altında kadın büyüyor ve büyüyordu. Tüm tüyleri ürpererek havaya kalktı. Altı sene önce çekildiği gibiydi. Kadın eski kıyafetlerle beyazdan griye dönen saçları ve esmer teniyle kaldırıma oturmuş, ona bakıyordu. Onunki sadece bakmak değildi. O bakışlar Vedat’ı talan ediyordu. Gelecek bir anın zalimliğiyle hayatını allak bullak ediyordu.

Kök salan ayakları çözüldü. İki adım yürüdü ama sanki tüm

mutluluğu kadına ulaşmasına bağlı gibi koşmaya başladı. Adamları da ardından koşuyordu, elleri bellerine giden adamları durumu kavrayamıyordu. Vedat kadının önünde durduğunda yanındaki genç bir erkek çocuğunu fark etti. Kadın başını kaldırıp ona o günkü gibi bakıyordu.

Vedat'ın yüzü kefen kadar beyaza dönerken dizleri yere değdi. “Çiya...” dedi. şu dakikadan itibaren soluğu bile ateş olup onu yakacaktı. Çiya işaret diliyle onun gözlerinin içine baka baka anlatmaya başladığında yanındaki esmer, on beş yaşlarındaki çocuk anlatmaya başladı.

“Git,” dedi Çiya. Parmakları hareket ederken titriyordu ve yanındaki genç çocuk onu çeviriyordu. “Kalsan da gitsen de bir şey değişmeyecek ama sen git. Kan canına karışacak, can senden kopacak. En büyük yarayı en sevdiğinden alacaksın! Çok kan var! Elleriniz kan içinde, yürekleriniz yanacak! Kazanmak ya da kaybetmek... Unutma, her şey insanlar için. Ölmeden de ölebilirsin. Kötü her zaman kötüydü, sen göremedin. Sen sevdiklerini kaybedeceksin, kayıpları sevdiğin sana getirecek. Belki bir gün kendini affedebilirsin. Merhametin bunu sana getirecek.”

29. Bölüm

Göğsünde yatan küçük kızla gecenin en derin uykusunun içindeydi. Alt kattaki apliklerin ışıkları asma kata olabildiğince ışık veriyordu. Kendini o derin uykunun kollarından başucunda titreyen telefonu çıkarttı. Yarı uykulu bir hâlde uzandı, *Reis* yazısını gördüğünde başı yastığa sessiz bir inlemeyle döküldü. Yanındaki Peri'ye bakıp yataktan kalktı. Aşağı inerken telefonu açtı.

“Vedat, uyu...”

“Efşan, sus!”

Vedat'ın sesi normalin çok üzerinde hatta hiç duymadığı bir tondaydı. Korkmuş, aceleci ve taş kadar sert. Son basamağı inip halya bastı. “Ne oldu?” Saçlarını geriye itip öylece durdu.

“Efşan ben geldim. Eve geliyorum. Gelince anlatacağım. Siz iyi misiniz? Evdekileri arıyorum ama kimse açmıyor. Arif'e ulaştım.”

Soru sorsa cevabını alamayacak gibiydi. “Uyuyorlardır. Biz iyiyiz hatta ben de uyuyordum. Tamam, gel bekliyorum.”

Vedat bir şeyler söylemek istercesine bekledi ama telefonu kapattı. Üst kata çıkıp yatağına oturdu, telefonu avucuna vuruyor ve boşluğa bakıyordu. Ne olmuş olabileceğini düşünüyordu.

“Teyze,” diye mırıldanan Peri’ye dönerken gülümsedi. “Efen-dim bebeğim.”

Küçük kız yatağın içinde kıpırdayıp mırıldandı. “Su verir misin?”

Odada su olup olmadığını düşündü. “Sen kalkma, ben getire-ceğim.” Peri susamış hâlde uykuya tekrar teslim olurken Efşan gi-yinme odasından bir hırka aldı. Alt kata inip odadan çıktı. Sağına ve soluna bakındı. Aplikler yanıyordu, her zamanki kadar sessizdi ev. Uzun koridoru aşarak mutfığa saptı. Mutfağın ışıklarını yakıp bir sürahi aldı, doldurup bardak dolabını açıp bardak çıkardı. Çıkarken bahçedeki hareketlilik dikkatini çekti. Normalden fazla adam vardı. Elindekileri bırakıp sürgülü kapıyı araladı.

“Arif?” dediğinde koşar adımlarla gelen adamın yüzündeki karışıklığı izledi. “Ne oluyor?”

“Bilmiyoruz yenge, Reis, kuş uçmasın, dedi.”

Başını anladığını belirtircesine sallayıp, “Tamam,” dedi. İçeri geçip kapıyı kapattı. Suyu alıp ışıkları kapattı. Uzun koridorları tek-rar aşmaya başladı.

Evin içinde hareket eden sadece kendisi vardı. Bu çok barizdi. Durdu. Hissettiği bir hareket veya bir gölge her neyse... Kalbi deli gibi atmaya başladı. Kuruntu yapıyordu, hayır, Efşan kuruntu yap-mazdı. İki cesetle bir gece bir evin içinde yaşamış bir kadındı ve ölüm sessizliğini tanırdı. Bardak olan eli ve kolunu kaldırıp saate bakıyormuş gibi yaptı. Hemen indirip öne doğru hızlı adımlar attı. Dönebilirdi, Arif’e hissettiklerini söyleyebilirdi. “Peri!” dedi içinden. Adımlarını hızlandırıp koridoru aşıp odasına girdi. Suyu elinden bı-rakıp kapıyı kilitledi. Hemen kapının yanında duran apliğe elini bas-tırıp kırmızı ışığı bekledi. Işık yanar yanmaz aplik düşercesine öne eğildi ve içinde ona küçük bir tabanca sundu. Silahı alıp mermiyi ucuna sürdü. Apliği kaldırıp yerine taktı. Bakışları asma katın ahşap parmaklıklarına döndü. Odaya üstten bakan yatak odasına yürüdü. Elinde silahla üst kata çıkarken sessiz ama hızlıydı.

“Hoş geldin Gülefşan.”

Merdivenlerin en tepesinde ayakları olduğu yere çivilendi. Göz-leri hiddetle aralanırken silah elinde abisine ve yeğenine bakıyordu.

Cengiz'in pis elleri Peri'nin ağzındaydı ve küçük kızın gözleri korkuyla açılmıştı. Gözlerinden sessiz yaşlar dökülüyordu, çırpınıyordu ama bir yetişkine gücü asla yetmeyecekti.

"Bırak onu!" Silahını kaldırıp diğer eliyle eline destek verdi, tam başına isabet aldı. Ama Cengiz, Efşan'ın görmediği silahını Peri'nin başına dayayıp çekti. Elini havada savururcasına tutuyordu silahı, o kadar emindi ki ikisini de öldüreceğinden gerisini pek umursuyor gibi durmuyordu.

"Bu piçi mi? İkinizi de burada öldüreğim ve sonra elimi kolumu sallayarak çıkıp gideceğim."

"Bırak!" dedi yüksek sesle. Silahı hâlâ abisine dönüktü. "Buradan sağ çıkamazsın. Seni öldürmek istemiyorum ama gerekirse yaparım."

"Sen her zaman cesurdun kardeşim. Zaten bizim sorunumuz hep fazla cesur olmamızdı. Gülperi de cesurdu, sen de. Ben kız kardeşime yapmışsam sen de bana yapabilecek kadar cesursun ama bu piç ölecek, sen de."

"Bana kardeşim deme! Ablam çok cesurdu ve sen... Bir korkak-sın! Kız kardeşlerine sahip çıkamayan bir korkaktan başka bir şey değilsin. Şimdi de bir çocuktan yararlanıyorsun. Bırak onu Cengiz yoksa kafanı tek kurşunla uçururum."

Peri bir kez daha çırpındı, kapalı ağzından korkunç mırıltılar dökülüyordu. Efşan'ın damarlarındaki kan çekiliyordu ve yerine Cengiz'e acımayacak olan duygular dökülüyordu.

"İçeriden nasıl çıktın?"

"Vedat Çelebi sağ olsun."

Efşan'ın gözlerinden belli belirsiz bir ürperti gelip geçti. "Yalan söylüyorsun."

"Hayır, yanında da Vural denen adam vardı. Seni ortadan kaldırmam için yaptılar sanırım. Bilemiyorum." Yüzünde sinsi bir gülüşle konuşan Cengiz, kardeşinin karışmış bakışlarını izledi. "Çok kirli adamlar, neler yapacakları belli olmuyor."

“Kimse senin kadar kirli olamaz. Yapmışlarsa bile beni korumak içindir, sana inanmaktansa seni öldürmeyi tercih ederim.”

Cengiz dişlerini sıkıp avucuyla ağzını kapattığı kızı sarstı. “İster inan ister inanma!”

“Eve nasıl girdin?” Silahı Cengiz’e çevriliydi ve bir an bile kıpırdamıyordu.

“Ne önemi var ki? Bir hayırsever çıkartıp beni eve soktu. Sanırım Vedat’tan alacağı bir intikam vardı. Beni kullanmak istedi, izin verdim.”

Efşan aklından geçen düşüncelerin altında eziliyordu. Eve onu sokacak çok fazla insan vardı. Çok, çok fazlaydı.

“Sizin yüzünüzden katil oldum. İkiniz de birer sürtüksünüz. Bu piç de annesinin izinden gidecek. Şereften yoksun yaşayacak, sen de bir adamın metresi oldun, senin sonun da ablan gibi olacak.”

“Ne olacağım seni ilgilendirmez! Ben evli bir kadını, ablam da evliydi. Senden nefret ediyorum Cengiz.” Silahının ucunu kaydırıp abisinin omzuna isabet alıp tetiğe bastı, bir tane sağ bacağına bir tane de sol bacağına sıkı kurşunlarını. Kurşunların sesi odadan evin dışına taşmıştı.

Silahı tutan kolu arkaya doğru savrulunca hızlı iki adımla, çıplak ayağıyla kurşun sıkıldığı yere tekme atıp Peri’yi kolundan sertçe tutup çekti. “Teyze!” diyen ama aslında çığlık atan sesi bir gün belki unutturdu Efşan çünkü yüreğinin en ücra köşesine oturmuştu. Cengiz acıyla yataktan yere düştü. Efşan, Cengiz’in yere düşen silahını ayağıyla yatağın altına sürüdü.

“Peri, git!” diye bağırdı. Silahı Cengiz’e çevriliydi. Odanın kapısı yumruklanıyordu, Ozan ve Okan’ın sesini duyuyordu Efşan. Kapıyı kırmaları imkânsıza yakındı. Odaların kapıları yarı demir kaplıydı.

“Teyze,” diyerek bacaklarına sarıldı Peri. Efşan acıyla kıvranan ama doğrulan Cengiz’e bakıyordu. Dönüp, bir elinde sıcağı silahla Peri’yi omuzlarından tuttu. “Tamam, gel,” dedi ve küçük kızı kucağına alıp basamakları hızla inmeye başladı. Peri can simidine sarılırcasına teyzesinin boynuna sıkıca yapışmış, başını da boynuna göm-

müştü. Kapının kilidini çevirip açtığında Okan, Ozan ailenin kalan üyelerine bakmadan Peri'yi Okan'ın kucağına verdi.

İçeri girmek isteyenleri durdurdu. Kapının önüne kendini set yaptığında Ozan'ın, "Efşan neler oluyor?" sorunu karşılıksız bıraktı. "Bu odaya kimse girmeyecek!"

"Efşan!" dedi kayınpederi.

"Baba! Gidin! Evin içinde başka biri olabilir. Abim içeride! Vurdum onu. Evi arayın!" Kimseye fırsat vermeden kapıyı sertçe çarpıp kilidi çevirdi. Kapı anında yumruklanmıştı ama onun bakışları balkonunu gördüğü yatak odasıydı. Elindeki silahı kavrayıp gözlerini kısarak üst kata çıktı.

Cengiz'e döndü Efşan. Silahını elinde, yanına vardığı Cengiz'e yakın olan yatağın ucuna oturdu. İçinde bir şey kalmamacasına soluklandı. "Sen ne biçim abisin! Abi dediğin kardeşlerine sahip çıkmaz mı?"

Eli omzuna giden Cengiz nefesini zor alıyordu. "Hepinizin Allah belasını versin!" Doğrulamaya çalışınca ayağıyla yaralı olmayan omzuna basıp tekrar yere sabitledi Efşan. Vedat'ın sesini duyuyordu, "Efşan!" diye bağıırıyordu. Sesi uzaktan geliyordu ama Efşan onu duyuyordu. Yine de kımıldamadı.

"Annem seni doğuracağına ölseymiş. İnsanlar bize kötülük yaptı ama en büyük kötülüğü sen yaptın. Hayırsız bir evlattın, hâlâ da öylesin. Babam annemi gecelerce döverken sen neredeydin? Annemi korumak için araya girdiğimde dayak yiyen beni ve annemi koruman gerekirken... Neredeydin?"

"Yüzümüze kara çaldınız sürtükler! Sizin yüzünüzden bu hâle geldik." Başını yere vurup inlerken hırlayarak bağırdı Cengiz.

Dişlerini sıkıp yerde yatana bakıyordu ki delice bir kuvvetle Cengiz'in saçlarına yapışıp doğrulttu. "Sen benim ablamı öldürdün! Benim canımı aldın, annemle babam bile senin yüzünden öldü."

Cengiz doğrulmanın verdiği güçle Efşan'a hamle yapmak istedi ama Efşan buna izin vermedi. Arkasına dolanıp elini yumruk yaptı. Tam kurşun sıktığı yere indirdi yumruğunu. Acı, çok acı bir feryat

döküldü Cengiz'den. Ağzı havaya açılmıştı, nefes almaya çalışıyordu.

“Nasıl yaptın? O bıçağı nasıl sapladın ablama?” Arkasında duruyor, bir eli hâlâ abisinin saçlarını sıkıca tutuyordu.

“Çok kolay oldu, yapmam gerekeni yaptım. Namusunu temizledim. Seni de öldürmeden gidersem bu dünyadan, gözüm açık kalacak.”

“Sen insan değilsin! Sen bu dünyaya fazlasın, hep dua ettim, ecelin benim elimden olmasın dedim ama bazı dualar kabul olmu-yorsa Allah'ın bir bildiği vardır.” Bir eli abisinin çenesini kavradı, diğer eli şakağında.

Vedat kapıyı yıkmaya çalışıyordu, sesi evin temelini sarsıyordu. Efşan sesin içinde nasıl korkular gezindiğini bir bir hissediyordu. Aldırmadı.

“Babam, annemi vurdu, hem de gözlerimin önünde. Çenesine dayacağı silahı, gözlerimin içine baka baka beynini uçurdu. Evin ışığı bile yoktu, mum yakıyorduk.” Gözlerinden yaşlar dökülüyordu ama elleri titremiyordu.

Vedat, bahçeye açılan cam kapıları kırmaya çalışıyordu ki kurşungeçirmez camların kırılma seslerini işitti.

“Öldür beni!” diye bağırdı Cengiz.

“Babası annesini, abisi kız kardeşini öldürmüş bir aileden geriye bir ben kaldım. Sana acıyacak değilim. Kalan acıları paşalar gibi yaşayacağım. Ben Efşan Çelebi'yim. Mekânın cehennem olsun, elveda Cengiz Dağlıca!” Birkaç kemik kütürtüsü duyuldu. Gözlerini dahi kırpmamıştı. Abisinin cansız bedeni elleri arasındaydı. Vedat'ın sesi daha yakından geliyordu.

Bırakmadı, saçlarından sürüdüğü cesedi odanın asma katından aşağı bırakırken ahşap parmaklıkları sökerek parçalamıştı. Ceset üzerine düştüğü eşyaların gürültüsüyle odayı talan etti. Efşan'ın eli karnına uzandı, daha önce tatmadığı bir sancı gelip geçti. Hafifçe ikiye katlanıp nefes alıp zorla doğruldu.

“Efşan!” diyordu yüksek ses. Kapının camı parçalanmıştı ve Vedat odaya girmişti. Odanın ortasında yatan Cengiz'in eğri büğrü

kemiklerinin şekline bakıp başını kaldırdı. Efşan ona üst kattan bakıyordu. Gözleri kapanırken omuzları indi. Olduğu yere çökercesine yıkıldı. Dizleri yere değdiğinde alını secdeye gidercesine yere kapandı. Kalktı, bir kez daha kapandı.

“Allah’ım, sana şükürler olsun,” diye mırıldandı ama kimse duymadı.

“Boynunu kırdım,” dedi katılaştırmış bir sesle. Vedat başını kaldırıp keder dolu gözleriyle baktı. Tüm zaman boyunca hissettiği korkuların şimdi ona verdiği zayıflıkla titredi sesi. “Yapma! Konuşma!”

“Bana sen öğrettin. Canımı yakanın canını alacaktım. Aldım!” Birden bağırmaya başladı. “Ölüm çok soğuk ama ben zaten donmuştum Vedat! Bana yalan söyledin! Benden gizledin! Peri ölebilirdi, ben bu ite mi acıyacaktım Vedat?”

Açılan cam kapıdan içeri giren adamları Cengiz’e yürürken Vedat koşar adım üst kata çıktı. Nefes nefese göz göze geldiler. O an gördü Efşan, Vedat’ın yüzü ter içindeydi ve birkaç yaş daha almış gibi çökmüştü.

“Bana nasıl söylemezsin?” Sesi tükenmeye çok yakındı. Bakışlarını çökmeye başlamıştı.

“Senin ellerine verecektim, sana zarar vermesin diye yaptım ama işler farklı yürüdü.” Karısına bir adım attığında Efşan bir adım geriledi ve eli karnına dokundu. “İyi şeyler yaparken sonunu düşünmüyorsun Vedat! Ölebilirdik!”

“Reis,” diyerek merdivenleri tırmanan Arif’e döndüler. Adamın yüzünden olağanın dışında bir şeyler okunuyordu.

“Ne var?” diye kükredi. Cengiz’in eve nasıl girdiği hâlâ muammaydı ve Vedat bunun hesabını ayrı ayrı soracaktı.

“Yalçın geldi. Tek başına ve silahsız.”

Üzerindeki ceketi yırtarcasına çıkartıp savurdu. Bu işin altından başka birinin çıkmasını beklemek hata olurdu ama neden buraya gelecekti ki? Merdivenleri inerken sonsuz bir öfke, önüne geçilemez bir acımasızlıkla yürüyordu. Odanın kapısından çıkarken adımları taşları bile kurşuna diziyordu. Arkasından koşturan Arif

ondan korkuyordu. Hiçbir şey olmamışçasına ölüm sessizliğine bürünmüştü ev. Evin büyük kapısından geçip bahçeye çıktı.

Sokak lambalarının aydınlattığı alandan, arabaların olduğu alana doğru yürüyordu. Bahçe kapısından geçerken kendi adamının elindeki silahı kavradı. Arabasına yaslanmış, kolları göğüs hizasında bağlı adama yaklaştı. O kadar yaklaştı ki silah Yalçın'ın alınına değdi.

Yalçın kımıldamadı, gözlerini Vedat'a dikip öylece durdu. "Bir kadını korumayı beceremedin."

"Ona bir şey olduğunu sanıyorsan ancak kendini kandırırsın. Benim karım kendini koruyacak kadar cesur."

"Kendi beceriksizliğini Efşan'ın cesaretiyle kapatmaya çalışma."

Silahı tutan eline öyle acımasız bir kuvvet oturmuştu ki Vedat bu güçle yüzlerce insanı canından edebilirdi ama Yalçın haklıydı. "Adını ağzına alma!" diye bağırdı, ormanın arasındaki evin etrafı sesiyle çınılıyordu. "O kadar çok kötü var ki hangisine döneceğimi bilemedim. Haklısın." Silahı elinde çevirip kabzayı Yalçın'ın şakağına sapladı.

Başı yana düşen adam gözlerini kapatıp sırtıttı. Sıcacık kan şakağından yüzüne usulca inmeye başladı ama aldırmadı. Tekrar alınına dönen silaha da gülümsedi. "Ben yapmadım Vedat. Her şey olabilerim ama yalan söylemediğimi bilirsin."

Vedat'ın buz mavisi gözlerinden ürperti gelip geçerken silahı tutan eli ilk kez titredi. Yalçın yalan söylemezdi. Çiya'nın sözlerini anımsadı. "*En büyük yarayı en sevdiğinden alacaksın!*" Bu eve sadece sevdikleri girebilirdi. Cengiz'i bu eve sevdiği biri getirmişti.

"Çekil Okan," diyen Efşan'ın sesini işittiler. "Dokunmayın bana!" diye bağırp bahçe kapısından geçmişti Efşan. Etrafındaki ler aşp Vedat'ın arkasında durdu. Ne ağlıyor ne de ağlamak için en ufak bir belirti veriyordu. Hissettiği tek şey öfkeydi, sonsuz bir öfke.

Yalçın, Vedat'ın omzunun üzerinden Efşan'a bakıp başını önüne eğdi. Gözlerini kapatıp burnundan içeri kederli bir soluk aldı. "Ben

yapmadım Efşan,” dedi. Adını ölünceye kadar anacaktı. Vedat’ın elindeki silah tekrar dönünce kolunu kaldırıp sertçe engel oldu. İki adamın kolu havada asılı kaldı ama Arif ve adamlarının namlusunun ucu Yalçın’a dönmüştü.

“Sen yapmadın ama buradasın, bu gece burada bir şeyler olacağını biliyordun,” dedi Vedat, kolunu kurtarıp silahı yeniden ona çevirdi.

“Elbette biliyordum. Efşan’ın ölecek olmasının benim için hiçbir önemi yok. Ben kader değilim.”

Bu düşünceden nefret etse de bu adamın karısına beslediği duyguları bilmek onu delirtiyor, bitiriyordu ama seven bir insan bunu nasıl söylerdi? “Sen normal değilsin Yalçın.”

Dudağını bükerek başını salladı. “Değilim. Her neyse... Buraya sizinle hesabımı kapatmaya geldim. Ama Efşan’a söylemek istediklerim var.”

Efşan kalbinin tam ortasında bir kırılma yaşadı. Kimdi bu adam? Sesindeki hüznü hissetmiş, ufacık bir sempati yaşamıştı. “Dinliyorum,” dedi kocasının arkasından.

Vedat sesini dahi çıkartmadı ama kalbi kırılmıştı. Çok seven bir adamın kırık kalbinde güller soluyordu. Efşan onunla konuşmama-lydı.

Mağrur bir ifadeyle yüzünü yan tarafına çevirdi Yalçın. “Uzun bir ömrün olsun Efşan. Çok mutlu ol. Benim yerime de mutlu ol. Bazen benim yerime de gülümse, bana gülümsüyormuşsun gibi. Seni seven bu adamı hiç unutma!”

Vedat’ın yüreğine kan damlıyordu ve bir an afalladığını hissetti. Karşısındaki adamın her şeyini kıskanıyordu ama en çok aşkını kıskanıyordu. Belki saçma, belki gereksizdi ama o anı yaşadı. Bugüne kadar Yalçın onu kıskanmıştı ama şimdi Vedat onu kıskanıyordu. Onu öldürmek istemiyordu. Gitmesini istiyordu. Sonsuza kadar yok olmasını, bir daha adını bile anmamayı.

Silahı tutan eli inmek için hamle yapacağı anda Yalçın elini kavrayıp, tabancayı kendi göğsüne dayadı. Vedat’ın silahının ucu

Yalçın'ın göğsünde, kalbinde duruyordu, parmağı Vedat'ın parmağının hemen üzerindeydi. Vedat taş kesilmişti, kımıldarsa kurşun yerinden çıkacak, Vedat sonsuz bir ızdırap içinde kalacaktı. Bedenler ölür, duygular sonsuza kadar nefes alırdı. Yalçın'ı öldürmek bir şeyi değiştirmeyecekti.

İki adam da birbirinin gözlerinin içine bakıyor, tek kelime etmiyordu. Bakışlardan gelip geçen yirmi üç seneydi. Şen gülüşler, muhteşem anılar ve dostluk...

“Vedat bırak,” diyordu Efşan. Sesi titredi, gözyaşları yanağını ıslattı. “Yapmayın!” Karnındaki acıyla öne eğildi. “Yapmayın!”

Bırakamıyordu Vedat, tetikteki parmağının üzerinde bir parmak daha vardı, her an en küçük hareketle ok yaydan çıkacaktı. Elini sağa çekmek istedi ama Yalçın o kadar sıkı tutuyordu ki kımıldamadı bile. “Bırak!” diye bağırdı Vedat. “Ölmeni istemiyorum.”

“Bagajda sana bir paket var, cebindeki telefona bak. O kadar merhametlisin ki asla yapamazdın, Ediz'i öldüremezdin. Senin yerine ben yaptım. Hakkım sana helal olsun. Silah arkadaşını unutma!”

Ediz! Koca ailenin göğsüne indi o kurşun!

Vedat çekilmek istedi ama Yalçın tetiğe bastı. Bir kurşun bir adamı tüm acıları ve aşkıyla alıp götürdü. Elleri çözüldü, Vedat'ı tutan eller boşluğa saplandı. Beden saniyeler içinde yere yıkıldı. Efşan'ın acı çığlığı Vedat'ın yüreğinde parçalandı. Boşluğa bakıyor, yere düşen dostuna bakamıyordu.

Buz mavisi gözlerinden yaşlar indi. Elindeki silah düştü, gözyaşları Yalçın'ın üzerine düşüyordu. Efşan ağlıyor, durmuyordu, “Yardım edin,” diyordu. Vedat ağlıyor, gizlemiyordu. Dizleri üzerine çöktü, ellerini yüzüne kapattı. Onca adamının önünde koyu bir hıçkırıkla sarsıldı. Yerde yatan adamın bedenini kendine çekip göğsüne sardı.

“Yalçın!” diye inledi. “Kalk! Balığa gideceğiz, söz!” Simsiyah hıçkırıkla Yalçın'ın başını kavrayıp omzuna sardı. “Bana bunu nasıl yaptın? Kalk Yalçın!”

İki adam için de harabe bir ömrün yıkık dökük mihrabıydı Efşan. Ölüm çok soğuktu ama bu gece kütleler hâlinde yıkılmış, altın-
da kalmışlardı.

Kimse, Yalçın'ı unutmayacaktı...

30. Bölüm

Hastane odasında açtı gözlerini, gördüğü son sahnelerin ardından kendini tutamadığını ve karnına saplanan derin acıyı anımsadı. Loş ışığın aydınlatığı tavana bakıyordu, aklından hiç gitmeyecekti Yalçın'ın gidişi. Yüreğinin en derinlerinde keskin bir merhamet besliyordu, hem de mesleğini elinden alan adama. Efşan merhameti en son annesinin cansız bedeninin yanında bırakmıştı, bunu şimdi anlıyordu. Peri bir kısmını geri getirmişti ama eksikler Yalçın ile tamamlanmıştı. Hiç tanımadığı bir adam ona giderken merhameti bırakmıştı.

“Kızım,” dedi Mücella Hanım.

Efşan gözlerini kapatınca yaşlar şakaklarına süzüldü. “İyiyim, neden buradayım?” dedi, tüm duygularını bertaraf ederken.

Mücella Hanım yanındaki tekli koltuktan uzanıp elini tuttu. Kadının hüznün barındıran sesinde daha fazlası vardı. Sanki annesi nefesini tıkayan bir yumruyla nefes almaya çalışıyordu. Elleri de buz gisiydi. “Bunu sana ben söylemek istemezdim ama az daha düşük yapıyordun. Hamilesin Efşan.”

Çok mutlu olması gereken anda boğazından bir hıçkırık firar etti. “Hamileyim ama abimi öldürdüm. Hamileyim ama Vedat'ın

silahı Yalçın'ı dünyadan sildi. Nasıl da mükemmel bir anne babayız..."

Mücella Hanım, gelinine bakarken sessiz gözyaşları döküyordu. "Nefret ve sevgi hep kardeşti. Aynı anne doğurmuş, kordonları birbirine bağlı, uzaklaşırsalar bile birbirlerini yine de bulurlar. Sizi bu gece bu iki kardeş korudu. Bir gün bir yerde yeniden doğacaklar ve bu hep böyle sürüp gidecek. Sizin ya da çocuklarınızın hayatında da olacaklar. Kendini de Vedat'ı da suçlama!"

Yattığı yerde sarsılarak ağladı. Sözleri anlıyor ama acısını yaşıyordu Efşan. "Anne neden? Neden?"

Kapının önünde dizlerini kırıp duvar dibine çökmüş olan Vedat onun acı hıçkırıklarına dişlerini sıkıyordu. Başları ellerinin arasında, "Neden?" diyordu. Efşan kadar açtı bu soruya. "Neden?"

Botlarını gördüğü adama ayağa kalkıp baktı. Vural ona bakarken acı çekiyordu. İkisinin de yüzü kefen kadar soğuk ve beyazdı. "Attık bir köşeye. Ona da bu yakıştı. Çok utanıyorum Vedat," dedi sesindeki titreşim hissediliyordu.

Yalçın'ın arabasının bagajı açıldığında evin içinde ve dışında ikinci bir yıkım yaşanmıştı. Alınının tam ortasından tek kurşunla vurulan Ediz... Aracın etrafı yere çökmüş aile halkıyla dolmuştu ama bir feryat vardı ki arşa çıkmıştı.

"Ediz," diye ağlamıştı Mücella Hanım. "Ediz, halam, canımın canı..." Çınlamıştı koca orman. Çelebi malikânesine keder oturmuştu.

"Dedem nasıl?"

"Ağlamıyor, Ediz bile demiyor. Öylece boşluğa bakıyor ama içinde yaşıyor, bilirsin. Ama Nazenin... Çok kötü. İnanmıyor, 'Abi,' diyerek ağlıyor."

Elini cebine sokan Vedat, Yalçın'ın bıraktığı, içinde hat olmayan ve daha önce kullanılmamış telefonu sıktı. "Ona ne oldu?" derken sesinde bir çatallaşma oluştu. Vural'a bakmıyordu, ayak uçlarına dikmişti gözlerini.

"Başkan yolda, geliyor. Evini boşalttık..."

Başını sallayıp Vural'a baktı. Kuzeninin yüzünde bir şeyler söyleyeceğine ilişkin bir ifade geziniyordu. "Ne?"

Vural derin bir soluk alıp başını yana çevirdi. "Yalçın'ın yatak odasında devasa bir fotoğraf buldum ve yok ettim. Efşan'a ait..." İki yana salladığı başıyla nemlenen gözlerine izin verdi. Gözyaşları gözlerinin etrafını kaplamıştı. "Çok üzgünüm Vedat. Ne yaşadığını hiç anlatmadı, hiç göremedik. Bu sana acı veriyor belki ama seviyordu. Sağlıklı veya değil. Kendisi gitti ama bu sevginin yükü size kaldı. Bu nasıl aşktı?"

Sertçe yutkunup arkasını döndü. Cebindeki elini çıkartıp ense sine sapladı. "Kader... Biz kader değiliz. Öyle dedi, ben kader değilim, dedi. Tek dileğim Allah onu affetsin."

Elini kuzeninin omzuna atıp sıktı. Boğazını temizleyip elini bir kez kaldırıp Vedat'a vurdu. "Kader..." Vural cebinde titreyen telefonu almak için hareket etti.

"En alt kat, morg." Telefon kapandı.

"Morga in, Başkan seni bekliyor."

"Burada kal." Ellerini iki yanına saldı, omuzları yerlere degecek kadar çökmüşçesine atıyordu adımlarını. Asansöre bindi, düğmeye dokundu ve Başkan'a ne diyeceğini düşündü. Tek istediği inanmasıydı. Buz gibi soğuk ve karanlık bir koridor karşıladı onu. Adımlarını rastgele atıyor, ışığı ileride görüyordu.

"Bu taraf," diyen sesle aralık bir kapının önünde durdu. Eliyle itip girdi, kapıyı kapatınca ışık yandı. Başkan ona bakarken öfkeliydi. Gözlerinden alevler çıkıyor ama sesinde yaprak kıılmıyordu.

"Kendisi bastı tetiğe."

"Silah senin elindeydi, o silahı sen uzattın ve o bastı. Sen kaldırdın Vedat."

"Evime girdiler, karıma saldırdılar. Efşan kendini koruyamasa şu an ben bu şehri yakıyordum. O anda kapımda bitti, ne düşünmeliydim? O sandım. Onu öldürmek istemedim, yapmadım!" diye haykırdı.

Başkan duyduklarıyla burun kemerini sıktı. Tüm ömrü ve

mesleği boyunca bunun gibi bir aşk meselesine daha şahit olmamıştı. En sevdiği iki adamından birini kaybetmişti. Yalçın'a ayrı bir düşkünlüğü vardı ama bunu sadece Yalçın bilirdi.

“Ben onu nasıl öldürebilirim Başkan?” Elleri havada bağıırıyordu. “O benim çocukluğum, gençliğim ve yakın dostumdur. Geldiğimiz nokta ne olursa olsun ben Efşan'a âşık oldum ama Yalçın'a sonsuz bir sevgi besliyordum.”

Buz mavisi gözleri Başkan'ın kahverengi gözleriyle buluştu. Yüreği cayır cayır yanıyordu. “O benim balığa gittiğim en iyi yoldaşımdı. En çok balığı o yakalardı.” Birden Yalçın'ın o günlerdeki kahkahaları kulaklarında yankılandı. Gümüşü damlalar yanaklarından aşağı iniyordu.

“Ben yapmadım. Onu ben öldürmedim. Bana inan!”

Başkan göğsünü şişiren bir nefes alıp verdi. Karşısında harabeyle dönen adama yaklaşp sarıldı. Vedat'ın çocukluğunun ikinci bir babası olan adam, genç adamın hüznünü kendi kederine kattı. Geri çekilip ona baktı.

“Karının yanına git, ben her şeyi halledeceğim.”

Başını sallayıp kapıya yürüdü. Eli kapı kolunda durdu. “Bu acı gecede bir sevinç dalgası bile esemedi, uzun sürede esmeyecek ama ben baba oluyorum.”

“Ben senin adına sevindim. Mutlu olacaksın!”

Odadan sessizce çıktı. Kapanan kapının ardından bakıyor, Demirhan'a ne diyeceğini düşünüyordu. Abin şehit oldu, abin intihar etti, abin öldürüldü, abin artık yok...

Eski odasındaki koltuğa oturmuş, karanlık bahçeyi izliyordu. Omuzlarında bir şal, yine derin düşüncelerin eşiğinde geziniyordu. Yatak odasına bir daha girip giremeyeceğini düşünüyordu. Abisini asma kattan aşağı atışını unutmak için arada gözlerini sıkıca yumuyordu. Pişman değildi ama ilk kez bir insanın canını almıştı, büyük

bir çarpışmanın içindeydi. Abisi merhametinin son kırıntısıyken Yalçın yeniden ekilen tohum gibiydi. Duyguları çarpışıyor, kazananın elinde kalacağını hissediyordu ve Yalçın ağır basıyordu.

Vedat'ı dün gecedен bu yana görmemişti. Neler olduğunu kabaca dinliyordu. Yalçın evinde saldırıya uğramıştı, Ediz silahlı saldırı sonunda bilinmeyen kişi veya kişiler tarafından öldürülmüştü. Nazenin hastanede sakinleştiricilerle uyutuluyor, kendine geldiğinde her yeri birbirine katıyordu. Mücella Hanım evin her köşesinde ayakta gibi duruyor ama içine ağlıyordu.

Cengiz'e ne olduğunu bile sormamıştı. Bir kılıf bulunduğuna, bir köşeye gömüldüğüne veya başka bir şeyin olduğuna emindi. Umurunda bile değildi.

Deli Seyit kendini evine kapatmış, ihanetin zehirli içkisini tadıyordu. Oğlunun canından olma kanı sadece ona değil, tüm ailesine ihanet etmişti. Torununa ciğeri yanarken ihanet daha baskın geliyordu. Ömrünü adadığı dünyasında ilk kansızdı Ediz ve son olması için dua ediyordu.

Evin neşesi Peri ve Mihriban bile odalarından çıkmıyordu. Evin içini ölüm sessizliği, karanlık bir mezar gibi kaplamıştı. Sanki kara bir bulut evin üzerinde duruyor, gitmeye hiç niyeti yokmuşçasına dolanıyordu.

Ve hamileydi...

Kapı kolu kımıldayınca kaçınılmaz sonla gözlerini kapattı. Asil bir kadın gibi şalına sarılıp doğrularak ayağa kalktı. Efşan Çelebi'ydi o. Kapının önünde dikilen kocasına döndü. İki günde çizgileri şekil kazanan, her bir çizgiye yeni acılar eklenen adama bakarken çenesi titredi. Acıysa ikisi de yaşıyordu, hataysa ikisi de yapmıştı, ister veya istemez ikisi de aynı yolun yolcusuydu. Kendisi aynı annenin karnında taşıdığı kardeşini öldürmüştü, Vedat da dostunu, yol arkadaşını kaybetmişti.

Sitemler çığlıklara, ölümler çaresizliklere bulanmıştı. Ne ak ne kara... İkisi de olması gereken insanlardı. Hayat onları durmaları gereken yere getirmiş, uçurumdan aşağı bırakmıştı.

Bakışlarında *sar beni, çok çaresizim, acı çekiyorum* çığlıkları

atıyordu. Usulca attığı adımlarını kocasının önünde durdurdu. “Yapabileceğimiz bir şey var mıydı?”

Uykusuz, akları kanla bulanık Vedat başını sağa sola salladı. “Olsaydı yapardık. İkimiz de istemedik ama oldu.”

Gözleri doldu, yüreği kabarıyor, sesi titriyordu. “Bana sakın kızma, onu andığımda gülümseyeceğim.”

Ölmüş bir adamı kıskanmayacak kadar sağlıklıydı. Sertçe yutkunup karısının lacivert gözlerine baktı. “Kızmam çünkü ben de onu anınca gülümseyeceğim.”

“Bana giderken bir şey bıraktı. Ailemi kaybettiğim anda kaybettiğim o saf merhameti hissediyorum. Ona acımıyorum, merhamet besliyorum.” Damlalar birer birer yanaklarından süzüldü. “Bir kadın olarak iki adamın arasında hiç olmaması gereken bir duruma sebep oldum. Bunu üçümüz de istemedik ama oldu yine de bu demek değil ki kendimi suçlu hissetmiyorum. Bunu şimdi ben söylüyorum, sen bana sakın öyle bakma, olur mu?”

Karısının yüzünü elleri arasına aldı. “Bunu bir daha sakın söyleme!” dedi sessiz bir fırtına estirircesine. “Kimin kalbinde yaşayacağımızı seçemeyiz, seçemedik. Biz kendi seçimlerimizi severek yaptık. O da ölüme severek yürüdü.”

Gözlerinden inen merhamet damlalarıyla başını salladı. Başını kocasının sinesine yaslayıp sıkıca sarıldı. Vedat’ın kolları sırtına dolandıkça sokuldu. Tepesine kondurulan öpücükle sıyrıldı.

“Eğer kendini iyi hissediyorsan sana izletmek istediğim bazı görüntüler var.”

Vedat’a bakarken gözlerini kuruladı. “İyiyim.”

Vedat onun bedenini süzdü. Aralarında geçmeyen konu bebekleriydi. Bunu anlayan Efşan’ın eli karnına gitti. Birbirlerine bakıp tebessüm ettiler. “Ben hamileydim, değil mi?” dedi çocuksu bir edayla.

Fransa’da Çiya ile karşılaştığından bu yana ilk kez gülümsedi. “Baba oluyorum.”

Tek kolunu kocasının boynuna uzatıp boynuna sarıldı, Vedat’ın yanağına dudaklarını bastırıp geri çekilirken alnından öpüldü.

“Ben iyiyim, ne istiyorsan izleyeceğim ama önce sormak istediklerim var.” Yatağının ucuna oturup onu çağırdı.

Yorgunlukla yatağa oturan adama döndü. “O gece ne oldu da erken döndün? Sen beni aramasan ben evde birinin olduğunu anlamayacak, aplikten silah almayacaktım.”

“Öyle mi yaptın?” derken kaşları havalandı.

“Peri’ye su almaya mutfığa gittim, dönerken evde, eve ait olmayan kıpırtılar duydum. Sanrı sansam da beni aramanla silahı almam gerekiyor gibi hissettim.”

“Otelin kapısında o kadını gördüm. Daha çok yaşlanmıştı, saçları bembeyazdı ama tanıdım.”

“Çiya?” dedi Efşan, nefesini tutarak.

“Evet, Çiya. Beni çağırıyordu, tek bir söz bile etmeden.” Kadının tüm sözlerini tek tek Efşan’a aktardı. Artık her şeyin olabileceğine, bir şeylerin mümkün değil denmeyeceğini yaşamış olan Efşan tüm sözleri zerre kadar şaşırmadan dinledi.

“Bu kez bırakmadın ya?”

“Bırakmadım. Hayatımın tam ortasındaki o kadının yanında bir adamımı bıraktım. İtalya’da yaşıyormuş, Paris’te ilk karşılaşmamız doğal bir durummuş, orada bana ‘Yine buluşacağız,’ derken o günün geleceğini bilerek Paris’e torunuyla birlikte gelmiş. Adamımız onunla İtalya’da, bana yaşadıkları yerin fotoğraflarını gönderdi. Hiç öyle yoksulluk görmemiştim. Paris’e gelebilmek için kızının çeyizlerini satmış. Bana, seni o kadın anlattı ve ben altı sene seni bekledim. Öyle bir hayale tutunur gibi saçma bir şekilde bekledim. Tüm yıllar boyunca sabrı veren Allah, sükûnetim Çiya oldu. Onlara yardım edeceğim, bana seni anlatan, sabrımın sonunda gül bahçesi vadeden kadına elimden ne gelirse yapacağım.”

Gözlerinin içine bakan adamın elini tutup sıktı. “Yurt dışına çıkabildiğimde beni ona götür. Eminim o da beni görmek istiyordur.” Kocasının sessiz onayıyla gülümsedi. “İzleyelim?”

Karısının elini tutup kalktı. “Salonda bizi bekliyorlar, Nazenin de burada. Bir kez izleyeceksiniz.”

El ele odadan çıkıp salona girdiler. Nazenin'e göz atan Efşan ondan şu an için çekiniyordu. Tam olarak neler olduğunu bilmiyordu. Ortada bir suçlu vardı ama sorun neydi, anlayacaklardı. Genç kadının çökmüş hâline bakıyordu, başı Korhan'ın omzunda yarı baygın gibiydi ve sürekli inci gibi gözyaşı döküyordu. Sessiz ama acılıydı.

“Başın sağ olsun Nazenin,” dedi korkak bir sesle.

Nazenin gözlerini yumduğunda gözlerinden yaşlar dökülürken başını salladı. “Sağ olasın.”

Deli Seyit'in yüzüne baktı, mağrur ama sancılı duruşu Efşan'ın hayranlığını kazanacak kadar güçlüydü. “Başın sağ olsun dede.”

“Sen sağ ol kızım, otur yanıma.”

Dedesini kırmayıp yanına oturduğunda Deli Seyit onun elini ellerinin arasına aldı. Sessizce etrafına bakındı. Okan, Ozan, Mihriban ayakta, geniş camların birer köşesinde öylece duruyordu. Ragıp Bey annesi Anna ile yan yana oturuyordu. Vural ve Hazan karşılarındaki geniş koltukta oturuyordu, yanlarında da Mücella Hanım vardı.

Vedat dev ekran televizyona küçük bir bellek taktı. Dedesinin diğer tarafına oturup kumandayla başlat tuşuna bastı. Gizli çekim olduğu anlaşılan görüntü biraz uzaktı ama herkes, her şey ve her ses netti.

“*Beni buraya neden çağırdın,*” diyordu Ediz.

Yalçın'ın evinde, çalışma odasındalardı. Yalçın masasının koltuğundan kalkmış, karşısında durmuştu. “*Buraya geldin, ben seni çağırdım ve sen geldin. Gelmemeliydin, buraya gelmek bile Vedat'a ihanettir.*”

Masasına yaslanıp, kollarını göğsünde bağlamıştı, yüzünde sinisi bir pırıltı ve sahte bir gülüş vardı.

Ediz bir an tereddüt etti ama gülümsedi. “*Davete icabet etmek gerekir, derdi dedem.*”

Deli Seyit'in tüm bedeni kasıldı, Efşan'ın elini kuvvetle sıkığının farkında değildi. Oysa o torunlarına vatan, insan sevgisi de işlemişti. En çok da vefayı anlatmıştı.

“Sen cin olmadan adam çarpmaya çalışıyorsun Ediz,” dedi Yalçın. “Buraya geldin çünkü ortak bir düşmanımız var. Adı da Vedat Çelebi.”

“Bunu da nereden çıkartıyorsun?”

“Lan gavat!” diye kükredi Yalçın. “Dedenin mekânından Cengiz’i kaldırdın. Kimden neyi saklıyorsun?”

Ediz’in bir adım geri çıkışı, sessiz kalışı ve ardından elinin ensesine gidişini izliyordu Yalçın. “Ben o sokağı havadan karadan izliyorum ama senin kadar aklımı yememiştim. Deli Seyit’le ters düşmeyi kim ister? Dedenin namı var lan geri zekâlı, diri diri adam gömmüşlüğüyle sana acır mı?”

Odanın içinde sessiz bir fırtına esti ve tüm gözler dedelerine çevrildi. Deli Seyit başını hiç çevirmedi, bakmadı, duymadı.

“Beni yaşatmazlar, bunu kimseye söylemeyeceksin.”

Yalçın çenesini kaşırken sırtıyordu. “Olur ama sen de onu bana vereceksin.”

Bu kez Ediz de sırttı. “Onunla Efşan’ı kendine çekmeyi planlıyorsan bence yanıliyorsun. Efşan ona tırnağını bile vermez.”

“Bu seni ilgilendirmez. Nerede?”

“Bir yerde, onu sana vereceğim. Ama yarın.”

“Neden yarın?”

“Onu boşuna çıkartmadım oradan, benim de kendimce hesaplarım var.”

İğrenircesine güldü Yalçın. “Küçük bir adamsın, hesapların gibi.”

“Sen öyle bil.” Çenesini havada dikip çıkıp gitti.

Alnını ovalayan Yalçın yüksek sesle konuştu. “Hain hep içinizdeydi Vedat, sen göremedin.” Yalnız olduğu odada telefona ulaşip videoya son verişiyile ekran karardı.

Vedat derin bir soluk alırken Nazenin’in hıçkırıkları kulaklarda yankılandı. Kimse tek kelime etmiyor, yorum yapmıyor, soru sormuyorlardı. “Neden?” diyordu Nazenin.

Vedat ikinci videoyu oynattı. Ediz'in suratını dağıtan Yalçın'ı gören aç her şeyi ortaya seriyordu.

"Nerede?" diyordu Yalçın. *"Doğru söyle! Cesedin çıkacak burada!"*

Ediz'in ağzından kanlar akıyordu. *"Eve soktum, arabamın arka koltuğunda. Kimseye görünmeden arka bahçeye dolandım. Ona tarif ettiğim boş bir odanın açık bıraktığım kapısından içeri girmiş olmalı. Cengiz'e evin krokisini verdim."*

Bir yumruk daha yedi Ediz. Kırılan kemik sesleri duyuldu. *"Neden?"*

Ağzındaki kanı tükürdü ve acıyla inledi. *"Çünkü Efşan ölmeli! Vedat acı çekmeli. Ben acı çekiyorsam o da çekmeli."*

Yakasından tuttuğu adamı sarstı Yalçın. *"Ulan it, Vedat sana ne yaptı? Ben öldürdüm Sena'yı, senin piçini taşıyordu."*

Ediz kanlar içinde durdu. Olduğu alanın tavanına bakıyordu. *"Ne?"*

Yalçın yumruklarını indirmeye devam ediyordu. Hiç acıımıyordu, öyle bir niyeti de yoktu. *"Kız ajandı, seni de kandırdı, onu da. Vedat bunu göremeyecek kadar kördü. Kimseyi dinlemiyordu, ona kim ne dese inanmıyordu. Kuzenin Paris'te, orada burada çalışırken sen Sena ile birlikteydin. Hiç utanmadın, hiç düşünmedin. Sen kuzeninin sevdiği kadınla birlikte olurken kılın bile kıpırdamadı."*

Ediz homurtulu seslerle, *"Ben onu seviyordum, o da beni seviyordu,"* diyordu.

"Kız seninle oynuyordu salak! Vedat'tan alamadığı bilgileri senden alıyordu!"

Belinden aldığı silahı Ediz'in alnının tam ortasına dayadı Yalçın. *"Sana bundan daha iyi ölüm düşünemiyorum. Sena ile sana mutluluklar."* Tek kurşun ve Ediz artık yoktu.

Video tekrar ve son kez kapandı. Son bir video vardı ama bunu sadece Vedat ve Efşan izleyecekti.

Vedat'ın alnında boncuk boncuk ter akıyordu. İkinci kez izliyordu ama bu kez ailesi de yanındaydı. Ve en önemlisi bunları karısı

da duyuyordu. Hangisine yanmalıydı? Aptal bir adam oluşuna mı yoksa karısının buna şahit olmasına mı?

Nazenin'in kocaman feryadı boğazında duruyordu. Kararmış ekrana bakıyordu, Mücella Hanım ağlıyordu. Mihriban ağlıyordu. Okan ve Ozan arkalarını dönmüştü.

Deli Seyit yanında ağlayan gelininin elini sıkıp bıraktı. Kalkarken Efşan'ın tepesine babacan bir buse kondurdu.

“Benim Ediz adında bir torunum hiç olmadı. Ben onu değil, Yalçın'ı kaybettim ama yerine Efşan gibi bir gelin aldım. Bir daha kimse ama kimse benim yanımda onun adını anmayacak. Ben onurumla yaşadım, onurumla ölmek istiyorum. Bu, burada kapandı!” Gözyaşı gibi kanlar akıtan torunu Nazenin'e döndü. “Sen onurlu bir babanın kızısın Nazenin. Bundan sonra bunu anarak yaşa.”

Tüm ailesine tepeden bakan adam soluğunu genç bir delikanlı gibi cesurca ve dinçlikle aldı. “Sanmayın bir acı sizin içinizde, yanından geçtiğiniz, tanımadığınız insanların yürekleri mezar dolu. İçimizde, bizimle ölen acı, acıların en gerçeğidir. Zaman bir şeyi değiştirmez, ölenler geri gelmez. Şimdi herkes acısını alıp kalbindeki mezara bıraksın.”

Final

Güçlü insanları en büyük meziyeti hiçbir şey olmamış gibi yaşamalarıydı. Unutulmazları unutmuş gibi yapmalarıydı. Güneş her gün yeniden doğuyor ve insan her yeni güne yeni bir umutla uyanıyordu. Gözyaşları kuruyor, yerini hüznü iç çekişler alıyordu. Özlem bir an saplanıyor, sonra bir sonbahar rüzgârı misali esip geçiyordu.

Birkaç hafta içinde değişmeye yüz tutan çok az şey olsa da gülümsemeler geri dönüyordu. Evin içi şen kahkahalarla yavaş yavaş tekrar tanışıyordu. Her kışın ardından gelen bahar kokusu gibi aileyi sarmalıyordu.

Haftalardır evde kalabalık pazar kahvaltısı yapılmıyor, akşam yemekleri sadece aile üyeleri arasında geçiyordu ki Mihriban buna isyan etmiş, kızları eve, akşam yemeğine toplamıştı. Kızları beklerken pencere önünde dikiliyordu. Aylardan şubattı ve gökyüzünden inen kar taneleriyle gözlerini kocaman açtı. “Kar yağıyor,” diyerek attığı çığlıkla babaannesini yerinden sıçrattı.

“Mihriban,” diye çıkışan kadın pencereye yaklaştı. “Kar topu oynamayacak kadar yasli olmam ne kötü. Ah Tanrı’m...”

“Atma babaanne, bıraksak Uludağ’a kayak yapmaya gideceksin.”

Anna sarıyla beyazın karışımı saçını düzeltir gibi geri taradı. “Bırakın o zaman.” Kimi zaman Türkçeye tam uyan kimi zaman da uymak istemeyen Anna bir genç kız kadar tozpembe hayallerin kadınıydı.

“Babaanne seksen olacaksın, otur oturduğun yerde.”

“Sizin isiniz gesmiz.” Sultanlara yaraşır bir edayla salondan çıkarken Mihriban arkasından sırtıyordu. Tekrar pencereye döndüğünde karın hızını arttırdığını görüp heyecanla zıpladı. “Lütfen Allah’ım, çok yağsın.”

Başını uzattığında araçların bir bir bahçeye girdiğini görüp hemen kapıya koştu. Açıp dışarı çıktı, ellerini havaya açtı. Çocuklar gibi gülümsüyordu, içinde kıpır kıpır eden duygularla kahkaha attı.

Yanına gelen Kardelen onu itip içeri girdi. “Buz gibi hava, deli misin?”

Hazan da gülümsedi. “Ne güzel yağıyor, umarım çok yağar.”

Misafirleri içeri aldı ama kendi giresi yoktu. En sonunda Efşan kolundan tutup içeri çekip kapıyı kapattı. “Hasta olacaksın Mihriban.”

“Çok özlemişim.”

“Ben de...” diyerek gülümsedi Efşan. “Kar topu savaşı yaparız.” Görümcesine göz kırıp gülüşerek salona geçtiler.

Efşan, Nazenin’in yanına oturdu. Gün geçtikçe daha iyi görünüyordu, hayatın kendisi için devam ettiği gerçeğine tutunuyordu. “Çok iyi görünüyorsun.”

Nazenin tebessüm ederek öne eğildi. Derin bir soluk alıp karşı koltukta Anna’ya türlü maskaralıklar yapan Korhan’ı işaret etti. “Kötü olmamak için sağlam nedenlerim var. Belki gülerim diye gözlerimin içine bakan bir adamla nişanlıyım.”

Başını bilir gibi salladı, konuya birazcık ahenk katmak istedi. “Bir zamanlar evlenmem de evlenmem diyordun.”

“Ayak yapıyordum,” derken sesinden bir kıkırtı döküldü.

Onun sesini işiten Korhan, bakışlarını hızla çevirmişti ama Nazenin, Efşan’a bakıyordu. Soluklanıp anneannesini kızdırmaya devam etti. Nazenin gülümsüyordu...

“Senden korkulur, ayak numaran bayağı güzel.”

Sahte bir kibirle doğruldu. “Onun gibi birini de ancak ben paklardım.”

Bu kez Efşan odayı saran bir kahkaha attı. Nazenin de ona eşlik etti. Tüm aile üyeleri iki kadına bakıyor ve çıt çıkartmıyordu. Özellikle Vedat, odanın girişinde elleri cebinde kuzenine ve karısına bakıyordu. Hepsinin korkusuydu Efşan ve Nazenin arasında uzlaşamaz, öne geçilemez, düzeltilemez bir nefretin doğacak olması. Görünen o ki iki zeki, güçlü ve yaralı kadının hiç öyle bir niyeti yoktu. Derin nefeslerle hepsinin bu düşünceleri sonsuza kadar kaybolmuştu.

Deli Seyit ve Bahar da gelince masaya geçilmiş, yemekler sohbet ve kahkahalar eşliğinde yenmeye başlanmıştı. Masadaki eksik kişinin sandalyesi kaldırılmış, yüreklerinde belki acı, belki hüznle saklanmıştı.

“Biz,” dedi Vural, Hazan’a bakıp gülümsedi. “Dört hafta sonra, sade bir nikâhla evleniyoruz.”

“Sonunda,” diyen Mücella Hanım’ın göz devirmesiyle herkesin kıkırtısı masayı donattı. Tebrikleri kabul ettiklerinde Korhan ağzını bile açmamıştı. Suratı düşmüş, sesi kesilmişti.

“Sanki önce ben evleneceğim dedim.” Nazenin’e dönüp çocukça bir ifadeyle sordu. “Biz neden evlenmiyoruz?”

Peri yemeğini sessizce yerken çok da anlamadığı konuları çözmeye çalışıyor, arada anlamadığı şeylere kıkırdıyordu. Başı bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. “Teyze,” dedi en sonunda, Efşan ona döndü. “Efendim teyzeciğim?”

“Vedat abim sana evlilik teklifi yaptı mı?”

Efşan yanındaki adama dönüp gülümsedi. “Öylesi daha görülmedi Peri. Evet, yaptı.” Vedat’ın gözleri parlıyordu, içinde gül yaprakları uçuşurcasına ısıt ısıldı.

Peri yıllar sonra gerçek anlamda anlayacağı konuya kıkırdayıp yemeğine döndü.

“Sen evlenme teklifi bile etmeden aldın kızı,” dedi Kardelen. “Teklif olmadan evlilik olmaz. Değil mi Nazenin?”

“Hakikaten,” diyen Nazenin, nişanlısına bakıyordu. “Sen bana evlenme teklifi etmedin ki. Beni öyle hop diye verdiler sana.”

“Ne teklifi?” dedi Vedat. “Nişanlı insanlar evlenme teklifi mi eder?”

“Konuştu hiç nişanlanmayan adam,” dedi Mihriban.

Efşan parmaklarını ağzına kapatıp gülüşünü sakladı. “Hakikaten Vedat, ben istenmedim bile.”

Vedat yüzünüzü buruşturdu. “Çok şükür ki Efşan’la evliyim, bahsi bile edilmemişti ama sayenizde...” Efşan kocasına göz kırparak bunun sahte bir sitem olduğunu anlattı.

“Her işiniz yamuk,” dedi Kardelen. “Benimle evlenecek adam önce gelip teklif edecek, babamdan isteyecek, sonra nişan yapacak, sonra nikâh.”

Okan, Kardelen’e bakıyordu, hem de ölüme yürür gibi. “Bu kadar basit miydi?”

“Senin basit dediğin olay benden geçiyor, anlatabildim mi?” Kaşını kaldırıp bakıyordu.

Korhan onlara bakıp elini havada savurdu. “Bir susun!” Nazenin’e döndü. “Tamam, edersem Vural ve Hazan’dan sonra evlenecek miyiz?”

“Bilmiyorum, teklifin güzelliğine bağlı.”

Mücella Hanım hiddetle ayağa kalktı. “Ağzınızda bir gaga, yiyorsunuz oğullarımı, tepelerini deliyorsunuz. Bekle burada Korhan.”

Salondan çıkan kadının ardından bakıyorlardı. “Ne oldu ki?” dedi Ozan.

“Annen bize çok fenasınız demek istedi,” dedi Kardelen.

“Az mısın?” dedi Okan.

“Çocuklar...” dedi Deli Seyit. “Derdiniz ne sizin?”

“Ne olacak dünirim, hep leyla, hep bir mecnunluk.”

“Anne...” diyerek uyardı Ragıp Bey.

Mücella Hanım elinde bir yüzükle geri döndü. “Al Korhan, annemin yüzüğü. Nazenin’in yüzüğü Nazenin’e yakışır. Et oğlum tek-

lifini.” Deli Seyit’in gözleri doldu. Yüzük karısına aldığı en güzel yüzüktü ve tek kızına kalmıştı ama şimdi kızı daha çok mutlu etmişti.

“Vay,” dedi Mihriban. “Ben gelinine verirsin diyordum.”

“Nazenin bir Aras kadını, onun hakkı. Hem bende üç gelin var, gönülleri kalır. Ben onlara özel yaptırırm.”

“Ama anneciğim sadece ben varım,” dedi Efşan dudağını büke-
rek. Yüzüne bakan herkes onun oyun oynadığını görüyordu.

“Kör değilim anneciğim, masada kaç gelin var görebiliyorum.”
Yüzüğü Korhan’ın avucuna bırakıp Nazenin’in dolu gözlerine gülüm-
sedi. Havalı bir edayla yerine otururken Bahar ve Kardelen gözlerini
tabaklarından kaldırmamışlardı ama Okan ve Ozan sırtıyordu.

Ozan ikizinden daha atik davranıp Bahar’la arasını bulmuştu. Ba-
har’ın narin kalbi Ozan’a teslim olmakta hiç zorluk çekmemişti. İkisi
de birbirini seviyor, mutluluğa açılan kırmızı halıdan geçiyorlardı.

“Haklısınız anneciğim,” diyen Efşan kıkırdıyor, bunu saklamı-
yordu.

Kulağına eğilen kocasının sözleriyle ona yaklaştı. “Ben sana bir
duvar taş yaptıracağım, yüzük senin elinin kiri olsun yavrum.”

“Zaaflarımı bilen adam...”

Mihriban ikisine bakıp kahkaha attı. “Abi be, sen başkasın.”

Vedat doğrulup kız kardeşine göz kırptı. “Sen de benim ca-
nımsın.”

Babaannesinin yüzüğünü parmağına takıldı. Gözleri dolu dolu
nişanlısına bakıp, “Evet,” dedi. Uzun ve sancılı günlerin bir kısmı
arkalarında bir kısmı kalplerinde kalıyor olsa da hayata tutunmak
için çok fazla nedenleri vardı.

Saatler süren yemek masası sohbetinin ardından pencereden
bakan Mihriban karın tahmininden bile fazla yağdığını görünce çığ-
lık atıp evi ayağa kaldırmıştı. Arkalarından itekleyerek berelerini,
montlarını zorla giydirdiği genç takımını kapı dışarı çıkarmıştı. Peri
de sıkıca giyinmişti ama Mihriban ondan bile heyecanlıydı. Ön bah-
çeyi donatıp etrafa dağıldılar.

“Efşan’a kar topu atanın topuğuna sıkarım,” diye bağırdı Vedat.

“İyi ki bir baba olacaksın,” dedi Vural, gerçek bir kıskançlıkla.

“Seni de göreceğim,” dedi Vedat.

Hazan başını çevirip gülümsemiş, o gelecek güzel günlerin hayaline kısa bir an dalmıştı. Kucağında küçük bir bebek ne kadar güzel olabilirdi?

“Çokça âmin,” diyen Vural kocaman gülümsemişti.

Kısa süre sonra ön bahçe çığlıklarla yıkılıyor, karın yüzlerine çarpmasıyla daha çok çığlık atıp birbirlerine koşuyorlardı. Peri çığlık çığlığa, “Okan abi, Ozan abi,” diyordu. Küçük elleri küçük toplar yapabiliyordu. Efşan, Vedat’ın ona yaptığı topları bir bir alıp önüne kim çıkarsa yumruk niyetine sertçe atıyordu. Bir ara Ozan’ın ensesine inmişti. “Yenge,” diye bağırmış, “Elin ağır da top neden yumruk gibi?” demişti. Efşan kahkaha atıp Vedat’ın iyice taş hâline getirdiği topları alıp atıyordu.

Soluğu kesilen Kardelen olduğu yere çökmüştü. Uzun zamandır bu kadar eğlendiğini anımsamıyordu. Hemen arkasından birinin yanına gelip oturmasına baktı. Kar topunu iki elinin içine bırakmış olan Okan ona gülümsüyordu.

“Kardelen,” dedi Okan.

“Hım,” dedi, bir şey geleceğini anlayıp gülümsedi.

Okan elindeki kar topuna bakıp, Kardelen’in mavi gözlerinin parlak yansımasına döndü. “Bu benim kar topum, içinde can bulup kardelenim olmaz mısın?”

Gülüşi yavaşça sönerken kar topuna bakıyordu. Bu kadar güzel bir cümleyi asla beklemiyordu. Mavi gözleri Okan’la buluştu. Umutla bakıp gülümseyen adama bakarken kapalı dudakları iki yana kıvrıldı. Başını aşağı yukarı salladı. “Olurum.”

Aylar süren kaç kovalara bittiği için derin bir soluk alıp kar topunu Kardelen’in eline bıraktı. Kırmızı saçlarının üzerinde çıkmak için an kollayan bereyi tutup aşağı çekip kadının başına oturttu. Yüzündeki sırtma geçmemeye yemin edercesine duruyordu. “Çok seviyorum seni,” dedi, kadının bir elini alıp dudaklarına götürdü.

“Ay,” diye bağırıyordu Mihriban. “Her yanımda vıcık vıcık âşık dolu, kusacağım Allah’ım.”

Ona sadece gülümsemişlerdi.

Uzaktan izliyor, aralarında fısıldaşıyorlardı. “Soğğun mutluluk verdiği tek an bu olmalı,” dedi Efşan, Vedat’a. Koşturan ailesine bakıp, mesut dolu iç çekişle.

“Mutluğu nerede aradığına bağlı, soğuk bile mutlu ediyorsa mutluluk çok da aranası bir şey olmamalı.”

“Bunu sen mi söylüyorsun? Yıllarca bir kez bile gülmeyen adam?”

“Evet. Çünkü insan her saniye değişmeye mahkûm bir canlı. Değişiyorum, değişeceğim. Erkek oldum, eş oldum, baba oluyorum ama en önemlisi gerçekten sevmenin ne olduğunu artık biliyorum.”

“Öyle mi?” Bedeniyle kocasına dönüp gülümsedi. “Neymiş?”

Gamzeleri derin bir çukur oluncaya kadar gülümseyip, başını yana yatırdı. “Sen! Tüm ömrüm boyunca seni sana anlatacağım fikrimin ince bir gülü olacaksın ve hiç solmayacaksın.”

Beş aylık hamileydi, boyunun uzun bedeninin kalın olmasından dolayı bebeği çok az belli oluyordu. İstanbul Teknik Üniversitesi’nin karşısında direksiyon koltuğunda oturuyordu. Yanında Arif vardı, elleri bağlı önünde duran adam reis yengesini izliyordu. Aracın camı kapalıydı, Efşan’ın gözleri kapıda gelmesini beklediği kadınları arıyordu. Parmağıyla direksiyona ritim tutturmuştu. Son sınavlar veriliyordu, son sınıflar artık mezun oluyordu. Kendisi hariç! Uğruna üç buçuk sene harcadığı, hayaller kurduğu dünya artık yoktu. Bir kâğıt parçası çok şey getirip daha fazlasını götürebiliyordu. Hayalleri gibi...

Yürüyerek gelen iki kadını uzaktan seçti. Gözlerini kısarak dikkatle inceledi. “Bir kadının parayı bulduğunu nasıl anlarsın Arif?” diye sorduğunda Arif dudak büküp, “Vallahi bilmem ki reis yenge, nasıl anlarız?”

“Kıyafetinden... Çantasından ve ayakkabısından...” Göğsünü

şışırıp boşalttı. Kapıyı açıp, “Beni burada bekle!” dedi, Arif ondan çekiniyordu, yerinde kıpırdandı ama inemedi. Efşan kapısını kapatıp karşı caddeye geçtiğinde kızlar da okul kapısına yaklaşmıştı.

“Selam!” dedi kocaman gülümseyerek. Cemile ve Derin yerlerinden bir adım geriye çıktılar. “Efşan...” dedi Derin.

“Sen...” dedi Cemile.

“Ben!” derken bir adım daha yaklaştı. “Beni özlemediniz mi? Sizi çok özlediğim için görmeye geldim.” Kollarını iki yana açıp gülümsemeye devam etti. Kızların yüzü beyaza çalarken Cemile kekeledi. “Özledik tabii,” dedi yavaşça sarılırken. Cemile’den boşalan yeri Derin zorla ve çabuk bir hareketle doldurup ayrıldı.

“Nasıl gidiyor?”

“İyi,” dedi Derin. “Yakında okul bitiyor.”

“Ah, evet, biliyorum, benim bitiremediğim okul...”

“Çok da ihtiyacın kalmadı ha Efşan?” dedi Cemile. “Biz staj iş derken sen ülkeye kraliçe oldun.”

Efşan öğrendiği sinsi bir tavırla gülümsedi ama kızların kafasını birbirine sürtmek istedi. “Orası doğru, evliyim, mutluyum ve yakında anne oluyorum.” Eli hafif çıkık karnına gidince kızların kaşları havalandı. “Ben bitiremedim ama size iyi dileklerimi sunmak için geldim.” Arabasına bir bakış attı. “Korumam beni bekliyor, sizi çok tutmayayım.” Gözleri kısılırken bir adım yaklaşıp dudağının ucunu havaya kaldırdı. “Umarım mezun olursunuz.”

“Neden umarım?” dedi Cemile hafif bir kıskançlıkla. “Mis gibi de olacağız, son sınavlardayız.”

“Kim bilir,” dedi Efşan kocaman gülümseyerek.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Derin.

“Hiç! İyi şanslar, hayat sınavında ihtiyacınız olacak. Beni unutmayın!”

İki kadını ardında birbirlerine kaçamak bakışlar atarken bırakıp arabasına bindi. Aracı çalıştırıp uzaklaşırken, “Ne zaman?” diye sordu.

“Çıkışta alırlar,” dedi Arif.

Akşama kadar bir kafeye kamp kurup oturdu. Arifi de aldı yanına, onun hayat hikâyesini dinledi. Çocuklarına olan sevgisini, eşine olan saygısını... Saat yaklaşırken kalktılar. Direksiyona yine kendi oturdu, üniversitenin karşısına, sabahki alana park etti. Gözlüğünü takıp beklemeye başladı. İnsanlar birer ikişer gruplar hâlinde çıkıyordu. Aylar önce onlardan biriydi, bir yıl bile dolmadan hayatı bambaşka bir yöne evrilmişti. Hıza kendisi de şaşıyordu ama hemen sonra silkelenip ardına yaslanıyordu. Yirmi iki yıllık geçmiş tarih olmuştu. Yirmi üçüne Efşan Çelebi olarak girmiş, millet saymıştı.

“Geliyorlar reis yenge,” dedi Arif.

Efşan bakışlarını çevirdi. Tıpkı aylar önce kendisinin de sessizce paket olması gibiydi her şey. Etraflarında kimse anlamıyordu, sivil polisler okul içinde bir öğrenci gibi dolaşıyordu. Evet, Derin ve Cemile uyuşturucu kullanmıyor, satmıyordu. Efşan da öyleydi. Arkadaşım dediği kadınlar kendilerini paraya satmışlardı. Kimse ona acımamıştı, Efşan da acımayacaktı. Hayallerine kelepçe vuran, emeklerini çöp edenleri affetmeyecekti. Affetmemişti. Camını hafifçe indirdi, kızların gidişini izlerken gülümsedi.

“Başarılar kızlar...”

İki Yıl Sonra...

İki sene önce başladığı cami projesinin üzerinde bir yıl çalışmıştı. Yetenekli mimarla çalışmış, eksiklerini fazlasıyla tamamlamıştı. Bir senede inşa edilen caminin arazisini bulması en zoru olmuştu. Elinde bir kâğıtla İstanbul'un yedi tepesini karnında bebeği, yanında kocasıyla gezmişti. Şafak sökerken Efşan'ın peşine düşmüş, aradıklarını bulana kadar dolaşmışlardı.

Kırsal kesimlerde tepelere kurdukları teleskoplarla etrafı inceleyip, Efşan'ın hayalini aramışlardı. Bir sabah arkasındaki alanı

inceleyen Vedat'ı ılııyla yerinden hoplatmıştı. Aceleyle arkasını dönen adam sanıyordu ki sancısı başladı çünkü sekiz aylık hamileydi.

“Efşan!” derken kadının bedenini süzüyordu. Uzun boyuna karşı top kadar olan karnını gizleyecek olsa kimse hamile olduğunu anlamazdı.

“Vedat, buldum!” derken ellerini havaya açmıştı. Kahkaha atıyor, yerinde zıplıyordu.

Vedat ufka bakıp döndü, Efşan'ın zıplamalarını kontrol altına alıp, hızlı hızlı konuşan kadını dinlerken teleskoptan baktı. Gülümseyerek doğrulup, “Bulmuşsun,” demişti.

Efşan elindeki kâğıdı ufka uzattı. “şükürler olsun.”

Hemen o gün mühendisler gelip inceleme yapmış, arazi satın alınmış, bir ay içinde de inşaat başlamıştı. Tam da doğuma girdiği gnle aynı gündü. Mücella Hanım gelinin heyecandan doğurduğuna söylense de vaktinin de gelmiş olduğunun farkındaydı.

Arazinin temeli kazılırken Efşan anne olmuştu. Oğlunu kucağına aldığında annesini anmış, gözlerinden hüzünlü taneler dklmştı. Simsiyah saçlarıyla kapalı minik gözleriyle sağlıklı bir erkek çocuğunun annesiydi.

Elinde kırmızı yakutlarla bezenmiş, gl motiflerinin can bulduğu tacı karısının başına taktı Vedat. “Yeni anneler kırmızı ta takarmış,” demiş alnından pererek oğlunu kucağına almıştı. Sevmenin başka, sonsuz bir boyutuna daha ihtişamla adım atmıştı Vedat. Oğluna bakan mavi gözleri buğuluydu ama gülümsüyordu. Kendisini izleyen karısına döndü. “Annesine benziyor sanki, saçlara bak.”

“Doğduğumda sarışın bir bebek olduğuma kim inanır. O pek belli olmuyor,” demişti Efşan. Biraz yana kayıp kocasını yanına çağırmıştı. Kucağında oğluyla yanına oturmuş, birlikte oğullarını ve gelecek günlerin güzelliğini konuşmuşlardı.

Akşama doğru Deli Seyit ilk torundan olma torununu gözleri nemli ama sonsuz bir mutlulukla kucağına almıştı. “Annen gibi asil,

baban gibi yiğit, adını aldığı halife kadar mert bir adam olasin Ali Han,” dedikten sonra adını kulağına ezanla okumuştı.

Bir yılın sonunda cami tamamlanmıştı. Dedesinin sözleri her gün kulaklarında yankı bulmuştu ve Efşan içindeki meslek aşkıyla çalışmıştı. “*Koca Sinan’ı mimar yapan diploması değil, içindeki tutkuydu.*” Her bir motifi kendi seçiyor, tek bir noktanın bile değişmesine izin vermiyordu. Haftada bir gün ziyaret ediyor, iç mimarlarla her gün konuşuyor, her yapılanın fotoğrafını en ince ayrıntısına kadar inceliyordu.

İstanbul’un en büyük camisi unvanını almıştı, görkemine değinilmiyordu bile. Devasa bir kubbe, en tepeye bir yıldız kondurmuşlardı. Dev kubbenin etrafını daha küçükleri almış, bahçesini kaplayan kalın duvarlara küçük kubbeler yapılmıştı ve sekiz tane, göklere uzanan, dev minaresi vardı. Belki kimse fark edemiyordu ama cami ön tarafına doğru eğilirdi. Yükselen yeşil ışıklı minarelerin boyutları eğime göre tasarlanmış, hepsi eşit görünüyordu.

Efşan camiye bir şey gizlemişti. Önemli bir şey. Bunu bir reklamla, dergilere ve gazetelere verdiği röportajlarla duyurmuştu. Gizemi bulan her kim olursa olsun, on milyon Türk lirasının sahibi olacaktı. Gizemini noterde onaylatmıştı ve kim bulursa ona hediye edeceği on milyonluk çekiyazmış, banka hesabına bırakmıştı. Bunu duyan Türk mimarlar hem hediye para hem de bu heyecanlı arayış için caminin etrafını, içini, her yerini arıyorlardı. Arayış başlayalı çok kısa bir zaman olmasına rağmen kimse bu zevke erişememişti.

Efşan, Ali Han adını verdiği camiyi devlete bağışlamıştı. Arazisinden en ufak taşına kadar üzerinde minnetle yaşadığı ülkesine hediye etmişti.

Vedat onunla gurur duyuyordu ve karısı, kendisinin devlet için çalıştığını tam da camiyi devlete bağışladığı gün öğrenmişti. Buna çok da şaşırmamıştı Efşan ama gurur duymuştu.

“İki vatanım var, biri ülkem, biri sen,” demişti.

“Aynı topraklarda iki vatan olmaz.”

“Olur,” demişti Vedat. “Ülkem sınırlarım ama sen sınırları oluşturan çizgimsin. Çizgisi olmayan vatanın sınırı olmaz.”

Bulunduğu konumu sonuna kadar kullanıp, Güleşan Çelebi adıyla kendini duyurmuştu. Girdiği cemiyet hayatında uğraşlarıyla bir tık daha öne çıkmış, kadınları kendine benzetmişti. Şu an tüm cemiyet arkadaşları kendisi gibi hayır peşinde koşuyordu. Efşan onlara sinsice sırtıp, “Aynen şekerim,” diyordu çünkü sırada yapacağı yetimhane vardı. Adını *Periler Çocuk Yuvası* koyacaktı.

Zamanının tamamını ailesi kaplıyordu ama onun beyni çark misali dönüyor, hayallerine giden yolda yapacaklarını sıraya diziyordu. Birkaç gün önce kendi evlerine geçmişlerdi. Bahçenin altını üstüne getirmişlerdi belki ama sonunda iki katlı kocaman bir ev yapabilmişlerdi. Arazinin içinde hâlâ bir evlik yer kalmıştı lakin anneleri bunu istemiyordu.

İsterlerse büyük evde kalabilir, istemezlerse kendilerine başka bir ev alıp gidebilirlerdi, bunu söyleyip restini çekmişti Mücella Hanım. Bahar ve Ozan büyük evde aileyle yaşamayı canıgönülden istemişlerdi. Kardelen ve Okan büyük eve yakın bir arazide kendi evlerini yapmış, orada yaşıyorlardı. Kardelen ve Mücella Hanım arasında tatlı ama tadının hiç aşılması, bu olduğu tonda kalması gereken bir çatışma vardı. Ayrı evler onları daha sağlıklı bir ilişkiye götürmüştü.

Hazan ve Vural’ın Ali Han’dan beş ay küçük bir kızları vardı ve Hazan tekrar hamileydi. Nazenin ile Korhan bebeklerini kucaklarına almak için gün sayıyorlardı. Peri bu çılgın bebek koleksiyonun arasında zıplayarak neşeyle dolaşıyor, hepsinin ablası olma konumuyla çenesi havada geziyordu. Bunu ona Mihriban öğretiyordu. Peri büyük evde Mücella Hanım’ın kızı olarak kalmıştı ama iki evde de odası vardı ve akşama kadar iki evin arasında mekik dokuyordu.

Baharın ilk aylarıydı, yine kalabalık bir pazar kahvaltısı sıcak güneşin altına kurulmuştu. Tepelerindeki tente güneşlik onları koruyor sayılırdı. Ali Han ve Peri yemeklerini yemiş, bahçenin bir köşesinde top oynuyorlardı. Peri tam bir ablaydı, Ali Han ona, “Aba,” diyordu. On beş aylıktı, koşar adımlar atmaya çalışıyordu.

Hazan’ın kızı Sare, bebek sandalyesinde çırpınıp duruyordu ki Vural kızını alıp çimenlerin üzerine bıraktı. Gülücükler saçan Sare emekleyerek Peri’nin yanına gidiyordu. Hazan gözleriyle kızını takip

ediyordu. Vural onun için hem harika bir eş hem de eşsiz bir babaydı. Geçen onca yıla yanıyordu Hazan.

“Neler yaptın?” diye sordu Bahar, Mihriban’a.

On beş gün Karadeniz turu yapan Mihriban eve dün gece dönmüştü. Mihriban kollarını esnetip gülümsedi. “Neler neler... Karadeniz’in tüm sularına battım çıktım. Sümela Manastırı, Fırtına, Ayder, hatta bir ara Gürcistan’a geçsek mi diye düşündük. Çok güzeldi.” Gözleri birini ararcasına boşluğa takılmıştı. İç çekti ve bu masadaki kadınların gözünden kaçmadı. Eltiler birbirlerine kaş göz işareti yaparak Mihriban’a dönmüşlerdi.

“Bulamadın mı bir Laz uşağı?” dedi Kardelen.

“Yoo,” derken kabuğuna çekildi. “Ne Laz’ı, ne uşağı? Gezdim geldim.”

“Doğru olanı yapmışsın kardeşim,” dedi Okan.

“En doğru olanı yapmışsın,” dedi Ozan.

“Okan... Bu kadar bencil olma,” dedi Kardelen.

“Ne dedim ki Kardelen?” dedi Okan. “Bulacaksa şurada,” derken elini etrafa açtı Okan. “Ne işi var ta Karadeniz’de. Özleriz kızım.”

“Eh, o konuda haklısın,” dedi Kardelen.

Mihriban yengesi ve abisi arasında bakışıp duruyordu. Acaba neliydi? Sormamıştı ki, nasıl sormamıştı hem de tam yedi gün boyunca gördüğü adama? “Ya of! Konu nereye geldi? Gittiğim yerleri anlatıyorum, dinleyin,” dedi ve yarım saat boyunca ailesi ağzına bakmıştı.

“Reis yenge?” dedi Arif.

Arif’in sesine Vedat ve Efşan dönmüştü. “Efendim Arif?” dedi Efşan.

“Dışarıda biri var, sizi görmek istiyor. Genç bir adam, caminin gizemiyle ilgili konuşacakmış. Bugün olmaz dedim ama bana gizemi çözdüğünü söyledi.”

Efşan ayağa fırlarken sandalyesi arkasına düşmüştü. “Vedat!” derken elini kalbine götürdü. “Çok heyecanlandım.”

“Evi nasıl bulmuş?” dedi Bahar.

Kardelen göz devirdi. “Google haritalarda bile var Bahar.”

“Pazar günü geldiğine göre gerçekten çözmüş olmalı,” diyen Vural da ayağa kalkmıştı.

“Bakalım,” derken Arif’e döndü. “Ön bahçeye al, geliyoruz. Üzerini arayın.”

Arif uzaklaşırken masanın tamamı kalkmıştı. “Buna şahitlik etmek hepimizin hakkı,” dedi Hazan. Bebekleri kucaklayan ön bahçeye yavaş yavaş yürürken Vedat ile Efşan önden hızla gitmişti.

Bahçedeki hasır koltuğa alınmış genç adama uzaktan baktılar. Elinde ince bir klasör vardı, önündeki cam sehpaye bırakıyordu. Etrafını inceleyen genç adam Efşan’la Vedat’ı görmüş, ayağa kalkmıştı. Son derece beyefendi gülüşü ve duruşuyla gülümsemiş, başını da hafifçe eğmişti.

“Merhaba, hoş geldiniz,” dedi Efşan.

Vedat elini uzatmış, selam vermişti. Efşan heyecanla parlayan gözleriyle tekrar oturmasını işaret ederken adam adını söylemişti ama Efşan ne duyduğuna emin değildi. Kulakları uğulduyordu, kanı fokurduyordu. “Gizemi çözdüğünüzü söylemişsiniz.”

Genç adam sehpaye bıraktığı karton klasörü alıp Efşan’a uzattı. “Eğer buysa, evet, çözdüm.”

Elleri titreyen Efşan, adamın uzattığını alıp açtı. Karşısına çıkan A4 botundaki renkli fotoğrafla gözleri kocaman açıldı. “Allah’ım...” diyerek inledi. Lacivert bakışları genç adama döndü. “Bulmuşsunuz.”

Efşan’ın arkasını kuşatan aile halkı dosyaya bakıyordu. Aynı zamanda da genç adama hoş geldiniz diyorlardı.

“Sevindim.” Hafifçe gülümsedi. “Caminin etrafını dron ile tam şafak vakti denetledim.”

“Dışında olduğunu nasıl anladınız?” dedi Vedat.

Genç adam Vedat’a döndü. “Çünkü herkes içinde arıyordu. Saklananın dışında olduğunu düşündüm. Tepedeki yıldız da bana ilham verdi. Ayın tam ortasına geldiğimde bir ayrıntı daha çok ilham verdi. Gökyüzünden inen hilal ve yıldızın bir bağı olduğunu anladım.

Her açığı inceledim ve bu fotoğrafı buldum, tabii yeni ayı beklemem gerekti. Hilal gökten inerken, caminin tepesindeki yıldız Türk bayrağını ifade ediyordu. Gerçekten bir sanat eseri, böyle bir düşünce... Tebrik ederim Efşan Hanım."

"Bizim sizi tebrik etmemiz gerekir," diyen sese döndüler. Mihriban, yedi gün boyunca her yerde karşısına çıkan adamı evinin bahçesinde görüyordu. Gözleri kısık ve arayış içindeydi. "Hamleleriniz zekice."

"Evet," dedi Efşan, sonsuz bir heyecanla. "Çok zekice, ben artık umudumu kaybetmeye başlamıştım ama şu an çok mutluyum. Teşekkür ederim. Yarın notere gidebiliriz."

Genç adam Mihriban'a bakıyor, gözleri sakın bir deniz kadar ifadesiz duruyordu ki Efşan'a döndü. "Gerek yok. Benim adıma bir yere bağış yapabilirsiniz. Benim için güzel bir deneyimdi, her anından zevk aldım."

"Olmaz! Ben sözümü tutacağım, gerisi size kalacak. İstiyorsanız siz bağış yaparsınız. Basın da bunu duymalı, yoksa ardımdan asılsız sözler çıkar, üzülürüm."

"O zaman olur, kimseyi zan altında bırakmak istemem."

"Pardon, ben heyecandan adınızı unuttum," dedi Efşan.

Genç adam hafifçe gülümsedi. "Demirhan, Demirhan Yiğitoğlu."

Bir bahar akşamıydı, pencereler açıktı ve hafif bir meltem evin içini sarmıştı. Televizyonun karşısındaki geniş koltuğa oturmuştu Vedat. Doğduğunda simsiyah saçları olan oğlu şu an tam bir kumraldı ve mavinin farklı bir tonunda gözleri vardı. Ne annesininki kadar lacivert ne kendisinininki kadar açıktı. Mihriban yeğenine bakıp, "Çelebi ortak yapımları gururla sunar," diyordu. Göğsünde uyuyan oğlunu saçlarından öptüğünde Efşan ince bir battaniyeyi Ali Han'ın üzerine örtüyordu.

"Yerine mi yatırsak?"

Üç günü yurt dışında geçiren ve ailesine hasret kalan Vedat başını olumsuz anlamda salladı. "Kalsın."

Vedat'ın yanına oturup kumandayı eline aldı. Aradan geçen iki buçuk senenin sonunda Yalçın'ın kendilerine bıraktığı videoyu izlemeye karar vermişlerdi. Vedat dahi izlememişti, video açılmadan hemen önce geçen yazıyı okumuştı zamanında. "Bu sizin için Vedat..." Yazısıyla o günden sonra hiç açılmamıştı. Şu ana dek...

Genç ve yakışıklı adamın gülen yüzü belirlediğinde ikisinin de yüreğinden bir ürperti gelip geçti. Günler, haftalar ve aylar gelip geçiyordu ama Yalçın o anki kadar acı geliyordu her ikisine de. Oğlunun üzerinde olan kolunu oynatıp küçük bedeni okşadı Vedat. Efşan kocasının kolunun altına sığındı.

"Alexandre Dumas demiş ki: 'Beklemek ve umut etmek...' Ben de diyorum ki neyi ve kimi? Yeni bir hayatı mı yoksa yeni bir aşkı mı? Başka bir insan olmayı mı yoksa yeniden doğmayı mı? Bunların hepsi umudun dışında şeyler, en azından benim için. Akli başında insanlar umut eder, sabreder, belki bir gün o çok istediği hayata kavuşur. Ama aklım başımda değil. Önce gözlerimi kör eden bir kadının güzelliğine vuruldum, daha sonra rüyalarımın beni kandırmasıyla bir hayale tutundum ama en sonunda o kadını başucumda buldum. Her an her saniye benimle, gece uyurken saçlarımı okşuyor, sabah bana günaydın diyor ve bir an sonra kayboluyor. Etrafıma bakıp onu bulamıyorum. O kadın Efşan değil, benim kurduğum ve canlılık kazanan ama sadece bana özel bir hayal."

O kadar canlı ki Yalçın, sanki ölmemiş gibi. Karşılarında oturuyor, konuşuyor gibiydi. Ekranı bakan genç adam başını eğiyor ve devam ediyor.

"Ben deliriyorum. Aklımı kaçıyorum. Bunları nasıl düşündüğümü bile bilmiyorum ama şu an o kadın yanımda yok. Sürekli geliyor çünkü ben onu arzuluyorum. Tıpkı senin gibi bakıyor Efşan, senin gibi gülümsüyor. Deliren biri olmaktansa ölmeyi tercih ederim, ediyorum. Ölümümün sizinle ilgisi yok, ben aklımı kaçıyorum."

Seni bir kardeş gibi sevdim Vedat. Kan değil, can bağımız vardı. Vural ve sen yolunuza giderken beni de alın diyemeyecek kadar imkânsızlıkta sallanıyordum. Sana yaklaşıyordum, dostun olamıyordum ve en iyisinin gerçek bir düşman olmasına karar

verdim. Senin gözlerindeki merhamete ihtiyacım vardı. Sen benim en iyi tarafımdın ve artık yoktun. Kıskanıyordum seni, her şeyini. Belki kardeşçe, belki düşmanca, seçemiyorum. Düşmanın gibi görünsem de bil ki hep arkadaydım. Sena'yı ben öldürttüm. Senin iyiliğin içindi, üzgün değilim.

Sonra bir gün Efşan çıkıp geldi. Öyle güzeldi ki seni yine kıskandım ve bu kez çok ciddiye dim. Efşan... Vedat'ın gözlerindeki iyiliğe vuruldun sen, merhamete, sınırsız güvene ve büyük aşkına. Vedat... Bunu anladığımda seni daha fazla kıskandım çünkü bende merhametin zerresi bile yok. Yine de çok istedim, bir çıkar yolum olur dedim ama sonunda aklımı kaçırdım. Bu gelgitler bitmeyecek, bir gün elleri kolları bağlanmış bir deli olmak istemiyorum.

Bu videoyu izledikten sonra birbirinize dönün ve gülümseyin. Bir kahve için, sevgi sözcükleri mırıldanın, mutlu olun.

İkinizi de çok sevdim. Efşan... Sana bir erkeğin tüm aşkıyla bağlandım. Vedat... Seni bir dostun tüm samimiyetiyle sevdim. Affedin, beni unutmayın."

"Keşke biraz da kendini sevseydin..." diye mırıldandı Vedat.

"Ölmek istemesinin ardında aklını kaçırıyor olmasını hiç düşünmemiştim. Kendi iyiliği için yaptı. Ama demekten kendimi alamıyorum Vedat."

Oğlunun gür, kumral saçlarını koklayıp öptü Vedat. Kolunu iyice sardı, kaybetmekten korkarcasına. Başını Efşan'a çevirdi, çenesi omzunda duruyordu. Lacivert gözlerde keşkeler asılıydı. Keşke ölmeseydi, keşke uzakta ama nefes alıyor olsaydı... Kadının kapalı dudaklarına bir buse bırakıp kolunu çekti. "Biz kader değiliz Gülefsan. Allah der ki, 'Biz her insanın kaderini kendi çabasına bağlı kıldık.' İsra Suresi, 13. ayet. Seninle bir yolun iki yolcusu olarak kaderimize şekil verdik. Bunu istese kendisi de yapabilirdi, yapmadı. Ama onu özlüyorum, bu da ölümün en keskin yüzü." Kalkıp oğlunu iki koluyla sardı. "Ben Ali Han'ı yatağına yatırayım, sen de birer kahve yap. Bu da ona son görevimiz olsun."

İç çekerek doğruldu, "Tamam Reis," dedi ve mutfığa ilerledi. Dakikalar sonra tepsiyi orta sehpaye bıraktı. Vedat salonlarını süsleyen

ve ikisinin de dinlerken aşka geldikleri, birbirlerine olan sevgilerini anlattıkları parçanın cızırtılı sesi salonu kapladı.

Zeki Tunca'nın Güllü Susuz Bırakmam parçasının her bir notası Efşan'ın kalbine iniyordu. Vedat'ın yoğun bakışları hayatı boyunca arayacağı tek şeydi. Pikabın yanındaki iki berjere karşılıklı oturup kahvelerine uzandılar.

“Ne yaptın ben yokken?”

“Hiç, dışarı çıkmadım. Ruken geldi, emzirmeyi bıraktığım için çok mutlu.” Kahkaha attı. “Artık ona eşlik edeceğim için benden daha mutlu. Sabaha karşı dört gibi gitti, sabaha kadar nargile içtik. Nasıl özlemişim...”

“Desene kaçırdım elma kokusunu,” derken çapkınca gülümsüyordu. “Yarın gece birlikte içelim.”

Efşan kocasına göz kırptı. “İçeriz. Sen ne yaptın?”

Vedat sırtarak başını yana eğdi. “Bunu ciddi merak ediyormusun?”

“Hayır, tahmin ediyorum.” Gülümsediğinde kocasını da gülümsetiyordu ve Vedat'ın o derin gamzelerini izliyordu. Aynı gamzelerden Ali Han'ın da vardı ve küçük bebeğe bakmalara doyulmuyordu. Kahveleri bitince ayağa kalkıp elini uzattı.

Efşan hiç düşünmeden tutup kalktı. En sevdikleri parçaya eşlik etmeye başladılar. Karısına yakından bakıyor, etrafını sarmış gül kokularını içine çekiyordu.

“İstediğimiz güller geldi, dikmek için seni bekledim.”

Ellerini Efşan'ın siyah saçlarında gezdiriyordu. Bakışları bir gözlerinde bir yüzünde geziniyordu.

“Dikelim. Solmasınlar. Sen su verirsin, ben severim. Biz yaşadıkça ne aşkımız ne de güllerimiz solmayacak...”

SON

Düş Sarmalı

Eve gelinceye kadar ağzından başka bir kelime çıkmadı. Karmaşık sancılar içindeydi, bir yanı deli gibi korkuyor, bir yanı alev almış, yanıyordu. Bu gerçeklerin onları nereye götüreceği korkusu ağır basıyordu. Araba bahçeye girerken Mihriban aracından yeni iniyordu.

Başını çevirdiğinde sarı saçları beline döküldü. Kapı arkasından görünen Demirhan'ın yüzünü görünce yüreği yanardağ misali kabardı. Gözlerini sadece kocasının anladığı bir kuşku aldı. Birbirlerine bakan gözleri ilk kez gülümsemedi. Onun yerine daha önce aralarında hiç geçmemiş karanlık bakışlar yaşandı.

“Abinden geliyorsun?” Demirhan dibine kadar girip üstten baktı. “Neden?”

“Abimi göresim geldi dersem inandırıcı olur mu?”

“Olmaz, olmadı. İçeri gel!”

Yanından ışık hızıyla geçen adamın arkasından gözlerini kıstı. Çenesini havaya dikerek sağlam adımlarla eve girip Demirhan'ı takip etti. Çalışma odasına girip kapıyı kapattı Mihriban.

“Sabah sana gelen zarfta ne vardı?”

Mihriban yutkundu, bakışlarını kaçırdı. Yalan söylese daha az canı yanardı. Yazanları söylemek kan kusmasına neden olacak mide bulantıları demekti.

“Mihriban!” dedi hafif sert bir tonda.

“Ya seninkinde?”

“Önce ben sordum. Nerede zarf?”

“Yırtıp çöpe attım.”

“Sonra da abine koştun.”

“Konuşmak istemiyorum.” Dönerek bir adım attı ama bu odadan çıkamayacağını biliyordu.

“Mihriban!” sesi daha yüksek çıkmıştı. Mihriban gözlerini yumarak ağlama isteğini bastırdı. Saçları önüne düştü başını eğince. “Senin Yalçın Bozkurt’un öz kardeşi olduğun yazıyordu.”

Dolanarak önüne geçti. Karısını kollarından tutup doğrulttu. Islak mavi bakışlara baktıkça ürperdi Demirhan. “Sırf bunu okuduğun için mi gittin Vedat’ın yanına? Bu doğru veya yanlış, sizi neden bağlıyor?”

“Kâğıtta abimden intikam almak için beni kullandığın yazıyordu.”

Karısının dudaklarına bakarken kulaklarına dolan cümle bir süre boş bakmasına, sonra da gülmesine neden oldu. “Ne? Neden abinden intikam alacaktım?” dese de notu hatırladı.

Evlendiğin kadının abisi Vedat Çelebi, abin Yalçın Bozkurt’un kalbine sıkıp tahtına oturdu. Kardeşini de sana verip tahta tamamen sahip oldu. Yalçın Bozkurt’un katili Vedat Çelebi.

Çekiç darbeleri almışçasına acıdı kalbi, zihni ve bedeni. Elle-ri kadının üzerinden çekilirken bir adım uzağa çıktı. “Vedat, abimi öldürdü.”

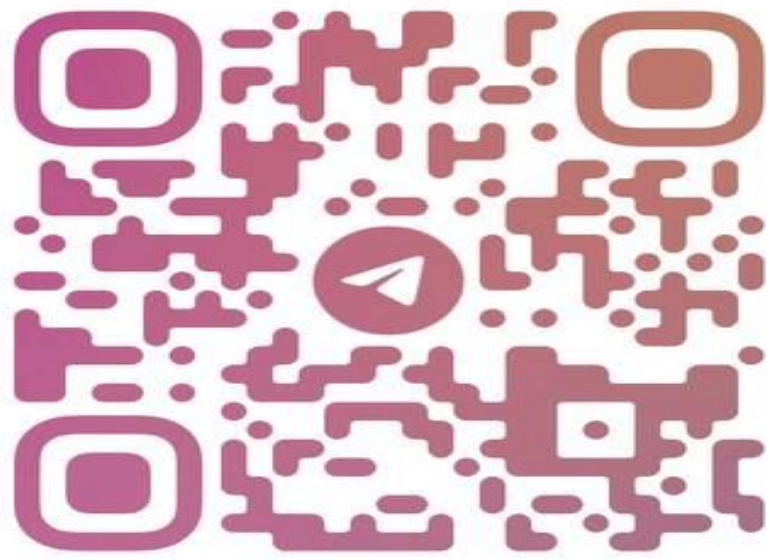
“Öyle bir şey yapmadı. Yalçın’ın kardeşi misin?” Bir kadının kocasına sorması saçma olan bir soru doğalca çıkmıştı dudaklarından. Kimi sevdiğini hiç umursamadı ama kiminle evlendiğini ilk kez sorguladı.

Abimi hayattan koparan silahı Vedat tutuyordu.

Kadının gözlerine öyle acınası bakıyordu ki ölmek istediği tek anı yaşıyordu. Ne yaşandı bilmiyor, doğruları bilmedikleriyle çakışıyordu.

“Ben Yalçın’ın kardeşiyim. Öz! Aynı anneden, aynı babadan!”

İntikam istedi. Ahıyor.

@AYISIGIKITAP